

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

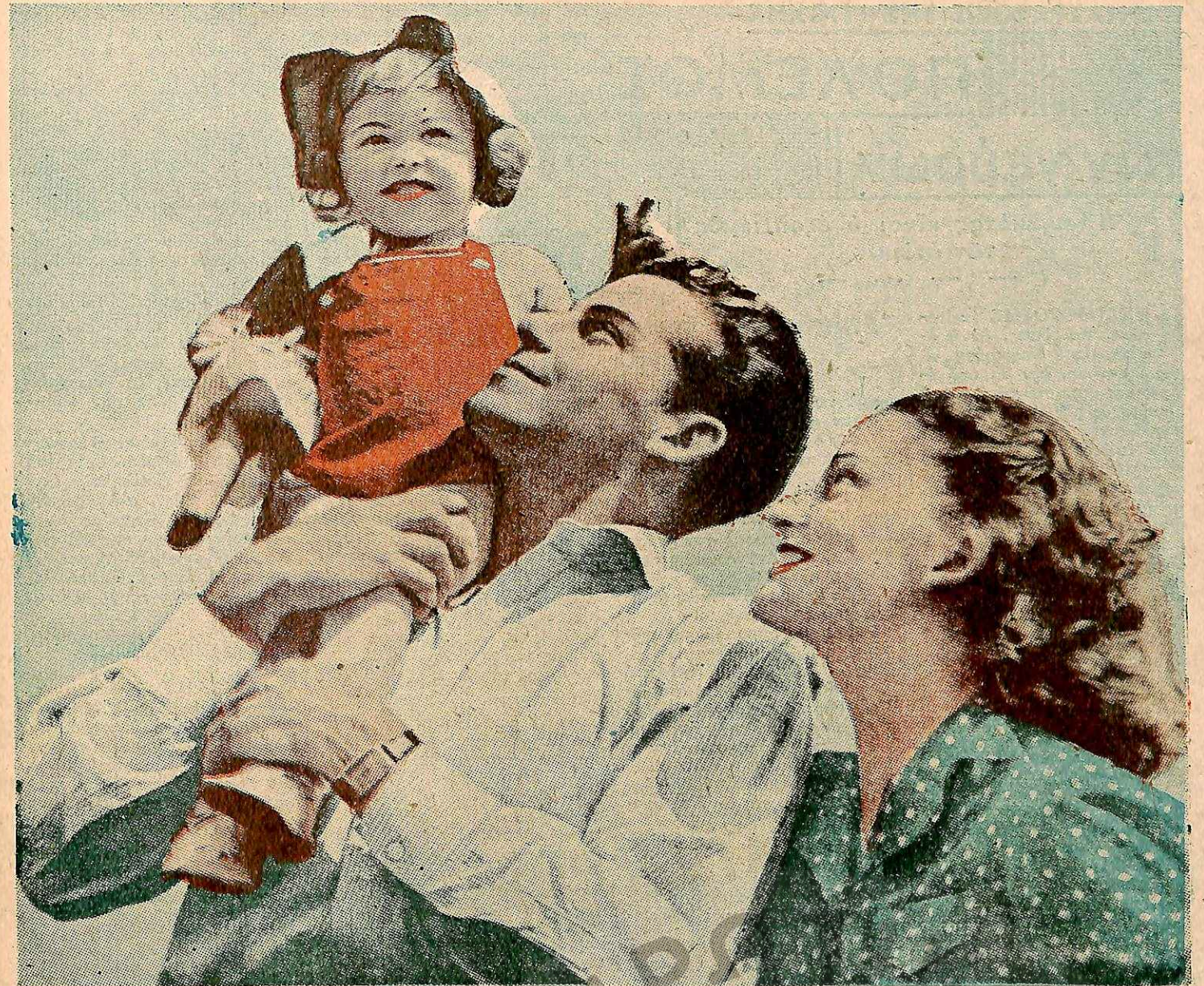
Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Κι' εγώ αγαπώ τον γιόφό μου

№ 63

ΔΡ. 5

ΤΗΣ ΦΙΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΪ

Τὰ πρῶτα μου χρόνια τ' ἀξέχαστα τάξισα
κοντὰ στ' ἀκρογιάλι,
στή θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερὴ,
στή θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ μπροστά μου ἡ πρωτάνθιστη
ζωούλα προβάλλει,
καὶ βλέπω τὰ ὀνείρατα κι' ἀκούω τὰ μιλήματα
τῶν πρώτων μου χρόνων κοντὰ στ' ἀκρογιάλι,

στενάζεις, καρδιά μου, τὸ ἴδιο ἀναστέναγμα:
Νὰ ζούσα καὶ πάλι,
στή θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερὴ,
στή θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Μιά μένα εἶν' ἡ μοῖρα μου, μιὰ μένα εἶν' ἡ χάρη μου
δὲ γνῶρισα κι' ἄλλη:
Μιά θάλασσα μέσα μου σὰ λίμνη γλυκόστρωτη
καὶ σὰν ὠκεανὸς ἀνοιχτὴ καὶ μεγάλη.

Καὶ νὰ! μέσ' στὸν ὕπνο μου τὴν ἔφερε τ' ὄνειρο
κοντὰ μου καὶ πάλι
τὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερὴ,
τὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Κι' ἐμέ, τρισαλλοῖμόνο! μιὰ πίκρα μὲ πίκραινε
μιὰ πίκρα μεγάλη,
καὶ δὲ μοῦ τὴ γλύκαινες, πανῶριο ξαγνάντεμα
τῆς πρώτης λαχτάρας μου, καλὸ μου ἀκρογιάλι!

Ποιὰ τάχα φουρτούνα φουρτούνιαζε μέσα μου
καὶ ποιὰ ἀνεμοζάλη,
ποῦ δὲ μοῦ τὴν κοίμιζες καὶ δὲν τὴν ἀνάπαυες,
πανῶριο ξαγνάντεμα, κοντὰ στ' ἀκρογιάλι;

Μιά πίκρα εἶν' ἀμίλητη, μιὰ πίκρα εἶν' ἀξήγητη,
μιὰ πίκρα μεγάλη,
ἡ πίκρα ποῦ εἶν' ἀσβυστὴ καὶ μέσ' στὸν παράδεισο
τῶν πρώτων μας χρόνων κοντὰ στ' ἀκρογιάλι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

≡ ΕΤΟΣ Β' ΤΕΥΧΟΣ 63

≡ ΑΘΗΝΑΙ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939

≡ Γραφεῖα: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19 ≡

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ

Η νευρική είναι ο εξοπλισμός
των ατόμων

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΜΕ πάντοτε. Και όμως, αν η αστυνομία επιχειρήσει να μας ερευνήσει, δεν θα βρει τίποτα. Διότι ο εξοπλισμός μας είναι εσωτερικός, άφαντος και ολότελος. Έχουμε οπλισθεί με νευρική δύναμη 45 χιλιάδων τόνων. Και στην παραμικρή αφορμή, έρχεται η ρήξη. Πόλεμος των νευρών!

Στην εποχή μας κυριαρχεί αυτή η μορφή πολέμου. Το πεδίο της συρράξεως είναι άπιστευτα ευρύ: Συγκροτούνται με τα όπλα της νευρικής κρατικής πρῶς άλλα κράτη, άτομα πρῶς άλλα άτομα και ο καθένας με τον εαυτό του.

ΣΥΡΡΑΞΙΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ στη θυρίδα του ταμείου περιμένουν σε νομοταγή σειρά μερικοί πολίτες. Είναι υπομονητικοί και εύπρεπτοι. Επικρατεί μιὰ γαλήνη, ή οποία δεν προσιωνίζει τίποτε το καλόν. Και νά, το πρώτον νέφος της θυέλλης.

—Δεν κάνετε λίγο πιο γρήγορα, κύριε; λέει στον ταμία ένας από τους αναμένοντες.
—Δεν θα κόψω και τὰ χέρια μου!... ἀπαντά ο ταμίας.
—Ναί, αλλά κι' εμείς δεν θα φάμε την ημέρα μας ἐδώ χάμω.
—Δεν μ' αφήνετε, κύριε, να κάμω τη δουλειά μου; Ήρθατε, βλέπω, με τὰ νευρά σας, πρῶτ - πρῶτ.

—Εγὼ ήρθα με τὰ νευρά μου; Εσὺ ἔχεις τὰ νευρά σου και δεν προσέχεις πῶς μιλάς...

Επεμβαίνει τρίτος στη ρήξη.
—Ε, τί γίνεται ἐδώ πέρα; Εσὰς θ' ἀκούμε;

—Γιατί, κύριε; Πειραχθήκατε;

—Και βεβαίως πειραχθήκα.

—Νά συγκρατήτε ἄλλη φορά τὰ νευρά σας!

—Εσὺ με νευρίασες.

Και ή θύελλα ξεσπά.

Επίκαιρες χιουμοριστικές σκέψεις Υπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΤΑ νευρά μας αναστατώνονται με το παραμικρό. Όταν ο άλλος μάς πῇ μιὰν ἀπότομη κουβέντα. Όταν μάς ἐνοχλήσῃ με κάποιον τρόπο. Και όταν ἀκόμη μάς φερθῇ με πολλή ψυχραιμία και γαλήνη. Η ἀπότομη τακτική του άλλου είναι ή πιο ἀσυγκράτητη πρόκλησις των νευρών μας.

Φθάνει ένας διαστεικὸς πελάτης στο καθιστήριό.

—Εἶναι ἔτοιμο τὸ κοστοῦμι μου;

—Μάλιστα, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ υπάλληλος. Περιμένετε δυὸ λεπτά, σὰς παρακαλῶ.

—Δεν περιμένω καθόλου. Μοῦ εἶπατε, ὅτι σὺς ἔντεκα θὰ ἦταν ἔτοιμο.

—Μὰ ἔτοιμο εἶναι. Δυὸ λεπτά μονάχα, νὰ τὸ διπλώσω με...

—Επῆρπε νὰ ἦταν διπλωμένο.

—Μὰ θὰ χαλοῦσε ή τσάνκισή.

—Και τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα; Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογαριασμός.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.

—Δεν σὲ συγχωρῶ καθόλου.

Επῆρπε νάχετε τάξι στο μαγαζί σας.

—Ἄλλη φορά δεν θὰ ἐπαναληφθῇ.

—Ἄλλη φορά; Τί νὰ τὸ κάγω γι' ἄλλη φορά; Νομίζεις ὅτι θάρθω κι' ἄλλη φορά στο παληομάγαζό σου;

—Καλά, κύριε.

—Εἶσαι, ἔ; Δεν σ' ἐνδιαφέρει ἂν θὰ ξανάρθω ή ὄχι.

Μ' ἔχεις δηλαδή γιὰ παραπεταμένο πελάτη.

—Λυτούμαι πολύ, κύριε.

—Τί ἐπάμε λέει; Ὅστε τώρα εἶμαι και ἀξιολύπητος; Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ: Νὰ προσέχης πῶς μιλάς.

—Καλά, κύριε.

—Ρε σὺ, με κοροϊδεύεις; Μὴ μοῦ λὲς ἐμένα ὅλο «καλά».

και καλά», γιατί ἔχεις τί σοῦ κάνω;

—Μάλιστα, κύριε.

—Κύτταξέ τονε, μωρέ, ἀκαθάρτα!... Ἔτσι μούρεται ν' ἀρπάξω ἐκεῖνο τὸ σίδερο και νὰ τοῦ τὸ κοπανήσω στο κεφάλι!

ΑΦΟΡΜΑΙ

ΤΟ κοῦρντισμα των νευρών μας είναι ή ἀπλουστερά ὑπόθεσις. Εἶναι μιὰ ὑπερβολή, τὴν ὁποῖαν ὅλοι προθυ-

μοποιούνται νὰ μάς προσφέρουν δωρεάν. Εἶδατε ἐσεῖς ποτὲ τοὺς προϊσταμένους νὰ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ὑφισταμένους των; Στο ζήτημα τοῦ κοῦρντισματος των νευρών συμβαίνει κι' αὐτό.

Ο διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ζητεῖ ἕνα ἔγγραφο. Δεν τὸ βρίσκει. Νευριάζει. Φωνάζει τὸν τμηματάρχη.

—Μοῦ δώσατε ἐσεῖς τὸ ἔγγραφο τῆς συμβάσεως;

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Χθὲς τὸ βράδυ μαζί με ἄλλα ἔγγραφα.

—Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ τὸ δώσετε χωριστά. Ἐνα τέτοιο ἔγγραφο δεν τὸ ἀναμινύουν με ἄλλα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε διευθυντά.

—Ἄλλοτε νὰ εἰσθε πὺ τὰ κινῶς, σὰς παρακαλῶ.

Ἀποχωρεῖ ὁ τμηματάρχης ἀναστατωμένος. Κάθεται στο γραφεῖο του και τρέμει ἀνεπαίσθητος ἀπὸ τὸ μόλις συγκρατούμενον νευρίασμά του.

Φωνάζει τὸν λογιστή:

—Ετοίμασε τὸν λογιολογισμό; τὸν ρωτᾷ.

—Οχι ἀκόμη, κύριε τμηματάρχα.

—Γιατί;

—Δεν ἐπρόφθασα. Εἶναι πολλή δουλειά.

—Νὰ παίρνῃς τὰ βιβλία και νὰ δουλεύῃς και στο σπίτι σου, φίλε μου. Δεν εἶναι κατάστασις αὐτὴ νὰ καθυστερῇ ὁ λογιολογισμὸς τόσες μέρες. Εἶναι αἰσχος...

Μπαρουτὶ ὁ λογιστής. Γυρίζει στο γραφεῖο του φουρκισμένος. Φωνάζει τὴν δακτυλογράφο:

—Τὰ δακτυλογραφήσατε αὐτὰ πὺ σὰς ἔδωσα χθὲς, δεσποινίς;

—Οχι ἀκόμη, κύριε.

—Γιατί;

—Δεν ἐπρόφθασα. Εἶναι πολλὰ.

—Μπορούσατε νὰ καθήσετε χθὲς τὸ μεσημέρι δυὸ ὥρες παραπάνω, νὰ τὰ τελειώσετε. Δεν εἶναι κατάστασις αὐτὴ, ν' ἀργήτε τόσο πολύ. Εἶναι αἰσχος!

Ἐξω φρενῶν ή δεσποινίς. Μόλις συγκρατεῖ τὰ νευρά της. Χτυπᾷ τὸ κουδούνι νὰ ἔλθῃ ὁ κλητῆρας. Ο μικρὸς καταφθάνει ἀμέσως.

—Ποῦ ἤσουν; τοῦ φωνάζει. Χτυπῶ δυὸ ὥρες. Κοιμόσουνα;

—Οχι, δεσποινίς. Τώρα δεν χτυπήσατε;

—Φαίνεται δεν ἀκούς καλά, παιδάκι μου. Παράγγελέ μου μιὰ λεμονάδα. Και κουνήσου λιγάκι. Μὴν πᾶς σὰν κοιμισμένος!

Ο μικρὸς βγαίνει νὰ παραγγεῖλῃ τὴ λεμονάδα. Και μέσα του βράζει. Ἐκείνη τὴν ὥρα φθάνετε ἐσεῖς στα γραφεῖα τῆς ἐν λόγω ἑταιρίας γιὰ σπουδαία δουλειά σας και ρωτᾷτε τὸν μικρὸ κλητῆρα:

—Εἶναι μέσα ὁ διευθυντής;

—Δεν ἔξω..., σὰς ἀπαντᾷ με θυμό.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΕΣ ὑποθέσεις μας, τὸ μέλλον μας, ή ζωή μας καμμιὰ φορά ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὴν κατάστασι των νευρών τοῦ άλλου. Θέλεις νὰ ζητήσῃς μιὰ προκαταβολή ἀπὸ τὸν προϊστάμενό σου και διερωτᾷσαι:

—Μήπως, ἀρᾷ γε, εἶναι νευριασμένος;

Ολέθρια νευρά! Προτιμότερο ν' ἀντικρούσῃ κανεὶς τὰ στόμα των τηλεβόλων, παρὰ νὰ βρίσκεται σὲ διαρκή, μαρτυρικὸν ἀγῶνα με τὴς ἀπειρες νευρικότητες και νευρώσεις τῆς ἐποχῆς μας. Πάντως, δεν μπορούμε νὰ κάμωμε διαφορετικά. Βρεθήκαμε σ' αὐτὸν τὸν ἀνευ προηγουμένου ἐπιδέμον των νευρών» και πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ τὰ βγάλωμε πέρα.

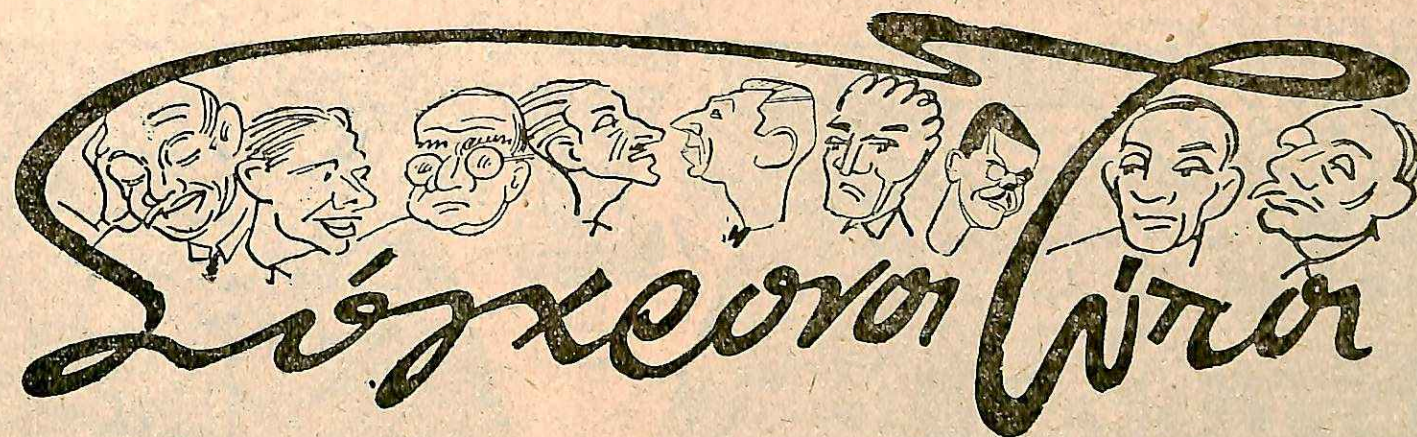
Επιθεωρῶ τὸν ἐξοπλισμὸν των νευρών μου, ὅπως ἕνας ἀρχηγὸς κράτους θὰ ἐπιθεωροῦσε τὴς ἐνοπλες δυνάμεις τῆς χώρας του. Και μένω ἱκανοποιημένος. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ πάρω φωτιά και νὰ τὰ βάλω μ' ὅλο τὸ σύμπαν. Πῶς; Τί; Μήπως ὁ ἀναγνώστης ἐνεურίασε ἐναντίον μου γι' αὐτὰ πὺ ἐγραψα; Ἄς κάμῃ κανένα τέτοιο ἀστεῖο, ἂν τοῦμᾳ...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΘΕΡΙΝΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Διὰ 1 μῆνα δρχ. 25
» 2 μῆνας » 45
» 3 μῆνας » 65

Γιὰ νὰ παίρνῃτε ἀσφαλῶς και ἀνελλιπῶς
τὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΝ» ὅπου παραδερίζετε:
ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ στὰς εἰδικὰς δερινὰς συνδρομὰς

Μιὰ ἔμμετρη σειρὰ τοῦ συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΧΥΙ. Ο ΘΟΥΥΒΟΠΟΙΟΣ

Κάνει μεγάλον θόρυβον ἀπὸ μικρὸ παιδί και κατὰ τρόπον ἱταμόν, σκληρόν και ἀκαιδῇ σφοδρῶς διαμαρτύρεται δι' ὅτι θρῖσκει σόλοικο. Πνεῦμα πολὺ... ἀνήσυχο και λίαν κουτσομπολικο τὸν βίον του διέπει.

Ἄν, ἔξαφνα, ἐν θέαμα τύχῃ καλὸ νὰ βλέπῃ, ἐνῶ ὁ κόσμος γύρω του σιγὰ ἀναστενάζει αὐτὸς ἀπ' τὴν καρδέλα του σὰν ἄγριος φωνάζει:

—Τί εἶν' αὐτά, βρε ἀδερφέ! Μεγάλη ἀηδία!

Σὲ θέατρο θρῖσκόμαστε ή πᾶμε σὲ κηδεία;

Τὸ ἔργο εἶν' ἡλίθιο μέχρις ἀπελπισίας!

Ο συγγραφεὺς κατέρριψε ρεκόρ ἀνοησίας!

Ποτὲ ή Τέχνη, φίλε μου, δεν εἶδε τόση μείωσι!

Προτείνω νὰ ζητήσωμε γερὰ ἀποζημίωσι!...

Φωνάζει και ὠρύεται παντοῦ κι' ἀδιακόπως, φροντίζων κάποιαν ἀφορμὴν νὰ εὕρῃ ὅπως - ὅπως γιὰ νὰ ὑβρίσῃ και θεοὺς και δαίμονας μαζί. Δεν τὸν περιποιήθηκαν σὲ ἕνα μαγαζί, ἐκ λάθους ἕνας ἄγνωστος τὸν χτύπησε στὸν ὄμο, κάποιος πὺν δεν τὸ ἤθελε τὸν ἔσπρωξε στὸ δρόμο, ἕνας μεξὲς τὸν πείραξε ὀλίγο στὸ στομάχι; Πρέπει εὐθὺς δι' ὅλ' αὐτὰ νὰ κάμῃ και μιὰ μάχη!

Ἀνάβει σὰν τὸ εὐφλεκτό φωσφορικὸ πύρεϊο κι' ἂν τοῦ ζητήσουν και «παρντόν», γίνεται πὺ θηρίο, φωνάζει περισσότερο και ἔτσι τὸ ἀπλὸ κακὸ γίνεται εὐθὺς χειρότερο!

Μὰ κι' ἂν κανένας δεν βρεθῇ διὰ νὰ τὸν ταράξῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ ἄσχημα, εἴτε νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ κάμῃ, τέλος, κατιτί πὺν νὰ τὸν ἐκνευρίσῃ, τότε θὰ βρεθῇ μιὰν ἀφορμὴν διὰ νὰ σκυλοβρίσῃ τὰ ραδιὸ πὺν παίζοντας μάς τυραννοῦν τὰ ὦτα των δρόμων τὸ κατάβρεγμα, τῆς Πάουερ τὰ φῶτα, τὰ τράμ, τὰ αὐτοκίνητα, τὴς πολυκατοικίες... Μπορεῖ νὰ στήσῃ ἀφρονες γι' αὐτὰ φιλονεικίες και νάβῃ και στὸ τέλος τὸν πὺν μεγάλον ψόγον.

διὰ τὸν μόνον λόγον πῶς ἔχοντας τὰ νευρά του νὰ ξεθυμάνῃ θέλει... Ἐὰν τοὺς άλλους ἐνοχλεῖ καθόλου δεν τὸν μέλλει, διότι δεν μετέχουνε τοῦ ἰδικοῦ τοῦ μένους καί, συνεπῶς, τοὺς θεωρεῖ ὡς καθυστερημένους και ἀναξίτους προσοχῆς ή μάλλον ἐκτιμήσεως. Δεσπόζει τοῦ ἑτέρου του και τρυφεροῦ ἡμίσεος και μάχετ' ἐπὶ τοῦ σκληροῦ τῆς βιοπάλης στίβου ἔχων ὡς μόνον ὄπλον του τὸ ὄπλον τοῦ... θορύβου!

ΧΥΙΙ. Ο ΜΠΛΑΖΕ

Θεέ μου, τί... μελᾶγχολος πὺν εἶν' αὐτὸς ὁ τύπος! Μόλις τὸν ἀνένιστε διερωτᾷσθε μήπως ή φοδερὴ ἀνία ήτις τὸν κατατρέπει τὸν ὀδηγεῖ ὀλοταχῶς πρὸς τὴν αὐτοκτονία... Πορ, ὅμως, τέτοια τύχη! Ὅλη του ή κατῆφεια κι' ή θλίψις ξεκινᾷνε ἀπ' τὴν κουτὴ ἀντίληψιν πῶς εἶσι πρέπει νῆναι γιὰ νὰ τὸν βρίσκουν νόστιμον και συμπαθητικόν. Μὲ δύο λόγια, φίλτατοι, μιὰ ἱσοπερὰ εἰκὼν ἐσχάτης ἀπογνώσεως εἶναι τὸ πρόσωπό του. Χαίρει τῆς φήμης, ὁ μπλαζέ, πολὺ μεγάλου πότου κι' ἐνῶ δεν θέλει τὸ ποτό, ἀπλῶς γιὰ νὰ ἀρέσῃ σ' ἐκείνους πὺν τὸν βλέπουνε, γίνεται πάντα φέσι! Ἡ βαρεμάρα τὸν κινεῖ και ή ἀπελπισία.

Βαριέται και τὴν κίνησι και τὴν... ἀκνησία, τὴν κωξερὴ των σαλονιῶν ἀντιπαθεῖ θανάσιμα, πλῆττει πολὺ σὰν εὐρεθῇ με πρόσωπα διάσημα και τίποτα, μὰ τίποτα, δεν τὸν εὐχαριστεῖ... Παρ' ὅλ' αὐτὰ δεν ἐννοεῖ στὸ σπῖτι νὰ κλειστῇ μὰ περιφέρεται παντοῦ με μούτρα δέκα πῆχες. Πιστεύει στὸ ἀξίωμα πῶς... «ὅλα εἶναι τριχες»

και διὰ τοῦτο τίποτα δεν τὸν ἀπασχολεῖ. Μ' αὐτὲς τὴς δάσεις, ὁ μπλαζέ, ἔκανε και σχολή πὺν βρήκε πλείστους ὁπαδοὺς τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς τὰ πιτσιλοπαρδαλα των Ἀθηνῶν σαλόνια ὅπου συχνὰ μπορεῖ κανεὶς, ἀπὸ τὰ ἄλλα χῶρια, νὰ χύσῃ και τὴν ἱλαρὰ ἀπὸ τῇ... στενοχώρια!

Τύπος ἀξιοδάκρυτος ὁ ἀτυχὲς μπλαζέ ἦταν μοιραῖον νὰ παρθῇ ἀπ' ὅλους στὸ μεξὲ και νὰ τὸν καθυβρίσουνε καθ' ὅλη τὴν γιορμὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ συγγραφεῖς σατυρικοὶ και μὴ. Δεν ἐκλονίσθη με αὐτὰ ἐκεῖνος τὸ παράπαν. Εὐηρεστήθη νὰ εἰπῇ ὅτι τοῦ τὰ παράπαν γιὰ τὸν ἔχουν και αὐτοὶ πολὺ παρεξηγήσει και, ἀκολούθως, ἔσπευσε και πάλι νὰ συγῇ... Δεν ρέω πρὸς τὸ ἐγκλημα. Ἀλλὰ δηλῶ, ὡστόσο, πῶς χίλιους τέτοιους με χαρὰ μπορούσα νὰ σκοτώσω και νὰ τοὺς κάνω στάχτη! Τόσο τοὺς ἔχω ἄχτι...

Μελαξύ Ιστορίας και Θρύλου

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

Ο ΝΟΜΑΣΤΗ γιά την καλωσύνη και θαυμαστή γιά την ομορφιά της ή 'Ανδρομάχη, ή κόρη του 'Ηετίωνα, του βασιλιά της Θήβης — της πλούσιας επαρχίας της Μικράς 'Ασίας, στους πρόποδες του βουνού Πλάκου, κοντά στο σημερινό 'Αδραμύτι — δόθηκε νόμιμη γυναίκα, θουτηγμένη στα διαμάντια και στο χρυσάφι και με πλούσια προίκα, στον ένδοξο 'Εκτορα, τον ήρωικό γιό του Πριάμου.

Κι' ήταν το καμάρι των δικών της και του λαού, λατρευτή σύζυγο, αγαπημένη βασιλοπούλα και αξιόθαύμαστη γυναίκα — εύτυχισμένη και πολυζήλευτη, όταν έπολιορκήθη ή Τροία. 'Αλλ' απ' εκείνη τη στιγμή άρχισε ή αδιάκοπη τραγωδία της, που την έγγραφε με το τρομερό δόρυ του ό ίδιος πάντοτε άνθρωπος, ή πανέμορφος γυιός του 'Ηλέα, ό θρυλικός 'Αχιλλεύς.

Αυτός σκότωσε τον πατέρα της κι' όλους τους άδελφούς της — μοναχός με το χέρι του — αυτός αίχμαλώτισε τη μητέρα της, που την έλευθέρωσε έπειτα γιά να πεθάνη στο σπίτι της, αυτός έσκότωσε και τον γενναίο και λατρευτόν άνδρα της, τον περίφημο 'Εκτορα. Και σ' αυτό το παιδί, τον Νεοπτόλεμο, ό κληρός την έδωσε σκλάβα, μετά την καταστροφή της πατρίδας της.

Ο ούριος άνεμος κολώνει τώρα τα πανιά των πλοίων των νικητών και ή σκλάβα 'Ανδρομάχη, δρεβια στην πρύμνη, παρατηρεί με δακρυμένο μάτι προς τα βάθη του ορίζον-

τα, εκεί όπου μαντεύει πως υπήρχε μία φορά το πλούσιο 'Ιλιο.

Τίποτα ζωντανό δεν έχει αφήμένο εκεί πέρα. Οι γονείς, τ' άδελφια κι' ό άνδρας της, ό Πρίαμος και τα παιδιά του, όλοι σκοτωμένοι και άνασκαμμένη ή Τροία.

Η Κασσάνδρα, ή άνδραδέλφη της, σκλάβα στο κρεβάτι του 'Αγαμέμνονα και ή Πολυξένη σφάχτηκε στον τάφο του 'Αχιλλέα, ό Πολύδωρος σκοτώθηκε από τον βασιλέα της Θράκης Πολυμήστορα, ή πεθερά της ή 'Εκάθη έπεσε μέσα στην θάλασσα και πνίγηκε. 'Όλα της θρίσκονται πεθαμένα και μοναχά ένα της μένει ακόμη μπροστά στα μάτια της όλοζώντανο: Το τακισμένο κορμάκι του μικρού αγοριού της, του 'Αστυάνακτα, που τον γκρεμίσανε από τα ψηλά τείχη — και έλεγαν ότι κι' εκείνο ό γυιός του 'Αχιλλέα τό έφριξε — γιατί υπήρχε φόβος να γίνη, σαν θα μεγάλωνε, τρομερός κι' αυτός σαν τον πατέρα του.

Τό καράβι της σκλαβιάς την έφερε στην 'Ελλάδα και ό Νεοπτόλεμος την πήγε στα Φάρσαλα της Θεσσαλίας. Η γυναίκα του 'Εκτορα του δόθηκε σκλάβα, άλλ' εκείνος την ήθελε έρωμένη του.

Οι ρυτίδες του πόνου δεν αλλοίωσαν την ώραία μορφή της, ούτε οι θλίψεις έφθογαν το χυτό κορμί της. Τα μάτια της, τα αδιάκοπα δακρυσμένα, δεν έχασαν την λάμψη τους. Και ή 'Ανδρομάχη με την μεγαλόπρεπη κορμοστασιά ή όμορφότερη γυναίκα μέσα στις δούλες και τις βασιλοπούλες, ήρωική στη δυ-

συχία της, όσον ήταν άπλη με τη δόξα της, έκανε τον νεαρό Νεοπτόλεμο να την συμπαθήση. 'Εκείνη άρνήθηκε να επιτρέψη στον εαυτό της να συγκινηθή από την ομορφιά και την αγάπη του γυιού ένός ανθρώπου που ξεθεμέλιωσε την εύτυχία της, άλλ' αναγκάστηκε στο τέλος να υποκύψη στη βία.

Η σκλάβα έτσι έγινε γυναίκα του αφέντη της, αλλά σιγά - σιγά ό Νεοπτόλεμος έγινε δούλος της ύπεροχής της.

Η ανάμνησις των περασμένων καιών που τους χώριζαν σβύσθηκε στα σκοτάδια του χρόνου. Κι' ή 'Ανδρομάχη παρηγοριόταν ρίχνοντας τη στοργή της στο γυιό της που γέννησε, στο Μολοσσό, έξυπνο και χαριτωμένο παιδάκι, που με την όμορφιά και την έξυπνάδα του έκανε εύτυχισμένο τον Νεοπτόλεμο, αλλά και τον παππού του, τον Πηλέα, τον άγέραςτο πατέρα του 'Αχιλλέα, που, σ' εκείνο το θαυμασίο θρέφος έβλεπε να ζωντανεύη δλόκληρος ό θρυλικός 'Αχιλλέας του.

Τό συμφέρον όμως είναι πολλές φορές δυνατότερο απ' τον έρωτα και τό βαθύ εκείνο ειδύλλιο, που ξεπήδησε μέσ' απ' τό μίσος, τάραχθηκε από τον γάμο που αναγκάστηκε να κάνει ό Νεοπτόλεμος.

Η όμορφη 'Ελένη, που με την προδοσία της έπροκάλεσε τον μεγαλύτερο πόλεμο εκείνου του καιρού, είχε μια κόρη, την 'Ερμιόνη. Αυτήν την όμορφη κόρη του, ό βασιλιάς Μενέλαος είχε τάξει να δώση στον 'Ορέστη, τον γυιό του 'Αγαμέμνονα, του άδελφού

του και της Κλυταιμνήστρας, της άδελφής της 'Ελένης — τους είχε άρραβωνιάσει από τότε που ήσαν ακόμα παιδάκια. 'Ο-

ταν πήγαν όμως στην Τροία, την ύποσχέθηκε στον Νεοπτόλεμο, μαζί με πολλούς θησαυρούς κι' έτσι ό γυιός του 'Αχιλλέα, γιά να κερδίση τό χρημάτα, βρέθηκε στην ανάγκη να πάρη γυναίκα την 'Ερμιόνη.

Η 'Ανδρομάχη ήταν σκλάβα, άλλ' ήταν κι' από γενιά υπερήφανη. Δεν διαμαρτυρήθηκε γιά 'κείνο τον γάμο — με ποιο δικαίωμα μπορούσαν να 'χουν ό σκλάβες παράπονα; — ύποδέχθηκε ταπεινά τη νέα κυρά της, αλλά και δεν άρνήθηκε τό κορμί της στον Νεοπτόλεμο, όταν εκείνος πήγε και την έβρισε μετά τό γάμο του.

Η ύπεροχή της στην όμορφιά και την καλωσύνη σιγά - σιγά επέβλήθη απόλυτα, κι' ό Νεοπτόλεμος τρελλά έρωτευμένος μαζί της, περνούσε τις ώρες του γονατισμένος στα πόδια της κι' άδιαφορούσε γιά την 'Ερμιόνη, τα παράπονα και τις διαμαρτυρίες της. Την έγκατέστησε στα θεινά του άνάκτορα, που είχε στον κατάφυτο κάμπο μεταξύ της Θήβας και των Φαρσάλων και περνούσε τον περισσότερο καιρό μαζί μ' αυτήν και τό χαριτωμένο παιδάκι της, ενώ ή 'Ερμιόνη έμενε στα Φάρσαλα με τον παππού του, τον Πηλέα, που διατηρούσε άκόμα τό βασιλικό του αξίωμα, έπειδή δεν θέλησε, από σεβασμό, να του στερηθή, όσο ζούσε, τό σκήπτρο του.

Οι κάτοικοι λάτρευαν δλοι την 'Ανδρομάχη. Κι' ή

γυναίκα του 'Εκτορα, που βασίλευε στις καρδιές τους, ταπεινή σκλάβα, μα παρ' όλον τούτο άγαπημένη άρχόντισσα, με μαλακωμένο τον παλμό πόνου, ζούσε άποτραβηγμένη εκεί, όπου, έν τούτοις, πήγε να την έρρη ή θανάσιμη ζήλεια της 'Ερμιόνης.

Της 'Ελένης ή κόρη δεν ήταν άσχημη. Είχε πάρει απ' τη σαγήνη της μάννας της και την τραχύτητα του πατέρα της, κι' ήταν θαλκτική στο κράμα — κείνο των αντίθεσων. Ηταν νέα, κόρη βασιλιά, είχε όλα τα προσόντα ν' άρέσει. Γιατί ό άνδρας της προτιμούσε μια σκλάβα και περιφρονούσε τα δικά της έλληγτρα;

Δεν μπορούσε — σκεπτόταν — παρά να ώφείλετο τούτο στα μαγικά φίλτρα που ώρισμένος θάξερε ή κόρη που ήλθε απ' τη θάρσση Φρυγία. Με την έπίδρασή τους άσφαλώς ξετρέλλανε τον Νεοπτόλεμο και μ' αυτά πέτυχε να την κάνει στείρα.

Η ζήλεια που την βασάνιζε ξεσπούσε κάθε στιγμή. 'Αλλ' ό Νεοπτόλεμος δεν την συμπαθούσε, άδίαφορούσε γιά τις φοβέρες της, και δεν της έκρυβε πως ή ψυχή του άνηκε σ' εκείνην και τό Μολοσσό.

Όταν ή 'Ερμιόνη έπείσθη πως ήταν άνόχηρη να έξοντώση την έπικίνδυνη σκλάβα, έγραψε στον Μενέλαο τη δυστυχία της και του ζήτησε να πάη να την σώση απ' την άπελπισία που της μεγάλωνε όλοένα ό άνικανοποίητος έρωτάς της. Κι' εκείνος, άνήσυχος γιά τον πόνο της, πήγε στα Φάρσαλα, αλλά δεν βρήκε τον γαμπρό του. 'Ο γυιός του 'Αχιλλέα, που δεν ήξερε τίποτα γιά τον έρχομό του, είχε φύγει να πάη στους Δελφούς, να προσφέρει θυσίες γιά να συγχωρεθή έπειδή είχε άσεβήσει κάποτε έναντίον του θεού 'Απόλλωνος, κατηγορώντας τον γιά τον θάνατο του πατέρα του.

'Αλλ' αυτό δεν άπογοήτευσε τον Μενέλαο. Άπεναντίας τον εύχαρίστησε. 'Αφού δεν ήταν εκεί να συζητήσουν, μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο: Να ώφεληθή της άπουσίας του και να έξοντώση την 'Ανδρομάχη και τό παιδί της, που ήταν ή αίτία της δυστυχίας της κόρης του. Ξεγέλασε τον Πηλέα πως θάφευγε τάχα με την 'Ερμιόνη και πήγε μαζί της στο μέρος που έμενε ή 'Ανδρομάχη.

Όταν εκείνη πληροφορήθηκε τον έρχομό τους, έκατάλαβε τους σκοπούς

τους. Τρομαγμένη γιά αυτό, έστειλε ανθρώπους στα Φάρσαλα να είδοποιήσουν τον Πηλέα, έκρυψε τον γυιό της τον Μολοσσό, σ' ένα έμπιστο σπίτι της και αυτή έτρεξε στο ναό της Θέτιδος κι' άγκάλιασε τον βωμό της.

'Ενας ίκέτης ήταν Ιερός. Κανένας δεν είχε τό δικαίωμα να τον πάρη απ' εκεί με τη βία. Και μόνον τον άνάγκαζαν να φύγη, θάζοντας φωτιά και καίγοντας όλο τό κτίριο.

Έτσι ό Μενέλαος με την 'Ερμιόνη δεν μπορούσαν να την σκοτώσουν. Οι ένοπλοι ύπηρέτες του βασιλιά της Σπάρτης φύλαγαν έξω απ' τό ναό, αλλά ή περίτρομη Τρωαδίτισσα δεν έννοούσε να έγκαταλείψη τη θεοί της. Είχε στείλει και πάλι να καλέση τον Πηλέα. Και περιμένοντας την άφιξή του, ίκέτευε τους θεούς να την σώσουν από την άδικη μανία εκείνης με την όποία μοίραζε τον Νεοπτόλεμο.

'Αλλοι ύπηρέτες έψαχναν να βρούν τό παιδί της και μερικοί φύλαγαν στους δρόμους, γιά να μην μπορέση να στείλη μήνυμα ή 'Ανδρομάχη στον Πηλέα και τον έγγονό του. Και ή 'Ερμιόνη, ντυμένη με φορέματα πλούσια και στολισμένη με διάδημα, πήγε

στο ναό της Θέτιδος να έρρη τη μισητή της αντίζηλο. Πέρασε μέσ' από τις φοβισμένες γυναίκες που είχαν συγκεντρωθή να ιδούν που θα κατέληγε τό δράμα, στάθηκε κατάντηκρυ της 'Ανδρομάχης και άφού της έβριξε βλέμμα περιφρονητικό, έπε στις γυναίκες που με σιγαλούς ψιθυρισμούς την κατέκριναν γιά τον άλαζονικό τρόπο της.

Του κεφαλιού μου τά χρυσά στολισματα και τά πολύχρωμα πέπλα μου, δεν μου τάδωκε του 'Αχιλλέα, μήτε του Πηλέα τό σπίτι. Μου τά δώρησε στη Σπάρτη ό πατέρας μου ό Μενέλαος μ' άλλη προίκα — και μπορώ να τό φορώ και μπορώ να μιλάω και να περπατώ όπως μ' άρέσει. Αυτά έχω ν' άπαντήσω στα ύποπτα κρυφομλήματα σας...

Και γυρίζοντας προς την 'Ανδρομάχη, έξηκολούθησε:

— Μά σύ, μία σκλάβα, λάφυρο του πολέμου, θέλεις να γίνης κυρά στα παλάτια μου και να με δώξης. Μάγεψες τον άνδρα μου και με μισεί. 'Από σένα χάνεται στείρα ή νεότητά μου, γιατί είνε φοβερός σ' αυτά οι 'Ασιανές γυναίκες. Μά δεν θα γλυτώσης μ' αυτό που κάνεις

άν θέλεις να σωθής, άφησε την υπερηφάνειά σου και πρόσπεσε ταπεινή στα πόδια μου, να σαρώνης τις κάμαρές μου, να φέρνης απ' τό ποτάμι δροσερό νερό και νάσαι σκλάβα μου. 'Εδώ δεν είν' ό 'Εκτορας κι' ό Πρίαμος κι' ό πλούτος σου, μόν' είνε χώρα 'Ελληνική. Και έφτασες, δυστυχισμένη, σέ τέτοιο κατάντημα, που τόλμησες να συγκοιμάσαι με τό γυιό εκείνου που σκότωσε όλους τους δικούς σου και τον άνδρα σου, έφτασες απ' τό φονιά του γυιού σου να γεννάς παιδιά. Τέτοια είνε των θαρβάρων ή γεννηά. Σμίγουν παιδί και μανά, κόρη και γονιός και τ' άδελφια. Μά σέ μάς δεν περνάν' αυτά.

Χωρίς να προκαλή, αλλά και χωρίς να φοβάται ή 'Ανδρομάχη, με την άδειασπρέπεια που ποτέ δεν την άφηνε, της άπήντησε δείχνοντάς της ότι δεν είχε δίκιο: Ούτε να γινή αυτή ή σκλάβα βασίλισσα ήθελε, ούτε να γεννάει κι' άλλους σκλάβους επιθυμούσε. Δεν είχε μαγέψει τον άνδρα της, όπως ύπεστήριζε, άλλ' άφορμή του μίσους του ήταν ότι εκείνη του φερνόταν άλαζονικά και κατηγορούσε τον πατέρα του επαινώντας τον Μενέλαο. 'Αν ήθελε να κερ-

δίση τον άνδρα της — συ νεβούλευσε — έπρεπε να υπομένει τις ιδιοτροπίες και τα παραστρατήματά του, ν' ανέχεται τις άλλες γυναίκες, αν εκείνος τις ήθελε, όπως έκανε αυτή, που έφθασε να θηλάζει ακόμα και τα νόθα του Έκτορα.

— Μα ου — της πρόσθεσε — φοβάσαι μήπως έγγιξη τον άνδρα σου και δροσισάς σταλαγματιά. Μη θέλεις ν' αγαπάς τους άνδρες πιο πολύ κι' απ' τη μάνα σου...

Περισσότερο θυμωμένη ή Έρμιόνη την διέταξε να φύγει απ' το βωμό, άλλ' εκείνη ανήχησε. Την απείλησε πως θάβαζαν φωτιά να την κάψουν, άλλ' ή Άνδρομάχη δεν έκινηθηκε κι' ή κόρη της Έλένης έφυγε απειλώντας και θρίζοντας.

Πέρασαν αρκετές ώρες και δεν ξαναφάνηκε, ούτε κι' έβαλαν φωτιά να την κάψουν, κι' αυτό την έκανε να έλπιζε. Γιατί θά έρχόταν ο Πηλέας να την σώσει κι' ίσως ο Μενέλαος νάφευγε πριν γυρίσει ο Νεοπτόλεμος.

Άλλ' έξαφνα αντήχησε μια φωνή που την έκανε ν' ανατριχιάσει. Η φωνή του παιδιού της, του Μολοσσού, που έκλαιγε φωνάζοντας την μητέρα του...

Οι υπηρέτες του Μενέλαου, ψάχνοντας στα σπίτια, ανέκαλυσαν τον κρυμμένο μικρόν και τον άρπαξαν. Και τραβώντας τον τώρα απ' το χέρι ο Σπαρτιάτης βασιλιάς, τον πήγε στο ναό της Θέτιδος, και δείχνοντάς τον στην Άνδρομάχη, της είπε ότι θα τον έσφαζε μπροστά στα μάτια της, αν δεν άποτραιόταν απ' το βωμό και δεν παραδινόταν εκείνη να σκοτωθή.

Άφησε φωνή απελπισίας ή δύστυχη μάνα κι' έκτελλε να μην πειράξουν το μοναχό εκείνο φως της ζωής της. Απειλήσε πως θά έξεδικοίτο σαν γυρίζε ο πατέρας του, έκλαψε, μάταια προσπάθησε να συγκινήσει τον Μενέλαο, και υπό τέλος αναγκάστηκε να παραδοθή για να γλυτώσει το Μολοσσό της.

— Πάρτε την, υπηρέτες και δέστε τα χέρια της δυνατά! πρόσταξε ο βασιλιάς.

Κι' όταν εκείνοι την έδεσαν σφιγγόντας την τόσο, ώστε να κατώσουν τα χέρια της, της έπρόσθεσε:

— Για να σε θγάλω από το βωμό, έφερα το γυίο σου εδώ, και το κατώρθωσα. Εσένα θα σε σφάξω, αυτό το πήρα απόφασι. Όσο νιά

τό παιδί σου, θ' αποφασίσω γι' αυτό ή κόρη μου, αν θα το σκοτώσει ή όχι!

Σ' εκείνη την παρασπονδία, ή Άνδρομάχη άφησε απελπισμένη φωνή κατηγορώντας την δολιότητα του σκληρού βασιλιά. Κι' όταν ή Έρμιόνη δήλωσε πως ήθελε να πεθάνει κι' ο γυιός της, γονάτισε έξαλλη, ίκετεύοντας δικαιοσύνη για τον μικρό που δεν έφταιξε τίποτα.

Ούτε τα δικά της παρακάλια όμως, ούτε του Μολοσσού τα δάκρυα, μπόρεσαν να μαλάξουν την σκληρή καρδιά του Μενέλαου και να σβύσουν το μίσος της Έρμιόνης, που δεν ήθελε να ύπάρχει κάτι που θα της θύμιζε την άπιστία του Νεοπτόλεμου.

Και οι δυο μελλοθάνατοι σέρνονταν με τον άπανθρωπότερο τρόπο στον τόπο όπου θα πέθαιναν, όταν έφθασε καλπάζοντας ο γηραιός βασιλιάς της Θίας, ο Πηλεύς. Άκουσε τί είχε γίνει κι' άπόρησε. Του είπαν τους σκοπούς του Μενέλαου κι' έθύμωσε. Ποιος ήταν εκείνος και με ποιο δικαίωμα έμπαινε στ' ανάκτορά του, έδενε τους ανθρώπους του και τους ώδηγούσε στο θάνατο;

Ο Μενέλαος δήλωσε πως έννοούσε να εκτελέσει την απόφασί του, αφού αυτός την είχε πάρει σκλάβια απ' την Τροία, κι' άγανακτισμένος ο γέρο - Πηλέας απείλησε ότι θα του σπάζε το κεφάλι με το σκήπτρο του και του ρριζε κατάνομα τας ζωνρότερες προσβολές. Ήταν άντρας αυτός — του είπε — που τού κλεψε ένας Φρύγας την γυναίκα του, κι' αντί να πληρώσει να μη την θέλη, πήρε κι' έθύσισε έναν όλοκληρο στρατό, για να την ξαναπάρει; Και που, αντί να την σκοτώσει, όταν την έκανε σκλάβια του, τούπεσε το σπαθί από το χέρι του, όταν εκείνη ξεγυμνώθηκε μπροστά του και έδειξε το κορμί της, που λίγο πριν το είχε δώσει σε άλλον;

— Στο σπίτι του παιδιού μου μπήκες έπειτα — έξηκολούθησε ο γέρο - βασιλιάς — και το ρήμαξες, ένα λείπει, κι' άτιμα θέλεις να σκοτώσεις μια δύστυχη μάνα και το γυίο της μαζί, που θα κάνη έσένα και την κόρη σου να κλάψετε, κι' ός είναι νόθος τρεις φορές. Πάρτε την κόρη σου και φύγε... Προτιμότερο νάχη κανείς φτωχό και τίμιο πεθερό, παρά κακοδούγο και πλούσιο...

Άν δεν ήλθαν στα χέρια, αυτό συνέβη γιατί ο Μενέλαος σεβάστηκε την ή

λικία του Κι' έφυγε λέγοντας πως, όταν θάφερνε πέρας μια έκστρατεία που θάκανε, θά ξαναγύριζε να ρωτήσει τον Νεοπτόλεμο, αν έννοούσε να τιμωρήσει την σκλάβια, ή ν' άντικρύσει την δική του έχθρότητα.

Ο Πηλέας έλυσε την Άνδρομάχη και τον μικρό δισέγγονό του και τους πήρε στα Φάρσαλα, να τους φυλάξει στ' άνάκτορα.

Η Έρμιόνη, περίτρομη γιατί ο πατέρας της έφυγε και την άφησε μόνη, θέλησε ν' αυτοκτονήσει, για να μην την τιμωρήσει ο Νεοπτόλεμος, άλλ' ή άφειξε του Όρέστη, του εξαδέλφου και πριν μνηστήρος της, την έσωσε.

Του είπε τους φόβους και τους κινδύνους της, κι' εκείνος που εξακολουθούσε να την αγαπά μ' όλα τα χρόνια που πέρασαν, της υποσχέθηκε να σκοτώσει τον Νεοπτόλεμο και την πήρε μαζί του στους Δελφούς, όπου είχε πάει ο άνδρας της ζητώντας την έξελώσι και όπου έπέτυχε δολερὰ να εκτελέσει την ύπόσχεσι που έδωσε.

Πλησιάζοντας τους εύλα θικούς κατοίκους των Δελφών, ο Όρέστης, τους ψιθύριζε κρυφά πως είχε πάει εκεί ο γυιός του Άχιλλέας, ζητώντας να λεηλατήσει το ναό του Φοίβου, για να έκδικηθή, έπειδή ο μεγάλος θεός είχε σκοτώσει στην Τροία τον Άχιλλέα.

Από στόμα σε στόμα ή είδησις διαδόθηκε σ' όλους και την έπίσπεσαν, έπειδή κι' άλλοτε είχε πάει εκεί ο Νεοπτόλεμος κατηγορώντας το θεό πως ήταν ή αίτία του χαμού του πατέρα του. Κι' άκούσχοι οι άνθρωποι του ναού και της πόλεως, απέφασισαν να έξοντώσουν τον άσεβη.

Χωρίς να μαντεύσει την συνωμοσία ο έγγονός του Πηλέας πήγε, ένα πρωί, στο ναό, σαν πάντα, να προσευχηθή. Στους δρόμους και στους περιστεύλους, στην αυλή του ναού και σε κάθε γωνιά, όπλισμένοι φρουροί φύλαγαν άγρυπνα, άλλ' ο Νεοπτόλεμος δεν το παρεξήγησε. Μπήκε στο ναό, άπέθεσε χάρμη τον άστραφτερό όπλισμό του και προχώρησε προς το μαντείο του Φοίβου να προσευχηθή.

Κρυμμένοι πίσω στους στύλους άνθρωποι μ' άκονισμένα σπαθιά που είχαν κρυμμένα μέσα σε δάφνες, περίμεναν έτοιμοι. Κι' όταν τον είδαν να γονατίζει, για να προσευχηθή, ο Όρέστης πρώτος που ήταν μαζί

τους, πλησίασε και τον κτύπησε.

Ο άοπλος γυιός του θρυλλικού Άχιλλέα, έλαφρά πληγωμένος άπισθο, χώρησε τότε έως εκεί που είχε κρεμασμένα τα όπλα του. Όπλίσθη γοργά, σπάθηκε μπροστά στο βωμό κι' έδροντοφώνησε:

— Γιατί να με σκοτώσετε, που έρχόμουν εδώ με τόσο εύλαβεια; Τί κακό έκανα;

Δεν άπήντησε κανείς. Άλλ' όλο εκείνο το πλήθος που γέμιζε το ναό, άρχισε να τον ρίχνει πέτρες, κι' εκείνος, άπ' εκείνο το χαλάσι που σφενδονιζόταν έναντιόν του, μάταια προσπαθούσε να προφυλαχθή, προτάσσοντας την άσπίδα του, Βέλη, δόρατα, άκόντια και μαχαίρια, μια βροχή από κάθε είδους φονικά άντικείμενα σωριάζονταν στα πόδια του νέου, που με τρομερά πηδήματα προσπαθούσε να τ' άποφύγει. Οι δολοφόνοι πληθαίναν όλοένα περισσότερο, τον έσφιγγαν, τον έπιέζαν, τον έπνιγαν, σε λίγο θά τον είχαν πιάσει στα χέρια.

Άλλά τότε ο Νεοπτόλεμος, αφήνοντας βρυχηθμό λιονταριού, πήδησε μ' ένα γιγάντιο άλμα επάνω τους στριφογυρίζοντας το βαρύ σπαθί του και άναποδογύρισε όσους ήταν κοντά του. Οι άλλοι, καταπονημένοι, τώβαλαν στα πόδια και στον πανικό που έπηκολούθησε, ο γυιός του Άχιλλέα προχώρουσε προσπαθώντας να φύγει.

Ξεπρόβαλε όμως από το ναό ο Ιερεύς Μαχαίρας και τον κτύπησε δολοφονικά στα νώτα. Ο Νεοπτόλεμος άφησε πνιγμένη φωνή και έγειρε και τότε τα πλήθη τών τρομαγμένων έχθρών του ξαναγύρισαν για να κομματιάσουν το ώραίο κορμί του και να το θάψουν έπειτα σε μια παράμερη άκρη.

Ο Πηλέας, άπαρηγόρητος για το θάνατο του ήρωϊκού έγγονού του, έρριξε την άγάπη του όλη στο Μολοσσό, που, σαν μεγάλωσε έγινε βασιλιάς. Την δε Άνδρομάχη την πάντρεψε με τον Έλενο, τον γυιό του Πριάμου και φίλο του Νεοπτόλεμου. Και ο γυιός τους ο Πέργαμος την ξανάφερε με καιρό στην νέα πόλι, την Πέργαμο, που έκτισε στην Άσία, όπου και πέθανε, χωρίς να μπορέσει να λησμονήσει ποτέ τις φρικτές ήμέρες που πέρασε...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Άποκλειστικότης «Θησαυρού». Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

— Δ. ΨΑΘΑ —

Βίος και Πτωχικεία της Κυρίας Σουσου

λά οι γυναίκες είχαν να το λένε. Που ν' άνθξει μπροστά του θηλυκό. Έτσι μονάχα νάκανε, στα πόδια του! Όποια νάταν, κυρία Εύανθια μου. Μεγάλος κα τακτηθής!

— Κατακτηθείς;
— Ναί, δόν Ζουγάνης, πως το λένε.
— Μπα;
— Καζαμίας, παιδί μου.
— Καζαμίας;
— Ναί. Από αυτούς που τις έχουν τις γυναίκες σαν σκουπίδια.
— Έσπευσε να διορθώσει ο κ. Νικολάκης:
— Καζανόβας, θέλετε να πητε.

Ο ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

— Δεν φοβάστε, κυρία Σουσου;
— Για τον Παναγιώτη;
— Ναί.
— Το παράπαν!
— Άστεύεσθε; Τώρα κα θώς έμεινε μόνος στην Άθήνα, έργνης, ελεύθερος, έκανε Θεός ξέρει τί μπορεί να κάνη.
— Τί λέτε!
— Άμή; Και τί πρακτοφόρω να τον πίνουν στο Κολωνάκι και τί άντρώγα να χωρίζη και τί να κλαίνει από πίσω του οι καυμένες! Είχε το σέξ - άπριλ ο αφιλότιμος. Δεν άφησε πρεσβεία για πρεσβεία. Ήταν, γλέπετε, και μια σσαρότης με τις άνθρώπος του κόσμου, τί τσάγια να τον καλούν και τί δεξιώσεις και τί φρακουνδίες να φοράη και να ξετρελλανώνωνται πια μαζί του οι ξεμωραμένε! Περικαλώ παίρνετε λιγάκι καρπουζάκι;

— Άφησε την βεντάγια, έπιρε από τον δίσκο μια φέτα άσπρου καρπουζιού, την έκοψε μ' ένα μαχαίρι σκουριασμένο, έδάγκωσε με την άκρη των δοντιών της ένα κομματάκι κι' έσυνέχισε:

— Μεγάλος!
— Τί μεγάλος;
— Γυναϊολόγος...
— Μπα;
— Έμπούχτισε, κύριε, το μάτι του από γυναίκες. Προτού παντρευθή μάτσο τις είχε, καθότι και ώραιος ο άτιμος! Έχει ένα μάτι, κυρία Εύανθια, ένα φρύδι, κύριε Νικολάκη, ένα στόμα, κυρία Μερόπη μου, τρέλλα! Όχι πως είναι άνδρας μου και θέλω να το καυκήσω, άλ-

Ο κύρ - Νικολάκης έπενέθη:
— Γκαρσονιέρα θέλετε να πητε.

— Η Σουσου τον στραβοκύταξε λιγάκι, έκανε άερα με το καρτόνι, έσταμάτησε για δύο δευτερόλεπτα κι' ύστερα:

— Τέλος πάντων. Στο Παρίσι τα λένε καρδαρόμπα. Νά, μάτσο οι γυναίκες εκεί μέσα. Διαδήλωσις! Δεν προφταίνανε να παίρνουν σειρά. Καθότι το σέξ - άπριλ, γλέπετε, και όποια να πρωτοπροφθάση! Σπαρχατικά πράγματα, κύριε Νικολάκη.

— Τί λέτε, κυρία Σουσου!

— Άμή;
— Γόης, λοιπόν!

— Γόης; Άστείο πράμα! Καταστροφή για τις γυναίκες. Άλλοτε, έννοείτε, αυτά. Μόλις όμως έμπηκα εγώ στον δρόμο του, μου είπε, Σουσου μου, σταματάω. Άλλη γυναίκα δε μου χρειάζεται. Καθότι εσύ κάνεις για όλες. Έ, λοιπόν, από τότες μάτι δεν σηκώνει να δη θηλυκό. Κύριε Νικολάκη, παίρνετε λιγάκι καρπουζί;

— Εύχαριστώ, κυρία Σουσου.

— Σας περικαλώ. Μη ντρέπεστε. Το μάτι μας εινε χορτασμένο από δαύτα. Άστείο πράμα. Που λέτε, σήμερις μια σοβαρότης, μά μια σαδαρότης με τις γυναίκες, άνθρώπος που χτισμένος, γλέπετε, ούτε τα μάτια να σηκώσει να κυττάξη. Πρέπει να περάσει, ή Γρέτα Κάρπα, άς πούμε, για να καταδεχτή να ρίξη ένα βλέμμα. Άφου οι γυναίκες της περιφερείας μας, οι φιλένδες μου, κάτι κυρίες από το Ψυχικό, από το Κολωνάκι, βιομήχανες και τα τοιαύτα, έχουν να το λένε. Και όλο παράπανα. Τέλος πάντων, κυρία Σουσου, μάγια του έχετε κανωμένα; Τέτοιους άντρας και ούτε να καταδεχτή να σηκώσει μάτι!

— Κυρά - Σουσου!
— Μπαρδόν;
— Ο Παναγιωτάκης!...

— Πώς;
— Τον σπάσανε στο ξύλο, κυρά - Σουσου μου... Τον τσάκισαν. Του πρήξανε το μάτι. Άχ, καίεται ή Ψυχή σου να τον βλέπεις! Τρέχα, κατέβα στην Άθήνα!

— Η Σουσου έγινε θηρίο.

— Άνότη!

— Άκούς που σου μιλάω;

— Πήγαινε! Πήγαινε, σα χλή!...

Και ή Σουσου κουνώντας νευρικά το καρτονάκι, άνασηκώθηκε από τη σαιζλόγκ και γύρισε με χαμόγελο στους άλλους:

— Είναι φρενοβραδής!

Άλλά ή γειτονισιά της έπέμενε:

— Κοιμόταν το θράδυ στην ταράτσα, κυρά - Σουσου. Και στην πλαϊνή ταράτσα κοιμόταν ή κυρά -

λόγκ, με το άχώριστο χαρτονάκι, πίσω από το όποιο έκρυβε πότε - πότε με χάρι το πρόσωπό της και άφηνε να φαίνωνται μοναχά τα σπινθηροδόλα και γοητευτικά της μάτια.

Επί δύο ώρες σχεδόν μιλούσε για την υπερηφάνεια του συζύγου της και για την πλήρη περιφρόνησι που έδειχνε σήμερα στις γυναίκες... καθότι λίαν μπουχτισμένος. Και συνώψισε:

— Κύριος!
— Μπράβο του.
— Σικ! Τρέ σικ!
— Να σας ζήση...
— Μερσί. Μα είναι άξιο-

βρεπής! Γαλάντης! Κόσμο γυρισμένος, γλέπετε, και άνθρώπος καλοζωισμένος. Στην πολυκατοικία που καθόμαστε, πέφτοντα τα φαρύσια από τα χέρια των κυριών καθώς περνάει!...

Άλλο πράμα σας λέω! Εκεί επάνω, όταν ο Παναγιωτάκης, από τις περιγραφές της Σουσου είχε φθάσει στο άπόγειο της δόξης του, έφαναίσθη, έπίσκεψις άπροσδόκητη. Ήταν ή κυρά - Κατίνα ή γκαθή από τον Βούθουλα. Μόλις την άντελήφθη ή Σουσου έγινε κατακόκκινη από την φούρκα της. Άλλά εκείνη δεν είχε καιρό να προσέξει τέτοια πράγματα. Έφερνε νέα φοβερά από την Άθήνα και διαζόταν να τα πει.

— Κυρά - Σουσου!
— Μπαρδόν;
— Ο Παναγιωτάκης!...

— Πώς;
— Τον σπάσανε στο ξύλο, κυρά - Σουσου μου... Τον τσάκισαν. Του πρήξανε το μάτι. Άχ, καίεται ή Ψυχή σου να τον βλέπεις! Τρέχα, κατέβα στην Άθήνα!

— Η Σουσου έγινε θηρίο.

— Άνότη!

— Άκούς που σου μιλάω;

— Πήγαινε! Πήγαινε, σα χλή!...

Και ή Σουσου κουνώντας νευρικά το καρτονάκι, άνασηκώθηκε από τη σαιζλόγκ και γύρισε με χαμόγελο στους άλλους:

— Είναι φρενοβραδής!

Άλλά ή γειτονισιά της έπέμενε:

— Κοιμόταν το θράδυ στην ταράτσα, κυρά - Σουσου. Και στην πλαϊνή ταράτσα κοιμόταν ή κυρά -

Δωροθέα ή τσιμπλού, ή γυναίκα του Γιάννη του Χαμάλη. Λοιπόν, ο κύριος Χαμάλης άργησε νάρθη κι ήταν μόνη ή κυρά - Δωροθέα. "Όπου ο άντρας σου, μάτια μου, δίνει ένα σάλιο και πηδά στην άλλη ταράτσα και πάει στην κυρά-Δωροθέα και θάζει ή γυναίκα τις φωνές και ξυπνάει όλη ή γειτονιά και φτάνει άπάνω στην ώρα και ο κύριος Χαμάλης και πιάνει τον άντρα σου παφτοφόρω με την τσιμπλού κι αρχίζει νά θαραί! Κάτω κοιμόντουσαν τ' ανήψια του... Ο Νίκος ο έρωμύλος κι' ο Μίστος ο λούστρος... Σαμουλώνται άπάνω στην ταράτσα και σου τόν κάνουν τον άντρα σου τ' άλατιού, κυρά-Σουσοδ μου! Η Σουσοδ έτρεμε όλόκληρη, αλλά κατέβαλε άπεγνωσμένο αγώνα για νά συγκρατηθί. Έν τέλει γύρισε στους γείτονές της:

— Παίρνετε λιγάκι καρπουζάκι;

— Καρπουζάκι, κυρία Σουσοδ; Δεν βλέπετε τί λέει ή γυναίκα για τόν άντρα σας;

Η Σουσοδ μισόκλεισε τὰ μάτια.

— Είναι μιά κόμησση μέσα στην πολυκατοικία και πού έβαλε στο μάτι τόν άντρα μου. Τί τραβάω μ' αυτά τὰ θηλυκά, κύριε Νικολάκη!...

Άλλά μιά έκρηξις γέλιου έπάγωσε την Σουσοδ. Και ή γειτόνισσα της από τόν Βούθουλα, συνεπλήρωσε την συμφοράν:

— Άντε, κυρά - Σουσοδ! τόν έχουν στο ποκομείο! Και ο κύριος Χαμάλης άκόμα λείει νά τόν σκοτώσθ!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τι γίνεται και
τι διαδάζεται

Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ

— Μιά καλή δακτυλογράφος χτυπά 300 φορές τὰ πληκτρα της γραφομηχανής και γράφει άνάλογα γράμματα.

— Το αύγό πού ρίξαμε σέ νερό πού κοχλάζει γίνεται «καϊσάτο».

— Άναπνέει ο καθένας σας ένα δέκατο του λίτρου άέρα κι' ένα πεντηκοστό του λίτρου όξυγόνο.

— Καταναλίσκονται στον κόσμο 1160 όκάδες λάδι από τόν όποιον 115 είναι "Ελληνική παρογωγή.

— Κάθε τρίχα του κεφαλιού αυξάνει 0,000.0008 πού μέτρου.

— Για όσους διάβασαν κανονικά τó λεπτό μας έκλειώσε.

Γιατί δέν πήγαμε στον... Δία!

ΤΟ ένόμισα ύποχρέωσί μου. Ήταν τόσο μελαγχολική ή χαριμένη εκείνη... άπόγονός τη στιγμή πού διέκοπε τó ταξίδι μας στο "Αρχιτέλαγος του Άπείρου, με τ' άτέλειωτα έναέρια ησάκια του, την άλλη φορά, και έξέφραζε τέτοιον πόνο ή φωνή της, όταν μου μιλούσε για την άπιστία του Άρειανού φίλου της, πού ένόμισα ύποχρέωσί μου νά φροντίσω γρήγορα νά την ξαναϊδώ. Η συντροφιά μου, έσκέφθηκα, ίσως νά την έκανε νά ξεχνούσε τόν έρωτικό της πόνο. Και καθώς ή «Μηχανή πού τρέχει στο χρόνο» έρίσκεται πάντοτε μπροστά μου, πιέζω, θαρρετά πιά και χωρίς τις πρώτες συγκινήσεις, τó κουμπι πού «προτρέπει»...

Δέν έπρόλαβα νά καλοκυτιάξω στο θάθος του φακού, κι' άμέσως άκουσα τή γλυκειά γνώριμη φωνή της:

«Σας έπερίμενα, φίλε μου! Ήμουν θεθαία πώς σύντομα θά σας ξανάελεπα!...»

«Φίλε μου!...» "Υστερα άπ' εκείνο τó «σεβαστέ μου πρόγυνο» πού συνήθιζε νά μ' άποκαλή, πόσο μεγάλη εύχαριστησι μου προξένησε ή λέξις αυτή!

Καταλαβαίνει την εύχαριστήσι μου κι' ενώ τὰ μάτια της μου χαμογελούν τσαμπίνικα:

«Ναί, φίλε μου, έπαναλαμβάνει Μ' άρέσει νά σας άποκαλώ έτσι, γιατί σας θεωρώ σαν έναν πραγματικό φίλο, πού με την συντροφιά του με κάνει νά ξεχνά τις άθιλότητες του κόσμου. Ω, πόσο πιδ εύτυχισμένοι είσαστε σεις...»

Θέλω νά την εύχαριστήσω για τή φιλία πού μου χαρίζει και νά της πώ κι' έγώ πόσο με ξεκουράζουν από την πεζότητα της ζωής αυτές οι μέσα από τó «μηχανή» πού τρέχει στο χρόνο» συναντήσεις μας, μά δέν τὰ κατάφερα άκόμα νά θρώ τó κουμπι πού

θά μου επέτρεπε νά της πώ κι' έγώ όσα θέλω...

Στό μεταξύ, ή «φίλη» μου, έχει πηδήσει κιόλας μέσα στην άστραφτερή αεροβόλιδα της και λείει χαμογελώντας:

«Θά συνεχίσωμε τó ταξίδι πού σας ύπεσχέθηκα, πρós τόν Δία... Άλλά, γιατί δέν παίρνετε, στ' αλήθεια και τούς φίλους σας νά θαυμάσουν και αυτοί τó έκπληκτικό θέαμα του άπειρου, πού τόσο σκοτεινό και άκαθόριστο σας τó παρουσιάζαν, με τις άλληλοσυγκρουόμενες γνώμες τους, οι σοφοί σας;»

Πραγματικά, δέν τó είχα σκεφθί αυτό, νά καλέσω και μερικούς γνωστούς μου σ' ένα από τὰ ταξίδια αυτά, μ' όλο πού — έδώ πού τὰ λέμε τώρα — προτιμώ νάμαι μόνος μ' αυτό τó αίθριο πλάσμα πού μ' άπεκάλεσε «φίλο του».

Όστόσο, μιά και ή «φίλη» μου τó θέλει, δέν πρέπει νά φανώ τόσο έγωϊστής. Και έπειδή πάλι δέν είνε σωστό νά την άφήσω νά περιμένει, για νά πάω νά θρώ φίλους ή γνωστούς, έλάτε έσεις, άγαπητοί άναγνώσταί, νά κάνωμε τó ταξίδι αυτό στο άπειρο.

Θά ξεκινήσωμε άμέσως και σέ λίγα δευτερόλεπτα θά βρισκώμαστε στον... Δία! Σέ λίγα δευτερόλεπτα!... Εϊδате τί γρήγορα συγκοινωνιακά μέσα πού διαθέτει ή. φαντασία; Νά, φθάσαμε κιόλας!

«Φθάσαμε κιόλας!» έπαναλαμβάνει, σαν ήχώ και ή φωνή της φίλης... άπογόνου μας, και μάς ρίχνει μιά περιεργή ματιά. Πόσο όμως πιδ περιεργά, και φοβισμένα θαρρείς κυττάζει έσας, ώραιες μου, συνταξιδιώτισσες. Νά ζηλεύει τάχα; Μά άς άκούσωμε τί λέει...

«Μεγαλόπρεπο άστέρι, όπως βλέπετε, ο Ζεύς. Θά σας έχουν μάθει θέβαια, οι έπιστήμονές σας ότι ή περιφέρεια του Διός είνε

1139 φορές μεγαλύτερη άπό της Γης μας και θάρύπερ 1.200 φορές. Τό ύπεροχο αυτό άστέρι στρέφεται περί τόν έαυτόν του σέ 9 ώρες και 50'. Στόν Δία ο ήλιος λάμπει καθημερινώς μόνο 5 ώρες και τις ύπόλοιπες θασιλεύει νύχτα...»

Περίεργο όμως! Γιατί τὰ ροδοκόκκινα μάγουλα της οδηγού μας αλλάζουν χρώμα σιγά - σιγά καθώς ρίχνει πού και πού κλεφτές φοβισμένες ματιές στις άναγνώστριες πού πήρα μαζί μου;

«...Έπειδή δέ ο Ζεύς κáνει δώδεκα γήινα χρόνια για νά στραφή περί τόν 'Ηλιο, ο χρόνος σ' αυτόν ισοδυναμεί με 10.455 δικές μας ήμέρες. Δηλαδή, ένα έρέφος δύο χρονών, αν γεννιόταν στον Δία, θάταν 11.900 ήμερών, ήτοι 33 γήινων έτών!...»

"Αδικα προσπαθεί νά κρυφθί ή όμορφη άπόγονός μας πώς κάτι έχει μαζί σας, ώραιές μου άναγνώστριες. Βλέπετε άλλωστε κι' έσεις, θαρρώ, τις λοξές ματιές πού σας ρίχνει...

«Στήν έπιφανεία του Διός, έξοκολουθεϊ ώστόσο εκείνη στόν ίδιο τόνο, έκτός από τὰ διάφορα θουνά και νερά πού βλέπετε, θά ξεχωρίζετε θέβαια και μιά τεράστια κόκκινη κηλίδα...»

Μά τί παθαίνει ή οδηγός μας και μάς ξαναγυρίζει τόσο ξαφνικά στη Γή, άφού μάς έιπε πώς θά πελαιοάσωμε στόν Δία;

«Θεέ μου! Τί θά παθαίναμε, άκούω τή φωνή της νά λέη με τρόπο. Και καθώς την κυττάζω κατάπληκτος:

«Δέν ήθελα νά σας θίξω, συνέχισε, μά είμαι ύποχρεωμένη νά σας τó πώ: Σέ κανέναν πλανήτη δέν έπιτρέπεται νά πλησιάσθι γυναίκα πού όφείλει την όμορφιά της στα διάφορα πασαλείματα πού, όπως έμαθα από την άρχαία ιστορία, τὰ λέγατε, μ' ένα όνομα, μακιγιάζ. Και στη Γή μας, άκόμη «σεβαστέ μου πρόγυνο», από τó 2.000 τιμωρείται άυστηρότατα από την Πολιτεία, τó μακιγιάρισμα. Και τώρα έχουμε 3.939!...»

Αυτό τó «σεβαστέ μου πρόγυνο» πού σαν έρσις μου τó πέταξε τώρα, μ' έκαμε νά μην μπορώ ν' άκούσω περισσότερα. Πιέζω άπότομα τó κουμπι «έπαναφοράς» και... με συγχωρείτε, άγαπητές μου συνταξιδιώτισσες για την προσβολή πού σας έκαμε αυτό τó άγρίμι, ή όμορφη άπόγονός μας...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδή

Η άνέρραζη κόρη
της Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

— Όλοι έξυμνούσαν την όμορφιά της κόρης του άρχοντος της Βεθούλης άλλά και όλοι ήξεραν ότι ή Ιουδή δέν άγαπούσε κανένα. Ένα άπομεινέριο του Μαύου, ή νέα έτραγουδούσε στόν κήπο του άνακτόρου του πατέρα της και άποκοιμήθηκε έπάνω σ' ένα μαρμάρινο έδωλο. Σέ μιά στιγμή, ένα μικρό έρπετο άνέβηκε στο θώρακό της και την έδάγκασε. Όλοι οι γιατροί και οι μάγοι του παλατιού δέν ήξεραν κανένα φάρμακο για νά γιατρέψουν αυτή τή θανατηφόρα πληγή και τó κατάφερε μόνο ο Χάν, ο έρημιτης, φέρνοντας ένα θοάφι πού έλάσταινε έπάνω στόν τάφο της πεθαιμένης φίλης του. Ο άρχων Μανασής παρέθεσε ένα πλούσιο δείπνο για τή σωτηρία της κόρης, πού και ο Χάν, κατόπι της έπιμονής της Ιουδής, άναγκάστηκε νά παρακαθήσθ κι' αυτός. Κατά την διάρκεια του συμπόσιου φθάνει στα άνάκτορα ο Όλοφέρνης, ο ένδοξος στρατηγός, τó βασιλέως των Ασσυρίων Ναβουχοδονόσορος, και θέλγεται, τόσο από την όμορφιά της νέας, ώστε δέν διατάζει νά της έκφράσθ τó θαυμασμό του. Τό γεγονός, αυτό φαίνεται ότι δυσχεραίνει τόν Χάν, πού ζητεί νά φύγη, ενώ ή Ιουδή, πού τόν άγαπά από την πρώτη στιγμή πού τόν άτίκρυσε, προσπαθεί νά τόν συγκρατήσθ).

5ον

— Δέσποινα... έιπε, σκύβοντας πρós τó μέρος της Ιουδής. Ίδου ή αύγή προσήγγισε και πρέπει νά φύγω.

Τα λόγια αυτά έτάραξαν την Ιουδή, άλλά προσάθησε νά κρύψη την ταραχή της, γιατί ήταν άποφασισμένη νά άκολουθήσθ ως τó τέλος τó σχέδιο πού είχε ξαφνικά συλλάβει μέσα στο μυαλό της. Προσποικίθη λοιπόν την άδιάφορη και έιπε:

— Μπορεί; νά φύγης όποτε θέλεις. Χάν, άλλά πρέπει: νά περιμένεις την άνατολή του ήλιου.

Ο Χάν άναστέναξε.

— Πνίγομαι έδώ μέσα, άπήντησε. Νοιώθω την άνάγκη νά βγω στόν καθαρό άέρα για νά άναπνεύσω...

— Οι πύλες της πόλεως είναι κλειστές, Χάν. Θά άνοίξουν μετά την άνατολή του ήλιου. Ως εκείνη την ώρα κανείς δέν μπορεί ούτε νά μπη μέσα στην πόλη, ούτε νά βγί άπ' αυτήν.

— Πρέπει νά προετοιμασθ όμως.

— Τι είδους προετοιμασία σου χρειάζεται για νά φύγης, Χάν;

— Πρέπει νά βγάλω από τó σώμα μου τó ένδυμα αυτό, πού έχει άρρίσει νά με στενοχωρή. Θέλω νά άνακτήσω την έλευθερία μου.

— Δέν μπορείς νά φύγης χωρίς νά άποχαιρετήσθς ούτε έμένα, ούτε τόν πατέρα μου.

— Άφσέ με τουλάχιστον νά βγω από τόν θάλαμο αυτόν.

— Πήγαινε, Χάν, άφού τόσο πολύ τó

έπιθυμείς. Θέλω όμως νά μου δώσης μιά ύπόσχεσι προηγουμένως. Ότι δέν θά φύγης προτού μάς άποχαιρετήσθς.

— Τό ύπόσχεμα, άπήντησε ο κυνηγός.

— Θέλω νά μου τó όρκισθής, Χάν.

— Είναι τó ίδιο άφού σου τó ύπόσχεμαί.

— Καλά τότε. Μπορείς νά πηγαίνης, Χάν.

Ο Χάν έτρεξε νά βγί από την αίθουσα του συμπόσιου, με σκυμμένο τó κεφάλι.

— Είναι ώραίος ο κυνηγός, έιπαν πολλοί, καθώς τόν έβλεπαν ν' άπομακρύνεται, άλλ' είναι ώραίότερος ο στρατηγός.

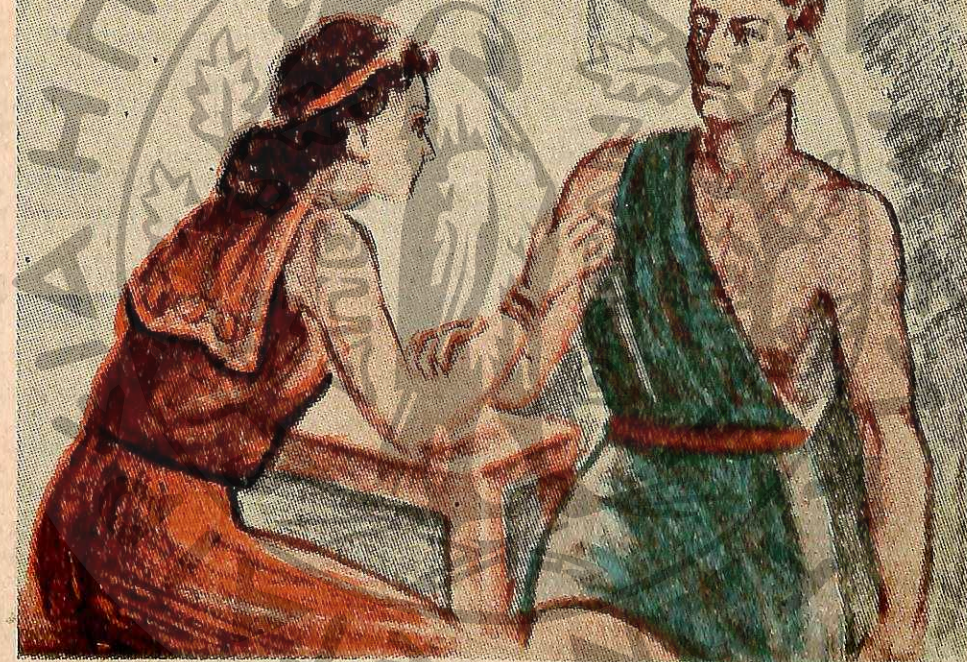
— Τόν εξετόπισε, παρετήρησαν μερικοί άλλοι, όχι χωρίς κακεντρέχεια.

Αυτή ήτανε πράγματι ή γενική έντύπωσις. Ότι τó άστρο του Χάν είχε δύσει, μόλις εμφανίσθηκε ο Όλοφέρνης.

Ο στρατηγός, μετά την άναχώρησι του κυνηγού, άλλάξε τó καθίσμά του και ήλθε νά καθήσθ πλάι στην Ιουδή.

— Τόν άγαπάς λοιπόν τόν Χάν, ώραία Ιουδή; έρώτησε ξαφνικά.

Η νέα άνεσκόπησε.

— Δέν προικεται νά φύγης, Χάν, έξ στασε με άγονία ή Ιουδή.

στρατηγέ!

—Προτιμῶ αὐτὸ τὸ σκοτάδι ἀπὸ ἐκεῖ-
νο ποὺ νομίζεις ἐστὶν ὡς φῶς.

—Στρατηγέ, εἶπε ἡ Ἰουδήθ, δὲν εἶπα
ὅτι ἀγαπῶ τὸν Χάν καὶ συνεπὶς δὲν ἔ-
χεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ συμπεραίνης.
Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ γιατί
καταφέρεις τόσο πολὺ ἐναντίον του...

—Ἀγανακτεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐμπρὸς σ'
αὐτὸν τὸν παραλογισμό, σ' αὐτὴ τὴν ἀνι-
σότητα.

—Εἶναι παραλογισμὸς μῆπως τὸ νὰ ἀ-
γαπήσω τὸν Χάν;

—Ἀλλὰ τί εἶναι λοιπόν; Μιὰ ἡγεμο-
νία, ὥραία καὶ πλουσία ὅπως ἐστὶν, δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναστῇ ἀπὸ τὸν
ὄχλο ἕναν ἄνθρωπο τιποτένιο καὶ νὰ τὸν
φέρῃ στὴν ἰδία μ' αὐτὴν μοῖρα. Δὲν ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ παραβλέψῃ τὸν ὀρόβορο
μέσα στὸν ὅποιον τὸν βρῆκε νὰ κυλιέται,
νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της στὸν ἄνθρωπο
αὐτὸν καὶ νὰ δεχθῇ τὰ φιλήματα καὶ τίς
θωπείες του. Ὅχι, Ἰουδήθ, δὲν μπορεῖς
νὰ τὸν ἀγαπήσης. Ἐχεις ὑποχρέωσι νὰ
σεβασθῇς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ λαὸ σου.
Οἱ ἡγεμόνες πρέπει νὰ στέκωνται ψη-
λά, ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἐτοποθέτησε ὁ Θεός.
Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καταρτυπαί-
νουν τὸ ἀξίωμα καὶ τὴ θέσι τους. Δὲν
μποροῦν νὰ ὑποχωροῦν στίς ἰδιοτροπίες
τους...

—Καὶ ὅταν ἀγαπήσω;

—Πρέπει νὰ καταπνίξουν τὸ πάθος των.

—Καὶ ἂν αὐτὸ τοὺς εἶναι ἀδύνατο;

—Νὰ θυσιαστοῦν.

—Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τί κακὸ κάνω
στὸ λαὸ μου, τιμῶντας μὲ τὴν ἀγάπην μου
ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τίς
τάξεις του.

—Δὲν ξέρω, ὥραία Ἰουδήθ, ἐάν τοῦ
κάνης κακὸ ἢ ὄχι. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι βέ-
βαιον εἶναι ὅτι θὰ παύσῃ νὰ σέβεται.
Γιατὶ ὁ λαὸς θαυμάζει τὴ δόξα καὶ τὸ με-
γαλεῖον τοῦ ἀρχοντός του. Δὲν τοῦ συγ-
χωρεῖ ὅμως ποτε τὸ νὰ κατέρχεται ὡς
αὐτόν. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρχίζει νὰ
τὸν βλέπῃ ὅπως εἶναι πραγματικά: ἕνας
ἄνθρωπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, μὲ τίς
ἴδιες ἀδυναμίες καὶ τὰ ἴδια πάθη. Οἱ ἡ-
γεμόνες πρέπει νὰ φροντίζουν νὰ διατη-
ροῦν αὐτὴ τὴν ἀπόστασι. Ἀλλοῖμονο ἕαν
ἀφῆσαν τὸ λαὸ ν' ἀντιληφθῇ πὼς καμμιὰ
διαφορὰ δὲν τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτούς.
Ὅλοι οἱ θεόνοι τῶν ἱσχυρῶν τῆς γῆς
θὰ ἔπεισαν τὴν ἰδία στιγμή.

—Ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, στρατηγέ,
μπορεῖ νὰ εἶναι σωστά, ἀλλ' ἐμένα μὲ ἀ-
φῆνον ἀδιάφορη. Ἐγὼ δὲν ξῶ γιὰ τὸ
λαὸ. Γι' αὐτὸν ἄς φροντίξῃ ὁ πατέρας
μου.

—Καὶ φαντάζεσαι ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ
ἀνεχθῇ οὐτὸν τὸν ἔρωτα;

—Σέβομαι τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ ἡ γνώ-
μη του σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν μ' ἐνδια-
φέρει. Ἡ μοῖρα μοῦ ἔχει τάξει νὰ ἐκλέ-
ξω μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ ἀγαπήσω
καὶ τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ θελή-
σῃ νὰ μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ
ἀγαπημένου μου, θὰ μὲ ρίξῃ στὴν κατα-
στροφὴ καὶ τὴ συμφορὰ.

—Τί κρῖνα, ὥραία Ἰουδήθ, νὰ ἀγαπᾷς
ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ ἡ θέσις του εἶναι
ἀνάμεσα στὰ σκουλῆματα ποὺ σέρονται ἐ-
πάνω στὴ γῆ;

—Δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἄσχημο σ' αὐ-
τό, στρατηγέ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν τὸ
ἐπεζήτησα ἐγὼ. Ὁ ἔρως εἰσχωρεῖ μόνος
του μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ
ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ καμμιὰ δύναμις στὸν
κόσμο δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ'
ἐκεῖ.

—Ἀκουσα πολλὰς φορὰς νὰ τὸ λένε
αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

—Πιστεύεις, λοιπόν, στρατηγέ, πὼς δ-
ιάρχει μέσον ποὺ νὰ μπορῇ νὰ βγάλῃ τὸν
ἔρωτα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου;

—Ὁ Ὀλοφέρνης παρέμεινε σκεπτικός.
Ἀδειασε τὸ κύπελλο μὲ τὸν ἀφρώδη
οἶνον, ποὺ βρισκότανε μπροστά του καὶ
ἔπειτα ἐγύρισε καὶ πάλι πρὸς τὴν Ἰου-
δήθ.

—Ἀκουσε, ὥραία Ἰουδήθ! εἶπε. Ὑ-
πάρχει στὸν κόσμο ἕνας ἄνθρωπος ἱσχυ-
ρὸς καὶ μεγάλος, ἐμπρὸς στὸν ὅποιον
τρέμουν ἀρχόντες καὶ βασιλεῖς. Στριβε-
ται στὴ ρομφαία του καὶ κατατᾶ λαοὺς
καὶ ὑποδουλώνει χώρες καὶ κατακρημνί-
ζει θρόνους καὶ ἐπάνω στὰ συντερίματά
των ἀνεγείρει τὰ τρόπια καὶ τὴ δόξα του.

Ὅλες οἱ γυναῖκες, ἐδίψασαν τὸν φίλημά
του καὶ ὅλες ὠνευρέθηκαν τὴν κλίνη του.
Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀγάπησε ποτε γυναῖκα
στὴ ζωὴ του. Οἱ πόθοι των τὸν ἀφῆλιν
ἀσυγκίνητο. Δὲν νοιάζεται παρὰ μόνον γιὰ
τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴ δόξα του καὶ δὲν
ἀγαπᾷ τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὸ αἰχμηρὸ
ξίφος του καὶ τὴν ὥραία φτερωτὴ Νίκη.
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἐκώφευσε ὡς
σήμερα στοὺς στεναγμούς της ψυχῆς, ποὺ
ἔμεινε ἀδιάφορος ἐμπρὸς στὰ σκιστήμα-
τα τῆς καρδιάς, ὁ θυσιάζοντος στὴ μέθῃ
τοῦ πολέμου καὶ τὸν κατακτῆσαν, ὁ τρο-
παιοχὺς, ὁ δυνατός, ὁ νικητής, ἔρχεται
τώρα γονατιστὸς ἐμπρὸς σου καὶ κατα-
θέτει τίς δάφνες καὶ τοὺς θηρίαιβους του
γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑποπόδιόν σου.

Ἀπὸ ἀπλὴ ἡγεμονία, ποὺ εἶσαι σήμε-
ρα, θ' ἀνέβῃς σὲ θρόνον ὑψηλὸ καὶ πανίσχυ-
ρο, θὰ ἐπεφνημηθῇς ἀπὸ ἀμέτρητα πλῆθη
καὶ θὰ εἰσπνεύσῃς τὸ θυμίαμα τῆς δόξης
ποὺ καίγεται στὸ πέρασμά του. Θὰ γίνῃς
ἀρχόντισσα λαῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν
καὶ θὰ ἔχῃς ὡς σύντροφον στὴν κλίνη
σου τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου τὴν ἀγάπην
ὠνευρέθηκαν καὶ ἐπόθησαν ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐγνώρισε
ἄλλη ὥραιότερη ἀπὸ σένα ὡς σήμερα. Σὲ
ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σὲ
ἀντίκρισε καὶ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ
τὸν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ.

—Τὸν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν,
στρατηγέ;

—Ὁ Ὀλοφέρνης ἐστράφη πρὸς τοὺς δοῦ-
λους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

—Δούλοι, ἐφώνησε μὲ ἡχηρὴ φωνή,
χῦστε τὸ πῶς δυνατὸ κρασί ποὺ ἔχετε μέ-
σα στὸ ποτήρι μου.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ κύπελλο
του, ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του μέσα στὰ
μάτια τῆς νέας.

—Ἰουδήθ! εἶπε, μὴ σπεύσης νὰ ἀπαν-
τήσης στοὺς λόγους μου, γιατί τρέμω μῆ-
πως ἀκούσῃ τὴν ἀρνησί μου.

—Τὴν ἀρνησί μου; Ἀλλὰ σὲ ποῖο
πράγμα, στρατηγέ;

—Εἰς ὅτι σοὺ προτείνω!

—Θὰ ἤθελα πολὺ ν' ἀκούσω ἐκεῖνο ποὺ
μοῦ προτείνεις, στρατηγέ.

—Σοὺ προτείνω ὄχι μόνον ἀγάπην, ἀλλ'
ἐννοσι πραγματικὴ καὶ νόμιμη.

—Οἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας δὲν εἴ-
ναι συνηθισμένες ν' ἀκούν παρόμοιες
προτάσεις. Ὁ πατέρας μου βρῖσκεται
κοντὰ σου καὶ μπορεῖς ἂν θέλῃς νὰ τοῦ
μιλήσης.

—Ὁ οἶνος δὲν ἔσβυσε ἐντελῶς τὴν
φρόνησί μου, ἀπήντησε ὁ Ὀλοφέρνης. Θὰ
κάμω στὸν πατέρα σου τὴν αἴτησί μου,
ἀλλ' ὄχι αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Καὶ ἐγὼ νομίζω πὼς ἡ στιγμή αὐτὴ
δὲν εἶναι ἡ κατάλληλη, εἶπεν ἡ Ἰουδήθ.

—Θὰ φιλοξενηθῶ ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας
στὸ παλάτι τοῦ ἀρχοντος τῆς Βεθούλης,
ὥραία Ἰουδήθ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ
ἔχωμε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ συνομιλήσωμε.

—Ἀλλὰ γιατί τότε, στρατηγέ, ἔσπευ-
σες νὰ πῆς ὅσα εἶπες πρὸ ὀλίγου;

—Γιατὶ, θὰ ἤθελα, προτοῦ μιλήσω στὸν

πατέρα σου, νὰ δεβαιωθῶ γιὰ ἕνα πράγ-
μα. Ἄν θὰ ἔχω τὴν δική σου συγκατά-
θεσι σὲ ὅ,τι πρόκειται νὰ τοῦ ζητήσω.

—Στρατηγέ, δὲν μπορῶ νὰ σοὺ ἀπαν-
τήσω, μολονότι ἡ πρότασίς σου θὰ ἐνε-
θουσίεζε κάθε νέα ποὺ θὰ τὴν ἄκουγε.
Ἀλλὰ...

—Σὲ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ
τὸν προφητὴν σὰς νὰ μὴ προχωρήσης.
διέκοψε ὁ Ὀλοφέρνης. Ἄν πρόκειται
νὰ ἀπαντήσης ὄχι, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ
ἀκούσω ποτε τὴν ἀπάντησί σου...

—Σ' εὐχαριστῶ, στρατηγέ, γιατί μὲ
δγάζεις ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρέ-
σκομαι. Παρὰ τὴν ἐπιθυμία μου, δὲν εἴ-
ναι δυνατόν νὰ σοὺ ἀπαντήσω ἀμέσως.

—Ἐχεις δίκην, Ἰουδήθ, εἶπεν ὁ Ὀ-
λοφέρνης. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ νὰ σκεφθῇς
καλὰ πρῶτα, προτοῦ μοῦ ἀπαντήσης.

—Πόσο θὰ ἦμουν εὐτυχημένη, ἔν ἡ
καρδιά μου ἦταν ἐλεύθερη...

—Ὡ! Ἰουδήθ! Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀ-
κόμη, δὲν ἐγνώριζα τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ
οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν ἔρωτα. Ἀλλὰ
τώρα εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ ἀντιληφθῶ. Εὐ-
λογημένη ἡ στιγμή καὶ τρισευλογημένη ἡ
κλίνη ποὺ ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα μέσα στὴν
ψυχὴ μου.

—Αὐθένται καὶ φίλοι, ἐφώνησε ἐκείνη
τὴ στιγμή ὁ ἄρχων τῆς Βεθούλης, σηκω-
νόμενος ἀπὸ τὴ θέσι του. Κενώστε αὐτὸ
τὸ τελευταῖο ποτήρι στὴν ὑγεία καὶ τὴν
εὐτυχία τῆς ἀγαπημένης μου Ἰουδήθ!

—Υγεία, δόξα καὶ τιμὴ! ἐφώνησαν οἱ
συμποσιῶντες, σηκώνόμενοι καὶ ἐκείνοι
ἀπὸ τίς θέσεις των.

Ὅταν ὅλοι ἐκένωσαν τὰ ποτήρια των,
ὁ ἄρχων Μανασῆς εἶπε καὶ πάλι:

—Εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαυθῶμε, φίλοι
μου. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους γιατί μὲ τόση
προθυμία συμμερισθήκατε τὰ χαρά μου.

Τὸ συμπόσιον διεκόπη καὶ οἱ προσκε-
κλημένοι ἀρχισαν ἕνας - ἕνας νὰ ἀπο-
χωροῦν.

Ἡ Ἰουδήθ, ἀποχαιρετῶντας τὸν Ὀλο-
φέρνη, τοῦ εἶπε:

—Ἀναπαύσου, ὥρατε στρατηγέ καὶ θυ-
μήσου αὐριο ὅσα εἶπες ἀπόψε.

—Πρὸς τί αὐτὴ ἡ συμβολή, Ἰουδήθ;

—Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἐμίλησες ἐστὶ ἀ-
πόψε, ἀλλ' ὁ οἶνος.

—Ἰσως ὁ οἶνος μοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος
νὰ πῶ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ ἐτολμοῦ-
σα νὰ πῶ χωρὶς αὐτόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι
ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔκαμε νὰ σὲ ἀγαπήσω.

—Χαῖρε, στρατηγέ.

—Μὴ λησμονῇς, ὥραία Ἰουδήθ, ὅτι θὰ
περιμένω μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησί σου.

★
Οἱ ὑψηλοὶ φεγγίται τῶν ἀνακτόρων ἔ-
χοναν τώρα τὸ ὠχρὸ φῶς τῆς αὐγῆς μέ-
σα στοὺς διαδρόμους.

Ἡ Ἰουδήθ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸν πα-
τέρα της, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεταβῇ στὸν κοι-
τῶνα της, ἐκάλεσε τὸν Εὐφραῖμ καὶ τὸν
διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ θάλαμον τοῦ
Χάν.

Τὸν εὐρῆκε καθισμένον ἐπάνω σ' ἕνα
κάθισμα.

Εἶχε βγάλει τὸ πολυτελὲς ἐνδυμα, τὸ
ὁποῖον ἐφορούσε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
ἐορτῆς καὶ εἶχε περιβλήθῃ καὶ πάλι τὸ
δέρμα τοῦ θηρίου μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε ἐρθεῖ
τὴν προηγούμενη μέρα. Στὰ πόδια του βρι-
σκοτᾶν τὸ τόξο καὶ ἡ φαρέτρα μὲ τὰ βέ-
λη του.

Ρυτίδες ἐκκίαναν τὴ μορφὴν του καὶ ἡ
δύση του ἦταν ἀγριωπὴ καὶ ταραγμένη.

Ἡ Ἰουδήθ, ἀφοῦ ἐπερίμενε νὰ ἀπο-
μακρυνθῇ ὁ Εὐφραῖμ, ποὺ τὴν εἶχε συνο-
δεύει ὡς ἐκεῖ, ἐπέσπεσε τοὺς ἀλόλωνους
βραχιόνες της γύρω ἀπὸ τὸν τράχηλό του.

—Κύριέ μου, αὐθέντα μου, εἶπε, κάθε-
σαι μόνος ἐδῶ καὶ περιμένει...

—Σοὺ ἔδωκα τὴν ἀπόσχεσί, Ἰουδήθ, νὰ

σὲ περιμένω γιὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω,
πρὶντοῦ νὰ φύγω.

—Δὲν πρόκειται νὰ φύγῃς, Χάν!

—Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε. Δὲν ἔχω
κιὰ κανένα λόγο νὰ περιμένω περισσό-
τερο.

—Ὡ, Χάν! Πόσο σκληρὸς εἶσαι!

Καὶ ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο
τοῦ Χάν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα σύννεφο πέρα-
σε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νέου. Τὸ βλέμ-
μα του ἐθόλωσε καί, χωρὶς νὰ ἔχῃ συναι-
σθησι τὴ κάνει, ἄρπαξε τὴ νέα στὴν ἀγκα-
λιά του καὶ ἀπέθεσε τὴ χεῖλην του ἐπάνω
στὰ φλεγόμενα χεῖλη τῆς Ἰουδήθ.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἀποσπᾶσθη ἀπὸ
τὴν ἀγκαλιά της νέας καὶ ἔκαμε ἕνα βή-
μα πρὸς τὰ πίσω.

—Ὡ! Θεέ μου! ἐπιβύρισε, φέρνοντας
τὸ χέρι στὸ μέτωπο.

Ἐπέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιγῆς.

Ἡ καρδιά καὶ τῶν δύο ἐκτυπούσε δυ-
νατὰ κι' ἡ ἀναπνοὴ των εἶχε γίνει βα-
ρεῖα καὶ λαχανιασμένη.

Ἡ Ἰουδήθ ἔλυσε πρώτη τὴ σιωπὴ.

—Χάν, εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ παραμείνω
περισσότερο στὸν κοιτῶνά σου, χωρὶς νὰ
παρεξηγηθῶ. Πέσε νὰ ἀναπαυθῇς, ὥραία
μου. Ἡ ἡμέρα ποὺ ξημερώνει θὰ εἶναι
εὐτυχέστερη ἀπὸ τὴ χθεσινή.

—Ὅχι, Ἰουδήθ, ἀπήντησεν ὁ νέος.
Πρέπει νὰ φύγω.

—Ὅχι, Χάν, πρέπει νὰ μείνῃς. Εἶναι
ἀνάγκη. Δὲν ἐπρόσεξες λοιπόν ὅτι κιν-
δυεύω καὶ πάλι;

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο ἐφάνηκε ἐπάνω
στὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

—Δὲν καταλαβαίνω ποῖος κίνδυνος σὲ
ἀπειλεῖ, ὥραία Ἰουδήθ, εἶπε.

—Καὶ ὅμως κινδυνεύω, Χάν.

—Ὅχι βέβαια νὰ πεθάνῃς...

—Κατὶ χειρότερο ἀκόμη... Νὰ ἀγαπή-
σω ἄλλον!

Ὁ Χάν τὴν ἐκύτταξε ἄφωνος ἐπὶ με-
ρικὲς στιγμὲς.

Ἐπειτα τὸ βλέμμα του ἔγινε σκοτεινὸ
καὶ τὸ πρόσωπό του ἐταράχθηκε ἀπὸ
σπασμούς, ἐνῶ ἔφερνε τὸ χέρι του ἀργὰ
ἐμπρὸς στὰ μάτια του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ
ἀποδιώξῃ κάποιο δυσάρεστο ὄραμα.

Καὶ ἡ Ἰουδήθ δὲν ἐμίλουσε ἐπίσης.
Ἀλλὰ τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ
ὀρμή καὶ ἡ λευκὴ μορφὴ της ἐπορφυρώ-
θηκε ἀπὸ τὸ αἶμα ποὺ ἀνέβηκε στὰ μάγου-
λά της.

Ἐνα αἰφνίδιο σάλπισμα, ποὺ φαινόταν
σὰν νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριά, διέκοψε τὴ
βαρεῖα σιωπὴ.

Ὁ κωνηγὸς ἀνεσκήρτισε.

Στὴν ἐρημιὰ ὅπου ἔξοδους, εἶχεν ἀκού-
σει κι' ἄλλες φορὰς τὸ σάλπισμα αὐτό,
ὅταν συνέβαινε κάποιο τμήμα τοῦ στρα-
τοῦ νὰ ἔχῃ στρατοπεδεύσει κοντὰ στίς
ὄχθες τῆς Γεννησαρέτ.

Ἀλλὰ ποτε δὲν εἶχε μάθει τί ἐσήμαινε
αὐτὸ τὸ σάλπισμα.

Ἐκατέβασε ἀμέσως τὸ χέρι ἀπὸ τὰ μά-
τια του καὶ τὸ βλέμμα του ἐστύλωθηκε
ἐρωτηματικὰ ἐπάνω στὴν Ἰουδήθ.

Ἐφθασεν ἡ ἡμέρα, ἀπήντησε ἐκείνη,
μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε. Οἱ φύλακες ἀγγέλ-
λουν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ οἱ πύ-
λες ἀνοίγονται στοὺς ταξιδιώτες ποὺ ἀ-
νυμνούν.

Ὁ Χάν ἔκαμε ἕνα βήμα. Τὸ ὄφρος του
ἦταν ὕψος ἀνθρώπου, ποὺ ἐβγαίνει ἀπὸ
ἕνα βαθὺ λήθαργο.

—Φεύγω, Ἰουδήθ, εἶπε.

Ἡ νέα ἐκτοχώρησε ὡς τὴν πόρτα τῆς
αἰθούσης καὶ τὴν ἀνοίξε. Τὸ βλέμμα της
ἐπλανήθηκε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς ἐπάνω
στίς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ποὺ εἶχαν ἀρ-
χίσει νὰ ροδίζουν ἀπὸ τίς πρώτες ἀνι-
νες τοῦ ἡλίου.

Φαινόνταν σὰν νὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκτομί-

σῇ κάτι, ποὺ ἀπὸ ὧρα τώρα ἐστριφογύ-
ριζε μέσα στὸ μυαλό της.

Ἀλλὰ τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί της
καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χάν,
τοῦ εἶπε:

—Ἀλλοῖμονο στὸν ἐνητό, ποὺ παρα-
κούει τοὺς νόμους τῆς μοίρας, ἱρὸς οἱ
νόμοι τῆς μοίρας εἶναι νόμοι τῆς φύσεως
καὶ συνεπὲς νόμοι τοῦ σοφοῦ Θεοῦ. Ἐ-
νόμιζα, Χάν, ὅτι εἶχες διδαχθῇ ἀπὸ τὸ
παρελθόν πὼς νὰ ζητήσης τὴν εὐτυχία
σου στὸ μέλλον. Διαβάζω μέσα στὴν ψυ-
χὴ σου βαθύτερα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι.
Τὰ μάτια μου ἔχουν ὑποκλῆσει τὸ μυστι-
κό σου, ποὺ μὲ τόση ἐπιμονὴ προσπαθεῖς
νὰ κρύψῃς καὶ τὸ μυστικό σου αὐτὸ τὸ
κρατῶ ἐδῶ στὰ χεῖριά μου.

—Τί βλέπεις, λοιπόν, Ἰουδήθ; ἐρώ-
τησεν ἐκεῖνος, περιβαλλόμενος τὸ τόξον
του.

—Ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, Χάν, καὶ ὅτι ἀδί-
κως ἀγωνίζεσαι νὰ ἐξαπατήσεις τὸν ἑαυ-
τόν σου. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὰ λό-
για σου, γιατί εἶναι λόγια ποὺ τὰ ὑπα-
γορεύει ὁ σεβασμός σου πρὸς τὴν ἀνά-
μνησι τῆς νεκρῆς φίλης σου. Ἐχω τὸ
μαντεῖο μέσα στὰ στήθεά μου καὶ οἱ χη-
ραιοὶ του εἶναι ἀλάνθαστοι. Τὸ μαντεῖόν
αὐτὸ εἶναι ἡ καρδιά μου...

—Καὶ πιστεύεις ὅτι τὸ μαντεῖόν αὐτὸ
σοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια;

—Ναί, Χάν. Ἐπάλαιφα ἕνα ἡμερονύ-
κτιο ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ ἕνα ἡμε-
ρονύκτιο ἐναντίον σου. Ἐνίκησα καὶ στίς
δύο μάχες. Τὸ βλέπω. Τὸ αἰσθάνομαι. Ὁ
θάνατος ἐφύγε μακριὰ μου νικημένος. Καὶ
σὺ, ὁ ἐρημίτης, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀποφεύ-
γει τὴν κοινωνία τῶν ἀν

Ένα μπουκαλάκι βερονάλ

Υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Από το ημερολόγιο
της ΣΤΕΛΛΑΣ Μ.

ΜΕΙΣ οι γυναίκες δεν είμαστε
«Ε» άξιες για τίποτα το μεγάλο.
Είμαστε πλάσματα κατώτερα δίχως
ψυχή, δίχως θέληση...

Αυτά είνε λόγια δικά του. Κάθε
του λέξις είναι και μια φαρμακερή
θελόνια που μου τρυπάει την καρδιά.
Την καρδιά αυτή που του την έδωκα
κάποτε, όταν ήμουν είκοσι χρονών,
άσυλλόγιστα και αυτός έπαιξε μαζί
της όσο ήθελε και ύστερα την έπετα-
ξε, καθώς πετάμε κάτι άχρηστο, κά-
τι που μας δίνει βάρος.

Δέκα χρόνια παντρεμένοι. Και με
ξρωτα. "Όταν συλλογιέμαι τα τρελλά
του λόγια του πρώτου καιρού που με
συνέπαιρναν και μ' έκαναν να πετώ
στά σύννεφα και άναμετρώ τα τωρι-
νά, που με σκοτώνουν κάθε στιγμή,
κάθε στιγμή... Τότε, γιατί μου έ-
ταξε μια ζωή δίχως πόνους πλάι του,
μια ζωή που η κάθε της μέρα θα ή-
ταν και μια ξεχωριστή εύτυχια;

Γυρίζω με άλλες γυναίκες, γλεν-
τάει τη ζωή του, όπως αυτός θέλει.
Έγω είμαι στο περιθώριο, μια ξε-
χασμένη, ένας ασημαντος άνθρωπος,
που σίγουρα θα αναρωτιέται γιατί
έπιμένω να ζω ακόμα κοντά του. Να
μένω στο ίδιο σπίτι. Σίγουρα θα
πιστεύει πως δεν μου μένει πια ού-
τε ίχνος από αξιοπρέπεια, για να δέ-
χωμαι τώρα όλους τους έξευτελι-
σμούς και τα μαρτύρια που μου δι-
νει.

"Αν άγαπούσε, αν ήξερε πως άγα-
πούν, θα του έλεγα πως όταν αγα-
πάει κανένας δενκάθετα να σκεφθώ
ούτε εγωισμούς, ούτε αξιοπρέπειες.

Κάποτε, στα πρώτα χρόνια, του εί-
χα πη πως αν έπαυε μια μέρα να
μ' αγαπά, θα πέθαινα. Θ' άδειαζα
ένα μικρό μπουκαλάκι βερονάλ που
έχω στο σπίτι. Που βρέθηκε, ούτε ξέ-
ρω... Τότ'ε, έτρώμαξε, άμέσως, ό-
μως, γελούσε. Μ' άρπαζε στην άγ-
καλιά του και με γέμιζε φιλία. Για-
τί μ' άγαπούσε τότε. Και ήταν άστείο
να μιλάμε για βερονάλ, τη στιγμή

που εγεύομαστε όλες τις χαρές της
ζωής από την άστείρευτη πηγή της
αγάπης μας.

"Εκαμε να 'ρθη τρεις θραυτές στο
σπίτι. Στην αρχή ντρεπόταν κι' έπλα-
θε ένα σωρό ιστορίες, άράδιαζε δι-
καιολογίες που δεν τις έπίστευα, μα
που δεν έσπαζαν, ώστόσο, όλοτετα
τους δεσμούς που ύπήρχαν ανάμεσά
μας. Τώρα, έλειψαν όλ' αυτά. "Εχει
ένα θάνατος στους τρόπους του, μιάν
αυθάδεια που δεν έχει όρια. Μου το
πετάει πια κατά πρόσωπο πως με
θαρέθηκε. Πώς θρίσκει άλλου τη χα-
ρά της ζωής που εγώ δεν μπορώ να
του δώσω.

Κι' εγώ μένω. "Όταν μένω μόνη
— και είμαι μόνη μου όλο τον και-
ρό σχεδόν — άποτραβιέμαι στην κά-
μαρά μου και κλαίω. Δεν έχω πια
τη δύναμη να έπιβληθώ στον έαυτό
μου. Δεν έχω τη δύναμη ούτε να φύ-
γω. "Ελειψε τρεις ήμερες και καρ-
τερούσα το γυρισμό του σαν εύλο-
γία. Σάν άκουσατά βήματά του στη
σκάλα, έτρεξα ν' άνοιξώ την πόρτα
με μια χαρά κι' ένα γέλιο, σαν να
μή μας έχωριζε τίποτα. Σάν τ ό-
τε. Που γύριζε από τη δουλειά του
κι' εγώ έτρεχα να τον υποδεχθώ στο
κεφαλόσκαλο και να τον άγκαλιάσω.
Τώρα, αυτός δεν γύρισε ούτε να
με ιδή.

Δεν ξέρω πως θυμήθηκα το μπου-
καλάκι με το βερονάλ. Άνοιγοντας έ-
να συρτάρι, το θρήκα καταχωνιασμέ-
νο σε μια γωνία. Θυμήθηκα και τα
λόγια που του έλεγα τ ότ'ε. Πώς
θα τώπαιρνα άμα θα καταλάβαινα
μια μέρα πως θα είχε πάψει πια να
μ' αγαπά.

Τώρα τι να πώ; Δεν ξέρω πως
μου ήρθε και του το θυμίσα την ί-
δια μέρα. Γέλασε ειρωνικά που τ'
άκουσε. "Δεν πεθαίνουν έτσι εύκολα",
γυρίζει και μου λέει! "Χρειάζεται
μεγάλη δύναμη για ν' άποφασίση
κανένας κάτι τέτοιο". Γιατί μου τό
είπε αυτά; Θέλει να πη πως θάλειπε
και από μένα αυτή η δύναμη; Να δώ

σω ένα τέλος στη ζωή μου...

Να δώσης ένα τέλος στη ζωή σου!
"Όταν αυτή είναι τόσο έρημη και τό-
σο πονεμένη... "Όταν δεν έχης πια δ-
νειρα, όταν δεν μπορείς ν' άρπαχθής
από καμμιάν έλπίδα. Κάποτε, είχα
μιάν έλπίδα. "Ηταν την έποχή που έ-
νοιωσα να σκιρτά μέσα μου μια δεύ-
τερη ζωή... "Ένα παιδί, που θα έρχό-
ταν να δώσω λίγο φώς στη ζωή μου.
"Ηταν ακόμα μια έλπίδα που θα
μπορούσε να φέρη πίσω τον ξεμυ-
αλισμένο. Σάν το έμαθε εκείνος, έγι-
νε σκυλί. Αυτό το παιδί δεν έπρεπε
να γεννηθώ. Και δεν γεννήθηκε.

Κλαίω ξανά αυτή την ώρα, για το
παιδί μου που το σκότωσα με τα ίδια
μου τα χέρια, για την ίδια μου τη
ζωή που την έστραγγάλισαν τα χέρια
τά δικά του.

Πρέπει να φύγω. Δεν έχω τί-
ποτα, τα έχω χάσει πια όλα. Γιατί
να μένω άλλο πιά;

"Εμείς οι γυναίκες δεν είμαστε
άξιες για τίποτα το μεγάλο. Δεν έ-
χομε ψυχή, ούτε θέληση..."

"Ηχούν τα λόγια του στ' αυτιά μου.
"Εχει που λείπει τρεις ήμερες πάλι.
Πότε θα γυρίση, δεν ξέρω. "Ίσως έ-
χει σκοπό να λείψη πολλές ήμερες ά-
κόμα, ίσως, όμως και να γυρίση σύν-
τομα, μπορεί κι' αύριο ακόμα...

Γιατί γελώ; Είμαι τρελή; Μπορεί
και να μην είμαι. "Ετσι καθώς κρα-
τώ όρθάνοιχτα τα μάτια και τα στη-
λώνω στο κενό, βλέπω πως έχω άφε-
θη όλομόναχη μέσα σ' ένα τρικυμισμό
νο πέλαγος και δεν έχω ν' άρπαχτώ
από πουθενά για να γλυτώσω...

Πώς δεν έχω; Γιατί λέω ψέμματα;
"Εχω ένα μικρό μπουκαλάκι με βε-
ρονάλ στο βάθος ενός συρταριού. Δέ
θα θρεθώ κανένα χέρι να μ' έμποδίσω
να το πάρω. "Αν βρισκόταν, θάσπρω-
χνε το δικό μου χέρι για να το πά-
ρω μια ώρα άρχήτερα. Άφου είναι
πια καιρός να φύγω...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣΣΑΣ

Κλέβει τις ωραιότερες

Πώς έκρηυχθη ό τουρκοβενε-

τικούς πόλεμος για τα ώραϊα

μάτια της δούκισσας Λουίζας

(Έπι έξη δόλοκληρους αιώνες τα έλ-
ληνικά άκρογιάλια έγγνώρισαν μια τρο-
μερή καταδρομή πειρατών και τα ιησιά
του Αιγαίου έπέρασαν φρικτούς χρόνους
άρπαγής, σφαγών και λεηλασίας...
Χριστιανοί, Γενουήνσιοι, Ναπολιτανοί,
Ένετοί, Τούρκοι και Ίσπανοί πειραταί,
άγριοι και σκληροί θαλασσομάχοι διέ-
σχισαν με τις κουρσάρικες γαλέρες τους
την Μεσόγειο χειμωνοκαλοκαίρι προς
πλευρά της διευθύνσεως της και με την όρ-
μη δαιμονικών υπερανθρώπων, λεηλατού-
σαν πόλεις και χωριά, αιχμαλωτίζαν
τόν, κατοίκους των, έπαιρναν για τα χα-
ρέμια των τις τρυφερές παρθένες του τό-
που, συνταπεινούσαν περιουσίες και κα-
τέστρεφαν "εία πυρός και σιδήρου" κά-
θε ανθρωπότητα στην όρμη και τις έπι-
θυμίες των.

Οι έπιδρομές αυτές έκράτησαν από
τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες — τον
12 μ. Χ. αιώνα — έως αυτή την έποχή
της άνεξαρτησίας της Ελλάδος, όποτε ο
τότε κυβερνήτης Κεφαλοντίας άνέθεσε
έπίσημος στον ναύαρχο Μισούλη την έ-
ξοδωσι της πειρατείας στα έλληνικά
παράλια.

Ο "Θησαυρός" άρχίζει από το σημε-
ρινό τεύχος του την δημοσίευσι μιας
σειράς σ' ό τ ο τ ε λ ό ν μονογραφιών
από τους περιφημότερους και καταπλη-
κτικώτερους άθλους των κουρσάρων αυ-
τών στις έλληνικές θαλάσσεις γραμμέ-
νων επί της βάσεως άγνώστων έως τώρα,
ιστορικών στοιχείων, από τον συνεργάτη
του κ. Μιχ. Χαννούση.

Είπε ή πρώτη φορά που δημοσιεύεται
στον έλληνικόν τύπον παρόμοιο ιστορι-
κό θέμα).

— ΑΥΤΟΣ ΘΑ ΜΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΗ ΤΟ
ΧΑΡΕΜΙ!

Όταν ο περιθόητος και αίμοδόρος
Τούρκος πειρατής Χαϊρεδίν Βαρ-
βαρόσσας έμνησε στον τρομερό
σουλτάνο της Τουρκίας Σουλεϊμάν τον
Μεγαλοπρεπή ότι "έπιθυμούσε να φι-
λήση την σκόνη των παπουτσιών του",
ο Σουλεϊμάν άνεπήδησε επάνω στον
θρόνο του άπ' την μεγάλη χαρά του
και άφησε μια κραυγή θριάμβου:

— Και τώρα δεν φοβάμαι κανέναν
πιά!

Πραγματικά, ο Σουλεϊμάν θεωρού-
σε, και με το δική του, τον φοβερό
Βαρβαρόσσα ως την σπουδαιότερη
ναυτική προσωπικότητα του αιώνος
του και είχε πάντα την έλπίδα ότι εάν
τον έκαμε κάποτε φίλο του θα έξασφά-
λιζε τον πολυτιμότερο στυλοβάτη της
ναυτικής ισχύος του.

Γιατί ο Βαρβαρόσσας ήταν τό φό-
βητρο και ή άπειλή όχι μόνο δόλοκλη-
ρης της Μεσογείου, αλλά και των πα-
ραλίων της Συρίας, της Αιγύπτου, των
άφρικανικών άκτών και αυτής άκόμη
της Ίταλίας...

— Να τον είδοποιήσετε ότι θα τον
περιμένα το ταχύτερον, διέταξε τούς
έμπιστους του.

Και κατόπιν, κλείνοντας το μάτι,
στον πιστό σωματοφύλακα και μυστι-
κοσύμβουλό του "Ασίζ", έπρόσθεσε,
ένω μια διαβολική λάμψις έφώτιζε τα
μάτια του:

— Αυτός μονάχα θα μπορέση να μου
πλουτίση το χαρέμι με νέα όροσερά
κορίτσια και, ίσως-ίσως, και με την

παρθένες της Αϊγίνας

άσύγκριτη Λουίζα, την καλλονή της
Αϊγίνας, την πεντάμορφη απόγονο του
Βενετού άρχοντα "Αντώνέλλο..."

"Ηταν διπλή, λοιπόν, ή χαρά του ά-
παύτου Σουλεϊμάν για την έπικειμέ-
νη γιορμία και τι φίλια του με τον
περιθόητο Βαρβαρόσσα...

Ο ΧΑΪΡΕΔΙΝ, ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΩΝ
ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ!

"Η άφιξις του Βαρβαρόσσα στην Πό-
λη ήταν κάτι τό έκπληκτικό σε μεγα-
λοπρέπεια και έπιβλητικότητα.

Σαράντα θεώρατες, έαυματομένες
με ισχυρά πυροβόλα γαλέρες ήταν ο
πειρατικός στόλος του, που μπήκε στα
νερά του Βοσπόρου, σημαιοστόλιστος,
υπό τούς ήχους σαμπύγων και τούς
κρότους πυροβόλων...

"Ο τουρκικός λαός έμειν! έμβαμβος
από την ίσχύ του φημισμένου αυτού
πειρατού.

Την άλλη μέρα, ο Βαρβαρόσσας,
συνοδευόμενος από 18 όπλισμένα παλ-
ληκάρια του παρουσιάζονταν στο
Σουλτάνο και του υπέβαλλε τα σέβη
του.

— Ταπεινός δοῦλος σου, πολυχρονε-
μένη μου Σουλτάνε, ζητώ την ίσχυρή
φίλια σου, του έπτε. Και θέτω στην διά-
θεσι του "ιερού κράτους του Μωάμεθ
τα γενναία παλληκάρια και τα άήττη-
τα πλοία μου...

"Ο Σουλεϊμάν έκύτταζε με θαυμα-
σμό τον γιγαντώσωμο πειρατή, που δεν
έγγνώρισε ποτέ του τον φόβο. Τον πε-
ριεργαζόταν με έπιμονή. Τα ξανθο-
κόκκινα πλούσια μαλλιά του, τα πυ-
κνά φρύδια του, το διαπεραστικό και
άέτιο βλέμμα του και το πελώριο εύ-
ρύ στήθος του του έκαναν μεγάλη έν-
τύπωσι.

— "Αφεριμ, Βαρβαρόσσα! Τέτοιοι

σε φαταζόμουν πάντα, του έφώναζε,
και τέτοιοι είσαι!

"Ο Βαρβαρόσσας χαμογέλασε με
αυταρέσκεια και πονηρία και υποκλί-
θηκε με σεβασμό.

— Είμαι στάς διαταγές σου, Σουλ-
τάνε μου, έίπε.

Σε λίγο ο Σουλεϊμάν του παρέδιδε
έπίσημως μπροστά σ' όλους τούς άν-
τιπροσώπους της Κυβερνήσεώς του, έ-
να γιαταγάνι, μια αυτοκρατορική ση-
μαία και μια δικαστική ράβδο, σύμβο-
λα της άπολύτου κυριαρχίας του σ' ό-
λα τα λιμάνια, και σ' όλα τα νησιά,
που διατελούσαν υπό την όθωμανικήν
κυριαρχίαν.

Ο ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΚΑ-
ΤΑΣΤΡΟΦΑΣ...

"Υστερα από λίγη ώρα, μόνος μέσα
στο αυτοκρατορικό διαμέρισμα ο Σου-
λεϊμάν και ο Βαρβαρόσσας συνωμι-
λούσαν σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι.

— Χαϊρεδίν, έλεγε ο αίμοδόρος
Σουλτάνος στον αίμοδιψή κουρσάρο,
Χρόνια τώρα είχα για σένα τις καλύ-
τερες προθέσεις... Μά δεν έγνωρίζα
ποιά υποδοχή θάκανες στις προτάσεις
μου. Εύτυχώς, ο κοινός Θεός μας σε
εφώτισε και έπέζητησε πρώτος την φι-
λία μου... Λοιπόν; Χέρια ίκανά, στα
όποια να έμπιστευθώ την άρχηγία των
στόλων μου, δεν είχα ως τώρα... "Αλ-
λά από σήμερα μπορώ να πώ πως έ-
χω... Σου δίνω τον τίτλο του καπε-
τάν πασά (άρχινανάρχου) και σε διο-
ρίζω χακά-ούλ-μπαρά κυρίαρχο των
θαλασσών που βρέχουν την Τουρ-
κία!...

— Σουλτάνε μου! άνεφώνησε ο
Βαρβαρόσσας κολακευμένος. Είμαι έ-
ξηνταοκτώ χρονών και...

— Είσαι ένας γίγας που δεν έχει ή-
λικία! Και από σήμερα άρχινανάρχος
των τουρκικών στόλων. Από καιρό
ναύπηγώ στον Ναύσταθρο του Κερα-
τίου κόλπου τεράστιες γαλέρες... Σε
λίγους μήνες θα είνε έτοιμες... Θα τις
πάρης άρματομένες, με γερά πληρώ-
ματα και γεμάτες πολεμικά και θα
έκρήνης... Θα τραβήξης στην Συ-
ρία πρώτα... "Υστερα στην Περσία...

Κατόπιν στις αφρικανικές ακτές, στην Ιταλία... Θα λεηλατήσης, θα μαζέψης λάφυρα και πειχμαλώτους και θα μου στείλεις απ' αυτά όσα θελήσης... Είσαι ελεύθερος να κάμης όπως νομίζεις...

—Μεγάλη τιμή μου, Σουλτάνε!, είπε ενώ αστραφταν τα πονηρά μάτια του φοβερού κακούργου...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

—Κατόπιν... κατόπιν... συνέχισεν ο Σουλτάνος. "Άκουσε, Χαϊρεδίν, τί ζητώ από σένα μ' όλη μου την Ψυχή: Τά παραλία και τὰ νησιά του Αιγαίου πρέπει να ξεκαθαριστούν από τους Βενετσιάνους. Κατήνησαν όλα φέουδα και δουκάτα ψωραλέων Φράγκων. Όμως πρόσεξε. "Έχω μάθει πώς στα νησιά αυτά, στην Πάρο, την Τήνο, στη Σύρο στην Πάτμο και στην Νιό, υπάρχουν οι όμορφότερες κοπέλλες της Ευρώπης... Γνήσιες βυζαντινές ράτσες που ή καλλονή τους είναι κάτι σαν όνειρο και ή ασπράδα του κορμιού τους συναγωνίζεται στη λάμψη το φάντασι.

—Δεν τις κυνήγησα ποτέ, Σουλτάνε, γιατί στα νησιά που κατοικούν είναι κουρσάρικες φαλγές και ως τώρα δεν θέλησα να χτυπηθώ με μικροσυναδέλφους.

—Τώρα όμως θα θελήσης.

—Αφού είναι πρόσταγμα σου.

—Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τί σου ζητώ Χαϊρεδίν.

—Θά είμαι ευτυχής αν μπορέσω να σου φανώ χρήσιμος.

—Χαϊρεδίν, για σένα τίποτα δεν είναι αδύνατον. Όμως έέχασα να σου πω και το κυριώτερο. Στην Δ— το διαβόλεμένο αυτό νησί που βρίσκεται δύο σάλτους από την Αττική, ξμαθα πώς κρύβονται οι γλυκύτερες παρθένες της γής. Δεν ξέρω αν λένε υπερβολές, μα αυτές είναι οι πληροφορίες που έχω.

—Και συμπύπουν με τις δικές μου.

—Άληθινά ουρί παραδείσου μοιπαν πώς μένουν αυτού. Έλληνίδες και Βενετσιάνες, που δεν τις είδε ούτε ο ήλιος ακόμα και που λαχταρούν τον ανδρικό χάδι σαν θείο δώρο.

—Σουλτάνε μου! Θά τραξήξω πρώτα εκεί.

—Θά σου δώσω έφτά δωδεκάδες γαλέρες και αμέτρητους γενιτσάρους.

—Θά γίνη το θέλημά σου, Σουλτάνε!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΥΟ ΚΡΑΤΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ!

Ο Σουλεϊμάν εκόμπισσε για λίγο. "Υστερα σκύβοντας στο αυτί του Χαϊρεδίν Βαρβαρόσσα, του ψιθύρισε με φωνή που έπαλλε από φρικιαστί:

—Θέλω την κόρη του βενετσιάνου άρχοντα της Αίγινας. Την πεντάμορφη Λουίζα Άντωνέλλο. Θά μπορέσης; "Αν άκουγες τί μούχουν πη γι' αυτήν και πώς μου την περιγράφαν, θάλυανες από την επιθυμία να την σφίξης μιά στιγμή, μιά και μόνη, στην αγκαλιά σου.

—Σουλτάνε μου πολυχρονονέμενε. Κάθε επιθυμία σου είναι και πρόσταγή. Θά ξεκινήσω πρώτα για την Αίγινα.

"Ετσι, για τὰ γλυκά μάτια της Λουίζας κηρύχθηκε το 1537 ο Τουρκογενετικός πόλεμος!

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ ΣΤΟΛΟ ΤΟΥ ΒΑΡΒΑΡΟΣΣΑ.

Όταν οι κάτοικοι της Αίγινας αντίκρυσαν ένα πρωί τον πολυάριθμο πειρατικό στόλο του Βαρβαρόσσα, άρραγμένον γύρω από το νησί τους, καεληφθησαν από έναν παροξυσμό πανικού.

—Ο Βαρβαρόσσας στο νησί!

—Ο μαύρος κουρσάρος στα σπία μας! ήταν οι γενικές κραυγές τρόμου που έβγαιναν απ' τα στόματα όλων.

Ο στρατιωτικός διοικητής της νήσου διάταξε συναγερμό άμέσως και έμάζεψε την φρουρά της Αίγινας στα κάστρα και τὰ όχυρά τη.

Ο Βαρβαρόσσας όμως άρχισε να γελά με καχχαμούς, όταν πληροφορήθηκε ότι οι Αιγινίτες έτοιμάζονταν ν' άμυνθούν.

Έβδομηνταοχτώ πελώριες γαλέρες και τριάντα γολέττες έσκέπαζαν τὰ νερά της Αίγινας με τον όγκο τους. Ο όρίζοντας είχε μαυρίσει από τὰ κουρσάρικα πλοία και γύρω από την Αίγινα δεν φαινόταν πιά ούτε ένα κομμάτι θάλασσας!

—Άθλιοι! Θά χορτάσετε πάλλι με αίμα! άστειεύοταν ο Βαρβαρόσσας στους γενιτσάρους του. Και θά μπουχτίσετε από λεφτά και γυναίκες. Άλλοιμόνός σας όμως αν δεν μπορέσετε να μου φέρετε ζωντανή την κόρη του Βενετσιάνου άρχοντα Άντωνέλλο, την ωραία Λουίζα. Την έταξα στον Σουλτάνο μας και έζερετε τί θά πη να δώση το λόγο του ο Βαρβαρόσσας.

Οι άνθρωποι του έχλώμισαν από τον τρόμο. Ο άρχηγός τους τους έδινε μιά δύσκολη έντολή, τους διάτασσε κάτι που αν δεν το έκτελούσαν θά το πλήρωναν με το κεφάλι τους.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΑΣ

Άνημερα Χριστούγεννα ο Βαρβαρόσσας έκαμε την απόδασί του στο νησί και την έπιδρομή του.

Εκύκλωσε όλόγυρα την Αίγινα και κατόπιν διάταξε έφοδο.

Τὰ στίφη των πειρατών ξεχύθηκαν στους στενούς δρόμους του νησιού, κραυγάζοντας άπειλικά, άνεμίζοντας τὰ γιαταγάνια τους, σφάζοντας και πατώντας κατοίκους και πολεμιστές, λεηλατώντας και καταστρέφοντας.

—Η Λουίζα, που είναι ή Λουίζα; ρωτούσαν όλους όσους συναντούσαν στο δρόμο τους, με την άπειλή του γιαταγανιού.

Κι' αν δεν έπαίριναν μιάν άπάντησι ικανοποιητική, έσφαζαν επί τόπου τον κακοπληροφορητή τους.

Σέ λίγο όλόκληρο το νησί παραδινόταν στις φλόγες. Όσοι είχαν πλοίαρικά δικά τους κατέφευγαν στις γύρω νηίδες, Αγκύστη, Μετόπη και Λαγούσες. Μά κι' εκεί έπεφταν στα χέρια των ναυτών του Βαρβαρόσσα που περιπολούσαν με τις όπλισμένες γολέττες των.

Οι υπόλοιποι κάτοικοι αιχμαλωτίστηκαν από τὰ στίφη του Βαρβαρόσσα.

Οι γέροι έσφάχθηκαν όλοι. Οι νέοι και άπ' αυτούς οι πιδ εύρωστοι μετεφέρθησαν στις γαλέρες, και άλυσοδέθηκαν στα σέλματά των, για να κωπηλατούν έφ' όρου ζωής.

Οι παρθένες ρίχτηκαν σι' άμπάρια των κουρσάρικων πλοίων για να μεταφερθούν στα χαρέμια της Πόλης.

Τρεις χιλιάδες άλκιμοι άνδρες και δύο χιλιάδες κοπέλλες, Έλληνίδες και Βενετσιάνες άπήχθησαν εν όλω.

ΜΑΤΑΙΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

Και ή Λουίζα; Η πεντάμορφη κόρη των παραμυθιών της Χαλιμάς που την περίμενε με άσίσιαστον πόθο και τρελή λαχτάρα ο Σουλτάνος;

Ο ίδιος ο Βαρβαρόσσας, καβάλλα έπάνω στο άτίθασσο άτι του είχε εισβάλει μαζί με το σώμα των σωματοφυλάκων του στο κάστρο των Άντωνέλλο.

Υστερα από μιά μικρή αντίστασι των όλιγαριθμών φρουρών του, οι υπερασπισται του παρεδόθησαν. Ο Βαρβαρόσσας ώρμησε τότε μέσα στο άχανές φρούριο, άναζητώντας την πολύτιμη λεία του.

—Πού βρίσκεται ή Λουίζα; ρωτούσε συνεχώς.

Και συνεχώς έσφαζε, γιατί δεν έπαυνε καμμία άπάντησι. Τό ίδιο έκαναν και οι πειρατάι που τον άκολουθούσαν.

Εστάθηκεν όμως τυχερός και σ' αυτή την καταδρομή. Γιατί για μιά στιγμή άκουσε τους σωματοφυλάκας του να φωνάζουν:

—Νά την! Αυτή είναι και φεύγει! Η Λουίζα!

Πραγματικά, ή ωραία δούκισσα, δεινή άμαζόνα και άτρόμητος ίππεύτρια, είχε ίππεύσει ένα άλογο και άπομακρυνόταν από τον πύργο προς τὰ όρη.

Ο Βαρβαρόσσας έχυμξε όπίσω της καταδιώκοντάς την.

Η Αίγινα είναι μικρή. Και περιβάλλεται παντού από θάλασσα, γεμάτη από τὰ κουρσάρικα του Χαϊρεδίν.

Ετσι, ή περιώνυμος σέ ώμορφιά Λουίζα έπese, τέλος, στα χέρια του αίμοβόρου πειρατού.

ΟΛΟΓΥΜΝΗ ΣΤΟ ΚΑΤΑΡΤΙ

Όταν ο Βαρβαρόσσας την έκράτησε μισολιπόθυμη στα χέρια του, τὰ μάτια του θόλωσαν από τη φλόγα του πόθου.

—Άς ήμουν Σουλτάνος! άναστενάξε...

Και μέσα στα στήθη του άπλώθηκε ή άπελπισία, γιατί δεν του ήταν δυνατόν να άπολαύση το θεϊκό, έκπαγλου ώμορφιάς και άσύγκριτης σαγήνης, εκείνο πλάσμα.

Υστερα, για να ίκανοποιήση τουλάχιστον την όρασί του, διάταξε να γυμνώσουν όλότελα την Βενετσιάνα παρθένα και να την άλυσσοδέσουν στον πωραίο ίστό της «καπετάνας» του.

Κι' έμεινε εκεί, κάτω από το δεμένο κορμί της για πολλήν ώρα, θαυμάζοντας την όμορφιά των γορμυμών, την ρόδινη άνταύγεια της σαρκός και την πρωτόφαντη ώμορφιά του παρθενικού πλάσματος, για την άπόκτηση του όποιου ο Σουλεϊμάν δεν έδίστασε, αυτόν μεν έναν θάρραρο πειρατή, νά τον διορίση άρχιναύαρχό του, την δε ήσυχη και γραφική Αίγινα να παραδώση στις φλόγες και την καταστροφή.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ο πειρατής Γεράκρης κουρσεύει την Άρτα.

Δ. ΜΟΣΧΩΝΑ:

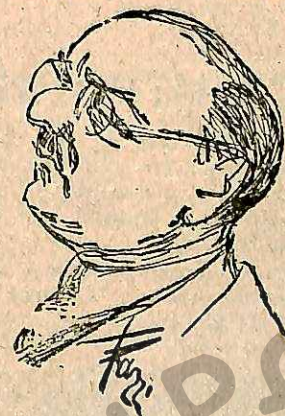

ΙΑ'

Στη σειρά των δημοσιογραφικών μου άναμνήσεων, που συνεχίζει να φιλοξενή στις σελίδες του ο «Θησαυρός», έχει σημειωθεί μιά παράλειψις. Ένω τόσα και τόσα έχω αναφέρει έως τώρα για την «Ακρόπολι» και τον ιδρυτή και διευθυντή της Γαβριηλίδη, εν τούτοις άμέλησα να δώσω στους άναγνώστες μου στοιχειώδεις τουλάχιστον βιογραφικές σημειώσεις του. Θά τὸ κάμω σήμερα: γιατί θά ήταν όχι μόνον έλλειψις μεγάλη, αλλά και άσέβεια προς την μνήμην εκείνου που θεωρείται ακόμη και σήμερα, με μερικές ίσως άντιρρήσεις, ως ο μεγαλύτερος, ο δυνάτωτερος δημοσιογράφος της νεοελληνικής γενεάς. Οι έπαίοντες συνάδελφοι και θαυμασταί του έπαγγέλματος πρέπει να γνωρίζουν ποιός ήταν, πώς έζησε και πώς πέθανε ο άνθρωπος-δημοσιογράφος που είχε συνέργειά του έναν Ρέπουλη και υπό την δημιουργικήν πνοήν του όποιου εξέτράφησαν και έγιγαντώθησαν στο έπάγγελμα και συνέχισαν τις παραδόσεις και τους άκατάλυτους άγώνες του, οι μεγαλύτεροι Έλληνες δημοσιογράφοι των τελευταίων τριάντα χρόνων, όπως ο Γ. Πάπης, ο Γ. Βουδώνης, ο Κύρου, ο Δάσιος, ο Σπανδωνής και τόσο άλλοι, άνώτεροι και κατώτεροι, με τὰ όνόματά των όποιων θά μπορούσα να γεμίσω στήλες όλόκληρες. Γιατί ή «Ακρόπολις» στις παλές της δόξες, έθεωρείτο δημοσιογραφικόν φυτώριον που έκαλλιεργούσε και έρριχνε στο έπάγγελμα τὰ ελκεκτότερα προϊόντα.

Ο Βλάσης Γαβριηλίδης, λοιπόν, του όποιου ο πατέρας, όνομαζόμενος Γαβριήλ, ήταν χρυσόχοος, έγεννήθηκε στην Κων)πόλιν το 1848. Έξεπαιδεύθη στην «Μεγάλην» του Γένους Σχολήν και άπεφοίτησε από αυτήν το 1865 με τον βαθμόν «Αριστά». Δασκάνεις κατόπιν και υπό την προστασίαν του πολυεκατομμυριοχού, όμογενοϋς Γεωργίου Σίνα, έπορεύσασε στην Λειψία. Την πρώτην φιλολογικήν του εμφάνισιν την έκαμε το 1868 από των σπηλών ριδικού «Επτάλοφος» με μιά σειράν άρθρων επί της «Γενικής Ιστορίας της Έλληνικής Τραγωδίας». Άρχισε κατόπιν να γράφη πολιτικά άρθρα σε διάφορες εφημερίδες των Κων)πόλεως και λίγο άργότερα έξέδωκε την πρώ-

τη δική του εφημερίδα με τον τίτλον «Ομόνοια», την όποιαν όμως πολύ γρήγορα άναγκάσθηκε να έκχωρήση στον ίσχυρότατον τότε δημοσιογραφικόν οργανισμόν του «Νεολόγου», ο όποιος και την συνεχώνευσε. Δεν επέρασε όμως καιρός πολὺς και ο Γαβριηλίδης, πνεύμα άνήσυχον και δημιουργικόν, έβγαλε άλλην εφημερίδα, την «Μεταρρύθμισιν», ή όποία και έ-

Ο κ. Θ. Συναδινός, επί τυγατρί γαμβρός του Γαβριηλίδη. (Χάιτισο του Α. Πρωτοπάτισ).

σημείωσε το πέρας της δημοσιογραφικής του σταδιοδρομίας στην Κων)πολιν. Ένα άρθρον του κατά της τότε τουρκικής κακοδιοικήσεως του Χαμίτ, τον έθεσεν υπό διωγμόν, και τὰ τουρκικά δικαστήρια τον κατεδίκασαν εις θάνατον, έρήμην όμως. Διότι ο Γαβριηλίδης έπρόφθασε να δραπετεύσθαι και νά έλθη στις Άθήνας, όπου έγκτεστάθη πλέον όριστικώς. Έδώ, μαζί με τον συμπατριώτην και παλαιόν συνεργάτην του, έξέδωκε το 1878 όπως ανέφερα και σε προηγούμενο σημείωμα, τον «Ράμπανό», καθαρόν σατυρικό περίοδικό που άφησε έποχην.

Μόνος του κατόπιν και με την οικονομική ενίσχυσιν του Σπύρου Τσαγκάρη έβγαλε την διεσδομαδίαν πολιτικοσατυρικήν εφημερίδα «Μη χάνεσαι», ή όποία το 1883 έξελεχθηκε στην καθημερινήν πλέον «Ακρόπολιν». Απ' έδώ άρχίζει ή μεγάλη ή καταπληκτική σταδιοδρομία του Γαβριηλίδη. Επί σαράντα συνοπτά χρόνια ήταν για την Ελλάδα, ο άνθρωπος-επαναστάτης κατά των πάντων, Άκούραστα και άκατάπαυστα

σ' όλα του τὰ χρόνια έτόνιζε από των σπηλών της εφημερίδος του το επαναστατικό σάλπισμα σ' όλους τους κλάδους και όλα τὰ συστήματα της τότε ελληνικής ζωής. Σ' αυτούς του τους άγώνας ούτε φίλους υπελόγιζε, ούτε συμφέροντα, άλλ' ούτε κινδύνους και καταδιώξεις.

Μιά σειρά άρθρων του κατά το 1894 για την άναδιοργάνωσι του στρατού, έπροκάλεσε τρομακτικήν έξέγερσι στους στρατιωτικούς κύκλους. Και κάποιο άπόγευμα, μιά όμας άξιωματικών εισέβαλε στα γραφεία και τὰ τυπογραφεία της «Ακρόπόλεως» και τὰ έκαμε γυαλιά-καρφία, μόλις δέ και μετά βίας διεσώθη από την επίθεσιν το μοναδικόν τότε στην Ελλάδα περιστροφικό πιεστήριό της, το περίφημο «Μαμούθ». Ο Γαβριηλίδης είχε φύγει προ όλίγων ημερών στην Ευρώπη και ο Ρέπουλης, που ήταν τότε άρχισυντάκτης, του έτηλεγράφησε την συμφορά. Και στο τηλεγράφημα ήλθε άπάντησις την όποιαν μόνο ο άκατάβλητος αυτός και από πεποιθήσεως επαναστάτης μπορούσε να στείλῃ. «Θάρρος, Συνεχίσατε. Ο Θεός είναι μεγάλος», έτηλεγραφοϋσε, άσυγκίνητος από την καταστροφή.

Για την Ιστορία προσθέτω ότι οι έπιτεθέντες κατά των γραφείων της «Ακρόπόλεως» άξιωματικοί έπέρασαν από Στρατοδικείο και άθώώθηκαν. Αυτό όμως δεν έμπόδισε τον Γαβριηλίδη να συνεχίση τον άγώνα του, άδιαφορώντας για τις άπειλές που έκτοξεύονταν από γύρω-γύρω έναντίον του.

Επί σαράντα σχεδόν χρόνια, ο μεγάλος αυτός μαίτη του έπαγγέλματος έκυβέρνησε την ελληνική ζωή με το πνεύμα του και την μαχητικότητα του. Με ένα άρθρο του άνεστατώνε και έκλόνιζε πολλάκις Κυβερνήσεις. Δεν άπαρχει έπίπεδον της ελληνικής διανοήσεως που να μην αίσθανθηκε την έπίδοσιν του Γαβριηλίδη. Ο γλωσσικός του άγών κατά της υπερκαθαρευούσης και του λογιωτατισμού έγκρέμισε την κυκλοφορία της «Ακρόπόλεως», και έπροκάλεσε έπιθεσιν των φοιτητών κατά των Γραφείων της. Άλλ' αυτό άφησε και πάλιν άσυγκίνητο τον μεγάλο δημοσιογράφον. Υπροσπάθειά του έπέτυχε, ή γεωτέρα, ή γραφομένη σήμερα απ' όλους μας (καλά ή κακά) γλώσσα δημιουργήθηκε χάρις σ' αυτόν. Δεν έζητούσε τίποτε άλλο για να θεωρήσθαι τον έαυτό του ίκανοποιημένον.

Είπε άπειροι, αλόγώριστοι, και άνυπολόγιστοι οι άγώνες που, όπως έπα και παραπάνω, διεξήγαγε ο Γαβριηλίδης σ' όλα τὰ έπίπεδα της ελληνικής ζωής. Καμμία εκδήλωσις της δεν τον άφησε άδιάφορον, άσυγκίνητον. Ο κλήρος, ο στρατός, τὰ γράμματα, ή γλώσσα, ή εκπαίδευσις, ή γεωργία, ή έλευθερία του άτόμου, ή έλευθερία της συνειδήσεως, ή φιλολογία, ή θάνατος, ή ποίησις, τὰ σπάρ, ή αγάπη προς το ύπαίθερον, τὰ πάντα τον άπασχολούσαν. Και το μόνο που δεν τον έκότιζε, ούτε τον ενδιέφερε ήταν ή κυκλοφορία της εφημερίδος του. Γι' αυτό και ή «Ακρόπολις», που με τὰ περιεχόμενα των σπηλών της συνεκόκα το πανελλήνιον, είχε συντάκτης που τὸ στομάχι τους βρισκόταν τις περισσότερες ημέρες του μηνός χωρίς κανένα περιεχόμενο, και διευθυντήν που

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΑ. — Μετά την αφήγηση
της Γκίτας για το πώς κατώρθω-
σε να μη σπύρει τον πυργό του 'Αε-
τού, καθώς επήγαναι και οι
τρείς στη σπηλιά της Καμπάνας,
δ' εσθάνον Τριστάνος ντ' Σάμ ντ'
'Ιέρ, αφηγητής του Λακουζόν
πώς έγγλυσε από την πυρκαϊά
του πυργού του και πώς έρεθηκε
κλεισμένος στη φυλακή του πυρ-
γού του 'Αετού, όπου έμεινε
έπι είκοσι ολόκληρα χρόνια, ως
τη στιγμή δηλαδή που τον ά-
πελευθέρωσαν ο Λακουζόν. Τέλος
αποκαλύπτει ότι η 'Εγκλαντίνα
είναι κόρη της Λευκής ντ' Μουρε-
νέλ και του κόμητος Αντίν ντ'
Μοντεγκιού. Έπειτα θάσασε στο
μέρος όπου θα έμειναν σ' έναν
υπόγειον διάδρομο για να πάνε
στη σπηλιά της Καμπάνας. Ο Λα-
κουζόν έδωσε τα μάτια του Τρι-
στάνου ενώ η Γκίτα που ήξερε
το δόλο, έπροχώρησε μπροστά
κρατώντας έναν άνακνιστο δαυλό.
Στη σπηλιά έγινε το λογαζιό
μεγάλη ύποδοξη από τους άνταρ-
τες, που είχαν αρχίσει ν' άψου-
χούν για την τύχη του άσχημου
ζών. 'Αφού τους ευχαρίστησε ο
Λακουζόν έστράφηκε προς τον
Γκαμπιάς και του έλεγε:)

20ον

— Τρέχα να είδοποιήσης τον
συνταγματάρχη Βαρόζ ότι βρί-
σκομαι εδώ πέρα και ότι έ-
χω να του ανακοινώσω πολ-
λά σπουδαία πράγματα. Να με πε-
ριμένη στην επάνω σπηλιά ό-
που έρχομαι άμέσως.

Ο σάλπιγγης έφυγε πι-
δώντας σαν κατόικη.

Ο Λακουζόν έλεπε μερικέ-
ς κουβέντες με τους στρατιώ-
τες του και τους ύποσχεθηκε
ότι προτού περάσουν τρείς ή
μέρες, ό έφημέριος Μαριό θα
ήταν πάλι κοντά τους.

Έπειτα, μαζί με τον Τρι-
στάνο ντ' Σάμ ντ' 'Ιέρ έ-
προχώρησε προς την σκάλα
που ήταν σκαμμένη στο βράχο
και ώδηγούσε στο επάνω δια-
μέρισμα της σπηλιάς όπου έ-
μαζεύοντο συνήθως οι άρχηγοί
των άνταρτών.

Είχε προχωρήσει λίγα βή-
ματα, όταν άντελήφθη ότι η
Γκίτα δεν τον ακολουθούσε.
'Εστράφηκε και είδε τη γρή-
νη άκίνητη, κατάχλωμη, που μό-
λις και μετά βίας μπορούσε
να κρατηθή στα πόδια της.

— Τί έχεις; την έρώτησε.

Μήπως δεν αίσθανεσαι καλά
τον έαυτό σου;

— Δεν έχω τίποτε, λοχαγέ,
απώνησε η Γκίτα με φωνή ά-
νετα σταθερή. 'Απολύτως τί-
ποτε...

— Έπειτα, δείχνοντας με το
βλέμμα τον ελπιάρη, τα χα-
ρακτηριστικά του όποιου, έ-
κτός από τα κάτασπρα μαλλιά
και την γενειάδα, δεν μόρε-
σε να ιδή προηγούμενος, έψι-

θύρισε στο αυτί του Λακου-
ζόν:

— Είναι αυτός, λοιπόν !...

— 'Αχ, λοχαγέ, πήτε μου ότι εί-
ναι αυτός !...

— Ποιός; έρώτησε ο νέος με
δικαιολογημένη άπορία.

— Αυτός... ο κύριός μου,
ο αὐθέντης μου... ο βαρώνος
Τριστάνος...

Ο Λακουζόν τινάχθηκε.

— Αυτός είναι, απώνησε
ζοηρά αλλά σιγά. Σωπα ό-
μως...

Η Γκίτα έπεσε γονατιστή
και άρχισε να μουρμουρίζει ά-
κατάληπτα λόγια. 'Ασφαλώς,
με την καρδιά και με τα χεί-
λη ευχαριστούσε τον Θεό που
έπραγατοποιούσε ένα της
πόθο.

Έπειτα έστράφηκε στον Λα-
κουζόν και του έλεπε:

— Τώρα, μπορώ να σάς ά-
κολουθήσω, λοχαγέ μου... Θα
είμαι άρκετά δυνατή και θα
σωπάσω όσο χρειάζεται... 'Ο-
τόσο, είμαι τόσο χαρούμενη,
που θα μπορούσα να ζήσω άλλα
έκατο χρόνια...

Ο Λακουζόν έσφιξε σιωπη-
λά τα χέρια της κι' έξηκολού-
θησε το δρόμο του.

Υστερα από λίγες στιγμές
είχε ανέβει τη σκάλα κι' έμ-

παινε στη μικρή σπηλιά όπου
ο Βαρόζ και ο Ρολάνδος τον
επεριέμεναν με άνυπομονησία
και άγωνία.

Ένα λυχνάρι έκόντευε να
σβύση γιατί είχε τελειώσει το
λάδι.

Ο συνταγματάρχης και ο νέ-
ος είδαν άμέσως ότι ο Λα-
κουζόν δεν ήταν μόνος, αλλά
δεν έδωσαν μεγάλη προσοχή
στους συντρόφους του.

— Φίλοι μου, τους είπε ο
λοχαγός αφού τους χαιρέτη-
σε με έγκαρδιότητα, πρό παν-
τός θέλω να σάς καθυστερήσω
για την 'Εγκλαντίνα... Δεν την
έφερα μαζί μου, αλλά βρίσκε-
ται σε πολύ ασφαλίσμένο μέ-
ρος. Κανένας κίνδυνος δεν την
άπειλει και μπορώ να σάς δε-
βαιώσω ότι πολύ γρήγορα θα
είναι κοντά μας.

— 'Αχ! έφώναξε ο Ρολάν-
δος με παραφορά. 'Ας είσαι
εύλογημένος, λοχαγέ μου...

— Σε λινάκι, έξηκολούθησαν
ο Λακουζόν, θα σάς ξαναμι-
λήσω γι' αυτήν και θα σάς ά-
ποκαλύψω τέτοια παράξενα μυ-
στήρια που θα νομίσετε ότι
βλέπετε ένα άσχημο όνειρο...

Και προτ' άπ' όλα πρέπει να
μάθετε ότι η Γκίτα μας είχε
πή την αλήθεια. Ο 'Αντίν ντ'

Μοντεγκιού είναι δήμιος, δο-
λοφόνος !...

— Λοχαγέ, έμουρμούρισε η
Γκίτα, σάς το είχα πη!

— Κι' εγώ το μάντευα, έ-
πρόσθεσε ο Βαρόζ. Βλέπεις
λοιπόν ότι το ένστικτό μου δεν
με γελούσε !...

— Είναι αλήθεια ότι επάλαι-
ψα κατά των προαισθησέων
σας, απώνησε ο Λακουζόν.

'Αλλά πώς μπορούσα να πι-
στέψω τέτοιαν άτιμία; Για να
πιστέψω έπρεπε να ιδώ με τα
μάτια μου, έπρεπε να γίνω ένα
θαύμα !

»Και το θαύμα έγινε. Ο Θε-
ός, στην άπέραντη σοφία του,
είχε όρίση ώστε η άπαγωγή
της 'Εγκλαντίνας να με ώδηγή-
ση στον πυργό του 'Αετού !

Ο Θεός με ώδηγησε, ο Θεός
εδιόλεξε έμένα για να έπανορ-
θώσω μια μεγάλη άδικία... 'Αρ-
χισα ένα έργο ιερό και θεάρε-

— Βαρόνε ντ' Σάμ ντ' 'Ιέρ, άγκαλίστε το παιδί σας !

Έγραφε τὰ συνταρακτικά του άρθρα
μέσα σ' ένα σκοτεινό κι' άραχνιασμέ-
νο γραφείο, σκυμμένος επάνω σ' ένα
κουτσοτράπεζο και μεταχειζόμενος
έναν σπασμένο κονδυλοφόρο και για
χειρόγραφα τούς... φακέλλους των έ-
πιστολών που έλάμβανε αυτός και οι
συνεργάται του. 'Εδώ, μάλιστα, διακό-
ποντας την βιογραφική συνέχεια, θα
παραθέσω ένα άνέκδοτο περίγραμμά του
προς τον νέον τότε συνάδελφο κ. Γ.
'Ασημάκη.

Είχε τότε, ο πάντοτε, και τώρα ά-
κόμη, έπικινδύνως νεάζων κομπομικρο-
καυωμένος συνάδελφος, φίλην, κά-
ποιαν Σοφίαν όνόματι, που τον έβοη-
θάρδιζε με έρωτικά γράμματα. Ο Γα-
βριηλίδης κατά την συνήθειά του, ά-
πεσφράγιζε τις έπιστολές, έκρατούσε
τούς φακέλλους για να γράψη τα «Λα-
κωνικά» και παρέδιδε το περιεχόμενο
στούς άποδέκτες. Στα γράμματα ό-
μως του 'Ασημάκη έβλεπε διαρκώς την
υπογραφή «Σοφία». Και κάποια μέρα,
δίνοντας τον ένα άκτιμη ραβασάκι της
νεαράς, του παρετήρησε, γελώντας το
πλατύ, ειρωνικό του γέλιο :

— Κάτι πολύ Σοφία βλέπω, Γιώργο.
'Εσύ, μωρέ παιδί μου, όπως πές θα
νίνης... πάνσοφος !

Δεν ήταν όμως πάντοτε, (για να ξα-
ναγυρίσω στην βιογραφική σκιαγρα-
φία που άποπειρώμαι), ο Γαβριηλίδης
συνεπής προς όσα έγραφε και όσα έ-
πίστευε. Αυτή η άσυνέπεια που παρα-
τηρείται στην διαρκώς φουρτουνιασμέ-
νη δράσι του είναι η 'Αχιλλέως πτέρ-
να του. Είδαλα που δημιούργουσε και
άνεβαζε ο ίδιος, τα έγκρέμιζε κατό-
πιν για λόγους που μόνον αυτός ήξε-
ρε. 'Ελάττωμά του ήταν η εύκολία με
την όποιαν άνεδείκνυε «μεγάλους άν-
θρώπους» και η έλαφρά συνείδησις
που του επέτρεπε να τους μετρίβαλλη
αυτούς τους ίδιους σε συντριμμάτα.

Ήταν φανατικός όπαδός της άρχης
«δ σκοπός άγιάζει τα μέσα». Και ίσως
έτσι η άρχη αυτή τον ώδηγησε πολ-
λές φορές σε υπερβολές και άποτήμα-
τα που και στις φυλακές τον έστείλων
και σε διάφορες διώξεις και δυσμε-
νείς κρίσεις τον έξέθεσαν.

Εφ' όσον όμως κτά στερνά τιμού-
ν τα πρώτα, πρέπει να λεχθί και άπ' έ-
δώ, ότι ο Γαβριηλίδης που με την πέν-
να του τρομοκρατούσε Κυβερνήσεις
και συνέτριβε κερδοσκοπούς και έκμε-
ταλλευτάς, κατά τα τελευταία ετη της
ζωής του έπειδή άκριβώς περιφρονού-
σε το χρήμα και τις άνέσεις του, ά-
ναγκάστηκε να πουλήση την πλούσιαν
βιβλιοθήκη του για να έξοικονομήση
τά προς το ζήν, ούδέποτε δε έδέχθηκε
δημοσίαν θέσι ή άλλην έκ των ύστε-
ρων όποιανδήποτε ύλικήν άμοιβήν των
τόσων ύπηρεσιών του.

Ο έπι θυγατρί γαμβρός του κ. Θ.
Ν. Συναδινός, παλαιός και αυτός δη-
μοσιογράφος και σήμερα Πρόεδρος της
'Εταιρίας Θεατρικών Συγγραφέων κι
ένας από τους διαπρεπιστέρους θεα-
τρικούς συγγραφείς μας, τελειώνει
μιάν σκιαγραφία του μεγάλου πενθε-
ρού του που ύπήρξε και διδάσκαλός
του στο έπάγγελμα, με τον έξης χα-
ρακτηρισμόν, που άποδίδει πραγματι-
κά την πολύμορφη ψυχούσθησι του
μέχρι σήμερα άφθάρτου αυτού μαχη-
τού της πέννας.

«Ο μελετητής του Γαβριηλίδη, ο ό-
ποιός θα ήθελε να έξετάση το έργον
του άκαδημαϊκά, θα έβρισκε ίσως ότι

λείπει από αυτό ή μέθοδος και ο κα-
νών. Προσδεδεμένος στο άρμα της
προόδου ο Γαβριηλίδης άδιαφορούσε
προς ό,τι έλέγετο σύστημα και κανόν,
άναζητών διαρκώς το νέον. Το «χτές»
για τον Γαβριηλίδη δεν ύπήρχε. Το
«σήμερα» ήταν καταδικασμένο να πε-
θάνη έντός όλίγου. Το «αύριο;» ίδού
ή ζωή».

Ως άνθρωπος, ο Γαβριηλίδης, ύ-
πήρξε ιδιόρρυθμος και ιδιότυπος. 'Ε-
περπατούσε πάντοτε με το καπέλλο
στο χέρι, άποφεύγοντας τον κόσμο. 'Η
άδυναμία του ήταν οι μακροί και μο-
νήρεις περίπατοι. 'Εγελούσε για όλα
και όλους, μιάν δέ μεγάλη, άπέραντη
στοργή και άγάπη διατηρήσε καθ' ό-
λην του την ζωή. Την άγάπη προς την
μητέρα του. Από την ήμέρα που αυ-
τή πέθανε, κανείς δεν τον είδε ποτέ να
γελά.

Ο Βλάσης Γαβριηλίδης πέθανε στάς
'Αθήνας από καρκίνον του ήπατος τη
νύχτα της 12ης προς την 13ην 'Απρι-
λίου του 1920 σε ηλικία 72 έτών.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

('Αποκλειστικός εκδότης
'Απαγορεύεται ή άνοδημοσίευσίς)

ΛΙΓΗ ΝΤΡΟΠΗ!..

ΣΗΜΕΡΑ, άγαπητές μου, μιά και
άρχισαμε να λέμε τα στραβά
τους, θα μιλήσωμε για το κου-
τσομπολί τους, δηλαδή για την κα-
κογλωσσία τους...

Θα έχετε ασφαλώς ιδέαν από άν-
δρικό κουτσομπολί. Ο Θεός να σε
φυλάξη να μην πέσης στο στοματάκι
τους...

Έκείνοι, έν τούτοις, δεν το παραδέ-
χονται πως είναι παληόγλωσσες. Και
αυτό το έλάττωμα, κατ' αυτούς, εί-
ναι γυναικείο.

Και όμως, πολύ - πολύ λιγώτερες
είναι οι γυναίκες που κουτσομπολεύ-
ουν, από τους άνδρες!

Όταν ή γλωσσίσια τους παραλά-
βη κανέναν, είτε άνδρας είναι, είτε
γυναίκα, του δίνουν και καταλαβαί-
νεις... Φρίκη !...

Είνε άσυγκράτητοι...

— Ξέρεις, Γιώργο, ή γυναίκα του
Μίμη, τον...

Ο Γιώργος, που είναι χειρότερος,
προσθέτει:

— Καλά του κάνει... Τέτοιος που
είναι, καυμένο Τάκη, τέτοια του χρει-
αζότανε.

— Δηλαδή;

— 'Ε, αυτός, καυμένο, δεν είναι
άξιος για τίποτε. Είναι ένα παχύ-
δερμό. Και πως τώμαθες;

— 'Ε, κάτι καταλαβαίνω και έ-
γώ.

Προσθέτει δέ, αφήνοντας ύπονο-
ούμενα:

— Παιδί άν δεν θαπιστή, όνομα
δεν του θγαίνει...

Έννοείται, ότι ούτε ή γυναίκα του
έχει ξεμαλισθή, ούτε ο κακομοιρης
ο Μίμης είναι για πέταμα. 'Απλώς,
αυτό ήταν μιά εικασία του Τάκη και
ο Γιώργος, ο πιο κουτσομπόλης, έ-
θεώρησε καλό να την έσφραγίση,
πετώντας δυο κουβέντες,

Πώς θα περνούσε άλλως τε ή ώρα
τους; Δηλαδή, προκειμένου να κου-
τσομπολεύουν, με έλαφράν την συ-
νειδησι, συκοφαντούν τον άλλον...

Πρό παντός, όμως, φροντίζουν να
μην τούς παρεξηγήσης και νομίσης
ότι κουτσομπολεύουν. Πρός Θεού !...
Αυτοί συζητούν έτσι... άκαδημαϊκά.

Και συνεχίζει ο Τάκης:

— Δεν μπορώ, δυστυχώς, να σου
πώ περισσότερα... γιατί δεν θέλω να
χαρακτηρισθώ ως κουτσομπόλης.

Αυτό ήταν άρκετό για να έξαφθη
ή περιέργεια του Γιώργου. Θέλει να
μάθη κι' άλλα. Θέλει όμως άκόμη,
νάχη και θέμα συζητήσεως το βρά-
δυ στού Ζαχαράτου. Δεν του άρέσει,
λοιπόν, ή τελευταία φράσις του Τά-
κη:

— "Ω, καυμένο... μήπως δεν σε
ξέρω... Πώς θα σε πώ κουτσομ-
πόλη...

Ο Τάκης, που αυτό ήθελε, παίρ-
νει θάρρος και σε ύφος έμπιστευτι-
κό:

— Λοιπόν... Ξέρεις ποιός είναι ο
φίλος της γυναίκας του; Κάποιος που
δεν μπορείς να τον φαντασθής !...

— Ποιός νάναι;

— Ο Λευτέρης !

— "Ω, τον παληάνθρωπο !

Ο Λευτέρης, φυσικά, είναι κοινός
φίλος. Και δεν είναι ο καυμένος πα-
ληάνθρωπος. Πώς μπορεί, όμως, ά-
φοι είναι φίλος να την γλυτώση;

Αυτή, κατ' αυτούς, είναι άκαδη-
μαϊκή συζήτησις !

'Αλλ' ός παραδεχθούμε πως όλα
αυτά έχουν κάποιαν όσάι και ότι, ό-
ταν ο Τάκης είδε την γυναίκα του
Μίμη μαζί με τον Λευτέρη στην ό-
δον Πατησίων, το πράγμα ήταν ύ-
ποπτο.

Γιατί πρέπει να το συζητήσουν στάς
τριόδους; Δεν θα ώφειλαν, άν δεν εί-
χαν το θάρρος να προσπαθήσουν να
διορθώσουν τα πράγματα, τουλάχισ-
τον να σιωπήσουν; Τί άλλο, λοιπόν
είναι αυτό που τους ώθει να κάμουν
αυτή τη συζήτησι, παρά ή κακογλω-
σσία τους;

Αν τύχη καμμιά φορά κανέναν
νάχη γυναίκα κουτσομπόλα — γιατί,
είπαμε, πως πού και πού τυχαίνει
και καμμιά από μας — τότε αυτός
που κατά έθος είναι ίσως περισσό-
τερο κουτσομπόλης, παίρνει ύφος άύ-
στηρό:

— Τί σε νοιάζει, Νίτσα, άν ή 'Αν-
να είναι σπάταλη; Σούχω πη πολ-
λές φορές, πως δεν έννοω δέν έν-
διαφέρεσαι τί κάνουν οι άλλοι...

— Δεν φταίω εγώ, Κώστα. Ο ά-
δελφός σου ο Νίκος μου έλεπε πως ή
γυναίκα του είναι λίγο σπάταλη.

Ο Κώστας θα όγη έξω και όταν
πάη λίγο πιο κάτω, δήθεν στενοχω-
ρημένος για τον άδελφό του, σπών
πρώτο φίλο που θα συναντήση, θα
πή:

— "Ω, καυμένο, θα τον καταστρέψη
ή 'Αννα τον άδελφό μου...

— Μπα, πως;

Προσθέτει τότε το άλατοπίπερο:

— Ούτε λίγο, ούτε πολύ, του ζη-
τάει να της αγοράση μιά κούρσα.

— Τί λές, βρε άδελφέ...

— Ναι... Μάλιστα... Σάν να πη-
ρε τη μεγάλη προίκα !

Έννοείται, ότι δεν είναι διόλου ά-
πιθανον, λίγες μέρες άργότερα, ό-
ταν θα γνωσθή ότι ο Νίκος είχε κά-
(Το τέλος στη σελίδα 60)

στο. Σεις θα με βοηθήσετε τώρα για να το αποπειρώμαι!...
«Ο Λακουζόν έσταιν τής μου να πλησιάση τόν βαρόνο Τριστάνου πού είχε καθήσει σε μια σκοτεινή γωνιά τής σπηλιάς. Έγρονάτε μπροστά του, του έφίλησε τὸ χέρι καὶ ἀρχισε να λέη:

—Άρχοντά μου!...
«Ο Ρολάνδος καὶ ὁ Βαρὸς έμειναν κατάπληκτοι ἀκούγοντας τὸν λοχαγὸ νὰ μιλήη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὸν κουρελιασμένο ἐκείνον γέροντα.

—Υποφέρατε πολὺ, ἐξηκολούθησε ὁ Λακουζόν, πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεί νὰ υποφέρει ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα... Ὁ Θεὸς σὰς ὀφείλει μὴ μεγάλη ἀνταμοιβὴ γιὰ τὰ μαρτύριά σας, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τὴν ἔχετε. Σταθίκατε δυνατὸς καὶ καρτεριστὸς μπροστὰ στὴ δυστυχία!... Ἐχοντας γιὰ μόνον στήριγμα μιὰν ἀβρίστη ἐλπίδα, ἐπαλαιώσατε μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα!...

«Στὴν τρομερὴ ἐκείνῃ πάλι ἐθραιβεύσατε, γιατί ἐγὼ βρήκα ἓνα γερό κορμὶ καὶ μὴ ψυχὴ δυνατὴ, ἂν καὶ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια. Μέσα στὴ φυλακὴ θὰ μπορούσα νὰ θρῶ ἔναντι πεθαιμένο ἢ ἓναν τρελλό, καὶ ὅμως βρήκα ἓναν ἄνθρωπο ζωντανό πού διατηροῦσε ὅλα τὰ λογικὰ του.

«Τώρα ὁμως, ἄρχοντά μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπολοσθῇτε μὲ τὴν ἰδία δύναμι πού ἐδείξατε ἐπὶ τόσα χρόνια!... Σὰς τὰ ἔχουν ἀφαιρέσει ὅλα: πλοῦτο, οἰκογένεια, κοινωνικὴ θέσι καὶ δνομα! Προσέχτε λοιπὸν τώρα νὰ μὴ σὰς σκοτώσῃ ἡ χαρὰ, μαθαίνοντας ὅτι πρόκειται νὰ σὰς ἀποδοθοῦν ὅλα!...

—Λοχαγέ, ἐφώναζε ὁ Σάμ ντ' Ιδέρ, κάνοντας νὰ σηκοθῇ καὶ στηρίζοντας τὰ τρεμάμενα χέρια του στοὺς ὤμους τοῦ Λακουζόν, λοχαγέ, τί εἰπατε;... Ποιὸ λόγο ἐπροφέρατε;... Μήπως δὲν ἀκουσα καλὰ;... Εἰπατε γιὰ τὴν οἰκογένειά μου! Ἐχω λοιπὸν οἰκογένεια!... Εἶχα ἓνα παιδί... εἶναι λοιπὸν ζωντανό!...

—Άρχοντά μου, προσέχετε!... Ἡ μεγάλη χαρὰ καμιά φορά σκοτώνει!...

—Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; ἐξηκολούθησε ὁ Τριστάνος. Ὁ πόνος ἐπέρασε ἐπάνω μου χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνυ. Ἡ χαρὰ λοιπὸν δὲν θὰ μὴδέσῃ παρὰ νὰ μὲ ξαναεὐφροσύνῃ. Λοχαγέ, πρὸς Θεοῦ, πῆτε μου λοιπὸν καὶ μὴ φοβάστε!... Ἄν τὸ παιδί μου εἶναι ἀκόμη ζωντανό, θὰ ζήσω γιὰ τὴν ἀγάπη του....

«Ακούοντας τὴ φωνὴ τοῦ Τριστάνου ὁ Βαρὸς τινάχτηκε, ὅπως κάνουν τὰ ἄγρια ἄλογα τῆς στέπας διὰν ἀκούνε τὸ χλιμνιγνίσμα κανενὸς ἀδελφοῦ του.

«Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἐνοίωσε ἀπειρες καὶ ἀβρίστες σκέψεις καὶ ἐλπίδες νὰ φτερουγίσουν στὸ μυαλό του. Οἱ

φλέβες τῶν κροτάφων του ἐπρίσταναν, τὰ ρουθούνια του ἀνοιγόλειναν, τὰ μάτια του ἀνοίξαν ὑπέρμετρα καὶ ἐπροσπάθησε νὰ σχίσῃ τὸν πύλο πού ἐσκέπαζε τὰ χαρμηλὰ στήθα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ παρὰ τὴν ψηλὴ κορμίστα καὶ τὰ κάτασπρα μαλλιά.

Μακρυνὲς ἀνοήσεις ἐξέπνυσαν μέσα του, τίς ὁποῖες πότε δεχόταν σὰν ὑποσχέσεις καὶ πότε ἔδωχε σὰν αὐταπάτες!...

«Ὅσο γιὰ τὸν Ρολάνδον, ἐδοκίμαζε καὶ αὐτὸς μὴ τέτοια συγκίνησι, τόσο ζωηρὴ καὶ θαυμάσια πού δὲν θυμόταν νὰ εἶχε ξαναδοκιμάσῃ ἄλλῃ παρόμοια στὴ ζωὴ του, οὔτε στὸ σπῆι τοῦ Μεγάλου Ἀρόμου, στὸν Ἅγιον Κλαύδιον, ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα βρισκόταν τόσο κοντά του.

Καὶ ἀναρωτιόταν ἀπὸ πού ἀρὰ γε νὰ προέρχεται ἡ ταραχὴ ἐκείνῃ καὶ γιατί ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατὰ.

«Ἡ ἀπάντησι δὲν ἀργήσε νάρθῃ.

—Μιλήσατε, λοχαγέ! ἐξηκολούθησε ὁ Σάμ ντ' Ιδέρ. Μιλήσατε γρήγορα γιατί μὸν δάλατε μέσ' στὴν καρδιά μὴ τέτοια φλογερὴ ἐλπίδα, πού ἂν ἀργήσατε λιγάκι ἀκόμη νὰ μὴ λήσετε, δὲν θὰ με σκοτώσῃ πιά ἡ χαρὰ, ἀλλὰ ἡ ἀπορία.

—Λοιπὸν, φανήτε δυνατὸς ἄρχοντά μου! ἀπῆντησε ὁ λοχαγός. Γιατί πρόκειται νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί μου! Εἶπα τί θὰ σὰς ἔδωκα τὸ ὄνομα καὶ τὴν οἰκογένειά σας... Λοιπὸν, θαρῶνε ντὲ Σάμ ντ' Ιδέρ, ἀγκαλιάσατε τὸ παιδί σας, πού πετάει στὴν ἀγκαλιά σας!...

Καὶ πράγματι ἐρριξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ γέροντος τὸν Ρολάνδον πού, μὲ τὸ πρόσωπο πλημμυρισμένο δάκρυα, ἐτραύλισε μὲ ὑπεράνθρωπὴ χαρὰ τὰ γλῆνα αὐτὰ λόγια:

—Πατέρα μου!...

«Ὁ Βαρὸς δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἡ συγκίνησι καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τρυφερότητος ἐξεχειλίσαν ἀπ' τὴν ψυχὴ του. Ἐφίξε στὸ στήθος του τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδί, καὶ τοὺς καταφιλοῦσε κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί, ἐνῷ ἐμουρμούριζε μὲ μὴ φωνὴ πού μόλις ἀκούονταν:

—Τριστάνε, ἐγὼ εἰμαι... ὁ φίλος σου, ὁ ἀδελφός σου... ὁ ἀγαπημένος σου Βαρὸς! Ἀχ, δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰ μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ!... Ἡ μορφή σου ἦταν πάντα ζωγραφισμένη ἐδῶ μέσα, στὴν καρδιά μου, γιατί ποτὲ δὲν σὲ ἔξασα...

«Ἐκλαψα τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατό σου!... Καὶ τώρα σὲ ξαναβλέπω, βρισμένος κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου. Εἰσαίστε καὶ οἱ δύο κοντά μου καὶ ἡ χαρὰ μου εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλη, γιατί τ' ἀγαπῶ τὸ παιδί σου ὅπως ἀγαποῦσα καὶ ἐσένα, καὶ τὸ ἀξίζει ὅπως τὸ ἔξιζες καὶ ἐγώ!... Τώρα, ὁ Θεὸς ἂς μὲ καλέσῃ κοντά του ὅ-

ταν θέλῃ. Ἐξῆσα τὴν ὥρα τερὴν ἡμέρα τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ πάω εὐχαριστημένος!...»

Καὶ ἐκράτησε ἀρκετὴ ὥρα ὁ τριπλὸς αὐτὸς ἐναγκαλισμὸς τοῦ πατέρα, τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ φίλου, ὁ ἐναγκαλισμὸς ἐκείνος στὸν ὁποῖον τρεῖς ἐυγενεῖς καρδιὲς χτυποῦσαν μαζί!

«Ὁ Τριστάνος ἐκαταλάβαινε ὅτι ἐκόντευε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς τριπλῆς ἐκείνης εὐτυχίας. Τὰ θάσσανα πού πέρασε ἐπὶ εἰκοσι χρόνια μέσα στὴ φυλακὴ, διαλύθηκαν ἀπὸ τὴ μνήμη του σὰν ὄνειρο.

«Ὁ Λακουζόν ἔβλεπε τὴ συγκινητικὴ αὐτὴν εἰκόνα μὲ μὴ περηφανὴ χαρὰ. Γιατί ἦταν ἔργο δικό του, ἦταν ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων του!...

«Ὅταν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀγκαλιαστήκαν ἀρκετὰ καὶ μετὰ τοὺς θερμούς ἐκείνους ἐναγκαλισμούς ἐμειναν πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἡ Γκίτα ἐπροχώρησε δεξιὰ.

Ἐγρονάτισε μπροστὰ στὸν Τριστάνον, τοῦ ἀγκάλιασε τὰ πόδια, καὶ ἀφου τὸν ἐκύταξε κάμποσιν ὥρα σιωπηλά, μὲ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, ἐμουρμούρισε:

—Κι' ἐμένα, ἄρχοντά μου, ἀγαπημένε μου κύριε, δὲν με θυμόσατε καθόλου, δὲν θὰ μοῦ πῆτε μὴ λέξι;

«Ὁ θαρῶνος ντὲ Σάμ ντ' Ιδέρ ἐκύταξε γιὰ μὴ στιγμὴ τὰ χαρκτηριστικὰ τῆς γρητῆς, καὶ ἀμέσως ἐφώναζε:

—Μαγαρίτα!...

—Μὲ ἀναγνωρίζεις! ἐφώναζε ἡ γρητῆ μὲ ἔξαρσι. Μὲ ἀναγνωρίζεις!... Ποὺς νὰ μοῦ τῶλεγε, ὅταν ἐφεύγα ἀπὸ τὰ καϊόμενα εἰρεπία τοῦ πύργου τῶν Σάμ ντ' Ιδέρ, κάτω ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐνόμιζα πὼς εἶχαν ταφῇ ὁ πατέρας καὶ τὸ παιδί μαζί!... Ποὺς νὰ μοῦ τῶλεγε ὅταν ἐκλαίγα γιὰ πεθαιμένο τὸ παιδί πού τὸ εὗρινα, τὸ καῖμένο τὸ παιδί μου, τὸν Ρολάνδον μου!... Ποὺς νὰ μοῦ τῶλεγε ὅτι θὰ ἐσωζα κάποτε τὴν ζωὴ ἐκείνου πού ἐνόμιζα νεκρόν!...

«Ἡ γρητῆ καὶ ἄσημη Γκίτα πού γυρορίζετε σήμερα λεγόταν κάποτε Μαγαρίτα καὶ ἦταν παρὰμνά σας καὶ σὰς ἐβόταζε, κύριε Ρολάνδε, Ρολάνδε μου... ἀγαπημένε μου Ρολάνδε!... Ἀχ, παιδί μου, καλὸ μου παιδί, ἄφραξέ με νὰ σὲ ἀγκαλιάσω, ὅπως σὲ ἀγκαλιάζα τότε!...

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσωμε ὅτι ὁ Ρολάνδος ἠανοποίησε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία τῆς καλῆς ἐκείνης γρητῆς, τὴν ὁποῖαν ἀγκάλιασε καὶ ἐφίλησε τρυφερά.

Οἱ συγκινητικὲς αὐτὲς σκηνὲς πού ἀφηγηθήκαμε μὲ τόση συντομία, θὰ μπορούσαν νὰ παραταθοῦν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ἂν ὁ Λακουζόν δὲν ἐθύμιζε τοῦ Βαρὸς καὶ τοῦ Ρολάνδου πὼς εἶχαν καὶ ἄλλες ὑποχρεώσεις, τίς ὁποῖες εἶχαν γιὰ μὴ στιγμὴν ἐξάσει στὰ ἀπροσδόκητα ἐ-

κείνα γεγονότα.

—Ἡ χαρὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς κἀνῃ ἐγωῖστὴ καὶ νὰ μᾶς σκληραῖνῃ τὴν καρδιά, τοὺς εἶπε. Ὁ ἐφημέριος Μαρκὶς εἶναι αἰχμάλωτος καὶ δὲν εἶναι σωστό νὰ τὸν ἐξάσωμε. Ὁ βαρῶνος ντὲ Σάμ ντ' Ιδέρ θὰ σὰς ἀφηγηθῇ κατόπιν μόνος του τὰ τρομερὰ θάσανά του καὶ ἐγὼ θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν Ἑγκλιαντίνα, καθὼς σὰς ὑπόσχεθῃκα. Τώρα ὁμως, πρέπει ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν Μαρκίς.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε; ἐρώτησε ὁ Βαρὸς, στριβοντας τὸ ἄσπρο του μoustaki. Πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε πού τὸν μετέφεραν οἱ Πράσινοι; —Τὸ ξέρουμε αὐτό, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός.

—Πού τὸν πῆγαν λοιπὸν; —Στὸ Κλαιβίν. —Στὸ Κλαιβίν; ἐπανελάβε ὁ Βαρὸς μὲ ἀπορία. —Ναί.

—Τότε λοιπὸν ὁ κόμης τοῦ Μπωφρεμόν...

—Εἶναι προδοτὴς καὶ πονηλῆς ὅσον σὰν τὸν Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού... Σ' αὐτὸν ἐπιτεύτηκε τὴν φροῦρησι τοῦ Μαρκίς...

—Οἱ κακοῦργοι!, ἐμουρμούρισε ὁ Βαρὸς.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε δυνατὸς τότε:

—Ἀφου λοιπὸν ὁ Μαρκὶς βρισκεται φυλακισμένος στὸ Κλαιβίν, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ πάροῦμε μιὰν ἀπόφασιν...

—Ποιάν;

—Νὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ Κλαιβίν καὶ νὰ ἐλευθερώσωμε τὸν Μαρκίς.

—Αὐτὸ ἐσκέφθηκα καὶ ἐγὼ, συνταγματάρχα, ἀπῆντησε ὁ Λακουζόν. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν ὁμοῖα μὲ τὴ δική σας. —Ἐλπίζω νὰ σκεπτεσάι καὶ τώρα τὸ ἴδιο, ἀπῆντησε ὁ Βαρὸς.

—Ἀσφαλῶς... Μόνον πού ὑποσχέθηκα στὴν καλὴ καὶ πιστὴ μας Γκίτα νὰ εἶναι μπροστὰ καὶ αὐτὴ ὅταν λάβουμε σχετικὲς ἀποφάσεις καὶ ν' ἀκούσωμε τίς συμβουλὰς πού θὰ μᾶς δώσῃ, ἀφου ξέρουμε ἀπὸ πρὶν ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ὠφέλιμες.

—Ἀς μιλήσῃ, ἀπῆντησε ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἂν μᾶς δώσῃ καλὰς συμβουλὰς, ὅπως ἐλπίζω, νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν δὲν τίς ἀκολουθήσωμε!

Ἡ Γκίτα ἐπανελάβε τὰ ὅσα τὴν ἀκούσαμε νὰ λέη τοῦ λοχαγοῦ ὅταν ἀνέβαιναν τὸ Μενετρώ.

—Ἐχει δίκιο, ἀπόλυτο δίκιο!... ἐφώναζε ὁ Βαρὸς διὰν τὴν ἀκουσε.

Ἐπειτα τὴν ἐρώτησε:

—Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

—Νὰ φύγω ἀμέσως, ἀπῆντησε ἡ Γκίτα, νὰ παραδώσω ἀμέσως τοῦ Μπωφρεμόν τὸ γράμμα καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ κόμης ντὲ Μοντεγκιού, νὰ μαντέψω τίς μυστικὰς του σκέψεις γιὰ τὸν ἐφημέριον Μαρκίς.

κὶς νὰ μάθω σὲ ποιὸ μέρος τὸν ἔχουνε κλεισμένον, ἂν τὸν ἔχουν στὸν πύργο τοῦ Κλαιβίν... Τέλος, θὰ φροντίσω νὰ τὰ μάθετε ὅλα ὅσα σὰς ἐνδιαφέρουν, ὥστε νὰ ἐνεργήσετε ὅπως πρέπει γιὰ νὰ ἐπιτύχετε.

—Ναί, ἀλλὰ ἡ ἀντοχή σου ἔχει ὅρια, τὴν διέκοψε ὁ Βαρὸς, καὶ δὲν μπορεί δέβια νὰ μοιάζῃ μὲ τὸ θάρρος σου πού εἶναι ἀπεριόριστο.

—Δὲν ἔχω φόβο, συνταγματάρχα, ἀλλὰ ἔχω προβλέψει καὶ γι' αὐτό.

—Κατὰ ποῖον τρόπο;

—Ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μ' ἐγκαταλείρουν οἱ δυνάμεις μου καὶ νὰ μείνω ἀναγκαστικὰ στὸ Κλαιβίν περισσότερον ἀπὸ ὅσο πρέπει, θὰ μοῦ δώσετε μερικὸς ἐμπιστοὺς ἄνδρες πού θὰ μοῦ χρειαστοῦν ἐν ἀνάγκῃ σὰν σωματοφύλακες καὶ σὰν ταχυδρομοί.

—Πολὺ εὐκολο αὐτό.

—Ἀς ἐτοιμαστοῦν λοιπὸν, συνταγματάρχα μου.

—Πόσοι σοῦ χρειάζονται; —Πέντε ἡ ἕξη τὸ πολὺ.

«Ὁ Λακουζόν ἐκάλεσε τὸν Σιδεροπόδαρον.

—Διάλεξε μερικὸς ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς πού γερούς καὶ ἐμπιστοὺς, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴν Γκίτα, τοῦ εἶπε. Θὰ τοὺς ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσία της ὅσον καιρὸ μέινουν μαζί της καὶ θὰ τὴν ὑπακούουν σὰν νὰ ἦμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος. Νὰ τοὺς πῆς ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ πατέρα Μαρκίς.

—Μάλιστα λοχαγέ! ἀπῆντησε ὁ Σιδεροπόδαρος χαϊρετώντας καὶ κάνοντας μεταβολή.

—Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχα μου, εὐχαριστῶ λοχαγέ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πού δείχνετε σὲ μένα, ἐφώναζε ἡ Γκίτα. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ πεθάνω γιὰ νὰ τὴν δικαιολογήσω αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη... Θὰ φιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι τῶν κυρίων μου καὶ θὰ φύγω γιὰ νὰ φθάσω στὸ Κλαιβίν προτοῦ ἐξημερώσῃ... Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ λάβετε νέα μου!

Καὶ ἀφου ἐφίλησε μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι τοῦ Τριστάνου καὶ τοῦ Ρολάνδου, ἡ γρητῆ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν σπηλιὰ τῆς Καμπάνας, μαζί μὲ τὴν ἀκολουθία της.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΓΡΗΤΑΣ

«Ὁ Λακουζόν καὶ ὁ Βαρὸς βρισκόνταν τώρα στὴ σπηλιὰ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ντὲ Σάμ ντ' Ιδέρ. Ἐπὶ τέλους εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ τῶν ἀμειβάων ἐξηγήσεων.

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς ἐκράτησαν πολλὴν ὥρα καὶ δὲν θὰ τίς ἐπαναλάβουμε γιατί εἶναι γνωστὲς στοὺς ἀναγνώστες.

«Ὁ Ρολάνδος ἀφηγήθηκε στὸν πατέρα του κατὰ ποῖον τρόπον εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὸν πύργον διὰ τὴν ἀντιθέτη Μάρκελλον Κλεμάν, καὶ τὸν ἐβγάλε ζωντανὸν ἀπὸ τίς φλόγες τοῦ καιομένου πύργου. Εἶπε γιὰ τὴν μόρφωσι πού ἔλαβε στὴ Γαλλία, γιὰ τὸν ἐρωτὰ του πρὸς τὴν

Ἑγκλιαντίνα καὶ τὴν πρώτη του συνάντησι μὲ τὸν λοχαγό. Ὁ Τριστάνος ντὲ Σάμ ντ' Ιδέρ ἐξιστόρησε τὰ θάσανα πού πέρασε ἐπὶ εἰκοσι χρόνια μέσα σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ, καὶ ἡ ἀφήγησις του ἔκανε νὰ τρέξουν πικρὰ δάκρυα στὸ πρόσωπο τοῦ Ρολάνδου καὶ ἔδρεξαν πολλὰς φορὰς τὰ μάτια τοῦ γηραιοῦ Βαρὸς.

Τέλος, ὁ λοχαγὸς τῶν ἀνταρτῶν ἀφηγήθηκε τίς λεπτομέρειες τῆς τραγικῆς ἐκείνης νύχτας πού πέρασε μέσα στὸν πύργο τοῦ Ἀετοῦ. Εἶπε γιὰ τὸν σκοπὸ καὶ τὰ μέσα τῆς ἀτίμου προδοσίας τοῦ Μοντεγκιού, καὶ τὴν ἀμοιβὴ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος εὐπατρίδης ὑπέλογιζε γιὰ νὰ πληρωθῇ αὐτὴν τὴν προδοσία.

Ἐμίλησε γιὰ τὴν Ἑγκλιαντίνα καὶ γιὰ τὸ φάντασμα τοῦ πυρρίσκου τῆς Βελόνης. Ἐβλέπε ὑπ' ὄψιν τοῦ Τριστάνου τίς συνθήκες ὑπὸ τίς ὁποῖες γεννηθήκατε τὸ κορίτσι καὶ ὅλα τὰ μυστηριώδη γεγονότα τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας, τῆς 17 Ἰανουαρίου 1620.

Ἐμίλησε γιὰ τὸν Πέτρον Πρόστ, γιὰ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν μαῦρη μάσκα, γιὰ τὸ μενταγιὸν καὶ τὸ αἰματομένο χέρι. Ἐτοί, οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ἐσχημάτισαν, ὅπως αὐτοὺς, τὴν πεποίθησι, ὅτι μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν εἶχεν ὀδηγηθῇ, καὶ ὅτι ἡ Ἑγκλιαντίνα ἦταν πραγματικὰ θυγατέρα τῆς Λευκῆς ντὲ Μυρεμπέλ καὶ τοῦ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού πού τὴν εἶχε δια-

σει. —Τί σημασίαν ἔχει, ἐφώναζε ὁ γέρο θαρῶνος ὅταν ὁ Λακουζόν ἐτελείωσε, τί σημασίαν ἔχει ἂν ἡ γέννησις τῆς καλῆς καὶ δυστυχῆς ἐκείνης κόρης εἶναι καρπὸς ἐνὸς ἐγκλήματος; Ὁ Ρολάνδος ἀγαπᾷ τὴν Ἑγκλιαντίνα καὶ τὴν θέλει γυναικα του. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ ἐπίσης σὰν θυγατέρα μου, καὶ δὲν βλέπω σ' αὐτὴν παρὰ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰατροῦ τῶν Πτωχῶν, τὴν ἐξαδέλφη τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν! Μὲ χαρὰ λοιπὸν καὶ ὑπερηφάνειά ὁ Ρολάνδος θὰ δώσῃ τῇ Ἑγκλιαντίνας τὸ ὄνομα τῶν Σάμ ντ' Ιδέρ, μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνειά θὰ τὴν ὀνομάσω θυγατέρα μου!

—Εἶναι ὅμως αἰχμάλωτη, ἐφώναζε ὁ Ρολάνδος, καὶ ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, κοντά μας, ἐγὼ θὰ τρέμω γι' αὐτήν! —Ἀπόψε θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός, γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἀετοῦ. Ἐξ ἄλλου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα δὲν διατρέχει τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Βρίσκεται μαζί μὲ τὴν μητέρα της στὸν πυρρίσκο τῆς Βελόνης, καὶ ὁ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού, βέβαιος ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἐκεῖ μέσῃ, οὔτε θὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ.

—Εἶναι ὅμως αἰχμάλωτη, ἐφώναζε ὁ Ρολάνδος, καὶ ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, κοντά μας, ἐγὼ θὰ τρέμω γι' αὐτήν! —Ἀπόψε θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός, γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἀετοῦ. Ἐξ ἄλλου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα δὲν διατρέχει τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Βρίσκεται μαζί μὲ τὴν μητέρα της στὸν πυρρίσκο τῆς Βελόνης, καὶ ὁ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού, βέβαιος ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἐκεῖ μέσῃ, οὔτε θὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ.

—Εἶναι ὅμως αἰχμάλωτη, ἐφώναζε ὁ Ρολάνδος, καὶ ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, κοντά μας, ἐγὼ θὰ τρέμω γι' αὐτήν! —Ἀπόψε θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός, γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἀετοῦ. Ἐξ ἄλλου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα δὲν διατρέχει τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Βρίσκεται μαζί μὲ τὴν μητέρα της στὸν πυρρίσκο τῆς Βελόνης, καὶ ὁ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού, βέβαιος ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἐκεῖ μέσῃ, οὔτε θὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ.

—Εἶναι ὅμως αἰχμάλωτη, ἐφώναζε ὁ Ρολάνδος, καὶ ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, κοντά μας, ἐγὼ θὰ τρέμω γι' αὐτήν! —Ἀπόψε θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός, γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἀετοῦ. Ἐξ ἄλλου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα δὲν διατρέχει τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Βρίσκεται μαζί μὲ τὴν μητέρα της στὸν πυρρίσκο τῆς Βελόνης, καὶ ὁ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού, βέβαιος ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἐκεῖ μέσῃ, οὔτε θὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ.

—Εἶναι ὅμως αἰχμάλωτη, ἐφώναζε ὁ Ρολάνδος, καὶ ὡς πού νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, κοντά μας, ἐγὼ θὰ τρέμω γι' αὐτήν! —Ἀπόψε θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ἀπῆντησε ὁ λοχαγός, γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ βαδίσουμε κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἀετοῦ. Ἐξ ἄλλου, σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ἡ Ἑγκλιαντίνα δὲν διατρέχει τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Βρίσκεται μαζί μὲ τὴν μητέρα της στὸν πυρρίσκο τῆς Βελόνης, καὶ ὁ Ἄντιντ ντὲ Μοντεγκιού, βέβαιος ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἐκεῖ μέσῃ, οὔτε θὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ.

είπε προς τον βαρύνον ντε Σάμ ντ' Ιβέρ:

—Βαρώνε, θα μου επιτρέψετε να σας ξαναπάρω το παιδί σας αν και μόλις τώρα το ξαναβρήκατε, έπειτα από τόσα χρόνια; Τον θέλω κοντά μου τον καλόν μου Ρολάνδον.

—Εύχαριστώ! Εφώναξε ο νέος. Εύχαριστώ που μ' εκάλεσες κοντά σου, λοχαγέ. "Αν δεν ήθελες να με πάρης μαζί σου θα έρχομουν μόνος μου, θα σε ακολουθούσα έστω και χωρίς να θέλεις.

—Πάρτε τον, είπε με τη σειρά του ο γηραιός βαρώνος. Σας τον δίνω με χαρά κι εμπιστοσύνη! "Από κανέναν άλλον δεν μπορεί να λάβη ευγενέστερα αισθήματα και παραδείγματα. Και αν ο Θεός θελήσει να μου τον ξαναπαρή τώρα αμέσως, μόλις τον βρήκα, θα έχω τουλάχιστον την παρηγοριά ότι έπεσε παρά το πλευρόν του λοχαγού Λακουζόν!.

—Πατέρα μου, είπε ο Ρολάνδος γονατίζοντας μπροστά στον γέρον, εύλογησέ με για να σταθώ τυχερός και να μην πάθω κανένα κακό.

Το δεξί χέρι του Τριστάνου ακούμπησε στο ξανθό κεφάλι του νέου.

—Πήγαινε, του είπε μετά, πήγαινε αγαπημένο μου παιδί! "Ο Θεός να διατηρή τὴν νεότητά σου και την όμορφιά σου για να παρηγορούν τα γεράματά μου. "Οτιδήποτε όμως και αν συμβεί, ως γίνη το θέλημά του και ως είναι εύλογημένος!.

"Υστερα απ' αυτό ο λοχαγός και ο Ρολάνδος έφγαν από τη σπηλιά.

"Ο Σιδεροπόδαρος με τους δικαστικούς άνδρες του ελχεν απομακρυνθή από άρκετην ώρα.

Οι πενήντα άντάρτες που έπρόκειτο ν' αποτελέσουν την συνοδεία του Λακουζόν, έπεριμεναν με τὸ σταθί σὸν πλευρό, τις πιστόλες στη ζώνη και τα τουφέκια στον ώμο.

Μαζί τους ήταν και ο Γκαρμπάς.

"Ο ούρανός ήταν κατασκότεινος. Μία πυκνή ομίχλη σερνόταν επάνω στα βουνά, έσκαρφάλωνε στις κορυφές των δένδρων, έσκέπαζε με τὸν πυκνό της πέπλο τον πύργο του "Αετού που ήταν θαβειά στον όρριζοντα, και ήταν άπλωμένη σε όλη την κοιλάδα του "Ιλλαι σάν τα νερά ενός μαύρου ποταμού.

"Η μικρή συνοδεία έμπηκε μέσ' στη βαρεία εκείνη ομίχλη που ήταν πάντα τόσο ενοϊκή για τη δράσι των ανταρτών, που σε λίγο έχαναν μέσα σ' αυτό τὸ σκοτάδι.

★

"Όσα είχε πη ή Γκίτα, έ-βγήκανε σωστά. "Ο έφημέριος Μαρκίς είχε μεταφερθή στον πύργο του Κλαρινό από τους Πρασίνους, τους ίδιους εκεί-νους που τὸν αλχημώτισαν

στο δάσος του Σαρεσκά.

"Αλλά ή φρουρήσις ενός τὸν μελών της Μεγάλης Τριάδος, αποτελούσε πολὺ μεγάλην εὐθύνη και θα εξέθετε τὸν Μπωφρεμόν που δεν είχε ακόμη ἀνυψώσει την σημαία της προδοσίας.

Μόλις λοιπὸν ξημέρωσε έ-βγαλαν αμέσως τὸν έφημέριον Μαρκίς από την φυλακή όπου είχε περάσει τη νύχτα. Του έδωσαν τὰ χέρια πίσω, του έρεξαν ένα μαύρο μανδύα πάνω από τὸ κόκκινο πουκάμισο, και αφού τὸν έβαλαν στη μέση καμιά τριανταριά Πράσι-νοι, ξεκίνησαν από τὸν πύργον.

Από την κατεύθυνσι που έ-πήραν, ο αλχημώτος εκάτα-λαβε αμέσως ότι τὸν οδηγού-σαν στην πεδιάδα, με τὸν όλο-φάνερο σκοπό να τὸν παραδώ-σουν στους Γάλλους ή στους Σουηδούς.

"Ο Μαρκίς εκαταλάβαινε πολ-λὸ καλά την σπουδαιότητα της αλχημωσίας του και τὸν σπου-δαιότατο ρόλο που είχε παί-ξει εις τὸν πόλεμον αυτόν, ώστε εγνώριζε ότι από τους έχθρούς του δεν έπρεπε να πε-ριμένη οίκτον.

Εκαταλάβαινε ότι δεν θα του εσυγχωρούσαν ποτὲ τὸ ότι διωργάνωσε την αντίστασι τὸν δρεινών, ότι μετέβαλε την έ-παρχία σ' ένα άπόρητο πρόχω-μα, ότι υπηρέτησε με τὸ σπα-θί και τὸ νου την Ιερήν Ιδέα

της ελευθερίας!.

Εκαταλάβαινε ότι θα εκδι-κούντο επάνω του όλο τὸ αλ-μα που έχυθηκε απ' την άρχή της επιδρομής, ότι δεν θα τὸν μετεχειρίζοντο σάν αντίπαλον αλλά σάν άντάρτην, ότι πολλοί θα ζητούσαν την καταδίκη του εις θάνατον!.

"Ο Μαρκίς τὰ εγνώριζε όλ' αυτά, κι' εδάδιζε με την στωϊ-κή γαλήνη ενός ήρωος και μάρ-τυρος που βαδίζει προς τὸν ἀναπόφευκτον θάνατον... Τί τὸν ενδιέφερε τώρα τὸ να ζή-ση ή να πεθάνη;

Δεν είχε εκπληρώσει την ά-ποστολήν του; Δεν έπρόκειτο να δώσει με χαρά την τελευ-ταία σταγόνα του αϊματός του στην Ιδιαίτερη πατρίδα του, στην όποια είχε αφιερώσει τη ζωή του; Ιερωμένος και στρα-τιώτης μαζί δεν είχε ιδη τόσες φορές τὸν χάρο κατὰ πρόσω-πον; Και εἴς άλλου ο Χριστός, ο δάσκαλός του και Θεός του, δεν του θύμιζε με την σταύρω-σι ότι τὸ μαρτύριο του θανά-του δεν είναι παρὰ ένας σταθ-μός μεταξὺ ούρανού και γῆς;

Ωστόσο, κάποτε, σε στιγ-μές αδυναμίας, μιὰ άπέραντη πίκρα έπλημύριζε την ψυχή του, μιὰ ανατριχίλα τὸν συν-νελύνει. Και τὰ χλωμά του χεῖλη έμουρμούριζαν τὰ λόγια του Χριστού, κατὰ την τραγι-κή εκείνη νύχτα του "Όρους τὸν "Ελαιών:

—Κύριε... Κύριε... "Α-

πελθέτω απ' έμου τὸ ποτήριον τούτο!.

Εκείνη τη στιγμή σκεφτό-ταν τη χαρά του θριάμβου τὸν Γάλλον και τὸν Σουηδόν όταν θα έβλεπαν σιδηροδέσμιοι, αλ-χμώτοι και ήττημένον, τὸν νι-κητὴν της προηγούμενης, που τὸν είχε κάμει τόσες φορές να τρέμουν.

"Αλλά εκείνες οι στιγμές της αδυναμίας δεν διαρκούσαν πολὺ. "Ο Μαρκίς εσυγκρατού-σε αμέσως αυτά τὰ συναισθή-ματα, και ο στρατιώτης ύπο-χωρούσε για να παραχωρήση τη θέσι του σὸν Ιερωμένον.

Εξ άλλου έπρεπε τώρα να υποκύψη στη μοίρα του, γιατί κάθε έλπίδα ήταν μάταιη, έ-ξωφρενική κάθε προσπάθεια αποδράσεως.

Οι Πράσινοι εγνώριζαν πά-ρα πολὺ καλά την αξία του αλ-χμώτου των, τὸν όποιον φρου-ρούσαν πολὺ καλύτερα απ' ο-ποιονδήποτε άλλον φρουρού-σε ένας ταιγγούνης φρουρεῖ τὸν θησαυρό του κι' ένας ζηλό-τυπος την γυναίκα του ή την έρωμένη του.

Μονάχα μιὰ φορά, κατὰ την διάρκεια της διαδρομής, πα-ρουσιάστηκε μιὰ εὐκαιρία για ν' αποκτήση την ελευθερία του. Και ήταν για τὸν αλχημώτων αιτία νέου κινδύνου.

"Η συνοδεία, αποτελουμένη, όπως είπαμε, από καμιά τρι-ανταριά άνδρες, περνούσε μπροστά από τὸν φεουδαρχικό πύργο του Βέρζ, Ιδιοκτησίαν του κόμητος "Ερρίκου ντε Βέρζ που υπηρετούσε με την καρδιά και τὸ αἷμα του την ελευθε-ρία της "Ελεύθερης Κομητείας.

Εκείνη τη στιγμή θα ήταν ή όγδόη πρωϊνή.

"Ο κόμης έστειλε μερικούς από τὸν μισθοφόρους του για να διαπιστώσουν την προέλευ-σι και τὸν σκοπό της συνο-δείας εκείνης.

"Ο Μαρκίς εσκέφθηκα, βιν-δχι να τρέξη αμέσως κοντά τους, πράγμα που τὸν ήταν εντελώς αδύνατον, τουλάχιστον να τὸν φωνάξη τὸ όνομά του και να τὸν καλέση εις βοή-θειαν.

"Αν μπορούσε να τὸ κάμη αὐτό, θα ακολουθούσε άσφα-λώς μιὰ μάχη, θα έβγαίνε ο-λή ή φρουρά του πύργου και ή απελευθέρωσις του κληρικου δεν θα ήταν πιά καθόλου δύ-σκολη.

Οι Πράσινοι όμως έμάντε-ψαν τη σκέψι του, τη στιγμή ακριβώς που άρχισε να δια-γράφεται μέσα σὸ μυαλό του.

"Ενας απ' αὐτούς τὸν έ-πλησίασε τότε, έβγαλε τὸ μα-χαίρι του και αφού τὸν ά-κουμπησε την αλχημὴ σὸν μπρά-τσο, του είπε με χαμηλή και διαπεραστική φωνή:

—"Αν πῆς μιὰ μόνη λέξη, αν βγάλης μιὰ φωνή, σε σκο-τώνω!

"Ο Μαρκίς έκανε μιάν άθελη κίνησι.

(Ακολουθεῖ)

Η

"Αντα κατεβάζει τὸ μυθιστόρημα που διαβάσει, κυττάει σκεπτική μπροστά της και μετά ρωτάει τις φίλες της:

—Εσείς τί λέτε: μιὰ γυ-ναίκα μπορεί να εξομολο-γηθῇ σὸν άντρα που άγα-πάει τὸν έρωτά της; "Εδῶ, σὸ βιβλίο που διαβάζω, ή ήρωίδα, κουρασμένη να ύποφέρη σιωπηλά, κάνει μιάν έκμυστήρευσι με ο-λους τὸν κανόνες σὸν άν-τρα που άγαπάει ο όποιος όμως οὐτε να την άκούση δεν θέλει!.

—Την καυμένη!, φωνάζει ή "Αννα - Μαρία με συμ-πόνια. "Εγὼ θα προτιμούσα να πεθάνω, παρὰ να τὸ πά-θω αὐτό!

"Η κυρία Τζιλντα, χωρίς καν να σηκώση τὰ μάτια από την κουβερτούλα που κεντάει, μουρμουρίζει:

—Κατὰ τις περιστάσεις! "Η φρόσις αὐτῆς φαίνεται πολὺ μυστηριώδης στις τρεις δεσποινίδες, που άλ-ληλοκυττάζονται με άπο-ρία. "Αλλά ή δεσποινίς Σάντρα, αφού έμεινε λίγο σκεπτική, δίχως να διακό-ψη τὸ κέντημά της, έπρό-φερε:

—Φυσικά!

Δεν είναι πολὺς καιρός που γνωρίστηκαν, οι τέσ-σερις γυναίκες, που μένουν σὸ ίδιο έξοχικό ξενοδο-χείο για την περίοδο τοῦ παραθερισμοῦ. "Η "Αννα-Μαρία, που είναι και πιδ νέα έχει ανάγκη να συνέλ-θῃ από τὸν κόπο των έ-ξετάσεων, ή "Αντα είναι άδειούχος υπάλληλος, ή κυρία Τζιλντα πρόκειται να γίνη μητέρα κι' έπήγε σὸ βουνό για να περάση τὸν πιδ ζεστός μήνας, και ή δεσποινίς Σάντρα εἶ-ναι δασκάλα της γερμανι-κής και νοσοκόμος.

Αὐτὸ τὸ "φυσικά! που τότε με τὸν άφέλει, έ-προκάλεσε την άπορία τὸ άλλων τριῶν που ήταν κ-θισμένες γύρω της, σὸα χορτάρια.

"Αρχισαν, λοιπον, οι εκ-μυστηρεύσεις. "Η κυρία Τζιλντα, πιδ τολμηρή άπ-δλες, άφηγείται πρώτη:

—"Ημαστε συνάδελφοι σ' ένα γραφείο. Αὐτός μου ά-ρεσε πολὺ, γιατί ήταν εὐ-γενικός και έξυπνος, και ειχα την έλπίδα ότι θα τὸν άρεσα κι' εγὼ. Φορούσα τὰ άραιότερα φορέματα γι' αὐτόν, τὸν μιλούσα πάντα γλυκά και ήμουν πολὺ πε-ριποιητική μαζί του.

"Εκείνος όμως φαίνόταν ότι δεν τὰ πρόσχε αὐτά. Πάντα εὐγενέστατος μαζί μου, καμιά φορά εκάρφω-νε τὰ μάτια του για πολ-λήν ώρα επάνω μου, αλλά

έκτός απ' αὐτὸ τίποτε πα-ραπάνω.

»Μερικὲς φορές φαίνόταν παραπονεμένος, και φαινό-ταν πολὺ στενοχωρημένος που είχε μείνει κατάμονος σὸν κόσμο.

»Τότε τοῦ έπιασα τὸ χέ-ρι και τοῦ ψιθύρισα: «Μὴν τὸ λές αὐτό. Δεν θα μέινε ποτὲ μόνος έφ' όσον θα εἶμαι εγὼ και αν ή φίλια μου έχη καμμιάν αξία για σὰς». Μιὰ λάμψις χαράς εφώτισε τότε τὰ θλιμμένα μάτια τοῦ Ροβέρτου.»,

—Τίνος Ροβέρτου; έρώ-τησαν τὰ τρία κορίτσια μα-ζί μ' ένδιαφέρον.

—Εκείνου που είναι ση-μερα άντρας μου. "Ηθελε να μὸυ μιλήσει πὸ καιρό, αλλά ένόμιζε ότι έπροι-τούσα τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου, που έπαίρνε με-γαλύτερο μισθὸ και κατὰ

μητέρα του, την όποιαν ο-περαγοπούσε, και φαινό-ταν πολὺ στενοχωρημένος που είχε μείνει κατάμονος σὸν κόσμο.

»Τότε τοῦ έπιασα τὸ χέ-ρι και τοῦ ψιθύρισα: «Μὴν τὸ λές αὐτό. Δεν θα μέινε ποτὲ μόνος έφ' όσον θα εἶμαι εγὼ και αν ή φίλια μου έχη καμμιάν αξία για σὰς». Μιὰ λάμψις χαράς εφώτισε τότε τὰ θλιμμένα μάτια τοῦ Ροβέρτου.»,

—Τίνος Ροβέρτου; έρώ-τησαν τὰ τρία κορίτσια μα-ζί μ' ένδιαφέρον.

—Εκείνου που είναι ση-μερα άντρας μου. "Ηθελε να μὸυ μιλήσει πὸ καιρό, αλλά ένόμιζε ότι έπροι-τούσα τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου, που έπαίρνε με-γαλύτερο μισθὸ και κατὰ

"Αννας να μιλήσει.

—Κι' εγὼ θρέθηκα κά-ποτε σὲ παρόμοια περίστα-σι, άρχίζει, αλλά δεν ειχα τὸ θάρρος να εκφράσω τὰ αισθήματά μου ή ίσως δεν μὸυ παρουσιάσθηκε ή κα-τάλληλη εὐκαιρία.

»Τὴ μόνη φορά που έκα-να ένα τέτοιο διάθεμα ή-μουν μικρὸ κορίτσι, δεκα-πριῶν εἰς δεκαεσσάρων χρονῶν. Εἶχαμε εξετάσεις μαθηματικῶν σὸ σχολείο.

"Εγὼ ήμουν πολὺ καλὴ σ' αὐτὸ τὸ μάθημα, αλλά ή-ξερα ότι ένας συμμαθητής μου, για τὸν όποιον έννοι-θα κάποια συμπάθεια, δεν τὰ κατάφερνε και τόσο καλὰ.

»Ενῶ έλυνα τὸ πρόβλη-μα, τὸν κυττούσα διαρκῶς και με στενοχωρούσε φο-

του, και όταν έπέστρεψε σὸ γραφείο, ύστερα από μερικές ήμέρες ήταν κατὰ-χλωμος και άπελπισμένος.

»Ολοι οι συνάδελφοι έπρα-σπαθούσαμε να τὸν παρηγο-ρήσωμε και πιδ πολὺ απ' όλους εγὼ.

τη γνώμη του, ήταν άραι-ότερος του. Τί λέτε κι' έ-σεις: είναι άσχημος ο Ρο-βέρτος μου;

Οι δεσποινίδες σπεύδουν να την διαβεβαιώσουν ότι ο άντρας της είναι συμπα-θητικώτατος.

Τώρα είναι ή σειρά της

δερά που τὸν έβλεπα να στρίβη νευρικά τὰ μαλλιά του, μη μπορώντας να βρῇ τη λύσι. "Ενοιωθα μάλιστα και κάποια τύψη, γιατί έ-λυσσα βιαστικά τὸ πρόβλη-μα που ήταν τόσο δύσκολο γι' αὐτόν.

»Ποιὸς ξέρει πόσο θα ύ-

πέφερε, ο καυμένος! Α-σφαλώς θα έμεινε στην ίδια τάξη, και τον άλλο χρόνο δεν θα τον είχα μαζί μου. Σ' αυτή τη σκέψη δεν μπόρεσα πιά να κρατηθώ. Αν-τέγραψα διαστικά τη λύση σ' ένα χαρτάκι και του την έδωσα, δεν θυμάμαι πιά με ποιο τέχνασμα.

»Ημουν καταϊδρωμένη από την συγκίνηση και τη χαρά που έκαμα ένα τέτοιο άθλο και άπορησα για την πόλη μου. Εύτυχισμένη, όμως, σκέφθηκα ότι ο συμ-μαθητής μου θα είχε κατα-λάβει. Αυτό το χαρτάκι που του έδωσα, με λίγους αριθ-μούς διαστικά γραμμένους, ήταν βέβαια έκφραστικώτε-ρο από μια φλογερή έρω-τικήν εξομολόγηση. Και έ-πρεπε να το καταλάβει κι' αυτός. Αλλά δεν θαρρέ-σαι!..»

Λοιπόν, πώς τελείωσε ή υπόθεσις; έρώτησε με πε-ριέργεια ή Άννα - Μαρία, αφού ή άλλη είχε σταμα-τήσει την συζήτηση.

—Ήξερα ότι αυτός έγρα-φε ωραία ποιηματάκια, έ-ξακολούθησε ή Άννα, και είχα την έλπιδα ότι θα μου στέλνε κανένα για να μ' ευχαριστήση.

—Ύστερα δ-μως από λίγες ήμέρες, έ-μαθα πως είχε αφήγηθη αυ-τό το έπεισόδιο σε μιάν άλ-λη συμμαθήτρια που δεν την συμπαθούσα καθόλου.

»Ελυπήθηκα πολύ γι' αυτό! "Επειτα, έμαθα από μερικές φίλες μου ότι αυ-τός έστειλε τακτικά ποιη-ματά στην αντιπαθητικήν συμμαθήτρια, και από τό-τε δεν καταδέχτηκε πιά να τον κυττάξω».

»Εχει σχεδόν νυχτώσει και πρέπει να μπουνε μέσα για το δείπνο, αλλά καμιά δεν άποφασίζει να σηκω-θώ. "Εξαφαι, ή δεσποινίς Σάντρα, αφήνει το κέντη-μά της και λέει με σβουμέ-νη φωνή, σαν να μιλά στον έαυτό της:

— "Ημουν τριάντα χρο-νών και ύπρετοδσα ως νοσοκόμος σ' ένα νοσοκο-μείο. Μου είχαν έμπιστευ-θώ έναν άρρωστο που είχε κάμει μια σπουδαία έγγεί-ρησι και ήταν ευθισμένος σε νάρκη από τον πυρετό. "Ωστόσο ήταν άρκετά όμορ-φος, με το πρόσωπο κατα-κόκκινο και τα χείλη πρι-σμένα.

»Μου άρεσε υπερβολικά και ή στοργή μου γι' αυ-τόν έπαιρνε συχνά τη μορ-φή της τυφερής προστα-σίας, του μητρικού αίσθη-ματος».

»Μια νύχτα ένοιωσα πως ήμουν ολομόναχη στον κό-σμο και αυτό με στενοχω-ρούσε πολύ. Δεν ξέρω πως

(Το τέλος στη σελίδα 60)

ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ-ΓΟΥΜΕΝΑ. — Πληθαίνοντας ο υπάρχμα Βισέτρο στο μέγαρο της δδοσ 'Αγίου Διονυσίου, όπου ή κατοικία του Γκοντράν ντ' 'Ωμόν, γιά ν' άνοιξη, ως έρώτησε κλει-θροποιός κάποιο κλειστό κιδώ-τιο, νοιώθει κάποια πνευματική τα-ραχή σ' αντίκρουσμα του μεγάρου εκείνου που κάποτε ύπηρεζε δικό του. Με μάτια ορθάοιχτα εξέτα-ζει ένα—ένα τα διαμερίσματα, τα έπιπλα, τα διάφορα αντικείμε-να και ξαφνικά ή φυσιογνωμία του μεταβάλλεται. Ο υπάρχμα Βισέτρο φαίνεται μεταμορφωμένος, δέν είναι πιά ο πρόωρα νηρασμέ-νος έργατης. Ο πρό δόλιον καμ-πουρισμένος υπάρχμα Βισέτρο δρθώνει τώρα ένα τεράστιο άνά-στημα. "Ολα τα αντικείμενα που αντίκρύζει τώρα, τή άναγνωρίζει. Ο πέπλος που σκέπαζε το μη-μονικό του οχλοθηκε επί τέλους! Αρχίζει να θυμάται και ξαφνι-κά, τινάζεται σαν άνθρωπος που άφού συνήλθε από λιποθυμία ζη-τεί να ξαναέρθ ή κανονική ζω-τοουργία του πνεύματός του. "Ω-τόσο το φαινόμενον αυτό γεννή-θηκε κατά τρόπο πολύ είαιο και γρήγορο.)

20ον

»Η αντίδρασις έκδηλώνεται σχεδόν άμέσως.

»Αφού έφθασε στο σημείον να θυμηθώ τα πάντα, φαίνεται πως ο δύστυχος πρόκειται να ξαναέσση στην ίδια κατάστι-σι άμνησίας και άνασθησίας που τον κατείχε από τόσα χρό-νια.

Τώρα πείθεται μόνος τον ότι είναι μια παραισθησις όλα αυ-τά... Τα έπιπλα τα είχε δη να καταδροχίζωνται από τη φω-τιά... Τό γραφείο αυτό είχε γίνει παρανάωμα τών φλογών μπρός στα μάτια του... Τα πα-ραπετάσματα αυτά είχαν χρη-σιμεύσει στο να τροφοδοτή-σουν την πυρκαϊά...

Και ξαφνικά, ο υπάρχμα Βι-σέτρο αφήνει κραυγή τρόμου, μια άπ' τις κραυγές εκείνες

που ξεφεύγουν από τα κατάβα-θα τών σπλάγχων:

— "Η κούνια!.. "Η κούνια! κραυγάζει.

»Εφθασε έτσι, έξαλλος, ως το παραπέτασμα που χωρίζει το σπουδαστήριο από τη σέρρα την οποία ο κόμης ντε Μοράν είχε μεταβάλει σε καλλωπιστή-ριο. Στη σέρρα αυτή θρισκό-ταν ή κούνια στην οποία κοι-μώταν ή μικρή Λευκή τη στιγ-μή, που διαδραματιζόταν ή σκηνη του φόνου στο γραφείο του κόμης. Στην ίδια σέρ-ρα, όπου διαδραματιζόταν, μπρός στην κέννη του όπλου του Γκοντράν, ο κόμης ντε Μοράν, ήλπιζε πως θάβρισκε άπαραβία στο καταφύγιο κοντά στο μο-ρό παιδί του. "Ενόμισε ότι ο δολοφόνος θα στεκόταν εκεί και ή θέα του μικρού πλάσμα-τος, που έπρόκειτο ν' άπορρι-νισθώ, θα τον συγκινοδσε και θα τήν άφώπλιζε.

Στη σέρρα αυτή επίσης, ά-παρηγόρητος ο κόμης για τόν θάνατο της λατρευτής του συ-ζύγου, έρχόταν κάθε μέρα και στεκόταν ρεμβάζοντας, εύλα-βικά μπρός στην εικόνα της κομήςσσης, που το άγγελικό της πρόσωπο τον ένεψύχωνε με το χαμόγέλο του.

Στη σέρρα αυτή επίσης ή Φραγκλίνα Μπερέν, ή παρμα-να της Λευκής, είχε περάσει, μπρός στον κόμητα, στο λα-μό του παιδιού το μικρό μεν-ταγιόν που της είχε δώσει ή ίδια ή κόμηςσση στις τελευταίες στιγμές της...

»Όλες αυτές οι άναμνήσεις ξαναπερνούσαν τώρα, ή μια πίσω άπ' την άλλη, από το μυα-λό του υπάρχμα Βισέτρο.

Προχωρώντας παραγμένο, έφθασε ως τη μέση της σέρ-

ρας, όποτε ξαφνικά θρέθηκε μπρός στο πορτραίτο της κο-μήςσσης—του ίδιου εκείνου πορ-τραίτου που ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν είχε διατάξει να το έπι-σνεύσουν, όταν διεσώθη από τα έρείπια, και να το θάλουν σε πλαίσιο υπαράλλακτα όμοιο μ' εκείνο που είχε καταστρα-φή από τις φλόγες κατά την πυρκαϊά του μεγάρου.

Τώρα, μπρός σ' αντίκρου-σμα του πορτραίτου αυτού, δέν ύπηρεχε πιά μπάρμπα Βι-σέτρο...

»Ηταν ο κόμης ντε Μοράν που στεκόταν τώρα εκεί και πού, επί τέλους, θυμόταν...

Τό σκότος που σκέπαζε τόν έγκέφαλό του είχε διαλυθώ σαν κάποιος ήλεκτρικός σπινθήρ να έλαμψε ξαφνικά μέσα του.

Φως άπλετο χυνόταν τώρα στο πνεύμα εκείνου, που τόσα χρόνια ζούσε στο σκότος.

Ναί, ο κόμης θυμόταν...

»Όλες οι λεπτομέρειες του δράματος που ύπηρεζε θύμα, τού ξανάρχονταν τώρα στο μυαλό σ' όλη τους τη φρίκη.

Θυμόταν... Και κραυγές λού-σσης έκπομπαν από τόν λάρυγ-γά του, λυγμοί γέμίζαν τό στήθος του και τόν έκαμαν ν' άσφυκτιά...

Τώρα ήθελε να μάθω τί τοδ είχε συμβή και πως θρισκό-ταν εκεί ντυμένος με τα έρ-γατικά εκείνα ρούχα.

»Ηθελε να τρέξω να ρωτή-ση, να καλέση τόν ύπηρετή του να μάθω τί είχε γίνει ή κόρη του, ή άγαπημένη Λευκή του...

»Ηθελε να όρημήξω έξω, άλ-λά τότε το βλέμμα του ύψώ-θηκε επάνω στην προσωπογρα-φία της κομήςσσης και φωνη-τά άφισβολία τόν κατέλαβε άμέ-σως.

»Αναρωτιόταν αν, πάν ό τι έβλεπε ύπηρεχε πραγματικά, αν όλα αυτά δέν ήσαν άποτελέσμα τα όνειρου, αν δέν είχε παρα-φρονήσει...

Ποτέ όδυνηρότερη άγωνία δέν κατέλαβε άνθρωπιν ή ψυχή, όσο ή άγωνία του δύστυχισμέ-νου εκείνου που, άφού είχε ύ-ποστη μια μακρόχρονη προσδο-λή διανοητικής διαταράξεως, ξαναβρήκε το λογικό και άνα-ρωτιόταν τώρα, μήπως ήταν τρελλός!

»Ηθελε να φύγη, μα ή εικό-να εκείνη που του χαμογελού-σε, τόν κρατούσε γοητευμένο κάτω από το βλέμμα της που τού φαινόταν σαν ναχε ψυχή. Δέν άντέχει πιά ο δύστυχος και κλονίζεται σαν να πλη-γώθηκε από σφαίρα κατάστι-θα. Και πέφτοντας στα γόνα-τα, ύψωσε τα χείρια του ίκε-τευτικά προς την εικόνα της κομήςσσης.

Μετά μέσας του ότι ο άνθρωπος αυτός που μπορούσε να τόν καταστρέψη, δέν έπρεπε να βγη ζωντανός από το μέγαρο.

Και βάζοντας το χέρι στην

σ' αυτό.

Μα τώρα δέν μπορούσε πιά ν' άμφιβάλλη ότι θρισκόταν στο σπίτι του, στο μέγαρό του. Ήταν αλήθεια, εκεί, στη σέρρα αυτή που ή διατάξις της ήταν πάντα ή ίδια. Ήταν πράγματι αυτή, εκείνη ή προσω-πογραφία της κομήςσσης που, άλλοτε, δέν παρέλειπε ούτε μια μέρα ναρχεται να θανατίζη.

Αλλά τότε, πριν από πόσον καιρό είχαν συμβή τα τραγικά γεγονότα, τών όποιων ύπηρε-ζε θύμα;

»Εδώ ύπηρεχε ένα χάσμα στις άναμνήσεις του.

Και ξαφνικά, μ' ένα πήδη-μα ο κόμης ντε Μοράν, όμα έξω από τη σέρρα, σαν τρελλός, και διασχίζει διαστικά το σπουδαστήριο. Τή στιγμή ό-μως που έκαμε να μη στο πλα-γινό δωμάτιο, σταματά έξα-φνα, αφήνοντας μια τρομερή κραυγή.

Μπροστά του θρισκόταν έ-νας άνθρωπος που τού έφρασ-σε τόν δρόμο. Κι' ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν.

ΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑ

»Ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν δέν δυσκολεύθηκε καθόλου ν' άνα-γνωρίση εκείνον που παρουσια-ζόταν έτσι άπροσδόκητα μπρο-στά του και για μια στιγμή έμεινε άκίνητος, σαν να είχε κεραυνοβολήθώ.

Κάθε άλλος άπ' αυτόν θα πίστευε σε μια άπ' τις έκκλη-τικές εκείνες όμοιότητες που συναντώνται κάποτε και συγ-χίζουν την φαντασία.

»Ο δολοφόνος όμως δέν μπο-ρούσε να γελασθώ. Με το πρώ-το βλέμμα είχε άναγνωρίσει το θύμα του.

»Ηταν πράγματι ο άνθρωπος που είχε ξαπλώσει αίμαφυρτο στα πόδια του και του όποιου είχε δη το σώμα να περιβάλλε-ται από φλόγες. Και ο νεκρός αυτός είχε ξαναέρθ στη ζωή. Το σώμα αυτό που είχε γλυτώ-σει ως εκ θαύματος από τη φωτιά, ώρθονόταν τώρα τρο-μερό μπροστά του.

»Ηταν άπίστευτο και όμως ήταν πραγματικότητα.

Μέσα στον ήλιγο που τόν κατέλαβε ο Γκοντράν, είδε για μια στιγμή τόν έαυτό του ν' άποκαλύπτεται από τόν κόμητα, να σύρεται στη φυλακή, να κα-ταδικάζεται στο Κακουργιοδι-κειο και ν' άποστέλλεται στα κάτεργα...

Και τότε μια σκέψις πέρασε από το μυαλό του σαν άστρατή. Ή σκέψις που έπέρχεται στους κακοδύγους, όταν νοιώθουν πως κινδυνεύουν, στους έγκλη-ματίες που αίσθάνονται τόν έαυ-τό τους να συλλαμβάνεται, χω-ρίς έλπίδα ότι θα μωρέση να ξεφύγη από τα χείρια της δι-καισύνης.

Είπε μέσα του ότι ο άνθρωπος αυτός που μπορούσε να τόν καταστρέψη, δέν έπρεπε να βγη ζωντανός από το μέγαρο.

Και βάζοντας το χέρι στην

τσέπη του παντελονιού του, χαμογέλασε σατανικά καθώς δεβαιώθηκε ότι το πολύκροτο του θρισκόταν εκεί, και στά-θηκε έτοιμος να το χρησιμο-ποιήση. Κι' άφού καθυσάσσε και κατώρθωσε ν' άνακτήση κάπως την ψυχραιμία του, έ-ριξε μια άγρια ματιά, σ' εκεί-νον για τόν όποιον είχε άπο-φασίσει πως θα τόν μεταχει-ριζόταν, πήρε ύφος όργης και είπε:

—Ποιος σουδωσε την άδεια να μπης στο γραφείο αυτό ό-που δέν έχεις τίποτε να κά-μης; Γιατί δέν περιμένεις στο προαύλιο;

Δέν άποτελείωσε όμως. Ο κόμης ώρησε επάνω του φω-νάζοντας:

—Δολοφόνε!.. Δολοφόνε!.. Για έναν άνθρωπο λιγώτερο έμπειρο από τόν Γκοντράν, για έναν άθλιο λιγώτερο τραχύ, θ' άρκοδσε αυτό και μόνο να τόν κάμη να χάση την ψυχραιμία του και να τρέμη μπρός στο τρομερό εκείνο επίθετο που τού έρχιζαν κατά πρόσωπο.

»Ο Γκοντράν ντ' 'Ωμόν ό-μως άόκείσθηκε να μνητρήση σαν να θρισκόταν μπρός σ' έ-ναν τρελλό.

»Εσπρωξε λοιπόν άπότομα τόν κόμητα κι' έκαμε πως ή-θελε ν' άρπάξη το κορδόνι του κουδουνιού. Ο κόμης ντε Μο-ράν όμως έμάντευσε την πρό-θεσί του, και θρέθηκε πάλι πρόσωπο με πρόσωπο με τόν Γκοντράν.

Και χωρίς να τού δώση καιρό να συγκεντρώση τις σκέ-ψεις του, χωρίς να τού έπι-τρέψη να προφέρη λέξι, τού είπε ύψώνοντας τη φωνή:

—Μην φωνάζεις, άθλια, για-τι εκείνοι που θάρχονταν τη στιγμή αυτή, μια λέξι αν πώ, θα σε συλλάβουν...

»Ο Γκοντράν θέλησε να δια-κόψη μα ο κόμης τούκοψε τόν

λόγο φωνάζοντας:

—Αδικα κάμεις πως δέν μ' άνεγνώρισες. Ή όχρότης που σκεπάζει το πρόσωπό σου, ή άλλοφροσύνη που διαβάζεται μέσα στα μάτια σου, όλα μ' ά-ποδεικνύουν πως δέν γελιέ-μαι... Ναί, με άνεγνώρισες, ά-θλια!

»Ο Γκοντράν όμως δέν τά-χασε και πάλι. Πήρε ύφος οί-κτου σαν να είχε να κάμη με κανένα δυστυχισμένο τρελλό και:

—Φτωχέ μου άνθρωπε, έκα-με με συμπόνια, σε δικαιολο-γώ και σε λυπούμαι!

Κι' ένφ μίλουσε τα δάχτυ-λά του χάιδευαν τα σκανδάλη του πολυκρότου του.

»Εξαλλος τότε από θυμό ο κόμης ντε Μοράν ύψωσε άπει-λητικά το άνάστημα και με ύ-φος περισσώτερο έπίφοβο:

—Αί άθλια, φώναξε, τολ-μάς ν' άρνήσαι άκόμα; Όχυ-ρώνεσαι πίσω από ένα ρόλο που έλπίζεις πως θα μωρέσης να ύποδυθής όπως άλλοτε εί-χες ύποδυθώ το ρόλο του δολοφόνου!

—Μην ξαναπροφέρεις τη λέ-ξι αυτή εδώ! είπε ο Γκοντράν με φωνή υπόκοψη που φανέ-ρωνε την άνησυχία του.

—Θα την προφέρω χίλιες φορές, θα την φωνάζω, θα σου την φτύσω κατά πρόσωπο τη λέξι αυτή, γιατί, άδικα θα έ-ξακολούθησες να κάμης τόν άνδρειο, βλέπω καλά ότι ή λέ-ξις δολοφόνος σε κάμει να τρέ-μης!

Και με το μπράτσο τεντω-μένο, άπειλούσε με το χέρι του το πρόσωπο του Γκοντράν.

»Εκείνος ύπεχώρησε λίγα βήματα και:

—Δυστυχισμένε! τού εί-πε, τολμάς, μέσα στο σπίτι μου, να σηκώνεις χέρι επάνω μου! Ξεχνάς πως αν καλέσω τούς ύπηρετες μου θα σε πε-ρίωσει;

»Απεφάσισε λοιπόν να ύπο-χωρήση με τρόπο μπρός σ' έ-κείνον που τόν στιγμάτιζε με τόν χαρακτηρισμό του δολο-φόνου.

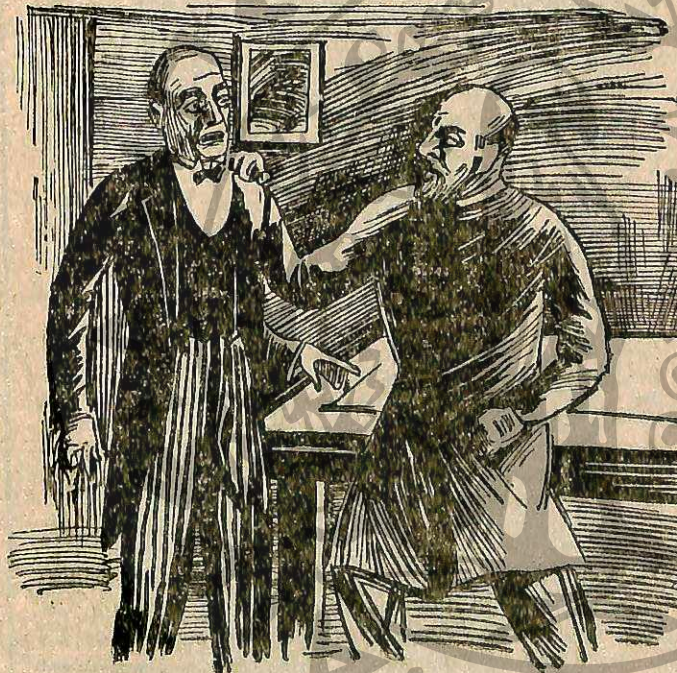
»Ο κόμης ντε Μοράν όμως έ-μάντευσε την κίνησι που μελε-τούσε ο άνθρωπος του και μ' ένα πήδημα τούκοψε την ύπο-χώρησι.

—Μην έλπίζεις πως θα μου ξεφύγης! φώναξε. Τού λοι-πού, άνήκεις στη δικαιοσύνη!

»Εγώ, έκαμε ο Γκοντράν πηδώντας άπ' τη θέσι του. Μα την αλήθεια ή γελοία αυτή σκη-νη διήρχεσε πάρα πολύ και σε είδοποιό πως ή ύπομονή μου έχει έξαντληθώ πιά.

Δοκίμαζε άκόμη να προσ-ποιηθώ τόν ήρεμο και άδιάφο-ρο. Δέν κατάφερε όμως και πάλι να ξεγελάση τόν κόμητα που τόν κρατούσε άκίνητο κάτω άπ' το όξύ, διαπεραστικό του βλέμμα.

Και ήταν πραγματικά τρομε-ρός στην όψη ο κόμης, στη στάσι εκείνη του δημοσίου κα-

Τρέμοντα, ο Γκοντράν άρχισε να ύποχωρή, όποτε έξαλλος ο κό-μης έπήδησε επάνω του σαν τίγρις και τόν άρπάξε από τόν ώμο φωνάζοντας: —Δολοφόνε! Δολοφόνε!

τηρόρου που απήγγελλε κραυ-
νοδόλο κατηγορητήριο.

Ήταν πράγματι η στάσις
άνθρώπου βεβαίου για τον έ-
αυτό του, μπρός σ' έναν άθλιο
που έκαμε μια τελευταία προ-
σπάθεια να ξεφύγει τη δικαιο-
τιμωρία.

—Θέλεις ν' αρνηθής, άθλιε;
φώναζε, ύψωνοντας τη φωνή
ο κόμης ντε Μοράν. Έγώ ο-
μως θυμώμαι και θα σου πώ,
πώς ο δολοφόνος επετέθη στο
θύμα του, πώς ενόμισε πως εί-
χε απαλλαγή πιά απ' αυτό,
πώς, επί τέλους, υπέθεσε πως
το έγκλημά του θάμενε άγνω-
στο!...

Ο κόμης ήταν έντελώς κύ-
ριος του έαυτού του τώρα. Και
επέδωσε στον έαυτό του να φαν-
η ψυχραιμος όσο υπήρξε πα-
ράφορος στην άρχη.

—Γκοντράν ντ' Ωμόν, άρ-
χιος με φωνή που τρεμε έλα-
φρά, τον Ιούνιο του 1848, πα-
ρουσιάσθηκες εδώ στο γραφείο
μου αυτό. Προηγουμένως είχες
φροντίσει να μεταμφιεσθής
καί, με την στολή επαναστά-
του και με το όπλο στο χέρι,
ήρθες και στάθηκες στο κα-
τώφλιο...

...Α! μη δοκιμάζεις να γε-
λάσης. Την ημέρα εκείνη, έ-
πίστευα ακόμη πως δεν ήσουν
παρά ένας δυστυχισμένος τον
όποιον η ανάγκη εξώθησε σ'
ένα τέτοιο οικτρό διάδημα...

...Σκόπευα να σε βοηθήσω,
ελπίζοντας πως μ' αυτό τον
τρόπο θα με απήλλαξες από
την παρουσία σου για καιρό...

...Γελάστικα όμως! Είχες
κάμει μεγάλες προόδους, κι' ο
άθλιος, ο άπιστος, ο τει-
πέλης είχε διατρέξει πιά όλα
τα στάδια της κοινωνικής ύ-
ποσταθμής στο τέμα των ο-
ποίων βρίσκεται το έγκλημα...

...Γκοντράν ντ' Ωμόν, την
ημέρα εκείνη, είχες προμελετή-
σει φρικτό άνοσιούργημα!
Έρχόσουν με σκοπό να με δο-
λοφονήσεις!...

Και παρά την απόφασι που
είχε πάρει να διατηρήσει τη
γαλήνη που άρμόζει στον κα-
τήγορο, ο κόμης ντε Μοράν,
δεν μπορούσε να συγκρατήσει
επί πολύ την έξαψή του.

Ο έρεθισμός του, που για
μια στιγμή είχε καταπραυνθή,
άρχισε να εκδηλώνεται περισ-
σότερο τώρα καθώς άναπαρι-
στούσε στη μνήμη του την ελ-
κώνα της σιγής της δολοφο-
νίας...

Επί πλέον, η ειρωνική στά-
σις του Γκοντράν τον έκαμε
άκόμη διανοηθέστερο και του
επέβαλλε να φανή άνηλες.

—Ανάνδρε! φώναζε, ά-
νάνδρε, φοβήθηκες μήπως θής
στο θύμα σου αντίπαλον που
θα ώρθωνόταν και θ' άμυνό-
ταν, και γι' αυτό περιμένεις
ν' άποπλισθώ πρώτα...

...Κι' όταν επάνω στη γεν-
ναιοφροσύνη μου, έρριξα μπρός
στα πόδια σου το όπλο που
κρατούσα, και που είχα δικαί-
ωμα να μεταχειρισθώ κατά του

ανθρώπου που μπήκε στο σπι-
τι μου σαν κακούργος, τότε
πέταξες τη μάσκα, άθλιε!...

...Ρίχτηκες επάνω στο όπλο,
που είχα την άφροσύνη να πε-
τάξω, κι' άκούω ακόμη, τη
θριαμβευτική κραυγή που βγα-
λε, τη στιγμή εκείνη, ο άνθρω-
πος, ο βέβαιος πιά ότι δεν θα
έξετίθετο στον κίνδυνο μιας
μονομαχίας, άλλ' ότι θα μπο-
ρούσε να δολοφονήσει άτιμω-
ρητή!...

...Αρνήσου, λοιπόν, Γκον-
τράν ντ' Ωμόν! Αρνήσου, αν
τολμάς!...

...Αλλά δεν θα τολμήσει,
επανάβε ο κόμης με σφο-
δρότητα που έφθανε τώρα σ'
άπίστευτο βαθμό. Δεν θα τολ-
μήσει, γιατί σου το άπαγο-
ρεύω!

Και προσφέροντας τα λόγια
αυτά ο κόμης, είχε ορθώσει
όλο του το ανάστημα. Και με
το κεφάλι υπερήφανα ύψωμέ-
νο, το πρόσωπο αυστηρό, έ-
μεινε λίγες στιγμές άκίνητος
σαν άγαλμα.

Παρ' όλο δε που δεν φορού-
σε παρά μια έργατική μπλούζα,

φαινόταν μεταμορφωμένος σε
βαθμό που, όποιοσδήποτε τον
έβλεπε τη στιγμή εκείνη, θ'
άνεγνώριζε σ' αυτόν τον άν-
θρωπο του κόσμου και θάνοιω-
θε γι' αυτόν ένα αδόκητο
σεβασμό και συμπάθεια.

Αυτή την έντύπωσι θα δο-
κίμασε και ο ντ' Ωμόν γιατί
φάνηκε πως έχασε την τόλμη
του και την ειρωνική του θρα-
σύνητα που έδειχνε έως τότε.

Ήταν φανερό πως έννοιω-
θε ότι ο κόμης δεν θα τον λυ-
πόταν τώρα που νόμιζε πως
τον κρατούσε.

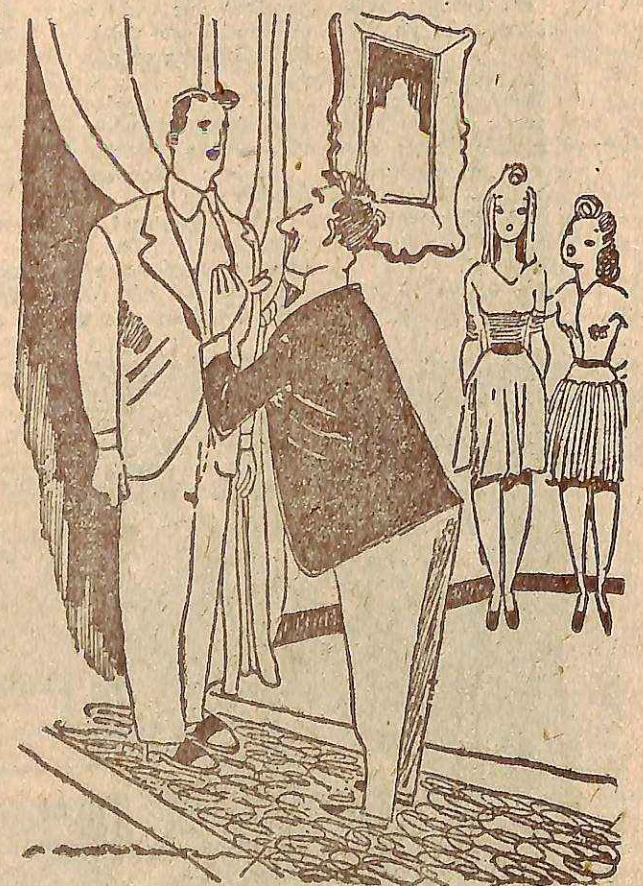
Ο Γκοντράν φοβήθηκε.
Κι' έγραψε τόσο άδέξια τη
φρικίασι που διέτρεχε το κορ-
μί του ώστε ο κόμης ντε Μο-
ράν το παρατήρησε και φώνα-
ξε με βεβαλότητα:

—Βλέπω καλά, ότι είσαι
πάντα ο ίδιος, επίσης σκλη-
ρός όσο και άνάνδρος, αφού
τρέμεις εμπρός μου και δεν
μπορείς πιά να κρύψεις τον
φόβο και την άγωνία που δο-
κιάζει τη στιγμή αυτή!...

★
Τώρα ο Γκοντράν, έννοιωθε

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ο πατέρας (στον υποψήφιο). — Λυπούμαι
πολύ, παλληκάρι μου, αλλά οι κόρες μου των 25
έτων τελείωσαν. Αν θέλετε πάλι να περιμένετε λί-
γο, έχω μια των 27 που έρχεται αύριο. μεθαύριο
από τη Θεσσαλονίκη.

πώς έφθασε πιά η στιγμή να
τεματίση απότομα τη σιγήνη.
Δεν έπρεπε ν' αφήση τον κό-
μητα να προχωρήσει.

Έσφιξε τη λαβή του πολυ-
κρότου του για να είναι βέ-
βαιος πως το κρατά καλά, και
υποχωρώντας ένα βήμα πίσω,
το τράβηξε από την τσέπη του
και το πρότεινε κατά τον στή-
θους του ένοχλητικού αντίπα-
λου του.

Ο κόμης ντε Μοράν, όμως,
άγρυπνούσε τη φορά αυτή. Και
απότομα, άρπαξε με το ένα χέ-
ρι το μπράτσο του αντιπάλου
του και με το άλλο του έπιασε
τον λαιμό. Μια λιγύστιμη πά-
λη έπληκλούθησε κι' ο κόμης,
που ξαφνικά βρήκε μια δύνα-
μι που ούτε κι' αυτός δεν πί-
στευε να έχη, κατέβαλε τον
αντίπαλό του και τον άφώ-
πλισε.

Τρέμοντας ο Γκοντράν ξέ-
φυγε από τα χέρια του κόμη-
τος κι' έκαμε να χαθή στο βά-
θος. Γρήγορα όμως ο κόμης
του έφραξε το δρόμο.

Ο άθλιος σκέφθηκε τότε να
πλησιάση στην πόρτα που έπι-
κοινωνούσε με το μπουντουάρ
της Λευκής και καθώς πλη-
σίαζε του φάνηκε πως κάποιος
κρυβόταν πίσω από τα βαρειά
παραπετάσματα.

Δεν μπορούσε νάταν άλλος
από την κόρη του κι' ο Γκον-
τράν συνέλαβε άμέσως μια σκιά
ελπίδας.
Σκέφθηκε να δρομήση προς
το μπουντουάρ και να ρίξη
μια κραυγή κινδύνου προς τη
Λευκή που άμέσως, βέβαια,
θα φώναζε τους ύπηρέτας.

Ο κόμης όμως δεν τούδω-
σε καιρό να πραγματοποιήση
τη σκέψη του αυτή.
Τον άρπαξε από το μπράτσο
πριν προλάβη να κινηθή προς
το μπουντουάρ και σκοπεύον-
τάς τον στο μέτωπο:

—Δεν μου γλυτώνεις πιά
τώρα! φώναζε. Αν κουνήθης,
αν φωνάξεις, σε σκοτώνω!

Ο Γκοντράν είδε το βλέμμα
του κόμητος και κατάλαβε πως
ήταν χαμένος αν δοκίμαζε να
παλαίψη. Και τότε μια δια-
βολική έμπνευσις πέρασε από
το μυαλό του:

—Ω! ο κόμης ντε Μοράν!
φώναζε ύψωνοντας τη φωνή
σε τρόπο που να μορφή ν' ά-
κουσθής απ' εκείνον που κρυ-
βόταν πίσω από τα παραπετά-
σματα.

Την ίδια στιγμή τα παπε-
τάσματα παραμερίσθηκαν κι'
εμφανίσθηκε η κόρη του Γκον-
τράν....

Ο περισπασμός στον όποιον
ήλπιζε ο άθλιος έπέτυχε. Ο
κόμης ντε Μοράν έκαμε κίνη-
μα εκπλήξεως και κατέβασε
το όπλο του. Και μ' όλο που ο
δισταγμός αυτός του κόμητος
δεν βάσταξε περισσότερο από
δευτερόλεπτο, η Λευκή, η κό-
ρη ενός άθλιου, η ένεργητική
και έμπειρη, όπως ο πατέρας
της, τον έκμεταλλεύθηκε θαν-
μάσια.

(Ακολουθεί)

Μπορεί να κατοικηται ο "Αρης;"

Παρατηρήσεις και συμπεράσματα

ΠΡΕΠΕΙ να είμαστε εύχαριστη-
μένοι, γιατί έγλυτώσαμε πο-
λύ φθηνά από έναν φοβερό κίν-
δυνο που μας απείλησε όλους την
προπερασμένη εβδομάδα.

Ένας μικροσκοπικός πλανήτης,
διαμέτρου μερικόν χιλιομέτρων μο-
νάχα, έπέρασε τόσο κοντά από την
Γη, που παρ' όλίγο να συγκρουσθής
μαζί της.

Ο πλανήτης αυτός έπέρασε σε ά-
πόστασι μόλις 700 χιλιάδων χιλιο-
μέτρων. Και έπειδή έτρεχε με ταχυ-
τητα 30 χιλιομέτρων το δευτερόλε-
πτο, είναι εύκολο να φαντασθής τι
καταμύχλα θα έκανε ο πλανήτης
μας σε περίπτωση συγκρούσεως!

Όλα αυτά τα καταπληκτικά πρά-
γματα και οι άριθμοί είνε άσήμαντα
για τους άστρονόμους, οι όποιοι μά-
λιστα δεν έδωσαν έξαιρητική σημα-
σία στο γεγονός.

Πραγματικά, ο σφαιρικός έχει τέ-
τοιες άποστάσεις και τέτοιους κο-
λοσσούς, ώστε η άπόστασις των 700
χιλιάδων χιλιομέτρων και η διάμε-
τρος μερικόν μονάχα, είνε έντελώς
άσήμαντα, με τα όποια δεν αξίζουν
τον κόπο ν' ασχοληθής ένας σοβαρός
έπιστήμιαν.

Μερικοί θα θυμούνται ίσως ακό-
μη τον άερόλιθον που έπεσε στις 30
Ιουνίου 1908 σε μιάν έρημη έντε-
λώς περιοχή της Σιβηρίας.

Η σύγκρουσις του με τον πλανή-
τη μας έστάθηκε ωστόσο τόσοσόν ά-
πότομη, ώστε δύο χωρικοί, σε άπό-
στασι 80 χιλιομέτρων από εκεί, τι-
νάχθηκαν στον άέρα, και ο οδηγός
του Υπερσιβηρικού σιδηροδρόμου,
σε άπόστασι 640 χιλιομέτρων, ά-
ναγκάσθηκε να σταματήσει απότομα
τη μηχανή του, νομίζοντας πως έ-
γινε σεισμός.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Έπειτα από την εισαγωγήν αυτήν
μπορούμε να πλησιάσωμε τον "Α-
ρην και να ιδούμε αν κατοικηται η
όχι.

Το πρόβλημα αυτό είναι πολύ πα-
λαιό, καθώς ξέρετε, και ακόμα δεν
έχει λυθής κατά τρόπον Ικανοποιητι-
κόν.

Έδώ και κάμποσα χρόνια, ο ά-
μερικανικός τύπος έγραψε την πλη-
ροφορία ότι ο Μαρκόνι είχε λάβει
με τον ασύρματον κάτι μυστηριώδη
σήματα, τα όποια απέδωσε στους κα-
τοίκους του "Αρεως. Άμέσως κατό-
πιν, μια Γαλλίς δημοσιογράφος, η
Ειρήνη Μπριάρ, έτρεξε στο τηλεγρα-
φείο και παρέδωσε ένα τηλεγράφη-
μα, που έπρόκειτο να μεταδοθής με
τον ασύρματον στους άλλους πλα-

νήτες. Ο όπάλληλος, καταπληκτος,
της είπε ότι έπειδή δεν υπάρχει σχε-
τική σύμβασις μεταξύ της Γαλλίας
και των πλανητών, θα μπορούσε να
δεχθής το τηλεγράφημα μόνον ύπ' ευ-
θύνην του άποστολέως. Και η Μπρι-
άρ περιμένει ακόμη την άπάντησι.

Έν τώ μεταξύ ο Μαρκόνι, πιε-
ζόμενος από τους Αμερικανούς δη-
μοσιογράφους, που ζητούσαν συμ-
πληρωματικές πληροφορίες σχετι-
κώς με την είδησι εκείνη των έφη-
μερίδων, είπε σε έναν απ' αυτούς
για να τον ξεφορτωθής:

— Βρήκα το μέσον για να συνεν-
νοηθώ με τον "Αρην. Αλλά μην το
πείτε σε κανέναν, παρακαλώ.

Την επομένη όμως η άπάντησις
αυτή του Μαρκόνι δημοσιεύθηκε σε
όλες τις έφημερίδες συμπληρωμένη
και με σχόλια. Έγραφαν, δηλαδή,
ότι ο Μαρκόνι έλαβε ραδιογραφή-
ματα από τον "Αρην. Και δεν έσκέ-
φθηκε κανείς ότι, για να συμβής αυ-
τό, οι κάτοικοι του "Αρεως έπρεπε
να είχαν έναν ραδιοφωνικόν τομ-
πό, πράγμα έντελώς άπίθανον.

Ο μέγας έφευρέτης ήθελε, βέ-
βαια, ν' άστείευθής με τους Αμερι-
κανούς δημοσιογράφους, για να
τους ξεφορτωθής με τις ανιαρές έρω-
τήσεις των, όπως αναφέρεται στην
βιογραφία του.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΡΥΓΕΣ

Το έρώτημα αυτό, του αν κατοι-
κηται ο "Αρης ή όχι, έχει τεθή από
τον καιρό που ο μέγας άστρονόμος
Σκιαπαρέλλι ανέκάλυψε στην έπιφά-
νεια αυτού του πλανήτη τις λεγό-
μενες διώρυγες.

Αφού υπάρχουν διώρυγες, είναν
τότε, και μάλιστα τεχνητές, αυτό
σημαίνει ότι υπάρχουν και άνθρω-
ποι που τις έκαμαν. Αφ' ενός ό-
μως ο Σκιαπαρέλλι μεταχειρίσθη-
κε την λέξι «διώρυγες» για να δεί-
ξη ότι τεχνικά έργα, αλλά κάτι
γραμμές και λουρίδες που διακρί-
νονταν στην έπιφάνεια του πλανή-
του, αφ' έτέρου δε μεταχειρίσθηκε
για τις παρατηρήσεις του ένα τη-
λεσκόπιο πολύ πιο αδύνατο από τα
σημερινά, με τα όποια πολλές άπ'
αυτές τις γραμμές δεν διακρίνον-
ται καθόλου.

Έν πάση περιπτώσει, από τους έν-
νέα πλανήτες του ήλιακού μας συ-
στήματος, έκτος από την Γη, μονά-
χα ο "Αρης παρουσιάζει πιθανότη-
τες ζωής, αφού έχει μιάν ατμόσφαι-
ρα όμοιαν περίπου με την δική μας.

Ο Ζεύς και ο Κρόνος κατακλύζον-
ται από άέρια μεθάνου και άμμω-
νίας, τα όποια μαζί με το υπερβο-
λικό κρύο (περί τους 140 βαθμούς
κάτω του μηδενός), είνε αρκετά να
σκοτώσουν όποιανδήποτε έκδηλωσι
ζωής.

Το ίδιο μπορούμε να πούμε για
τον Ουρανό και τον Ποσειδώνα. Ό-
σο για τον Πλούτωνα (που είναι ο
πιο μακρινός από την Γη) και τον
Ερμή (που είναι ο πλησιέστερος),
δεν έχουν καθόλου ατμόσφαιρα. Η
Αφροδίτη στερείται όξυγόνου και ύ-
δρατων, ενώ έχει άφθονο άνθρακι-
κόν οξύ.

Δεν μένει, λοιπόν, παρά ο "Αρης.

κατά ενάμιση εκατομμύριο χρόνια γεροντότερος από τη Γη, πού έχει άερα, νερό, θλάστησι, ήμερονύκτιο σαν τὸ δικό μας στή διάρκεια καὶ θερμοκρασία περίπου σαν τὴν δική μας. Ἐπίσης ὁ Ἄρης δὲν ἔχει μεγάλα θουνά καὶ δὲν ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ κατεφυγμένην περίοδο. Εἶναι, λοιπόν, πιθανὸν νὰ κατοικοῦν ἐκεῖ ἐπάνω ὄντα πού μοιάζουν περίπου με τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἄλλου εἴδους θηλαστικά.

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Οἱ παρατηρήσεις πού ἔγιναν πρῶτα ἀπὸ τὸν Σκιαπαρέλλι καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν μαθητὴν τοῦ Πέριβαλ Λόουελ, ἂν καὶ αὐστηρῶς ἐπιστημονικῆς, δὲν στάθηκαν καθόλου ικανοποιητικῆς ἕως τώρα.

Μετά τὸν Ἑρμῆ, ὁ Ἄρης εἶναι ὁ πλησιέστερος πλανήτης πρὸς τὴ Γη, ἀλλὰ ὁ ὅρος αὐτὸς εἶναι σχετικὸς, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις ἀνέρχεται σὲ 58 εκατομμύρια λευγες.

Εἶναι, λοιπόν, τόσο δύσκολο νὰ μελετήσωμε τὰ φαινόμενα πού συμβαίνουν ἐκεῖ ἐπάνω, ὅσο δύσκολο εἶναι νὰ διαβάσωμε μίαν ἐφημερίδα ἀπὸ ἀπόστασι 200 μέτρων.

Ὁ Σκιαπαρέλλι, καθὼς εἶπαμε, ἀνεκάλυψε τὶς διώρυγες καὶ κάτι ζῶνες με θλάστησι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀφοῦ τὸ χρῶμα τοὺς ἀλλάζει σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ὁ δόκτωρ Κλάιντ Φίσερ, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀνεκάλυψε τελευταίως καὶ ἴχνη τεχνιτοῦ φωτός.

Τίποτε ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη ἀπολύτως βέβαιον, γιατί παρουσιάζονται τεράστιες δυσκολίες στὴν εξέτασι αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεως πού βρίσκεται ὁ Ἄρης ἀπέναντι τοῦ Ἡλίου, πού τοῦ σκεπάζει μέγα μέρος ὅταν βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴ Γη καὶ τὸν ἀφήνει ἐντελῶς ἀκάλυπτον ὅταν ἀπομακρύνεται.

Μὲ τὸ νέο ὅμως τηλεσκόπιο, διαμέτρου πέντε μέτρων πού πρόκειται νὰ τοποθετηθῇ στὸ ἄστεροσκοπεῖο τῆς Καλιφορνίας, ἂν ὑπάρχῃ θλάστησι καὶ τεχνιτὸ φῶς στὸν Ἄρη, θὰ φανοῦν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον. Ἐν ἐναντία περιπτώσει πρέπει νὰ πεισθοῦμε μιά γιὰ πάντα ὅτι ὁ Ἄρης δὲν κατοικεῖται ἀπὸ νοήμονα ὄντα, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς τῶν κατοίκων τοῦ ἀνταποκρίνεται μὲ μιά πολὺ μακρυνή περίοδο τοῦ δικοῦ μας, ὅταν οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔφεραν ἀκόμη νὰ κατασκευάζουν τεχνικὰ ἔργα.

Ἄς δοῦμε τώρα πού οἱ ἀστρονόμοι βασίζουν καὶ γιατί ὑποστηρίζουν τὴν ἀποψὶ αὐτῇ, ὅτι δυνατόν ὁ Ἄρης νὰ κατοικεῖται.

Ὁ Λόουελ στηρίζει τὴν ἀποψὶν του στὶς περιήψεις διώρυγες τοῦ Ἄρεως, οἱ ὁποῖες ἐνῶ πρὶν δὲν ἦσαν παρὰ πέντε ἀπὸ 120, τώρα ὑπερβαίνουν τὶς 700. Ἐπίσης τὰ κανάλια αὐτὰ, μήκους 500 μέτρων καὶ πλάτους 30, διακρίνονται μόνον σὲ ὀρισμένες ἐποχές, κατὰ τὴν περίοδο τῆς θλαστήσεως. Τέλος, ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ πλανήτου, ἂν καὶ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ καὶ ἀπὸ τὴ δική μας στὴ σύστασί της, μπορεῖ ἐν

τούτοις νὰ συντηρήσῃ ζωντανὲς ὁπαρξεις.

Ἡ ζῆ ὅμως ἔχει ἀνάγκη καὶ ἀπὸ θερμότητα! Ὁ Λόουελ ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχει καὶ αὐτὴ στὸν Ἄρη, ἡ θερμοκρασία τοῦ ὁποῦ, στὴν ἐπιφάνειά του, φθάνει τοὺς ὀκτῶ βαθμοὺς ἀνω τοῦ μηδενός!

Ἄλλοι ἀστρονόμοι, ἀκόμη τολμηρότεροι, ὅπως ὁ Μούντερ, τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Γκρήνουϊτς, ἐτόλμησαν νὰ κάμουν καὶ περιγραφὴν τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

«Ἐπειδὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως εἶναι ἀραιότερη ἀπὸ τὴν δική μας, εἶπε (περὶ τὰ 37 τοῖς ἑκατόν), οἱ πνεύμονες τῶν κατοίκων του πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς δικούς μας, κατὰ συνέπειαν δὲ τὸ στήθος τῶν θὰ εἶνε πλατύτερο. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὄγκος τοῦ πλανήτου αὐτοῦ εἶνε ἐννέα φορές μικρότερος τῆς Γῆς, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως πρέπει νὰ εἶνε λεπτότεροι, ἐλαφρότεροι, ἀλλὰ ἰσχυρότεροι ἀπὸ μᾶς. Μποροῦν δηλαδὴ νὰ διατρέξουν ἐκατὸ μέτρα σὲ δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα, νὰ πηδοῦν εὐκολὰ ἐπάνω στὰ δένδρα καὶ νὰ εἶνε τρεῖς φορές ψηλότεροι ἀπὸ μᾶς.»

Καθὼς βλέπετε, ἡ φαντασία δὲν γνῶρίζει ὅρια.

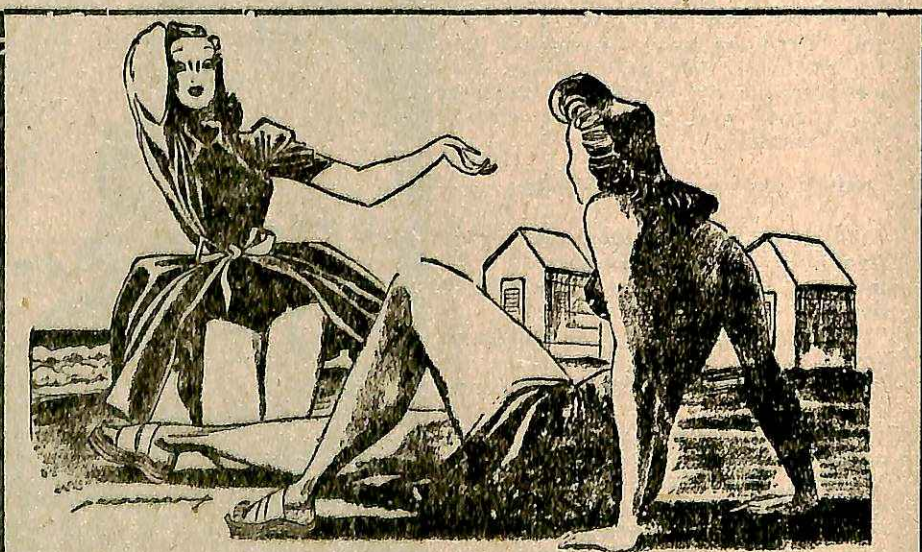
Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι στὸν Ἄρη ὑπάρχει θλάστησις, ἀπομένει δὲ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ὑπάρχῃ καὶ τεχνιτὸ φῶς. Καὶ στὴν δευτέρᾳ αὐτὴν περιπτώσει, θὰ μπορέσωμε ἐπὶ τέλους νὰ ἀπαντήσωμε, ἔπειτα ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια, στὴν ἐρώτησι τοῦ Ἀρχιμήδους: «Θὰ μπορέσωμε κάποτε νὰ ἐπικοινωνήσωμε με τὰ ἀστρα;»

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ὁ ὄρκος ἔχει ἀξία μόνον ἐὰν ὁ ἀνθρώπος πού τὸν δίδει εἶναι καλῆς πίστεως.

★ Ἀπόφευγε τὸν κίνδυνο, ἂν θέλῃς νὰ μὴ πάθῃς. Τὸ πρόβατο δὲν παχαίνει, ὅταν βλέπῃ τὸ λύκο.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

— Στὸ γραφεῖο μας προσελήφθησαν ἀπὸ χιτς πέντε νέες δακτυλὸ γράφοι, τρεῖς τηλεφωνήτριες, ἑπτὰ διαφημιστρίες καὶ τρεῖς βοηθητικῆς...
— Ὡστε πᾶν λοιπὸν τόσο καλὰ οἱ δουλειές τοῦ γραφείου;
— Ὁχι, ἀλλὰ πέθανε ὁ γέρος διευθυντὴς μας καὶ ἤρθε στὴ θέσι του ὁ γιός του.

Γιὰ νὰ μαθαίνετε Μὲ τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου

— Πότε ἰδρύθησαν τὰ πρῶτα ταχυδρομεῖα στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀμερική;
— Στὴν Ἀγγλία τὸ 1581, στὴ Γαλλία τὸ 1642 καὶ στὴν Ἀμερική τὸ 1710.

★
— Ποιὸς ζωολογικὸς κῆπος ἔχει τὸν μικρότερο ἐλέφαντα τοῦ κόσμου;
— Τοῦ Βερολίνου.

★
— Ὅταν ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐξπλωμένος οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς αὐξάνουν ἢ ἐλαττοῦνται;
— Ἐλαττοῦνται κατὰ δέκα.

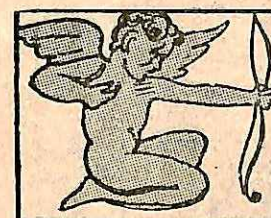
★
— Πόσα καναρινία εἰσάγει ἡ Ἀμερική τὸν χρόνο;
— Ἐκατὸ χιλιάδες.

★
— Ποῦ βρίσκεται τὸ μεγαλύτερο ἐξινο κτίριο;
— Στὴν πόλι Οὐέλινγκτων τῆς Ἀγγλίας.

★
— Ποιὸ εἶναι τὸ ἀνώτατο μῆκος τῶν γυναικείων μαλλίων;
— 9 πόδια.

★
— Σὲ πόσο χρόνο ἕνα σαλιγκάρι μπορεῖ νὰ διανύσῃ ἕνα μίλι;
— Σὲ δέκα τέσσαρες μέρες.

★
— Ἀπὸ τί ἐκτιμῶν οἱ ἄνδρες τῆς νήσου Σάντουϊτς τὴν ὁμορφιά τῶν γυναικῶν;
— Ἀπὸ τό... βάρους τους!

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ ἀμαρτωλὴ ἡγουμένη Ἰωάννα

Κατὰ τὸ 1500, τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου τῆς Πάρμας δὲν ἦταν τόπος προσευχῆς καὶ μετανόας γιὰ τίς γυναῖκες πού ἤθελαν ν' ἀφιερῶσαν τὴ ζωὴ τους στὸν Θεό, ἀλλὰ ἕνα εἶδος μικρῆς Αὐλῆς κυριῶν πού διατηροῦσαν σχέσεις με τὸν ἄλλον κόσμον κι' ἐλάβαιναν μέρος στὴ δημοσίᾳ ζωῇ τοῦ τόπου.

Τὸ μοναστήρι, λοιπόν, αὐτὸ ἦταν ἕνα κοσμικὸ κέντρο καὶ τὸ κελλί τῆς ἡγουμένης ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα ἐντυκτήρια τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅπου ἐκείνοι πού ἐσύχναζαν μιλοῦσαν γιὰ τέχνη, γιὰ ποίησι, γιὰ μουσικὴ καὶ γιὰ τόσα ἄλλα ὠραῖα κοσμικὰ πράγματα.

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶχε ἰδρυθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1000 καὶ ὁ ἰδρυτὴς του, ἕνας ἐπίσκοπος τῆς Πάρμας, ἐδῶρθε στὶς καλὲς τρεῖς ἑκατομμύρια σὲ μετρητὰ, ἀρκετὰ κτήματα, πύργους καὶ ὑποστατικά, πού ἀποτελοῦσαν μίαν ἀρκετὰ σημαντικὴν περιουσία.

Ἐπειτα τὸ μοναστήρι ἀπέκτησε ἀπόλυτα φεουδαρχικὰ δικαιώματα, ἢ δὲ ἡγουμένη τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ ὅλους ὅσοι κατοικοῦσαν στὰ ἀκίνητα τοῦ μοναστηρίου. Ἀργότερα δὲ ὁ Πάπας Γρηγόριος Ζ' παρεχώρησε μεγαλύτερα δικαιώματα, ἀποσπώντας τὸ μοναστήρι ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὰ πλοῦτη τοῦ μοναστηρίου ἔκαναν τίς καλὲς τρεῖς ἑκατομμύρια σὲ μετρητὰ νὰ ἐξαχσοῦν πὺς εἶχαν ἀφιερῶσαι τὴ ζωὴ τους στὴ θρησκεία, ἔτσι πού γρήγορα τὰ ταπεινότερα ἀνθρώπινα πάθη ἐφώλιασαν μέσα στὴν ψυχὴ τους.

Σὲ κάθε ἐκλογὴ ἡγουμένης ἡ κατὰστασις ἐχειροτέρευε, γιατί ἡ ἀπόλυτη αὐτοκρατορία καὶ τὸ γεγονός ὅτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὴ θέσι της, τῆς ἔδιναν ἀπόλυτην ἰσχύ. Ἐτοί, κάθε ἡγουμένη ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, με τὴν ἀπόλυτην θεοαἰότητα ὅ,τι κανεὶς ἀπολύτως δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάμῃ τὸν παραμικρότατον ἐλεγχο.

Μιά ἀπὸ τίς ἡγουμένες αὐτές, ἡ Καικιλία Μπεργκούζι, στὰ 1494, μετέτρεψε τὸ μοναστήρι σὲ φρούριο. Ἐκτίσε ψηλὰ τεῖχη γύρω του, πύλες με κρεμαστὲς γέφυρες καὶ στὴν κάθε εἰσοδο ἔβαλε τὸ ἐμβλημά της.

Μιά ἐξαδέλφη της, ἡ Ὀρσίνια Μπεργκούζι, ὅταν ἔγινε κι' αὐτὴ ἡγουμένη, ἀνέθεσε στοὺς διασημότερους ζωγράφους τῆς ἐποχῆς νὰ διακοσμήσουν τίς αἰθουσες τοῦ μοναστηρίου, καὶ μιά ἄλλη, ἡ Ἰωάννα τῆς Πλακεντίας, τίς ξεπέρασε καὶ τίς δύο, στολίζοντας τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματά της με λαμπρότατα ἔργα τέχνης, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν μίμησι ὁλων τῶν πριγκηπικῶν Αὐλῶν τῆς ἐποχῆς της.

ἘΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΑΤΙΜΩΡΗΤΟ

Ἡ γυναῖκα αὐτῇ, αὐταρχικὴ καὶ ἱκτίωση, ἦταν μιά ἀπὸ τίς περιημότερες ἡγουμένες τοῦ πολυθρηλήτου μοναστηρίου τῆς Πάρμας.

Ἡ πρώτη πράξις πού ἔκαμε μόλις ἀνέλασε τὰ καθήκοντα τῆς ἡγουμένης, ἦταν νὰ πάρῃ τὴν διαχείρισι τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας ἀπὸ τὸν μαρκήσιον Γκαριμπερτί, γιὰ νὰ τὴν δώσῃ σ' ἕναν κουνιάδου της, ἕναν ὠραῖο τύπο γλεντζέ πού ἀγαποῦσε περισσότερο τίς εὐθymes παρέες παρά τὴν ἐκκλησία. Ἐτοί διαδόθηκαν πολὺ ἐν τῷ βάρους του, τὰ περισσότερα φήμες σοκοφαντικῆς, πού ἐπροκάλεσαν τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κοινοῦ. Καὶ κάποιος, ἐναντίον τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχε ἡ ὑπόνοια ὅτι εἶχε διαδόσει ὅλες αὐτές τίς φήμες, βρέθηκε μιά νύχτα δολοφονημένος.

Ἡ μυστηριώδης ὁμως αὐτὴ δολοφονία ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κόσμου. Μία νύχτα, κάμποσοι τολμηροὶ ἐκαπαράλωσαν στὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου, ἐμπήκαν μέσα, ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν οὐτὲ τὰ ἴχνη τῶν δολοφόνων, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ ἦταν ἀσφαλῶς καὶ ὁ κουνιάδος τῆς φοβερῆς ἡγουμένης.

Ἐπειτα, σιγὰ-σιγὰ, τὸ ἐγκλημα ἐξεχάστηκε. Ὁ κουνιάδος τῆς ἡγουμένης ξαναρχίζει τίς ἐπισκέψεις του στὸ μοναστήρι, μεταμφιεσμένος ὁμως τώρα. Κάποιος τὸν βλέπει καὶ τὸν καταγγέλλει. Τότε, ὁ διοικητὴς τῆς Πάρμας στέλνει ἀρκετοὺς στρατιώτες γιὰ

νὰ ἐρευνήσουν τὸ μοναστήρι, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

KENTRON KALLITECHNΩN

Τὸ κάκου ὄλος ὁ κόσμος ἐξεγείρεται ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι καὶ ὁ ἐπίσκοπος στέλνει ἀναφορὴς στὴν Ἀγίαν Ἐδρα με τὴν παράκλησι νὰ τερματίσῃ αὐτὸ τὸ σκάνδαλο. Ἡ ἡγουμένη Ἰωάννα κατορθώνει πάντα νὰ θριαμβεύῃ καὶ διατηρεῖ ὅλα τὰ προνόμια πού παρεχώρησαν στὸ μοναστήρι Πάπαι καὶ Αὐτοκράτορες. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ μάλιστα τὴν ἀδάμαστη περηφάνειά της καὶ τὴν ἀπόλυτην ἐλευθερίαν δράσεως, γεμίζει τοὺς τοίχους τῶν διαμερισμάτων της με ἀρχαῖα ἐλληνικὰ καὶ λατινικὰ ρητά, πού ἀποτελοῦν ἄλλες τόσες προκλήσεις κατὰ τῶν ἀντιπάλων καὶ τῶν ἐχθρῶν της.

Στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἐσύχναζαν ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν μεγαλύτερων οἰκογενειῶν τῆς περιφέρειας, πού προσπαθοῦσαν ἀμέσως νὰ προσαρμοθοῦν με τὸ περιβάλλον, καὶ πρὸ παντὸς με τίς ιδέες τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀρχόντισσας, τῆς ἀμαρτωλῆς ἡγουμένης, πού ἤθελε πάντα γύρω της μιά πολυτέλεια βασιλική.

Τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματά της ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἕνα μεγάλο σαλόνι, δύο εὐρύχωρα δωμάτια, δύο ἄλλα μικρότερα καὶ ἕνα κελλί. Τὴν μεγάλη αἶθουσα τὴν διακόσμησε ὁ διάσημος Κορρέτζιο, πού ἐστόλισε τοὺς τοίχους του με τὴν τέχνη τοῦ μαγικοῦ του χρωστήρος.

Τὰ πρῶτα τοῦ ἔργου, ἐκεῖ μέσα, ὁ ζωγράφος αὐτὸς τὰ ἀφιέρωσε σὲ θέματα θρησκευτικά. Ἐπειτα ὅμως ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἀσέβεια τοῦ μοναστηρίου τὸν ἔπεισαν νὰ πάρῃ τὰ θέματά του ἀπὸ τὴν Μυθολογία. Αὐτὸ ἄλλως τε ἤθελε καὶ ἡ ἡγουμένη, πού, ποτισμένη ἀπὸ κλησικισμό, ἐξενοῦσε πὺς ἦταν προϊσταμένη ἑνὸς μοναστηρίου καὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὴ τῆς ἀρχόντισσα μίας μεγάλης Αὐλῆς.

Ἐτοί οἱ τοῖχοι τοῦ μοναστηρίου ἐγέμισαν ἀπὸ Ἀρτέμιδες, Ἡρῆς καὶ Ἀφροδίτες, μαζὶ με Νύμφες καὶ Σατύρους, πού ἀποτελοῦσαν ἕναν ὁλόκληρο κόσμον εἰδωλολατρικόν, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ φαίνονται τὰ πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ

Τὰ ὄργια καὶ οἱ ἀσωτείες πού γίνονταν ἐκεῖ μέσα, με ἐπὶ κεφαλῆς πάντα τὴν ἀμαρτωλὴν ἡγουμένην, ἦσαν ἀπερίγραπτα. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀργήσῃ πολὺ.

Στὰ 1524, ὁ Πάπας Κλήμης Ζ' ὁ πεχρῶσε τίς καλὲς τρεῖς ἑκατομμύρια σὲ μετρητὰ ἐκείνου νὰ διακόψουν κάθε σχέσι καὶ ἐπαφὴ με τὸν ἕξω κόσμον. Ἐκαμε δηλαδὴ ὅ,τι δὲν εἶχαν κατορθώ-

σει να κάμουν Πάπα πολὺ δραστηριώτεροι ἀπ' αὐτόν, ὅπως ὁ Ἰούλιος Β' καὶ ὁ Λέων Ι'. Ἀλλὰ τώρα πιά ἡ θρασυτεία καὶ ἡ ἀσυνέπεια τῆς ἀμαρτωλῆς ἡγουμένης εἶχαν ξεπεράσει κάθε ὄριο, ὥστε ἡ ἀπόφασίς αὐτῆ τοῦ Ποντίφηκος ἔγινε ἀπὸ δλοῦς δεκτὴ μὲ ἀνακούφισι. Κάθε ἐξουσία ἀσπαιρέθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς. Τῆς ἐπετράπη μονάχα νὰ μὲνι στὰ πολυτελέστατα διαμερίσματά τῆς, ποὺ μαρτυροῦσαν τὰ περασμένα μεγαλεῖα καὶ τὸν πλοῦτο.

Τώρα πιά, ἡ ἡγουμένη τριγύριζε, θλιβερὴ καὶ ταπεινωμένη, μέσα σ' αὐτὴν τὴν πολυτέλεια. Ἡ παρακαμψὴ τῆς στάθηκε πολὺ μελαγχολικὴ. Οἱ περιφανεῖς φράσεις ποὺ εἶχε χαράξει στοὺς τοίχους τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἡγεμονικὸ παρελθόν τῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐθύμιζαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ.

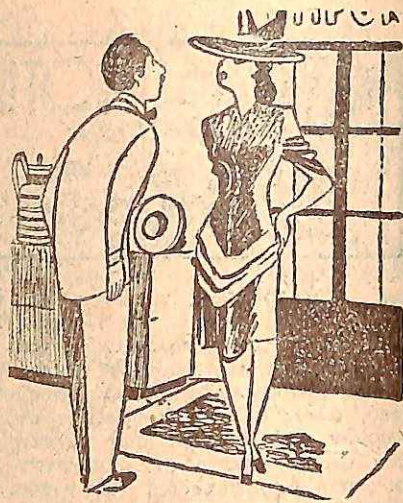
Ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς φίλους καὶ προστάτες τῆς, καταδικασμένη στὴν αὐστηρότερη ἀπομόνωση, ἡ ἡγουμένη Ἰωάννα δὲν ἦταν πιά παρά μιὰ ζωντανὴ σκιά. Οἱ περι-

φημοὶ πίνακες τοῦ Κορρέτζιο, μὲ τὰ ζωηρά τους χρώματα καὶ τὶς σκηνὲς τοῦ Ὀλύμπου, δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν γι' αὐτὰ ποὺ ἔχασε. Ἡ Ἰωάννα ἐπέρασε ἔτσι σὲ πικρὴ μοναξιά τὰ τελευταῖα τῆς χρόνια.

Μετὰ τὸν θάνατό τῆς, τὰ διαμερίσματα τῆς ἐκλείστηκαν καὶ κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲν μπόρεσε ν' ἀντικρύσῃ αὐτὴν τὴν πολυτέλεια, ἐπὶ δύο αἰῶνες μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀμαρτωλῆς ἡγουμένης.

Τὴν ἱστορία τῆς τὴν ἀναφέραμε ἔστω καὶ ἂν ἡ ζωὴ τῆς δὲν διακρίθηκε ἀπὸ ἕνα δράμα ἐρωτικὸ, ἀλλὰ ἦταν μιὰ συνεχὴς ἀντίθεσις μὲ τὸ θρησκευτικὸ πνεῦμα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν κατευθύνῃ. Ἀλλὰ ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου ἀσυνήγητη τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, ὁπότε συνέβαιναν ὅλα τὰ παράξενα καὶ ὅλες οἱ ἀκρότητες.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

—Ἐδῶ εἶνε ποὺ ἔχετε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ μιὰ νέα ποὺ θέλει νὰ παντρευθῇ;
—Μάλιστα, δεσποινίς. Τί σας χρειάζεται;
—Μὰ... τί ἄλλο; Προικὰ!

Ποιές εἶναι οἱ ὠραιότερες

ΕΡΩΤΙΚΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΓΡΑΜΜΕΝΕΙΣ ἢ ΟΙ ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ

ΠΟΙΑ εἶναι ἡ ὠραιότερη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ, ποὺ μπορεῖ ἕνας ἐρωτευμένος νὰ γράψῃ στὴ φίλῃ του ἢ ἀντιθέτως αὐτὴ πρὸς ἐκεῖνον;

Σὰς ἀκούμε νὰ ἀπαντᾶτε: Ἐκεῖνη ποὺ εἶναι ὠραιότερα γραμμένη καὶ ποὺ περιέχει τὰ θαυότερα αἰσθήματα.

Ἄλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα. Γιατί μιὰ ἐπιστολὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ὠραία γραμμένη καὶ νὰ περιέχῃ μόνον λόγια, ἐνῶ μία ἄλλη νὰ μὴν εἶναι καθόλου ὠραία γραμμένη καὶ ὅμως νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγάπ καὶ εὐλικρινὴ αἰσθήματα.

Κι' ἀκόμη μιὰ ὀλόθερη ἐπιστολὴ μπορεῖ νὰ ἐκφράζῃ μόνον τὸν πόθο, ἐνῶ μιὰ ἄλλη, ποὺ δὲν ἔχει τὴν θέρη καὶ τὴν διαίτη τῶν ἐκφράσεων τῆς νὰ ἐκφράζῃ τὴν ψυχικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ δύο ψυχῶν, πράγμα ποὺ φαίνεται πὺς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζεται πὺς πολὺ καὶ ἔχει πραγματικὴ ἀξία στὸν ἔρωτα.

Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ποῖα ἀνάμεσα σ' ὅλες —καὶ ἕνας Θεὸς μόνον ἔχει πῶς ἐκαστομῦρια ἐκατομμύρια ἐρωτὶ κῶν ἐπιστολῶν ἔχουν γραφῇ μέσα στοὺς αἰῶνες— εἶναι ἡ ὠραιότερη;

Ἐνα γαλλικὸ περιοδικὸ εἰχε τὴν ἐμπνευσι νὰ κάμῃ μιὰ σχετικὴν ἐρευνα καὶ τὰ συμ-

περάσματα στὰ ὁποῖα κατέληξε ἦσαν ἀπὸ τὰ πὺς ἀπρόοπτα καὶ καταπληκτικά.

Νὰ ἡ ὠραιότερη ἀπάντησις ποὺ ἐβραβεύθηκε καὶ ποὺ προέχεται ἀπὸ ἕναν γνωστὸ ποιητὴ:

«Ἡ ὠραιότερη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ εἶναι ἐκεῖνη ποὺ φθάνει τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἐραστὴς ἀναρωτιέται μὲ ἀγωνία ἂν ἡ ἀγαπημένη του τὸν ἀγαπᾷ».

Ἐνας ἄλλος ὅμως ποιητὴς ἀπ' αὐτὸν εἰπε μόνος του τὴν καταδίκη τῶν ἐπιστολῶν ποὺ κείνε ὠραία γραμμένες».

—Ὅσες φορές, λέει, ἐπῆρα μιὰ ἐπιστολὴ ὠραία γραμμένη, μὲ πλούσιες ἐκφράσεις καὶ ποιητικὲς ἐξάρσεις, ἦμουν δέβαιος πὺς ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ τὴν ἔστειλε δὲν μὲ ἀγαποῦσε πραγματικά. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ προτιμῶ μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη μὲ κοινότητες ἐκφράσεις, μὲ κακοφτιαγμένους φράσεις, μὲ λόγια ποὺ θὰ προκαλοῦσαν τὴν ἀηδία ἰσως σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλον, μὰ ποὺ θὰ ἔκαναν τὴν δική μου καρδιά νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ εὐδαιμονία».

Καὶ ἐξηγεῖ αὐτὴ τὴν ἀποψή του:

—Μιὰ καρδιά, λέει, ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸ πάθος τῆς δὲν ἀφήνει συνήθως σὲ μυαλὸ τὸν καιρὸ νὰ διαλέξῃ τίς φράσεις καὶ νὰ περιποιηθῇ τὸν στυλ τῆς ἐπιστολῆς. Παίρνει τίς λέξεις ὅπως ἔρχονται μπροστὰ του. Δὲν κάνει σύνταξι.

Ἐκφράζει αἰσθήματα. Καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἶνε ἡ θύλα, ὁ ἀνεμοστρόβιλος, ἡ τρικυμία μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἐρωτευμένου. Πὺς θὰ ἦταν δυνατόν νὰ γίνουν ὠραῖες καὶ ἀρμονικὲς φράσεις, χωρὶς τὴν παρεμβολὴ τοῦ ψυχροῦ λογικοῦ; Ἄλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λογικὸ καταπιάνεται μ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, τὸ αἶσθημα περνάει στὴ δευτέρη γραμμὴ. Μοῦ φαίνεται πὺς κάθε ἐρωτευμένος ἡ ἐρωτευμένη ποὺ θὰ ἔπαιρνε μιὰ τέτοια ἐπιστολὴ, θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ κλάψῃ τὴ χαμένη ἀγάπη του».

Ὑπερβολὲς ἴσως, ποὺ ἔχουν ὅμως κάποια δόσι ἀληθείας.

ΩΡΑΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ὥστόσο καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν, ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Μιὰ κακογραμμένη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μπορεῖ νὰ ξεχειλίξῃ ἀπὸ αἰσθήματα, γράφει ἕνας λογοτέχνης, ἀλλὰ δὲν μᾶς παρέχει καμμιά ἐγγύησι γιὰ τὴν διάρκεια αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος καὶ γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ προσαρμοσθῇ στὶς περιστάσεις καὶ νὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρὸ μιὰ πραγματικότης. Εἶναι τὸ ἀσχημάτιστο χάος, μέσα στὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἔχει ἂν θὰ προβάλλῃ ἡ ἡμέρα ἢ ἡ νύχτα. Εἶναι ὁ καταρράκτης, ποὺ εἶναι ὠραῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς στὴ θέα, ἀλλὰ καὶ τρομερὸς καὶ ἐπικίνδυνος σ' ὁποῖον τὸν πλησιάζῃ.

Ἀντιθέτως, μιὰ καλογραμμένη ἐπιστολὴ δείχνει μεγαλότερη ψυχικὴ εὐγένεια καὶ τὸ κυριώτερο μιὰ τάσι πρὸς τὴν ὀραιοποίησι τῶν αἰσθημάτων μας. Κατὰ τὸν ἴδιο συγγραφέα, ἡ κυριώτερη φροντίδα καὶ ἀπασχόλησις ἐνὸς ἐρωτευμένου πρέπει νὰ εἶναι τὸ πὺς θὰ κάμῃ πὺς ὠραῖο τὸ αἶσθημά του. Χωρὶς αὐτὴ τὴ φροντίδα τὸ αἶσθημά του γίνεταί θάρβαρο. Ἀλλὰ συνεχρόνως, λέει, ἡ ἐκ-

δήλωσις αὐτῆς τῆς προσπάθειας —καὶ ποὺ ἄλλοι θὰ ἐκδηλώθῃ περισσότερο καὶ καλύτερα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή;— φανερόναι πὺς ὁ ἐραστὴς δὲν ὑφίσταται ἀπλῶς τὸ αἶσθημά του, ἀλλὰ πὺς ἔχει ἀποκτήσει συνειδητὸν τοῦ πάθους του. Δὲν εἶναι πιά τὸ τυφλὸ ἐνστικτο ποὺ μιλάει μέσα του, ἀλλὰ τὸ ἀληθινὸ πάθος στὴν ἀνώτερη καὶ ὑψηλότερη μορφὴ του.

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

ΑΛΛΑ ἡ ἐρευνα τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ σχετικῶς μὲ τὴν ὠραιότερη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ θιγῇ καὶ ἕνα ἄλλο ζήτημα:

Πρέπει νὰ φυλάμῃ ἡ νὰ καταστρέφωμε τίς ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ποὺ λαμβάνομε;

Οἱ φίλοι τῶν ἀναμνήσεων, ποὺ ζοῦνε τὸ παρὸν μέσα στὸ παρελθὸν ἐτάχθησαν χωρὶς διασταγμὸ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως. Ἐποχώρησαν μάλιστα ἀκόμη πὺς πολὺ. Ἡ ἀνάμνησις τῶν παλαιῶν αἰσθημάτων δὲν θίγει, λένε, τὰ νέα αἰσθήματα.

Ἡ πλειονοψία ὅμως ἐκείνων ποὺ ἀπῆλθον, ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς ἀμέσου καταστροφῆς. Κάθε νέο αἶσθημα, λένε, εἶναι τὸ μοναδικό. Δὲν ἔπρεπε ἄλλα πρὶν ἀπ' αὐτὸ καὶ οὐτε πρόκειται νὰ ὑπάρξουν στὸ μέλλον. Ἄν συνέβαινε διαφορετικὰ, τότε κανένα αἶσθημα δὲν θὰ εἶχε ἀξία. Ἡ πίστις αὐτὴ, ποὺ τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, κάνει τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μοναδικὸ κίνητρο ὅλης τῆς ζωῆς μας.

Ἡ ὠραιότερη ἀπάντησις στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐδόθη ἀπὸ ἕναν νεαρὸ ποιητὴ ἀπὸ τὴν Βρετάνη. «Πρέπει πάντα, ἔγραφε, νὰ καταστρέφωμε μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ λαμβάνομε, ἀλλὰ μὲ μιὰ προϋπόθεσι: πρέπει προηγουμένως νὰ τὴν ἀποστηθίσωμε. Ἐτσι ἐνοσματοῦμε τὴν ἀνάμνησι μας μέσα στὴ ζωή».

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα, γεμῆτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

νεὶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ.

Ἐποχώρησε κατευθυνόμενος πρὸς τὸν Σηκουάνα, ἔστριψε μετὰ ἕνα δρομάκι ὁπότε ξαφνικὰ εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ στὴν πόρτα ἐνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ κατεβαίῃ, μ' ἀρκετὰ μυστηριώδη τρόπο, ἕνας ἀνθρώπος τοῦ ὁποῖου ἡ μορφὴ δὲν τοῦ ἦταν τελείως ἀγνωστὴ.

—Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Γκαρνιέ. Αὐτὸν κάπου τὸν ἔχω ἰδῆ ἐγώ. Καὶ δὲν μοῦ φαίνεται γιὰ καλὸ ὑποκείμενο. Τί νὰ συμβαίνει τάχα ἐδῶ πέρα;

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μόρφασε ἔπειτα καὶ τέλος, σὰν νὰ πῆρε κάποια ξαφνικὴ ἀπόφασι, προχώρησε σιγὰ - σιγὰ καὶ στάθηκε στὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ καὶ λίγο μακριὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ στάθηκε στὴν πόρτα του. Παρατήρησε τότε καλύτερα ἀπ' ἐκεῖ καὶ καθὼς εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπο τοῦ σωφῆ, τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

—Διάβολε! ψιθύρισε. Εἶναι ὁ Μέντζ! Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Καρού! Μήπως τότε, ἐκεῖνος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ λήσταρχος ὁ Καρού;

Στὴν τελευταία του αὐτὴ σκέψι, ὁ Γκαρνιέ, κρύφθηκε καλύτερα στὴ γωνιά καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του πρὸς τὸ Παρίσι.

—Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί συμβαί-

203

Καὶ ἡ καταδίωξις ἄρχισε ἀμέσως. Καὶ ἴσως ἕνα σημεῖο καθώρθοναν νὰ μὴ χάσουν ἀπ' τὰ μάτια τους τὸν Γκαρνιέ ποὺ χανόταν γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ξαναφαινόταν μετὰ ὅπου τέλος ἐξηφανίσθη τελείως.

Αὐτὸ ἀνησυχίσε δέβαια τὸν Μαρινῶ, δὲν τὸν ἀπῆλπισε ὅμως. Ἐξηκολούθησε τὴν καταδίωξί του καὶ ἐρεύνησε λεπτομερῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο στὸ ὁποῖον εἶχε ἀναφανῇ γιὰ τελευταία φορὰ ὁ ἀρχισυνμορτίς, δὲν κατόρθωσε ὅμως νὰ τὸν βρῇ παρ' ὅλες τίς προσπάθειές του καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἐπεξέτεινε τίς ἐρευνές του σ' ἕνα ἀρκετὰ εὐρὸ κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Γκαρνιέ δὲν φαινόταν πούθεν, σὰν νὰ τὸν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ.

Καὶ σχεδόν, κατὰ τέτοιο συνέβη. Τρέχοντας ὁ Γκαρνιέ, εἶχε φθάσει σ' ἕνα μέρος ποὺ οἱ διάφοροι κακοποιοὶ τοῦ Παρισιοῦ χρησιμοποιοῦσαν ὡς κέντρον συγκεντρώσεώς των καὶ χάθηκε μέσα σ' αὐτό. Κτισμένο στὰ βάθη τῆς γῆς, διέθετε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλον δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ βρῇ κανεὶς κρασιὰ καὶ φαγητὰ καθὼς καὶ κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ ζητήσῃ γιὰ πρῶχειρο γεῦμα.

Τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ καταφυγίου τῶν κακοποιῶν τὴν ἤξερε ὁ Γκαρνιέ καὶ μπῆκε σ' αὐτό, ἀφοῦ πρῶτα βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπε κανεὶς. Ἐφαγε κατὰ καὶ μετὰ περίμενε συζητώντας μὲ διαφόρους θαμνῶνες ἀρκετὲς ὥρες χωρὶς ν' ἀνησυχῇ καθόλου γιὰ τοὺς διώκτες του.

ΟΤΑΝ Ο ΓΚΑΡΝΙΕ ΕΠΕΜΒΑΙΝΗ ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

Εἶχε δώσει πιά ὁ ἥλιος ὅταν ὁ Γκαρνιέ βγήκε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο καὶ στὴν ἐρημὸ ἐκεῖνη περιοχὴ δὲν βρισκόταν κα-

Κι' ἐνῶ ὁ Μέντζ ἀποτελεῖ τὸ κλείσιμο τῶν πλάνων τοῦ αὐτοκινήτου, μ' ἕνα πῆγμα ὁ Γκαρνιέ ρίχτηκε στὴν πλάτη του.

κα της οποίας ενδιαφερόταν τώρα να μάθω.
—Ήξερε ότι ο Καρού ήταν φίλος του Μπονιά, που τώρα ήταν αντίπαλός του σε μια υπόθεση που ήταν αναμενιμένος και οι δυο συμμορίτες και απέφασαν να διενεργήσουν το ρόλο άκριτως έτσι ο Καρού.
Και υποθέτοντας ότι ο Κλεμάν θα έμπαινε στο αυτοκίνητο, πήρε την απόφαση να πηδήσει κι' αυτός στο πίσω μέρος για να δει με ποιόν θα πήγαινε να συνεννοηθεί ο συμμορίτης και σε τί ενέργειες θα προέβαινε.

★
Και ήταν έτοιμος να το κάμει όποτε πρόσφερε ότι ο συμμορίτης, αντί ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου, πλησίασε τον σωφρέ.
—Λοιπόν, Μέντζ, άκουσε ο Γκαρνιέ να ρωτά ο Κλεμάν, ξέρεις τι θα κάμεις τώρα;
—Περιμένο να μάθω.
—Πρώτα απ' όλα θα κλείσεις καλά το αυτοκίνητο.
—Μάλιστα.
—Το πρόσωπο που θα βάλαμε μέσα σ' αυτό δεν πρέπει να το δει κανείς.
—Ανδρας είναι;
—Όχι, γυναίκα.
—Και ποιά γυναίκα είναι αυτή;
—Εκείνη που φέρει το πρωί για να διαπραγματευθεί την άπελευθέρωση του παιδιού του Ζαν Ντενέ.

Ο Γκαρνιέ που παρακολουθούσε προσεκτικά τη συζήτηση των δύο συμμοριτών, στο άκουσμα του όνοματος του Ζαν Ντενέ και τέντωσε περισσότερο τ' αυτί του για να μην του διαφύγει λέξη απ' εκείνα που θα λέγονταν.
—Α, έκαμε ο Μέντζ. Τη Ματθίλδη ντε Βιλ;
—Ακριβώς!
—Και θα την πάω σπίτι της;
—Δεν πιστεύω...
—Αλλά πού λοιπόν;
—Στο Καλαί!

—Και τί θα κάμει στο Καλαί ή ομορφιά άνηπά του εισαγγελέως μας;
—Αυτή, τίποτα. Έμεις κάτι θα κάνομε εκεί που θα την πάμε.
—Δηλαδή;
—Θα την πουλήσωμε!
—Πανθέμα σε, Κλεμάν! Γίνονται πωλήσεις ανθρώπων κι' εδώ στη Γαλλία άκόμη;

—Γιατί όχι;
—Και πού θα την αγοράσει;
—Ενας πρίγκιπας.
—Ευρωπαίος;
—Όχι.
—Ινδός μήπως;
—Ακριβώς. Θα την πάρει στην πατρίδα του. Μόλις του την παραδώσωμε, ή θαλαμηγός του θα αποπλεύσει για τις 'Ινδίες.
—Ωραία. Και ή κοπέλλα το δέχθηκε αυτό;

—Αυτό μάς έλειπε! Να την ρωτήσωμε!
—Όποτε θα την πάμε εκεί χωρίς να θέλη;
—Φυσικά, κουτέ Μέντζ! Αυτή την έρωτησι δεν έπρεπε να την κάμεις. Πού θα δεχόταν να πουληθεί για να καταντήσει σκλάβος; Κανείς βέβαια! Έ, πολύ περισσότερο ή Ματθίλδη που ούτε ή περιουσία, ούτε ή καλή κοινωνική θέσις της λείπει.
—Αλλά τότε πρέπει να πάρωμε τα μέτρα μας, έκαμε φοβισμένος κάπως ο σωφρέ.
—Σχετικώς με τί;
—Μ' αυτήν. Άν φωνάξει;
—Δεν μπορεί να το κάμει.

—Γην έχετε φριώσει;
—Της δόσαμε και ήπια ναρκωτικό και είναι άναίσθητη τώρα.
—Λαμπρά. Όταν θα ξυπνήσει δηλαδή, θα βρίσκεται στη μέση του ώκεανού και θα πλέει προς τις 'Ινδίες.
—Ακριβώς!
—Καλά, και θ' άργήσετε να την φέρετε εδώ;
—Όχι! Σε λίγο θα την κατεβάσωμε. Έσθ εν τώ μεταξύ κλείσε το αυτοκίνητο και να είσαι έτοιμος. Μόλις επιβιβασθώμε θα ξεκινήσεις άμέσως για το Καλαί. Τα μεσάνυχτα πρέπει να βρισκόμαστε εκεί.

—Καλά;
—Δεν θα σβύσης τα φανάρια σου και δεν θα κάμεις τίποτε που να δώσει άφορμή στους χωροφύλακες να ύποψιαστούν το αυτοκίνητό μας.
—Φυσικά!
—Όταν φθάσεις στο Καλαί, θα τραθήξης κατ' ευθείαν προς την παραλία. Έκεί θα ξανασυνεννοηθώμε.
—Μάλιστα!
Κι' ένφ ο Κλεμάν έμπαινε πάλι στο σπίτι, ο σωφρέ άρχισε να κλείνει το αυτοκίνητο ψιθυρίζοντας:
—Η Ματθίλδη ντε Βιλ, θα γίνη λοιπόν πριγκηπέσσα... Τί άλλο θέλει;..

Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΖΑΚ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙ...

Ο Γκαρνιέ, που άκουσε όλα όσα έλέχθησαν μεταξύ των δύο συμμοριτών, δεν άργησε να καταλάβει τί είχε συμβή.
Ήταν φανερό ότι ο Καρού κατόρθωσε να παρασύρει ως το έξοχικό εκείνο σπίτι, τη Ματθίλδη ντε Βιλ, και άφοι το επέτυχε, την έπότησε ναρκωτικό, και τώρα έτοιμαζόταν να την μεταφέρει στο Καλαί και να την πωλήσει σε κάποιον 'Ινδό πρίγκιπα.

Όλα αυτά όμως δεν θα είχαν καμιά σημασία για τον Γκαρνιέ, αν ο έρχομός της Ματθίλδης στο μέρος αυτό, δεν σχετιζόταν με τον φυλακισμένο εκείνον άνθρωπο, που αυτός είχε αναλάβει την σωτηρία του. Όπως είχε άκούσει να λέγει ο Κλεμάν, ή άνηπά του εισαγγελέως Ριχάρδου ντε Βιλ πήγε εκεί, για να διαπραγματευθεί την άπελευθέρωση του γιου του Ζαν Ντενέ που είχαν άρπάξει από το σπίτι του.

Για να κάμει ένα τέτοιο πράγμα, θα πη ότι ήξερε κι' ενδιαφερόταν για τον Ζαν Ντενέ και το παιδί του. Γιατί όμως; Συγγενής του δεν ήταν.
Έάν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, ο εισαγγελέως Ριχάρδος ντε Βιλ δεν θα φερόταν έχθρικά προς τον νέο που είχε συλληφθεί και δεν θα έπεδίωκε την με κάθε τρόπο καταστολή του συλληφθέντος άθώου, όπως ήξερε καλά ο Γκαρνιέ. Άλλά τότε;

Γιατί το τόσο της ενδιαφέρον και γιατί έτόλμησε, μια κοπέλλα εκείνη, να πάη σε ύποπτα μέρη;
Μήπως ή Ματθίλδη είχε έρωτικούς δεσμούς με τον ως δολοφόνο κατηγορούμενο Ζαν Ντενέ και το παιδί του ήταν και δικό της παιδί;

Και ο Γκαρνιέ, που έκαμε όλες αυτές τις σκέψεις, αναζητώντας τους λόγους του τόσο ενδιαφέροντος της Ματθίλδης προς το παιδί εκείνου, που αυτός ανέλαβε τη σωτηρία του, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το παιδί αυτό ήταν και παιδί της Ματθίλδης.

—Οπωσδήποτε, ψιθύρισε, ο Καρού δεν είναι φίλος του Ζαν Ντενέ, όπως τον παρουσιάζει το περιεργό εκείνο γράμμα που είχε κατασχέσει επάνω του. Διαφορετικά δεν θα τοίκελε το παιδί του. Έ-

γώ, όμως, τί πρέπει να κάμω στην περίπτωση αυτή;
Διακρίνοντας νευρικά τα χείλη του ο άρχισυμμορίτης παρέμεινε για λίγες στιγμές βυθισμένος στις σκέψεις του.
Ήξερε τώρα όλα τα σχέδια του Καρού.
Ήξερε πού θα μετέφερε τη Ματθίλδη και σε ποιόν θα την παρέδιδε κι' έτσι μπορούσε να τρέξει μια στιγμή στην άστυνομία και να καταγγείλει το πράγμα, όποτε αυτή θα τηλεγραφούσε στο Καλαί για να συλληφθούν οι συμμορίτες και ο 'Ινδός πρίγκιπς και ν' άπελευθερωθεί ή Ματθίλδη.

Πέρασε ή σκέψις αυτή από το μυαλό του, μα ο Γκαρνιέ δίστασε να την πραγματοποιήσει.
Δεν μπορούσε ναταν δέβαιος ότι τα πράγματα θα συνέβαιναν όπως είχαν συμφωνηθεί κατ' άρχην μεταξύ των συμμοριτών. Μπορούσε, άφηνε, το αυτοκίνητο να πάθαινε καμιά βλάβη στο δρόμο και οι συμμορίτες ν' ανέβαιναν για αύριο την παράδοσι του θύματός των στον 'Ινδό πρίγκιπα.

Τί θα γινόταν όμως τότε;
Οι συμμορίτες μπορούσαν να πληροφορηθούν τα πάντα, να κρυφθούν καταλλήλως, να συνεννοηθούν και πάλι με τον 'Ινδό και να του παραδώσουν τη Ματθίλδη σ' άλλο μέρος.
Κι' έπειτα, αν έβλεπαν πως δεν ήταν εύκολη ή πώλησις της, πούδς μπορούσε να τον βεβαιώσει ότι ο Καρού, για να έκδικηθεί, δεν θα την σκότωνε;

Κι' ακόμα, πούδς του έγγυθταν, ότι ή τελευταία λεπτομέρεια, το ότι δηλαδή ή Ματθίλδη, θα παραδιδόταν στον 'Ινδό, ήταν άληθινή; Ήταν άπίθανο τάχα να μην είχε πη όλη την άλήθεια ο Κλεμάν στον συνένοχό του σωφρέ;
Και δεν μπορούσε μήπως ή παράδοσις της να γινόταν σε κάποιο έκφυλο άγροαστή, όχι στο Καλαί, αλλά σε κάποιο άλλο μέρος;

Όλα αυτά, σκεπτόταν ο Γκαρνιέ, ήσαν πιθανά. Και γι' αυτό ο άρχισυμμορίτης, και περισσότερο γιατί δεν είχε πεποίθησι ότι ή άστυνομία θα κατόρθωνε να ματαιώσει τους σκοπούς και τα σχέδια του Καρού, δεν βρήκε σωστή την πρότη του εκείνη σκέψη, του να καταγγείλει δηλαδή το πράγμα στην άστυνομία.

—Άν στηριχθώ στην άστυνομία, σκέφθηκε, δεν θα κάμω τίποτε. Στις δυνάμεις μου. Σ' αυτές μονάχα πρέπει να στηριχθώ.

Ήταν όμως μόνος του κι' είχε ν' αντιπαραίσει προς τον Καρού, τον Κλεμάν και τον Μέντζ, και πούδς ξέρει προς πόσους άλλους που θα βρίσκονταν ίσως τη στιγμή εκείνη μέσα στο έξοχικό σπίτι.

Και ως προς το αποτέλεσμα μιας έπιθέσεως του και κατά των τριών, δεν φοβόταν και πολύ ο Γκαρνιέ. Θα τους ριχνόταν έξ άπρόοπτου και ήταν βέβαιος πως θα τους σκότωνε και τους τρεις πριν προλάβουν καν ν' άμυνθούν και χωρίς να πάθαινε αυτός τίποτε.

Η Ματθίλδη όμως;
Δεν θα σκοτωνόταν τάχα αυτή κατά τη συμπλοκή και δεν θα βγαίναν από το σπίτι κι' άλλοι συμμορίτες, να την σκοτώσουν ή να έπιτεθούν εναντίον του, τότε που αυτός θα συμπλεκόταν με τον Καρού και τους δύο συντρόφους του;

Ο Γκαρνιέ το θεώρησε ως βέβαιον αυτό. Μια του έπιθέσις εναντίον του, δεν θα τον ώφελοίσε σε τίποτε και δεν θα φοβόταν το αποτέλεσμα που ποθούσε αυτός.
Σκέφθηκε λίγες στιγμές ακόμη και μετά, σαν να πήρε την άπόφασί του, ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.
—Αυτό θα κάμω, ψιθύρισε κι' έκαμε δυο βήματα προς το αυτοκίνητο...

Στο μεταξύ αυτό ο Μέντζ, ο σωφρέ, έχοντας γυρισμένα τα νώτα του στον Γκαρνιέ, άποτεινόμενος το κλείσιμο των πλαγιών του αυτοκινήτου.
Ο άρχισυμμορίτης ύπελόγισε με μια γρήγορη ματιά την άπόστασι που τον χώριζε και μ' ένα πήδημα βρόθηκε στην πλάτη του Μέντζ. Τούφραξε με το ένα χέρι το στόμα κι' άρπάζοντάς τον με το άλλο από την μέση τον άνεστρώωσε, τον έφερε σ' ένα σκοτεινό μέρος κι' έφοι τον έφίμωσε, τουβγαλε τα ρούχα του.

Τού έδεσε μετά τα χέρια και τα πόδια κι' άμέσως άρχισε να φορή τα ρούχα του.
Ο Μέντζ, που τρώαζε από την ξαφνική έπιθέσι του Γκαρνιέ, βλέποντάς τον να φορή τα ρούχα του έμεινε κατάπληκτος.
Γρήγορα όμως κατάλαβε τους σκοπούς του και σκίρτησε.
Δοκίμασε ν' άπαιλαγή από το φίμωτρό του για να φωνάξει βοήθεια, αλλά δεν το κατόρθωσε.

Προσπάθησε ν' άπαιλαγή από τα δεσμά του μα και πάλι δεν έκαμε τίποτε.
Ο Γκαρνιέ, έπιδέξιος σ' αυτά, τον είχε δέσει κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μη κατόρθωνε ποτέ να λυθή χωρίς την βοήθεια άλλου και τον έφίμωσε τόσο καλά, ώστε να ήταν άδύνατο να ξεφύγει μια του φωνή μέσα από το χονδρό του φίμωτρο.
Φόρεσε γρήγορα τα ρούχα του Μέντζ, έβαλε τα πιστόλια του στα φορέματα αυτά, κατέβασε τον σκούφο του ως τ' αυτιά του, τράβηξε προς το αυτοκίνητο κι' έπήδησε στη θέσι του σωφρέ.

—Κι' έτσι, σκέφθηκε, τελειώνω μια χαρά τη δουλειά μου. Ο Καρού θα την πάθαι σαν άγριάματος.

Δεν πέρασαν παρά λίγες στιγμές μόνα κι' ας στην πόρτα του έξοχικού σπιτιού φάνηκαν δυο άνθρωποι που βγαίναν προσεκτικά. Ήταν ο Καρού που βάδισε πιδ μπρος και πίσω του άκολουθούσε ή Κλεμάν που κρατούσε στην άγκαλιά του την άναίσθητη Ματθίλδη.

Ο Καρού άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και ο Κλεμάν τοπαθέτησε το άνω θρώπινο φορτίο του μέσα σ' αυτό...

ΓΚΑΡΝΙΕ, Ο... ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ!

Ο Μέντζ, που είχε αντίληφθεί την από το σπίτι έξοδο των συντρόφων του τη στιγμή εκείνη, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να έλευθερωθεί.

Είχε πελοθή πια ότι δεν μπορούσε ν' άπαιλαγή από το φίμωτρό του ή να σπάσει τα δεσμά του, και προσπαθούσε τώρα να κάμει θόρυβο για να προσελκύσει την προσοχή των συντρόφων του, που από την μεταφύσει του άγνώστου σε σωφρέ, καταλάβαινε ότι διέτρεχαν κάποιον σοβαρό κίνδυνο.

Προσπαθούσε να σπρώξει προς το μέρος όπου βρίσκονταν το αυτοκίνητο, κατέβαλλε κάθε προσπάθεια, αλλά δεν κατάφερε να μετακινηθεί ούτε σπιθαμή από τη θέσι του. Τα πόδια του ήταν δεμένα με λεπτό αλλά πολύ στερεό σύρμα. Τα χέρια του επίσης.

Το σώμα του έκαμε άγωνιώδεις συνεχείς κνικτισμούς, δεν προξενούσε όμως τόσο θόρυβο ώστε να φθάσει σ' αυτά των συντρόφων του που έπεβίβαζαν τη Ματθίλδη στο αυτοκίνητο.

Εκείνοι, που δεν είχαν καταλάβει τίποτε από ό,τι είχε συμβή και πού, φυσικά, δεν μπορούσαν να μαντέψουν πούδς ήταν ο σωφρέ εκείνος που έπρόκειτο να τους μεταφέρει στο Καλαί, ήσαν άπορηφύμενοι με τις προσπάθειές τους να τοποθετήσουν τη Ματθίλδη κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην είναι δυνατόν να την διακρίνι κανείς, έστω κι' αν άνοιγε την πορτίτσα του αυτοκινήτου και παρατηρούσε μέσα σ' αυτό.

Την άφηναν στο έμπρόσθιο κάθισμα του έσωτερικού του αυτοκινήτου.

—Σκέπασε την μ' ένα πανί, είπε ο Καρού στον Κλεμάν. Μετά ρίξε επάνω της μερικά πράγματα.
—Άλλά τότε μπορεί να πάθαι.
—Από τί;
—Από άσφυξία.
—Μά δεν λέγω εγώ να την φορτώσεις με βαρελά πράγματα. Ρίξε το καυτό σου επάνω της.
—Ν' αφήσω άσμέπαστο το πρόσωπό της;

—Φοβούμαι μήπως δεν κάνει.
—Όταν δοίμε ότι είναι άνάγκη να την άποκρύψωμε τελείως, της σκεπάσωμε και το πρόσωπο. Τώρα, άς το αφήσωμε έτσι.
—Έστω. Κάμε όμως γρήγορα.

Ο Κλεμάν έφέτελεσε τις διαταγές του Καρού που μετά τον ρώτησε:
—Ξέρει τι θα κάμει ο Μέντζ;
—Ναι.

—Του είπες πού θα πάμε;
—Βέβαια.
—Του συνέστησες να προσέξει;
—Ήταν το πρώτο που του είπα.
—Και ποιά ώρα πρέπει να βρισκόμαστε στην παραλία του Καλαί;
—Το ξέρει. Τα μεσάνυχτα πρέπει να μαστε εκεί.

—Άλλο τίποτε, έχομε να κάμωμε εδώ;
—Όχι!
—Είπες στη Λουίζα τί πρέπει να κάμει;
—Ναι!
—Με μια λέξη: ύπάρχει λόγος να στεκώμαστε εδώ περισσότερο;
—Σου είπα λοιπόν!

—Έμπρός, λοιπόν, μέσα.
Ο Κλεμάν μπήκε πρώτος μέσα στο αυτοκίνητο. Ο Καρού στράφηκε προς τον Γκαρνιέ που καθόταν άκίνητος στη θέσι του και του είπτε:
—Έμπρός, Μέντζ. Όλοταχώς προς το Καλαί. Πριν από τα μεσάνυχτα πρέπει να μαστε εκεί.

—Ξέρω...
Ο Καρού πήδησε άμέσως μέσα στο αυτοκίνητο και έκλεισε την πόρτα. Ο Γκαρνιέ, που ως τη στιγμή εκείνη άπέφυγε να στρέψει το πρόσωπό του προς τα πίσω, από φόβο μήπως, παρ' όλο το σκοτάδι, άναγνωρισθεί από τους συμμορίτες, χαμογέλασε ειρωνικά.

Έρριξε μια ματιά προς το μέρος που βρίσκονταν ο άγωνιζόμενος ν' άπαιλαγή από τα δεσμά του το φίμωτρό του Μέντζ, και ξεκίνησε χαμογελώντας πάντοτε και ψιθυρίζοντας:
—Τώρα, Καρού, θα σου δείξω εγώ, που ξέρεις να πουλάς ότι δεν σου άνηκει κι' ότι δεν μπορείς να διαθέσεις.

Χωρίς να μαντεύσουν το πάθημά τους οι δυο συμμορίτες, συζητούσαν ήσυχοι για τον τρόπο με τον όποιον θα παρέδιδαν το θύμα τους στον άγριο εκείνον 'Ινδό πρίγκιπα που διέθετε τριαντάσις χιλιάδες φράγκα για ν' άποκτήσει την όμορφη Ματθίλδη επάνω στο κεφάλι της οποίας τόσες συφορές είχαν συσσωρευθεί κατά το 24ωρο που πέρασε.

Φοβούμενοι οι λησται μήπως ο 'Ινδός πρίγκιπς δεν φανή ως το τέλος είλικρινής μαζί τους, σκεπτόνταν προσπαθώντας να βρουν τον τρόπο με τον όποιον θα ματαίωναν κάθε ύπουλη ενέργεια του 'Ινδού.

Όταν, άφηνε, ανέβαιναν επάνω στη θαλαμηγό και του παρέδιδαν τη Ματθίλδη κι' εκείνος άρνιόταν να τους μετρήσει τα ποσόν που είχαν συμφωνήσει, πως θα τον εξανάγκαζαν να συμμορφωθεί μ' εκείνα που ύποσχέθηκε και να τηρήσει τις ύποσχέσεις του.

Ο πρίγκιπς μπορούσε να τους δέσει μια χαρά, να τους φυλακίσει μέσα στη θαλαμηγό του, ακόμα και να τους σκοτώσει και να τους ρίξει στη θάλασσα, όταν θα

σβρίσκονταν στο άνοιχτό πέλαγος.
Όλα αυτά συζητούσαν οι συμμορίτες, ήσαν πολύ πιθανά και μπορούσαν να γίνουν. Άκόμα δεν μπορούσαν να ξέρουν, αν ο πρίγκιπς δεν είχε μετανοιώσει έσφηνικά και δεν συνεννοήθηκε με την άστυνομία, όποτε μπορούσε να είχε κρύψει μερικούς άστυνομικούς μέσα στη θαλαμηγό του που να τους έπιαναν, όταν θ' ανέβαιναν σ' αυτήν.

—Γι' αυτό, Κλεμάν, είπε ο Καρού στον σύντροφό του, στον όποιον άνεκώλωσε όλες αυτές τις σκέψεις και φόβους του, γι' αυτό, δεν πρέπει να διασθώμε.
—Τί να κάμωμε λοιπόν;

—Όταν φθάσωμε στο Καλαί, θα κρυφθώμε έσθ με τ' αυτοκίνητο και τη Ματθίλδη σ' ένα μέρος, κι' εγώ θα παραγγείλω στον πρίγκιπα νάρθη να με βρής αλλού.

—Και τότε;
—Θα του ζητήσω να μου μετρήσει τα χρήματα και θα του παραδώσω τη νέα στην ξερά. Αυτός, άς πάει μερικούς ανθρώπους του, κι' άς τη μεταφέρει στη θαλαμηγό του. Δεν έννοώ εγώ να πέσω σαν στραβός μέσα στα χέρια των άστυνομικών.

—Άλλά δεν είμαστε και δέβαιοι, πως θα μάς προδοίση.

—Μά ούτε και για το αντίθετο είμαστε δέβαιοι. Και για να μην πάθωμε κανένα κάζο, καλόν είναι να πάρωμε όλες μας τις προφυλάξεις και να ματαιώσωμε κάθε προδοτική διάθεσι του... ύψηλοτάτου 'Ινδού!

—Είμαι σύμφωνος!

★
Και οι δυο συμμορίτες έξακολουθούσαν τη συζήτησή τους, ένφ το αυτοκίνητο έτρεχε κι' ο Γκαρνιέ, που δεν του διέφυγε ούτε λέξις απ' ό,τι λεγόταν, σχεδίαζε τον τρόπο με τον όποιον θα έσωζε την άτυχη νέα.

Έκαμε σχέδια επί σχεδίων και τέλος πήρε την άπόφασί, ένφ θα βρίσκονταν μέσα στην πόλι να μη, μαζί με το αυτοκίνητο, στον περιβολό ενός άστυνομικού τμήματος και να καταγγείλη ποιοι ήσαν οι έπιθέτες του για να τους συλλάβουν.

Το ότι όμως κι' αυτός ήταν συμμορίτης και μπορούσε να συλληφθεί δεν το σκέφθηκε. Ότι κι' αυτός είχε τις ίδιες, όπως και ο Καρού, δοσοληψίες με την άστυνομία, δεν το έλάμβανε υπ' όψη του. Στην έπιθυμία του να σώσει την νέα ο Γκαρνιέ, δεν σκέφθηκε τίποτε απ' αυτά που προχωρούσε όλοταχώς προς την πόλι άδιαφορώντας για τους κινδύνους που περιέκλειε ή άπόφασίς του αυτή.

Κι' ένφ διηύθυνε το αυτοκίνητο, σκεπτόταν και σχεδίαζε τις λεπτομέρειες της έπιθέσεως του σχεδίου του, του όποιου ή έπιτυχία έξαρτόταν πια μονάχα από την κεραινοδόλο ενέργεια και έπιτηδειότητά του.

Άν σταματούσε μπρος σ' ένα άστυνομικό τμήμα και κατέβαινε για να μη μέσσει και να είδοποιήσει τους άστυνομικούς, οι άπαγωγείς της Ματθίλδης θα είχαν τον καιρό να πηδήσουν στη θέσι του σωφρέ, να θέσουν σε κίνηση το αυτοκίνητο, να τραπούν σε φυγή και να εξαφανισθούν πριν προλάβουν οι χωροφύλακες να τους συλλάβουν. Γι' αυτό έκαμε τη σκέψη να μη μέσα στην αλλη ένδς τμήματος ώστε να μην μπορούν εκείνοι να του ξεφύγουν.

Για να μη όμως, έπρεπε ή πόρτα του άστυνομικού τμήματος να είναι τόσο μεγάλη, ώστε να χωρή το αυτοκίνητο και μέσα σ' αυτό να βρίσκονται άρκετοί χωροφύλακες που να πρσέβουν να έμποδίσουν κάθε άπόπειρα δραπετεψέως των

απαγωγέων της Ματθίλδης. Συνήθως όμως στα διάφορα τμήματα δεν εύρισκε κανείς πολλούς χωροφύλακες που να περιπλανώνται στην αυλή τους.

Και ο σκοπός που θα φρουρούσε την είσοδο και δυο τρεις άλλοι που τυχόν θα βρίσκονταν στην αυλή, δεν θα κατόρθωναν να επιτύχουν τη σύλληψη του Καρου του οποίου η γενναιότητα, η επιτηδειότητα και η ταχύτητα της ενεργείας δεν ήταν άγνωστα στον Γκαρνιέ.

Έξ άλλου, η σύλληψή του έπρεπε να είναι τόσο γρήγορη ώστε να μην δοθεί καιρός τους συμμορίτες, ούτε ν' αμυνθούν ούτε να σκοτώσουν τη Ματθίλδη από εκδικησι.

Αυτά όμως, δεν θα επιτυγχάνονταν, παρά μονάχα όταν έμπαινε με το αυτοκίνητο σε τμήμα γεμάτο χωροφύλακες.

—Αυτός όμως οι χωροφύλακες, σκεπτόταν πάλι ο Γκαρνιέ, που με γνωρίζουν καλά, όταν με δούν, δεν θα μού ριχθούν να με πιάσουν; Και δεν θα πείσω κι' εγώ στο λάκκο που σκάβω για τόν Καρού;

Ζάρωσε τα φρύδια και για λίγες στιγμές παρέμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του σκέψεις. Έκαμε ένα μορφασμό αδιαφορίας μετά, άνεσήκωσε τους ώμους του και πρόσθεσε μέσα του:

—Ας παραδώσω πρώτα τους... κακοποιούς αυτούς, σαν νομοταγής πολίτης που είμαι, κι' έπειτα βλέπουμε πως θα βιά τους φύγω εγώ. Μιά - μια τις δουλειές μας!

Σκέφθηκε πολύ προκειμένου ν' αποφασίσει σε ποιο τμήμα έπρεπε να μπη και μετά ψιθύρισε:

Το 4ο αστυνομικό τμήμα έχει μεγάλη αυλόπορτα. Κι' έπειτα, λόγω της μεγάλης περιφέρειάς του, έχει τη μεγαλύτερη αστυνομική δύναμη, και, φυσικά, εκεί θα υπάρχουν και οι περισσότεροι χωροφύλακες. Στο 4ο αστυνομικό τμήμα λοιπόν!

Έκεί άς τους πιάω τους κυρίους!

Και χωρίς να ελαττώση την ταχύτητα του αυτοκινήτου, κατευθυνόταν προς το 4ο αστυνομικό τμήμα.

Όταν πλησίασε σ' αυτό, ήλάττωσε οπωσδήποτε την ταχύτητά του, και έστριψε προς το αντίθετο πεζοδρόμιο για νάχη αρκετό χώρο να στρέψη και να μπη στην αυλή, χωρίς να τιναχθή το αυτοκίνητο από την απότομη στροφή.

Κι' όταν πια δεν απέιχε παρά ελάχιστα δέματα από το τμήμα, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη ο Γκαρνιέ, και μ' όλη εκείνη την ταχύτητα που έτρεχε, έστριψε απότομα το δολάν προς τη μεγάλη αυλόπορτα του τμήματος...

Ήταν τόσο γρήγορη και άπροσδόκητη η ενέργεια εκείνη του Γκαρνιέ, ώστε ούτε ο σκοπός της εισόδου πρόλαβε να τόν εμποδίση, ούτε οι μέσα στο αυτοκίνητο απαγωγείς της Ματθίλδης, που πίστευαν ότι σωφείον ήταν ο σύντροφός τους Μέντζ, πρόφθασαν να καταλάβουν τίποτε...

Κι' έτσι ο Γκαρνιέ, που εξακολουθούσε να αδιαφορή για τόν άτομικό του κίνδυνο, χωρίς να εμποδισθή από τόν φρουρό, χωρίς να ενοχληθή απ' εκείνους που σκέπτονταν αν δεν έπρεπε να ζητήσουν περισσότερα χρήματα, ως αμοιβή τους, από τόν Ίνδο πρίγκιπα, ώρμησε μέσα στο έσωτερικό της αυλής του 4ου αστυνομικού τμήματος και δρέθηκε ανάμεσα σ' ολόκληρο πλήθος χωροφυλάκων και λογγών...

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΝ

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ!

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Η μεγάλη αίθουσα του Κακουργιοδι-

κείου του Σηκουάνα, είναι άσφυκτικά γεμάτη από κόσμο της καλής ιδίως τάξεως, που σπρώχνεται προς τα κυλιδόμενα που χωρίζουν το άπροατήριο από τούς δικαστές, κι' αγωνίζεται να καταλάβη μια θέση για να παρακολουθήση την εκδίκαση μιας υπόθεσης που έχει συγκεντρώσει τόν ενδιαφέρον της Παρισινής κοινωνίας.

Πρόκειται να δικασθί ο Ζαν Ντενέ, κατηγορούμενος επί πατροκτονία και λόγω της θέσεως που κατείχε αυτός, τού είδους τού εγκλήματος και της γενικής επικρατούσης πεποιθήσεως ότι θρασυόταν εις συνεννοήσεις με τούς ληστές τών Παρισίων, η περιέργεια τού κοινού έφθασε στον υπέρτατον βαθμόν και άνθρωποι κάθε τάξεως και ιδία αντιπρόσωποι τού ώρσιου φύλου, κατεπλημύρησαν από ένωρίς την αίθουσα τού δικαστηρίου.

Και περιμένοντας την έναρξη της δίκης, οι άκροαται συζητούσαν μεταξύ τους και προσπαθούσαν να προμαντεύσουν την απόφαση τού δικαστηρίου τών ένορκων. Άλλοι θεωρούσαν τόν Ζαν Ντενέ άθωο ενώ οι περισσότεροι τόν χαρακτήριζαν ως στυγερό πατροκτόνο.

Τί θα αποδεικνυόταν;

Και οι άκροαται περιεμεναν μ' αγωνία την έναρξη της δίκης για να ιδούν τόν άποτέλεσμα και να θεσπαισθούν κατά πόσον ήταν άληθινά τα διαδιδόμενα περί ένοχής στο έγκλημα και άλλων προσώπων που κατέχαν μεγάλα αξιώματα στην πολιτεία.

Σαφινά, νεκρική σιγή άπλώνεται στην αίθουσα και τα βλέμματα όλων στρέφονται προς την πόρτα. Άνάμεσα σε ισχυρή συνοδεία χωροφυλάκων οδηγείται εκεί ο κατηγορούμενος. Όσοι έγνώριζαν, πρό της σύλληψής του, τόν Ζαν Ντενέ, τώρα δυσκολεύονταν να τόν αναγνωρίσουν.

Το πρόσωπό του είχε χάσει την νεανική του ανθρωπότητα και είχε αποσκελετωθή. Τα γλυκά του μάτια, βυθισμένα μέσα στις έπίσης αποσκελετωμένες κόγχες τους, είχαν χάσει την ακτινοβολία τους, διέτρησαν όμως όλη τους την γλυκύτητα.

τα. Όχρως σαν νεκρός, ισχνός, με μάτια κατακόκκινα από τήν άυπνία, προχωρούσαν ανάμεσα στους χωροφύλακες με δέμα άσταθές.

Είχε σκυμμένο τόν κεφάλι και δεν τολμούσε να σηκώση τα μάτια του και να προσβλέψη κατά πρόσωπον εκείνους που τα βλέμματά τους, γεμάτα μίσος ή περιέργεια και συμπάθεια έπεφταν επάνω του.

Με δέμα άσταθές, κλονιζόμενος, σχεδόν τρεμίζοντας, πέρασε μέσα από τόν πολυπληθές άκροατήριο, μπήκε στο κυκλιδόφρακτο διαμέρισμα και κάθησε στο έδωλο τού κατηγορουμένου, πίσω από τόν όποιον τοποθετήθηκαν τέσσαρες χωροφύλακες.

Λίγο αργότερα κατέφθασαν και οι σύνεδροι. Ο πρόεδρος, οι δικασται και ο εισαγγελεύς κατέλαβαν τις θέσεις τους. Έκκληρώθησαν οι ένορκοι, εκηρύχθη η έναρξη της συνεδριάσεως και ο γραμματέας διάβασε τόν παραπεμπτικό βούλευμα τόν όποιον, ανάμεσα σ' άλλα, έλεγε τα έξης:

«Ο ειρημένος Ζαν Ντενέ, τήν 2αν παρελθόντος μηνός, εισελθών στο γραφείο τού πατρός του Λουδοβίκου, τόν έδολοφόνησε επί σκοπώ να ληστεύση αυτόν.

Κατά τήν ημετέρα γνώμη ούτος δέον να παραπεμφθή στο Κακουργιοδικείο διά να δικασθί ως μέλος της συμμορίας Καρου, ως συμπράττων μετά τού ληστήρχου Γκαρνιέ και ως δολοφόνος τού πατρός του».

Προσέχονται οι μάρτυρες κατηγορίας που φθάνουν τούς είκοσι περίπου, μεταξύ τών όποιων είναι ο εισαγγελεύς Ριχάρδος ντε Βίλ, ή μητρική τού Ζαν Ντενέ Κλάρα, ο Μαρινώ, και ο αστυνόμος Άνρ ντοσέν.

Πρώτη εξετάζεται ή Κλάρα Ντενέ, ή όποια καταθέτει τα όσα συνέβησαν κατά τήν μετάβαση τού Ζαν στο σπίτι της, τή φυγή του από τήν πίσω πόρτα, τόν τρόπο με τόν όποιον έγνώσθη τόν έγκλημα και ότι άλλο υπέπεσε στην αντίληψή της.

(Ακολουθεί)

ΤΟ 1940

Περίεργο, λέτε ότι πουλάτε κοστούμια τού μπάνιου και έχετε τόν κατάστημα άδειον;

—Κάθε χρόνο, κύριέ μου, τά κοστούμια τού μπάνιου κοταίνουν κατά πέντε πόντους και πέρσι ήταν άκριώς πέντε πόντους...

ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Άγαπώμαστε τόσο πολύ με τόν άντρα μου, ώστε όταν πηγαίνουμε από ένα δωμάτιο στο άλλο, ανταλλάσσουμε καταιποτά...

NTANIELA

NTAPPIE

NTENIZ ΜΠΟΣΚ

ΜΑΙΡΗ ΓΚΛΟΡΥ

Όταν βαρυώνται να είνε ώραίες

Συνήθως λένε για τούς άστέρους ότι δεν τούς ενδιαφέρει τίποτε άλλο από τήν όμορφιά τους κι' ότι για να δεχθούν να φωτογραφηθούν πρέπει προηγουμένως να φτιαχτούν με τή σχολαστικώτερη λεπτολογία. Αυτό δεν είναι πάντα άληθινό. Ίδου έξη νεώτατες Γαλλίδες στάρ που δεν έδίστασαν να ποζάρουν μπροστά στο φακό με τίς πλέον άπίθανες γκριμάτσες. Άες και βάλλθηκαν σε κανένα διαγωνισμό ποιά να ξεπεράση τήν άλλη σε άσχημία! Ίσως όμως οι πεντάμορφες πρωταγωνίστριες να βαρέθηκαν να...παριστάνουν τις ώ ρ α ι ε ς και βάλλθηκαν να αποδείξουν ότι είνε ικανές και για τόν αντίθετο...

ANNI BERNAI

ΓΚΑΜΠΥ ΣΥΛΒΙΑ

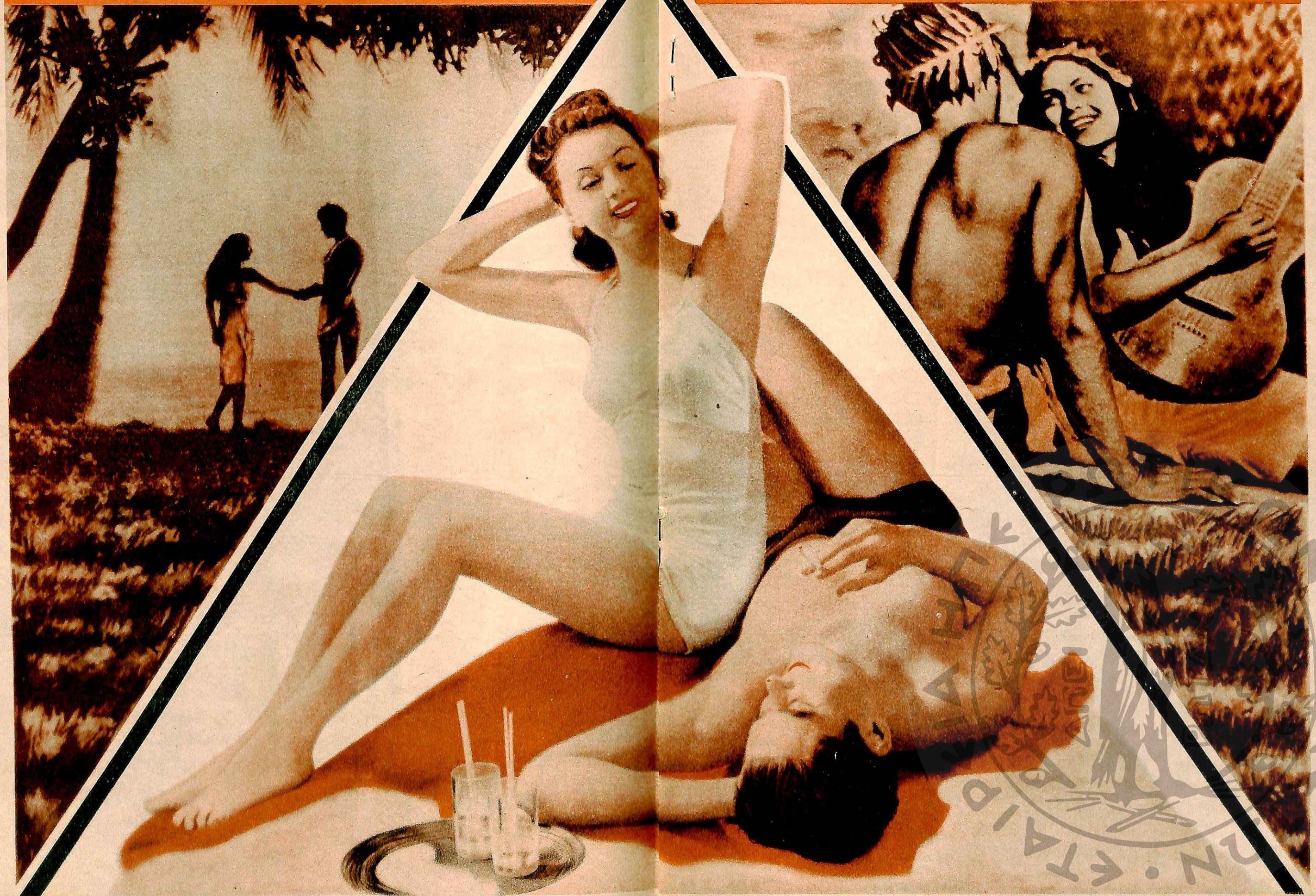

KOPIN

ΛΥΣΣΑΙΡ

“Ένα Καζιδάκι βλιή Χορογούλου...”

KETTY KARRA Γ.Α.—Τραγουδά στο ραδιόφωνο και στα μιούζικ-χάλ και ή φήμη της είναι τόσο, που άφησε τον τίτλο της «κοιμώτερης 'Αμερικανίδος» από την Τζίντζερ Ρότζερς.

MIRENTE FRAZIER.—'Η «γυναίκα - σκάνδαλο» του 1939. Έτών 19, γοητευτική και πολύ-φερνος. Είναι ή πιο περιζήτητη νύφη στας 'Ηνωμένες Πολιτείας.

ΔΕΝ ΤΙΣ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ;
ΚΙ'ΟΜΩΣ ΜΙΑ ΓΙΑΥΤΕΣ
ΟΛΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ.

ELAENA MIENNET.—'Η πιο μυστηριώδης γυναίκα του Νέου Κόσμου. 'Η φωτογραφία της έχει φιγουράρει 25.000 φορές ως σήμερα σε περιοδικά μόδας. Δεν έχει χαμογέλασει ποτέ στη ζωή της...

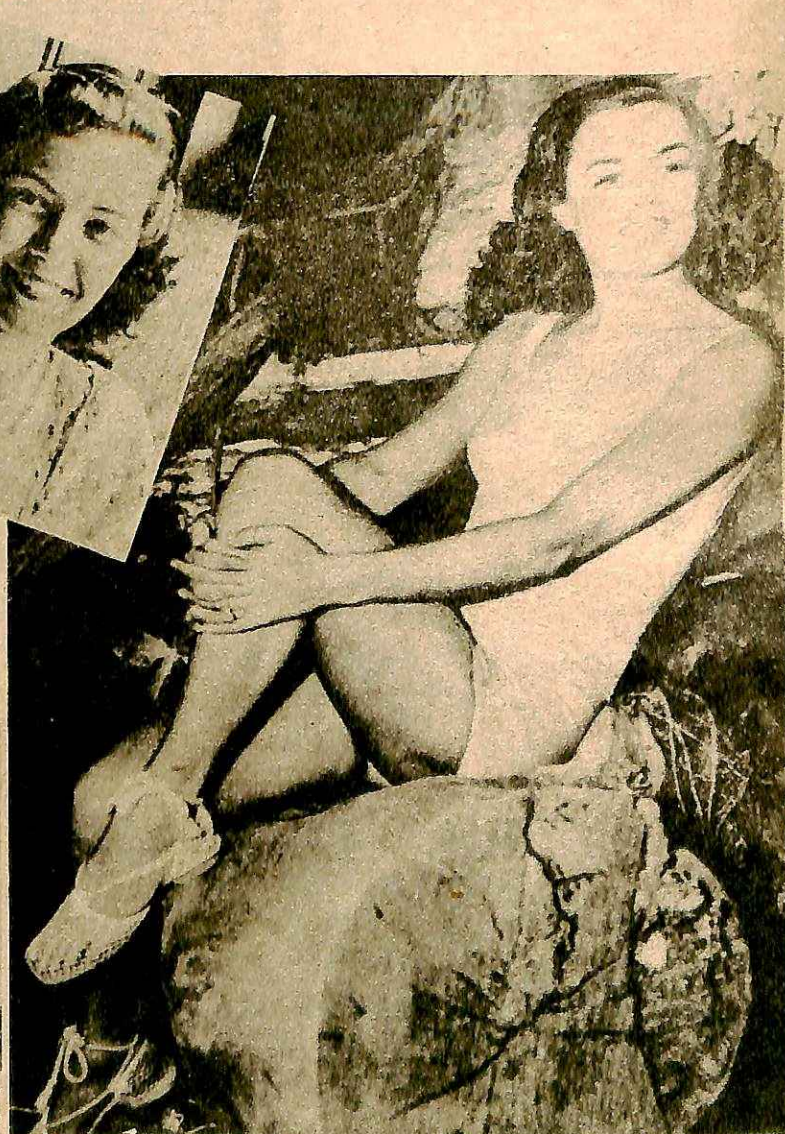
PETZY και MARION.—Οι δύο μικρότερες αδελφές της Κάθριν Χέμπτον. Είναι έξαφλασμένο γι' αυτές το ωραιότερο μέλλον. Σπουδάζουν: ή Πέτζυ φωτογράφος και ή Μάριον χορεύτρια.

KETTY GKRHN.—'Η πιο πλουσιότερη γυναίκα των 'Ην. Πολιτειών και το επιχειρηματιώτερο γυναικείο μυαλό. Πεθαίνοντας, άφησε στην κόρη της Σόλβια Ουίλλας 67 δισεκατομμύρια δραχ.

MARGARET MITCHELL.—Με το μυθιστόρημά της «Όσα φέρνει δ' άνεμος», που έγινε απόλυτα αναμνηστική από την παιδική της ζωή, κέρδισε μέσα σε λίγες μέρες τη μεγάλη δόξα, και τον πλούτο.

ELINOR ROAM.—'Η βεντέτα No 1 της 'Εκθέσεως Ν. 'Υόρκης. Κολυμπά (ως νούμερο) στη μεγάλη πισίνα της εκθέσεως με πάρτιναρ τον Τζόννυ Βαϊσμίλλερ, τον θρυλικόν Τατζάν, και κερδίζει 5.000 δολάρια εβδομαδιαίως.

ΧΕΡΜΑΝ
ΛΑΝΤΟΝ

ΛΩΠΟΔΥΤΗ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ
ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κατ' απόδοσιν
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΜΕ ΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ!

ΝΟΥΛΑ!

Λωποδύτης - Φάντασμα περιέφερε δόλγυρά του έρευνητικό το βλέμμα του, έβεβαιώθηκε ότι δεν παρακολουθούσε τις κινήσεις του κανένα αδιάκριτο μάτι και θγαίνοντας ένα λεπτό αλλά θαυματουργό διαρρηκτικό εργαλείο, άνοιξε την πόρτα με την ευκολία που θα την άνοιγε αν είχε στο χέρι του το κλειδί της.

Σε λίγο, κρατώντας το κλεφτοφάναρό του στο χέρι, κυκλοφορούσε σαν φάντασμα στα ολοσκότεινα διαμερίσματα της ομορφής βίλλας.

Μια δυσάρεστη έκπληξις ώστόσο τον έπεριμενε μόλις μπήκε στην βιβλιοθήκη. Το χρηματοκιβώτιο, για την διάρρηξή του οποίου είχε κάμει τον κόπο να παραδιάσει την πόρτα της βίλλας, ήταν ορθάνοιχτο και κυριολεκτικά άδειο! Κάτω ακριβώς από το χρηματοκιβώτιο, βρίσκονταν ριγμένα αρκετά χαρτονένια κουτάκια σε σχήμα κύβων και μερικά στραπατσαρισμένα χαρτάκια. Έσκυψε και έμαζεψε ένα από τα χαρτάκια αυτά και το άνοιξε. Ήταν τετράγωνο ταυγαρόχαρτο. Άνοιξε δεύτερο και τρίτο. Όλα ήταν του αμού μεγέθους και σχήματος, αλλά δεν ήταν κομμένα στη μηχανή. Είχαν κοπή με μαχαίρι ή χαρτοκόπτην. Άνοιξε και ένα—δύο από τα ριγμένα κουτάκια, αρκετά από τα οποία έφεραν ίχνη σφραγίδων βουλοκεριού. Δεν ήθελε να δη περισσότερα για να καταλάβη ότι τα κουτάκια εκείνα έκρυβαν κοσμήματα και ότι μέσα στα λεπτά εκείνα χαρτάκια ήταν διπλωμένα διάφορα θαυμάσια πετράδια.

Επρόκειτο όμως περί διαρρήξεως, ή μήπως ο ιδιοκτήτης της βίλλας είχε πάρει από το χρηματοκιβώτιό του τους θησαυρούς του, για τον ένα ή για τον άλλον λόγο; Μια μικρή εξέταση της κλειδαριάς του χρηματοκιβωτίου τον έπεισε ότι επρόκειτο περί διαρρήξεως. Και μάλιστα περί διαρρήξεως χονδροειδέστατης! 'Η κλειδαριά έφερε καταφανή τα ίχνη της διαρρήξεως. Τα διαρρηκτικά εργαλεία την είχαν κυριολεκτικά ξεχαρβάλώσει.

Σαφηνά, ενώ εξέταζε τα ίχνη της κλειδαριάς, στ' αϊτιά του έφθασε ένας άκαθάρτος θόρυβος που έρχόταν από την πίσω του ανοιχτή πόρτα της βιβλιοθήκης. Κάτι σαν το φτερούγισμα πουλιού και κάτι σαν το άγγιγμα χλωρού κλώνου σε χονδρό κορμό δένδρου. Ήταν τόσο ανεπαίσθητος ο θόρυβος αυτός, πού, μόνο στην άκοή ενός... Λωποδύτη - Φάντασμα θα μπορούσε να φθάση. Έχαμογέλασε και σκύβοντας στο άνοιχτο χρηματοκιβώτιο, εξακολούθησε να το εξετάζει, δίνοντας, έτσι την εντύπωσι ότι δεν είχε ακούσει

τον θόρυβο. Κάτι το σκληρό έπάτησε καθώς έκανε ένα πλάνιο βήμα. Έσκυψε και κάτω από ένα από τα στραπατσαρισμένα εκείνα χαρτάκια, βρήκε ένα γυναικείο δαχτυλίδι από πλατίνη με ένα διαμάντι αρκετά μεγάλο, πού λαμποκοπούσε. Στη βία του, ή διαρρήκτης, άφησε να του πέση το δαχτυλίδι εκείνο! Το πήρε, το κύταξε λίγες στιγμές στην άχτινα του φαναριού του, εκάθισε σε ένα κάθισμα και το πέταξε περιφρονητικά σε μικρή απόστασι μωμεμουρίζοντας:

—Δεν μου φτάνει αυτό, Σούμερ! Τα ήθελα όλα!

Ένα πιστόλι επρόβαλε από την πόρτα και πίσω από το πιστόλι, απειλητικός, ο λυσπέντωρ Σούμερ!

—Ψηλά τα χέρια!

—Νούλα!

—Νούλα; Τί νούλα;

—Έφθασα αγά!

—Έγώ όμως όχι! Σε κρατώ απόψε!

—Άλλο ζήτημα αυτό! Δεν ανάβεις ωστόσο το ήλεκτρικό, μιά και βρίσκεσαι κοντά στον διακόπτη;

Σκοπεύοντας τον πάντοτε με το δεξιό του χέρι, ο λυσπέντωρ Σούμερ έφερε το άριστερό του στον διακόπτη του ήλεκτρι-

κού και ή βιβλιοθήκη πλημμύρισε από φώς.

—Ωραία!, έκαμε ο θρυλικός λωποδύτης παίζοντας στα δάκτυλά του ένα λεπτό σουβλερό διαρρηκτικό εργαλείο. Έτσι, τουλάχιστον, θα βλέπωμε τι μάς γίνεται. —Να! Θα βλέπωμε. 'Η μάλλον θα βλέπω, γιατί το σκοτάδι μόνον έσένα θα μπορούσε να ενοήση. Μην κινήσης γιατί στην άναψα! Τί βλέπω; Εύτυχία! Σε πάνω με το διαρρηκτικό εργαλείο στο χέρι!

—Δεν το χρησιμοποίησα, Σούμερ! Στη ζωή της γιαγιάς μου! Θα το χρησιμοποιήσω όμως!

—Είναι καλό για τα χρηματοκιβώτια αυτό. Χειροπέδα μ' αυτό δεν θα κατορθώσης ν' άνοιξης. Μην κινείσαι, είπα! Θα σου ρίξω!

—Καλά, ντέ! Πρόσφεξε ωστόσο μην πατήσης αυτές τις χίλιες λίρες.

Και με τα μάτια έδειξε στο πάτωμα το θαυμάσιο δαχτυλίδι πού είχε ρίξει λίγα δευτερόλεπτα πριν και πού ο Σούμερ άσφαλώς θα το πατούσε καθώς εβάρδιζε έναντιόν του.

Ο διάσημος αστυνομικός επιθεωρητής έριξε σ' αυτό το βλέμμα του και, έχοντας το πιστόλι του προτεταμένο έναντιόν του διαρρήκτη, έσκυψε να το πάρη με το άριστερό του χέρι.

Αυτό, χωρίς άμφιβολία, έπερίμενε μ'

Χωρίς να σκηκωθ από το κάθισμά του, ο Λωποδύτης - Φάντασμα επέταξε αστραπιαώς το λεπτό και σουβλερό διαρρηκτικό εργαλείο πού κρατούσε έναντιόν του προτεταμένου χεριού του άτυπαίου του.

Θρυλικός λωποδύτης!

Ένα σφύριγμα ακούστηκε εκείνη τη στιγμή, το διαδέχθηκε μια βλαστήμια και δ'ινσπεκτωρ Σούμερ πετάχθηκε θρόνος... τινάχοντας το χέρι του! Από το χέρι του κρεμόταν το πιστόλι του, όπως κρέμεται από ένα δάκτυλο ένας κάβουρας που έχει μπήξει βαθειά τις άρπάγες του στη σάρκα!

Τί είχε μεσολαβήσει;

Κάτι το άπιστευτο και το καταπληκτικό!

Χωρίς να σκηνοηθεί από το καθισμά του, ο λωποδύτης - Φάντασμα επέταξε αστραπιαίως και με καταπληκτική δεξιοτεχνία το λεπτό και σουβλερό διαρρηκτικό εργαλείο που κρατούσε, εναντίον του όπλου-σφύριγματος του αντιπάλου του! Το εργαλείο έχτισε σπριγγώντας τον αέρα και σφηνώθηκε σαν σάιτα στον δείκτη του αστυνομικού, περνώντας από τον προφυλακτήρα της σκανδάλης! Το χέρι του Σούμερ παρέλυσε από τον πόνο και έτσι το πιστόλι βρέθηκε κρεμασμένο πιά από το δάκτυλό του!

Χωρίς να του δώσει τον καιρό να συνέλθει από την πρώτη του εκπλήξη, με ένα σήμα που θα το έζηλε και ένας πάνθηρ, ο λωποδύτης - Φάντασμα βρέθηκε στη γάχη του και με τα πόδια του του άκινητοσε τα χέρια, εκ των οποίων το ένα ήταν κιάλας κατακόκκινο από το αίμα. Όλα αυτά έγιναν με κινήματα γραμμικά ταχύτητα, στο διάστημα μισού λεπτού ίσως και ενώ ο Σούμερ βλαστήμους προσπαθώντας να αλλάξει από το ατσάλινο εκείνο άρπωμα, ο λωποδύτης - Φάντασμα του ηύξανε τη λύσσα κάνοντας εις βάρος του πνεύμα επάνω από τη γάχη του!

—Σιγά, Σούμερ!.. Μην κουνάς έτσι το χέρι σου και τινάζεις αίματα στους τοίχους!.. Δεν σε ποσειδοποίησα πως θα χρησιμοποιούσα το διαρρηκτικό μου εργαλείο;... Κάθισε φρόνιμα, να μη θυμώσεις!.. Κόντευες να κάμης ζημία καθώς επέταξες έτσι το πιστόλι σου... Πού είναι οι χειροπέδες σου;... Θαυμάσεις!.. Τις χερουλές σου τώρα!.. Ω διάβολε! Μόλις σου κάνουν!..

Ένας άσθενής ξηρός μεταλλικός κρότος ακούστηκε και ο λωποδύτης - Φάντασμα έπληξε κάτω από την γάχη του αστυνομικού.

—Σατανά!, ξεφώνισε ο Σούμερ έχοντας τις χειροπέδες περασμένες στα δυο του χέρια. Πολλό σύντομα θα μου το πληρώσεις άκριβα αυτό!

—Άλλο ζήτημα αυτό! Για την ώρα κάθισε φρόνιμα, το καλό που σου θέλω... Για να δω το χέρι σου!.. Τίποτα!.. Βαβά!.. Λιγάκι ιδίω... Είναι από καθαρό ατσάλι τα εργαλεία μου... Στά σου ήσυχια να σ'το δέσω προς το παρόν, γιατί έτσι με γεμίζουν αίματα κι' εγώ συχαίνομαι τα αίματα!.. Πού είναι το δαχτυλίδι;... Σ'το αφήνω... Ούτε το πιστόλι σου δεν θα σου πάρω... Κάθισε τώρα σ' αυτό το καθισμά!.. Έτσι, παράβολ!.. Νά, που αρχίζεις να λογικεύσαι! Και τώρα ως τα πούμε ένα χεράκι, σαν δυο παλφοί φίλοι... Μή φοβάσαι για το χέρι σου...

ΜΙΑ ΥΠΟΠΤΗ ΔΙΑΡΡΗΣΙΣ

Λωποδύτης - Φάντασμα πήρε μια καρέκλα και κάθισε απέναντί του ανάβοντας ένα τσιγάρο.

—Ένα τσιγάρακι; Είναι θαυμάσια!

—'Αν είναι ή μάκα που καπνίζει και ο φίλος μου Μάρτεν Ντάλ, παραδέχομαι πως είναι θαυμάσια! Νά δες; 'Η ίδια μάκα! Τί να σου κάνω, βρε Σατανά!

—Έτσι που το κατάφερα κι' απόψε... αναψέ μου ένα!

—Μά το έλεγα πάντα εγώ πως ο Σούμερ είναι λογικός άνθρωπος. Μόνο όταν επιμένει πως θα με πιάσει, είναι παράλογος! Τί έλεγαμε λοιπόν; 'Α, ναι... Ξέρεις που βρισκόμαστε;

—Μά την τιμή μου, δχι. Σε παρηκολούθησα ως εδώ από την συνοικία Σόχο...

—Χωρίς να φαντάζεσαι πως είχα αντιληφθεί την παρουσία σου, διέκρινε ο θρυλικός λωποδύτης.

—Αυτό το κατάλαβα... όταν έβρεθήκες στη γάχη μου.

—Όποτε δεν ξέρεις που βρισκόμαστε;

—Όχι.

—Μάθε, λοιπόν, ότι βρισκόμαστε στη βίλλα του Όσκαρ Μπάτερλεϋ, ο οποίος από χθες είναι στο Λίβεργουλ για υποθέσεις του.

—...Πράγμα που εγγράφεις εσύ και ήλθε απόψε να διαρρήξει το χρηματοκιβώτιό του.

—'Ακριβώς. 'Ήξερα ότι απόψε δεν υπήρχε ψυχή εδώ μέσα. Τζιφος όμως! Έφθασα πολύ άργά!

—Τά συλλυπητήριά μου.

—Όπως είδες, προηγήθηκε άλλος. Χθες βράδυ, ίσως να έφθαιναν... Μικρό κακό για μένα και μεγάλο το καλό για σένα.

—Κοροϊδεύεις τώρα;

—Κάθε άλλο. Είπαμε ότι ο Όσκαρ Μπάτερλεϋ βρίσκεται στο Λίβεργουλ από χθες για υποθέσεις του. Είναι ωστόσο κάτι περισσότερο από βέβαιος ότι η υπόθεσή του εκείνη που τον έστειλε στο Λίβεργουλ... είναι στο Λονδίνο!

—Πώς είπες;

—Και μάλιστα εδώ μέσα!

—Τί θέλεις να πής;

—Αυτή εδώ ή διαρρήξεις...

—Δεν σε καταλαβαίνω...

—Είναι έργον του ίδιου του Όσκαρ Μπάτερλεϋ!

—Τί έκανε λέει;

—Γνωρίζεις τον άνθρωπο;

—Όχι.

—Τόσο το χειρότερο για σένα, Σούμερ... Μην φοβάσαι για το χέρι σου...

—'Αν τον εγγράφεις, θα ήξερες πως είναι ένας παλιάνθρωπος μεγάλης ολκής που θησαυρίζει και θησαυρίζει ακόμη πατιόντας επί πτωμάτων. Το χρηματοκιβώτιό του αυτό ήταν... ο τάφος των θυμάτων του! Έδώ μέσα είχε τα θαύματα ενέχυρα που έπαιρνε από τα θύματά του, δανειζόμενος με τόκο 1000%! Ένας τέτοιος τοκογλύφος και παλιάνθρωπος, φεύγοντας για το Λίβεργουλ, δεν αφήνει τους θησαυρούς του στην διάθεσή του πρώτου διαρρηκτικού! Τους παίρνει μαζί του ή τους κλείνει στο ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιό του, στα υπόγεια της Τραπεζής της Αγγλίας. Η διαρρήξεις αυτή, αποκάλυπτε την όλη μοναξιά του τοκογλύφου! 'Ακουσε την, αν επιθυμείς να πλουτίσεις τις γνώσεις σου, Σούμερ. 'Αφησε ήσυχο το χέρι σου είπαμε!.. Ο τοκογλύφος ασφάλισε εναντίον κλοπής τους θησαυρούς του σε διάφορες ασφαλιστικές εταιρίες, συνεννοήθηκε με έναν κοινό διαρρηκτικό και έφτασε για το Λίβεργουλ, για να γίνει ή διαρρήξεις κατά την απουσία του! Έννοείται ότι παρέλαβε μαζί του τα θαύματα ενέχυρα.

—Και πως εξήγηες την ύπαρξη αυτού του δαχτυλιδιού;

—Γνωστό κόλπο, που όφειλες να το καταλάβεις! Ο τοκογλύφος άφησε επί της μέσης στο χρηματοκιβώτιό του μερικά κοσμήματα, τα περισσότερα από τα οποία ήταν άσημαντα! 'Αφησε ωστόσο και μερικά αξιότα, για να ρίξει στάχτη στα μάτια της δικαιοσύνης και να επι-

—Και πως εξήγηες την ύπαρξη αυτού του δαχτυλιδιού;

—Γνωστό κόλπο, που όφειλες να το καταλάβεις! Ο τοκογλύφος άφησε επί της μέσης στο χρηματοκιβώτιό του μερικά κοσμήματα, τα περισσότερα από τα οποία ήταν άσημαντα! 'Αφησε ωστόσο και μερικά αξιότα, για να ρίξει στάχτη στα μάτια της δικαιοσύνης και να επι-

—Κι' εγώ; Με τις χειροπέδες στα χέρια;

—Χμ! Θα σε κλειδώσω στη βιβλιοθήκη και από το παράθυρό του δρόμου θα σου πετάξω τα κλειδιά της βιβλιοθήκης

τύχη έτσι το κόλπο του 100%! 'Εξηγούμαι! Θα φθάσει από το Λίβεργουλ σε μια εβδομάδα ίσως και τότε άμέσως θα σπεύσει να καταγγείλει την διαρρήξη! Ο διαρρηκτής, κατά την απουσία του στο Λίβεργουλ, θα ενεχυρίσει τα κοσμήματα αυτά στα διάφορα ενεχυροδανειστήρια! Θα τα ενεχυρίσει άφοβα εφ' όσον δεν θαχνη ακόμη καταγγελλή ή διαρρήξεις! Μετά την καταγγελία της διαρρήξεως ή αστυνομία θα ερευνήσει φυσικά στα ενεχυροδανειστήρια και θα βρή τα κλοπιμαία. Έτσι θα πιστοποιηθεί ή διαρρήξεις και ο τοκογλύφος θα εισπράξει τις ασφάλειες! Μπήρες; 'Αφησε ήσυχο το χέρι σου, είπα! 'Αν έχης αμφιβολίες, έλα να εξετάσουμε μαζί το χρηματοκιβώτιό και να θαυμάσουμε την αριστοτεχνική του διαρρήξη!

Ο Σούμερ προχώρησε μαζί του στο ανοιχτό χρηματοκιβώτιό και έβριξε μια ματιά στην κλειδαριά.

—Εσύ! Ο λωποδύτης - Φάντασμα, χαρακτηρίζεις ως αριστοτεχνική αυτή τη διαρρήξη; 'Αλλά αυτός έχει ξεναρθλώσει κυριολεκτικά την κλειδαριά!

—Για την περίπτωση αυτή ή ξεναρθλώμα της κλειδαριάς είναι ή μεγάλη τέχνη! Για κύτταξε, Σούμερ! Είδες ποτέ σου τέτοια χάλια κλειδαριά; Δεν υπάρχει διαρρηκτικό εργαλείο ικανό να καταστρέψει έτσι μια κλειδαριά χρηματοκιβωτίου! 'Η κλειδαριά κατεστράφη επίτηδες, για να αποδοχή ή διαρρήξεις σε άρχαριο διαρρηκτικό! Ο διαρρηκτής ωστόσο που την έκαψε, κάθε άλλο παρά άρχαριος ήταν! Κύτταξε τις χαρακίδες και τα άλλα ίχνη που άφησαν τα διάφορα εργαλεία!

Με άλλα εργαλεία άνοιξε ή κλειδαριά και άνοιχτη πιά, ξεκαρδαλώθηκε με άλλα! 'Όσο για το δαχτυλίδι που βρέθηκε; 'Επεσε από άρροσεία του διαρρηκτικού, ο οποίος δεν το άκουσε καθώς αυτό έπεσε επάνω στα κουβαριασμένα χαρτιά!

—'Επεσε ίσως... για να σου διευκολύνει την αποψινή μου γελιοποίηση!

Ο λωποδύτης - Φάντασμα εξέσπασε σ' ένα κρυστάλλινο γέλιο:

—'Η αποψινή σου γελιοποίησης θα μείνει μεταξύ μας, Σούμερ. Είς αντάλλαγμα, θα σημειώσης άλλη μια νέα έντυπωση αστυνομική επιτυχία. 'Αλλά ως έπισπεφθούμε και άλλα διαμερίσματα μήπως και ανακαλύψουμε κανένα ίχνος του διαρρηκτικού. Γιατί, μην περιμένεις, Σούμερ, να ανακαλύψης δαχτυλικά αποτυπώματά του! 'Αλλα ίχνη του πρέπει να βρεις για να τον πιάσεις. Και πρέπει όπωσδήποτε να τον ανακαλύψης τον διαρρηκτικό. Μόνο τότε θα κατορθώσης να ρίξεις το προσωπίο του Όσκαρ Μπάτερλεϋ!

Στην τραπεζαρία, τους περιέμενε μια μεγάλη εκπλήξη.

Σαν να βρισκόταν στο σπίτι του, ο διαρρηκτής είχε κάμει ένα θαυμάσιο δειπνο ύστερα από την διαρρήξη!

—Βλέπεις, Σούμερ; Ο διαρρηκτής σου μοιάζει! 'Ηταν λαίμαργος! Την έκανε τόπι πρίν φύγει! 'Αφησε ήσυχο το χέρι! Δεν άφησε κονσόβα για νονοέρβα! Σαρδέλλες του κουτιού, ζαμπόν, πίκλες, μαρμελάδες, φρέσκο βούτυρο! Θέλεις να σου πω και ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του διαρρηκτικού; Θα ήταν, όπως κι' εσύ, κοιλαράς άφου κατεβρόχθισε τόσα πράγματα! Θα τον πιάσεις! Πού θά σου πιά; Και τώρα, Σούμερ, εγώ του δίνω!

—Φεύγεις;

—Διάβολε!

—Κι' εγώ; Με τις χειροπέδες στα χέρια;

—Χμ! Θα σε κλειδώσω στη βιβλιοθήκη και από το παράθυρό του δρόμου θα σου πετάξω τα κλειδιά της βιβλιοθήκης

και των χειροπεδών σου! Έτσι, όσπου να έλευθερωθής, εγώ θα είμαι μακριά. Παρηγορήσου όμως. Ο διαρρηκτής άφησε αρκετές κονσόβες εκλεκτές! Βλέπω και μερικά μπουκάλια πανάκριβα κρασιά. Σαν στο σπίτι σου! Το σπίτι είναι έρημο και δεν θα σε άνησυχήσει κανένας! Και μια συμβουλή! 'Εγώ επισκεπτήριο δεν θ' αφήσω εδώ μέσα. Νά μην άρχισες τις ερευνές σου για την ανακάλυψη του διαρρηκτικού αν δεν καταγγελλή πρώτα από τον Όσκαρ Μπάτερλεϋ ή διαρρηκτής! Χαιρέτισμα στον Μάρτεν Ντάλ! Γειά σου και καλή όρεξη!

ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Α πλησίαζαν μεσανύχτα όταν δυο αξιοπρόσεκτοι τύποι με παρουσιαστικό κακοποιών, μπήκαν στο νικτερινό κέντρον της κακόφημης συνοικίας Σόχο: «Ο ποντικός που γελάει». 'Ηταν ένα κέντρον στο όποιον έσυχναζαν άνθρωποι γνωστοί ως επί το πλείστον στην αστυνομία, φυγόδικοι, λαθρέμποροι ναρκωτικών, διαρρηκτές, γυναίκες της τελευταίας ύποσταθης.

Ο ένας από τους δύο αυτούς τύπους ήταν ψηλός και ξερακιανός, με μια κόκκινη φανέλλα, με λεπτό μαύρο μουστάκι και με μια μεγάλη ούλη στο πρόσωπο, ένθθυμο ίσως κάποιας συμπλοκής. Ο άλλος ήταν ένας παχύσαρκος άνδρας κανονικού ανδρικού αναστήματος, με χρωματιστό πονκάμισο και με ρυπαρή τραγιάσκα. Μπήκαν και οι δυο τρικιλίζοντας από το μεθύσι, αλληλοϋβρίζοντες και αλληλοπαλιόμενοι και, αφού έχάλασαν τον κόσμο με τις φωνές τους, κάθισαν σε ένα τραπέζι και διέταξαν μια μποτίλκα ούισκυ και δυο ποτήρια. Σε λίγο, αλληλοϋβρίζοντες πάντα, έγειυζαν τα ποτήρια τους ως τα χείλη με ούισκυ χωρίς νερό ή σόδα και τα έφερναν στα χείλη τους.

Οι άλλοι θαμώνες του «Ποντικού που γελάει», κακοποιοί όλοι, έστράφηκαν προς το μέρος τους και τους εκύτταξαν με περιέργεια. 'Ησαν άγνωστοι και οι δυο στο κέντρον, αλλά κανείς δεν έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτούς. Το παρονσιαστικό τους τους καθιστούσε όλους. 'Ησαν και αυτοί συνάδελφοι τους πουρχονταν προφανώς είτε από καμιά μακρινή συνοικία ή από κάποιο κάτεγο ή φυλακή! Τί τους ενδιέφερε ποιοι ήταν;

Ξαφνικά, ύστερα από μιαν όλόκληρη ώρα, ο ένας από τους δύο, ο ψηλός και ξερακιανός, σηκώθηκε από το καθισμά του και μουρμουρίζοντας άπειλές εναντίον του συντροφού του, προχώρησε τρικιλίζοντας προς τον πάγκο. Περνώντας από ένα τραπέζι όπου κάθονταν δυο άλλοι κακοποιοί με μια γυναίκα, έχασε την ισορροπία του και έπεσε με όλο του το

βάρος επάνω στον έναν, σκεπάζοντάς τον σχεδόν με το σώμα του.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε το διαπεραστικό σφύριγμα μιας αστυνομικής σφυρίτρας που το διαδέχθηκαν προστάγματα από όλες τις διευθύνσεις:

—'Ακίνητοι όλοι! Ψηλά τα χέρια!

Κατάπληκτοι, καθηλωμένοι στις θέσεις τους και με τα χέρια ύψωμένα, οι θαμώνες όλοι έβλεπαν έστραμμένα εναντίον τους τα περιστροφικά ελκασάδες μεταμφιεσμένων σε κακοποιούς αστυνομικών ενώ από τον δρόμο ακούγονταν τα κορναρίσματα των θωρακισμένων μοτοσυκλετών της Σκώτλαντ Γκάρντ, που ελδοποιήθηκαν με τα σφύριγμα.

Ο ψηλός και ξερακιανός, που δεν ήταν άλλος από τον Μάρτεν Ντάλ, είχε κιάλας δέσει τον κακοποιό, επάνω στον όποιον είχε πέσει και τον παρέδιδε στον Σούμερ:

—'Αραξέ τον, Σούμερ! 'Εμάς τους δύο μόνον αυτός ενδιαφέρει! Με τους άλλους ως κάνουν καλά οι άλλοι!

★

Την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, ο Ινσπεκτωρ Σούμερ έμπαινε θριαμβευτικά στο σπίτι του αριστοκράτου φίλου του Μάρτεν Ντάλ:

—'Εν τάξει, Μάρτεν! Ο διαρρηκτής όμολογησε και ο Όσκαρ Μπάτερλεϋ σκέπεται αυτή τη στιγμή μέσα στο μπουντρούμι την ματαιότητα των ανθρώπινων πραγμάτων!

—'Ομολόγησε και αυτός;

—Μπορούσε να μην όμολογήσει ύστερα από την αντιπαράστασή; 'Αλλά πως, διάβολε, ανακάλυψες τον διαρρηκτή μέσα σ' όλους εκείνους τους κακοποιούς;

—Δεν μου είπες πως ο διαρρηκτής είχε κάμει ένα δείπνο πρώτης τάξεως στο σπίτι του Όσκαρ Μπάτερλεϋ;

—Ναι.

—Δεν μου είπες και ότι είχε πιη μόνο νεράκι, ενώ στην διάθεσή του υπήρχαν τόσα πανάκριβα κρασιά;

—'Ε;

—'Επρόσεξα, λοιπόν, να ιδώ ποιός από τους κακοποιούς θάπινε, τρώγοντας, νερό ή λεμονάδα και...

—Είσαι βέβαιος πως εγώ σου είπα ότι στο σπίτι του Όσκαρ Μπάτερλεϋ... είχε πιη μόνο νερό;

—'Αρνείσαι πως μου το είπες;

—Και βέβαια το άρνούμαι! Πώς θα σου το έλεγα... αφού εγώ δεν έπρόσεξα σ' αυτή τη λεπτομέρεια;

—Πώς πάει το χέρι σου;

—Χμ!.. Μή μου μιλάς για το χέρι μου... Μου δίνει κάτι σουβλιές ώρες-ώρες... Μ' αγαπάει ή πεθερά μου;

—Σε λάτρευε! Πέρασε στην τραπεζαρία και άκόνισε τα δόντια σου!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο άκροατής:— Ναι, ναι, τα όμολογώ όλα! 'Εγώ έσφαξα τη μητέρα με τα δύο παιδιά, εγώ διέρρηξα το χρηματοκιβώτιό της Κεντρικής Τραπεζής, εγώ έλήστευσα το έξπρες... Ναι, τα όμολογώ! 'Αλλά ως σταματήση πιά αυτό το μαρτύριο!...

ΠΙΣΤΑ ΖΩΑ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Δάσκαλός.— Ποιός από σας μπορεί να μου πη ποιο άλλο ζώο, εκτός από το σκύλο, είναι πιστό στον άνθρωπο και μένει πάντοτε στην κατοικία του;

Ένας μαθητής (θιαστικά-βιαστικά).— Ο ψύλλος, κύρ δάσκαλε!

ΝΑΥΑΓΙΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

— Διάβασες στην εφημερίδα για το χθεσινό ναυάγιο;

— Το διάβασα. Εύτυχως όμως δεν έπαθε κανείς τίποτε.

— Μόνον έγώ!

— 'Εσύ;

— Ναι, αδελφέ, το διάβασε κι' ή πεθερά μου κι' ενώ είχε σκοπό να φύγει αύριο για τη Σύρο, την έπιασε τέτοιος φόβος, που θά την έχω ακόμα κανένα μήνα στο σπίτι μου...

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ένας πατέρας έλεγε σ' ένα φίλο του:

— Έχω τέσσερες γιουούς και καθ' ένας ζή μ' ένα από τα τέσσερα στοιχεία: Ο πρώτος με τη φωτιά, είναι μηχανουργός, ο άλλος με το νερό, είναι ναυτικός, ο τρίτος με τη γη, είναι γεωπόνος και ο τέταρτος με τον αέρα,

— Τί είναι αυτός;

— Ποιητής!

ΠΟΙΑΝΟΥ ΤΑΛΕΓΕ

— Γκαρσόν, τί ψάρι είναι αυτό που μου φέρες; Δεν είναι καθόλου φρέσκο.

— Σ' έμένας το λέτε, κύριε; 'Αμ! δέ θέλησε τ' αφεντικό να μας βιάση να τ' φάμε χθες βράδυ! μά ποιός τ' άγγιζε που βρωμούσε!

ΓΙΑΤΙ ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΜΑΖΙ...

Ο Α— Πώς συμβαίνει ο κύριος Μ. να βρίσκεται πάντοτε στα μαγαζιά με τη γυναίκα του και όμως να πηγαίνουν και οι δυο μαζί πάντοτε στην έξοχή;

Ο Β— Είπε και οι δυο τόσο κακοί, ώστε δεν θέλει ο ένας ν' αφήσει στον άλλο την ευχάριστη να μείνη μια στιγμή μόνος.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΦΟΡΟΥΣΕ

— Και πως, Κύρία, φορτάτε ακόμη πένθιμα, ενώ ο μακαρίτης ο σύζυγός σας έχει πεθάνει προ τριών ετών;

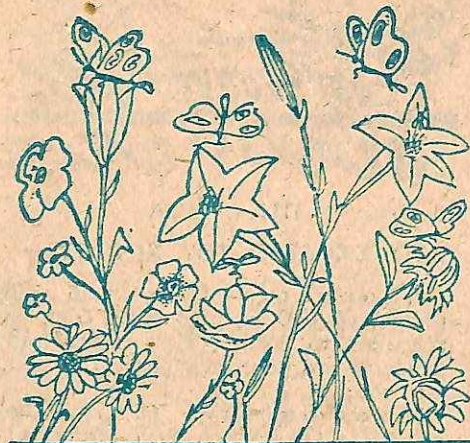
— Μά ξέρετε, Κύριε, τα φορώ άκόμη γιατί ο κόσμος μπορεί να ξεχάσει πως είμαι χήρα.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Μεγάλες υποσχέσεις, μικρά αποτελέσματα.

★ Ο δυνατός ποτέ δεν γνωρίζει τον πνευτό της ζηλοτυπίας. Αυτή είναι άρρωστία των αδυνάτων ψυχών.

★ 'Ετοιμάσου για τη δυστυχία πρίν αυτή σε προσβάλει. Θάναι λιγότερο δυσάρεστη.

ΠΡΩΤΗ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΝ

ΚΑΙ τώρα, ως θυγόμεν λιγάκι στὸν κή-
πο μας ἢ στὸ πλησιέστερο λειβάδι,
γιὰ νὰ μελετήσουμε ἀπὸ πῶς κοντά
δυσ-τρέις περιέργες ἐπινοήσεις τοῦ πνεύ-
ματος τοῦ φυτοῦ, τὰ τεχνάσματα δηλαδὴ
ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν
γονιμοποίησι.

Χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθοῦμε πολὺ ἀπὸ τὸ
σπίτι, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ θροῦμε μιὰν
ἀνθισμένη φυλλωσιά, τριγυρισμένη ἀπὸ
μελίσιαι, μέσα στὴν ὁποίαν κατοικεῖ ἕ-
νας ἐπιτηδεύτατος μηχανικός. Εἶναι ἕνα
λουλούδι, φυσικὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ
γνωστότερα.

Ἀσφαλῶς, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πὺν
νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴ φασκομηλιά, πὺν σὲ
πολλὰ μέρη λέγεται καὶ ἀλφασκιά.

Εἶναι ἕνα χειλοστέφανον φυτὸ, πὺν ἔχῃ
χωρὶς μεγάλες ἀξιώσεις. Κάνει ἕνα με-
τριοφανέστατο λουλούδι, πὺν ἀνοίγει ὀρ-
μητικώτατα στὴν ἐποχὴ του, δηλαδὴ τὴν
ἀνοιξί, σὺν πεινιᾶσὶ στόμα πὺν θέλει νὰ
ροῦφήξῃ τίς ἡλιακὰς ἀκτίνες.

Ὑπάρχουν ἀπειρες ποικιλίες ἀπὸ τὸ
φυτὸν αὐτὸ, μὲ διαφορετικὰ λουλούδι ἢ
κάθε μιὰ, πὺν δὲν υἱοθέτησαν ὅλες, οὔτε
ἐτελειοποίησαν στὸν ἴδιον βαθμὸ τὸ σύ-
στημα γονιμοποιήσεως, πὺν πρόκειται τώ-
ρα νὰ ἐξετάσουμε.

Πρὸς τὸ παρὸν, θ' ἀσχοληθοῦμε μόνον
μὲ τὴν κοινότερη φασκομηλιά, πὺν ἀνθί-
ζει κάθε ἀνοιξί καὶ σκεπάζει μὲ τὰ λου-
λούδια της ὅλες τίς μάνδρες καὶ τοὺς ἐ-
λαιώνας, σὺν μὲ βαρὺτιμο χαλί, μενεξε-
δένιο.

Σὰς βεβαιῶ, ὅτι οἱ ἐξώστες των με-
γάλων μαρμαρίνων παλατιῶν καὶ ἐπαύ-
λεων, ὅπου παραθερίζουν τὴ στιγμὴν αὐ-
τὴ οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου,
ποτέ δὲν εἶχαν ὠραιότερον, πολυτελέστε-
ρον καὶ πῶς μυροβόλον διάκοσμο. Νομί-
ζει κανεὶς ὅτι αἰσθάνεται τὸ ἄρωμα τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅταν ὁ ἥλιος λάμπῃ
φλογερώτατος, τὰ μεσημέρια τοῦ καλο-
καιριοῦ.

Ἄς προχωρήσουμε τώρα στὶς λεπτομέ-
ρειες:

Τὸ στίγμα, δηλαδὴ τὸ θηλυκὸ ὄργανο
τοῦ λουλουδιοῦ, εἶναι κλεισμένο μέσα σ' ἕ-
να ὄνω χεῖλος τῆς στεφάνης, πὺν σχηματίζει
ἕνα εἶδος κουκούλας. Ἐκεῖ βρίσκονται
ἐπίσης καὶ οἱ δύο στήμονες, δηλαδὴ τὰ
ἀρσενικὰ ὄργανα τοῦ άνθους.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ γονιμοποιήσουν οἱ στή-
μονες τὸ στίγμα, πὺν ἴδιον λουλουδιοῦ, μὲ
τὸ ὁποῖον συγκατοικεῖ σὺν εὐωδιασμέ-
νῳ νυμφικῷ θάλαμῳ, τὸ στίγμα εἶναι δι-
πλὸ σὲ ὕψος, ὥστε καμμιάν ἐλπίδα δὲν ἔ-

χουν νὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ τὸ φθάσουν.
Συμβαίνει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη
ἐξυπνότερο, γιὰ τὴν ἀποφυγὴ κάθε ἐν-
δεχομένου: Τὸ λουλούδι εἶναι «προαν-
δρικό», ὅπως λένε οἱ βοτανολόγοι. Οἱ
στήμονες δηλαδὴ ὠριμάζονται πρὶν ἀπὸ τὸν
ὑπερον, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν τὸ θηλυκὸ
εἶναι ἀρκετὰ ὠρимо, τὰ ἀρσενικὰ ἔχουν
ἐντελῶς ξεραθῇ.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ μιὰ δύναμις
ἐξωτερικὴ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐ-
νωσιν, μεταφέροντας ἀπ' ἐξῶ τὴν γῆριν
στὸ στίγμα πὺν ἔχει ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ
τοὺς στήμονες.

«ΑΝΕΜΟΦΙΛΑ» ΚΑΙ «ΕΝΤΟΜΟΦΙΛΑ»

Ὑπάρχουν μερικὰ λουλουδία, τὰ λεγό-
μενα «ἀνεμόφιλα» πὺν ἐμπιστεύονται
στὸν αἶρα αὐτὴ τὴ φροντίδα. Ἀλλὰ ἡ φα-
σκομηλιά (πὺν ποτελεῖ τὴν συνηθέστερη
περίπτωσι) εἶναι ἐντομόφιλον, δηλαδὴ
τραβάει τὰ ἐντομα καὶ μονάχα στὴ βοή-
θειά τους ὑπολογίζει.

Ἀλλὰ τὸ λουλούδι αὐτὸ, πὺν γνωρίζει
πέρα πολλὰ πράγματα, δὲν ἀγνοεῖ ὅτι σ'
αὐτὸ τὸν κόσμο καμμὴν συμπάθεια δὲν
πρέπει νὰ περιμένη ἀπὸ κανέναν, καὶ καμ-
μιὰν εὐσπλαχνικὴ βοήθεια. Δὲν χάνει λοι-
πὸν τὸν κόπο του ἀπευθύνοντας ἀνώφε-
λες παρακλήσεις στὴ μέλισσα.

Τὸ καλὸ αὐτοῦ ἐντομο, ὅπως κάθε ζων-
τανὴ ὑπαρξὶς πὺν παλεῖται κατὰ τοῦ θα-
νάτου σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, δὲν ἔχῃ παρὰ
μόναχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τὸ
εἶδος του, καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου
γιὰ τὰ ἄλλα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ τὸ δια-
τρέφουν. Πῶς, λοιπὸν, θὰ τὴν ἀναγκά-
σῃ, τὸ λουλούδι τὴ μέλισσα, νὰ τοῦ προ-
σέβῃ ἀκουσίως, ἢ τοῦλάχιστον ἐν ἀ-
γνοίᾳ της, τὴν γαμήλιον αὐτὴν ὑπηρε-
σίαν;

Τὸ λουλούδι εἶναι ἐξυπνότερο, καθὼς
εἴπαμε. Ἐφοδιάστηκε, λοιπὸν, μὲ θου-
μάσιες ἐρωτικὰς παγίδες, πὺν τὸ ἐξυπν-
ότερόν περιγράφει.

Στὸ βάθος μιᾶς μεταξωτῆς σκηνῆς, πὺν
ἔχει τὸ χροῖμα τοῦ μενεξέ, ἔχει πάντα πρό-
χειρες μερικὲς σταγόνες νέκταρ. Εἶναι τὸ
δόλωμα αὐτοῦ.

Αὐτὸ τὸ μέλι θὰ ξεχειλίσῃ κάποτε, ἂν
δὲν προφθάσῃ νὰ τὸ ρουφήξῃ κάποια μέ-
λισσα. Ἀλλὰ τὸ συγκατοικεῖν δύο νήματα
παράλληλα, πὺν ὀρθώνονται σὺν κηπα-
ρίσιαι, καὶ μοιάζουν ἀρκετὰ μὲ τὰ στη-
ρίγματα μιᾶς ἀρκασιᾶς γέφυρας.

Στὴν κορυφὴ ἀπὸ κάθε νήμα βρίσκεται
ἕνας μικρὸς ἄσκος, ὁ ἀνθή, ἔχειλος ἀπὸ
γῆριν. Καὶ ἀπὸ κάτω βρίσκονται δύο μι-
κρότεροι ἄσκοι, πὺν χρησιμεύουν ὡς ἀν-
τίθερον.

Ὅταν ἡ μέλισσα μὴ μέσα σὺν λου-
λουδί, γιὰ νὰ φθάσῃ σὺν νέκταρ, πρέπει
νὰ σπρώξῃ μὲ τὸ κεφάλι της τοὺς δύο
μικροὺς ἄσλους. Τὰ δύο νήματα, πὺν πε-
ριστρέφονται σ' ἕνα ἄξονα, ταιλαντεύον-
ται ἀμέσως, καὶ οἱ ἀνθήρες, πὺν εἶναι
ἀπὸ πάνω, ἔρχονται καὶ ψαύουν τίς λαγό-
νες τοῦ ἐντόμου, τίς ὁποῖες γεμίζουν μὲ
γονιμοποιὸν σκόνιν.

Μόλις βγῇ ἡ μέλισσα, τὰ δύο ἐκείνα
στηρίγματα πὺν ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ἐ-
λατηρίου, ξαναφέρνουν τὸν μηχανισμό
στὴν ἀρχικὴ του θέσι καὶ ὅλα εἶναι ἐτοι-
μα νὰ λειτουργήσουν γιὰ τὴν περίπτωσι
νέας ἐπισκέψεως ἐντόμου.

ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΥΠΕΡΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι παρὰ τὸ μισὸ μέ-
ρος τοῦ δράματος. Ἡ συνέχεια γίνεται
μὲ ἄλλη σκηνοθεσία, σ' ἕνα γειτονικὸ λου-
λούδι, ὅπου οἱ στήμονες ἔχουν ἐντελῶς
μαραθῇ, καὶ ἔχει μείνει μόνος του ὁ ὑ-
περον πὺν περιμένει τὴν γῆριν.

Ὅταν, λοιπὸν, ἐρθῇ ἡ κατάλληλη στιγ-

μή, ὁ ὑπερον βγαίνει ἀργὰ ἀπ' τὴν κα-
λύπτρα, μακραινέι, κυρτώνει, χωρίζεται
στὰ δύο, ὥστε νὰ φράξῃ αὐτὸς πᾶ τὴν
εἰσοδο τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου.

Καθὼς σπεύδει πρὸς τὸ νέκταρ, ἡ μέ-
λισσα περνάει ἐλεύθερα τὸ κεφάλι κάτω
ἀπὸ τὸ κρεμαστὸ ἐκείνο δίκερνο, ἀλλὰ οἱ
λαγόνες καὶ ἡ ἀκτὴ τῆς δυσκολεύονται νὰ
περάσουν. Ἔτσι ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ
τὸ δίκερνο ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου τὰ ἀγγι-
ξαν οἱ στήμονες, ὅταν ἀφῆσαν ἐπάνω τους
τὴν γῆριν.

Τότε, τὸ δίκερνο στίγμα ἀπορροφᾷ
λαίμαργα τὴν ἀργυρόχρωμη σκόνη καὶ ἡ
ἐμφόρησις συντελεῖται κατὰ τὸν περιέρ-
γον αὐτὸν τρόπον.

Εἶναι, ἄλλως τε, εὐκόλο, μπάζοντας
κανεὶς μέσα σὺν ἄνθος ἕνα λεπτότατο ξυ-
ραφάκι ἢ τὴ μύτη ἐνὸς σπύριτον, νὰ βάλλῃ
εἰς κίνησιν τὸν μηχανισμόν καὶ νὰ παρα-
τηρήσῃ τὴν θαυμαστὴν ἀκρίβεια ὅλων τῶν
κινήσεών του.

ΣΤΟ ΖΕΝΙΘ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ

Οἱ ποικιλίες τῆς φασκομηλιάς εἶναι
πέρα πολλὰς —πεντακόσιες περίπου— καὶ
ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένα εἶδος πὺν νὰ
μὴ μετέτρεψῃ μιὰ λεπτομέρεια τοῦ μηχαν-
ισμού αὐτοῦ.

Μερικὰ εἶδη ἐδιπλασίασαν καὶ ἄλλα ἐ-
τριπλασίασαν τὸ μήκος τοῦ ὑπερον, ὥστε
ὄχι μόνον νὰ ἐξέχῃ ἀπ' τὴν καλύπτρα, ἀλλὰ
καὶ νὰ πέφτῃ σὺν λοφίῳ μπροστὰ στὴν
εἰσοδο τοῦ άνθους.

Ἔτσι, τὰ λουλουδία αὐτὰ ἀποφεύγουν
τὸν κίνδυνον τῆς γονιμοποιήσεως ἀπὸ τὸν
ἑαυτὸ τους, πράγμα ἄλλως τε ἐντελῶς ἀ-
δύνατον, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ προτανδρία, ἡ
ὠρίμανσις δηλαδὴ τῶν στήμονων πρὶν ἀπὸ
τὸν ὑπερον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν δὲν συν-
νέβαινε, μὲ τέτοιο μήκος πὺν ἔχει ὁ ὑ-
περος, ἡ μέλισσα, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄν-
θος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ
τὸ στίγμα.

Ἀλλὰ λουλουδία, στὴν κίνησι τῆς αἰ-
ώρας, προκαλοῦν μεγαλύτερη διάτασι
τῶν ἀνθῶν. καὶ χτυποῦν ἴαι μὲ πῶς
μεγάλῃν ἀκρίβεια τίς λαγόνες τῶν ἐν-
τόμων.

Ἀλλὰ, τέλος, δὲν μπόρεσαν νὰ τελειο-
ποιήσουν καὶ νὰ δώσουν σ' ἐφαρμογὴ ὅλα
τὰ μέρη τοῦ μηχανισμοῦ. Ὑπάρχει, λόγου
χάριν, ἕνα εἶδος φασκομηλιάς, μὲ ἄσπρα
λουλουδία ἐλαφρὰ χρωματισμένα πρὸς τὸ
λίλα, πὺν σὺν ἄνθος τους δὲν ὑπάρχει
οὔτε ἴχνη αἰώρας. Οἱ στήμονες καὶ τὸ
στίγμα βρίσκονται φθόρην - μίγδην μέ-
σα σὺν κάλυκτι, ὅπου τὰ πάντα φαίνον-
ται ἐγκαταλειμμένα καὶ ἀνοργάνωτα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκείνος
πὺν θὰ συνεκέντρωνε τίς πολυάριθμες ποι-
κιλίες τοῦ χειλοστέφανου αὐτοῦ φυτοῦ,
θὰ μποροῦσε ν' ἀναπαραστήσῃ ὅλη τὴν
ἱστορίαν του, ν' ἀκολουθήσῃ ὅλους τοὺς
σταθμοὺς τῆς ἐπινοήσεως, ἀπὸ τὴν πρῶ-
τὸν ἀταξία τῆς λευκῆς φασκομηλιάς
μέχρι τίς τελευταῖες τελειοποιήσεις τῆς
φαρμοκευτικῆς.

Τί νὰ πῇ κανεὶς καὶ τί νὰ φαντασθῇ
γιὰ ὅλ' αὐτὰ; Τὸ σύστημα εἶναι ἀκόμη
ὑπὸ μελέτην σὺν ἀρωματικὸ αὐτὸ εἶδος
τῶν φυτῶν; Βρίσκεται πάντα ὑπὸ δοκι-
μῇ; Δὲν ἀνεγνώρισαν ἀκόμη ὅλα τὰ λου-
λούδια τὰ ἔξοχα πλεονεκτήματα τῆς ἀν-
τομάτου αἰώρας;

Κάτι τέτοιο θὰ συμβαίῃ. Ὅλα αὐτὰ
δὲν εἶναι μόνιμα καὶ στερεότυπα. Γίνον-
ται συζητήσεις καὶ πειράματα σὺν φυτι-
κὸ αὐτὸν κόσμο, τὸν ὁποῖον νομίζομε ἀ-
νόητον, ἐνὸν κατὰ βάθος εἶναι προικισμέ-
νος μὲ τέτοια νοημοσύνη, ὥστε μπροστὰ
του νὰ καταπλήσσονται καὶ οἱ μεγαλύ-
τεροι σοφοί!

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΑΙΓΚ

ΦΥΛΑΚΕΣ χωρὶς σίδερα

Περίεργες καταδίκες τῶν Ἀμερικανικῶν δικαστηρίων

Η ζωὴ στὶς Ἀμερικανικὲς φυλα-
κὲς δὲν εἶναι ἀπλῶς ὑποφερτὴ.
Εἶναι τὸν ἀντικείμεν ἀρκετὰ ἀνετη
καὶ μάλιστα πολυτελής, ἀφοῦ πολλοὶ
ἀνεργοὶ ἔφθασαν σὺν σημείον νὰ τὴν
ἐπιζητοῦν καὶ νὰ τὴν προκαλοῦν, κά-
νοντας μερικὰ παραπτώματα, πὺν
τοὺς ἐξασφαλίζουν μιὰν ἀμέριμνη καὶ
εὐχάριστη διαμονὴ ἐπὶ δέκα πέντε ἡ-
μέρες ἢ ἕνα μῆνα.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερον εἶναι πὺν ἡ πο-
λυτέλεια αὐτῆ τῶν Ἀμερικανικῶν φυ-
λακῶν ἔκαμε τοὺς πραγματικούς κα-
κοποιούς πῶς τολμηροὺς καὶ θρασεῖς.
Χωρὶς κανένα δισταγμὸ, τὰ παίζουν
ὅλα γιὰ ὅλα, ἐφ' ὅσον δέβαια ἡ «ἐπι-
χειρήσις» στὴν ὁποίαν ἐπι-
πρόκειται νὰ τοὺς δδηγῇ στὴν ἡ-
λεκτρικὴ καρέκλα. Ἄν ἀνακαλυφθοῦν
καὶ συλληφθοῦν, τὸ χειρότερον πὺν
μποροῦν νὰ πάθουν εἶναι νὰ κλεισθοῦν
μέσα σὲ μιὰ φυλακὴ ἐπὶ ἕνα διάστη-
μα, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ μπορέσουν ὁ-
χι μόνον νὰ ἀναπαυθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ
καταστρώσουν μὲ ὅλη τους τὴν ἡρε-
μία τὰ μελλοντικὰ σχέδιά τους.

Γιὰ τὸν Ἀμερικανὸν κακοποιό, ἡ φυ-
λακὴ εἶναι ἕνα εἶδος «διακοπῶν», πὺν
τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ξεκουρασθῇ καὶ
νὰ ἀναλάθῃ δυνάμεις.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δικασταὶ εἶναι λυσ-
σάδεις πολέμοι κάθε κινήσεως πὺν
ἀποβλέπει στὴν καλύτερευσιν τῆς ζω-
ῆς μέσα στὶς φυλακὲς. Ἐπειδὴ ὅμως
δὲν μποροῦν νὰ καταπολεμήσουν τὴν
τάσι αὐτὴ, πὺν χαρακτηρίζει τὴν Ἀ-
μερικανικὴ νοστορία, ἐσκέφθηκαν ν'
ἀντιδράσουν μ' ἕνα ἄλλο τρόπο, πὺν
φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε ἀρκετὰ ἀποτελε-
σματικός.

Ἐποφελήθηκαν ἀπὸ τὴν εὐχέρεια
πὺν τοὺς δίνουν οἱ Ἀμερικανικοὶ νόμοι
στὴν ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς καὶ ἀπὸ ἀρ-
κετὸν καιρὸ τώρα ἐκδίδουν τίς πῶς
περίεργες ἀποφάσεις, πὺν ἀναφέρον-
ται σὲ δικαστικὰ χρονικά.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

Τελευταῖα, ἕνας δικαστὴς τῆς Νέας
Ὑόρκης, θέλοντας νὰ καταπολεμή-
σῃ τὴν ἐπιδημία τῶν ἀπαγωγῶν μι-
κρῶν παιδιῶν, πὺν γίνονται ἀπὸ
γκάγκστερ, διέταξε νὰ... ἀπαγάγουν
τὸ παιδί ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τὸ
κλείσουν μέσα σ' ἕνα κρατικὸ ἱδρυμα.
Ἐπειτα παρήγγειλε σὺν πατέρα
του ὅτι θὰ τοῦ τὸ ἀπέδιδε μετὰ πέν-
τε χρόνια, ἂν σὺν διάστημα αὐτὸ δὲν
ἔκανε καμμιάν ἀπαγωγὴν.

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἐξῆς παράδο-
ξο. Ὁ γκάγκστερ, πὺν ἀγαποῦσε πολ-
λὸ τὸ παιδί του, ἐπεσκέφθη τὴν ἄλλη
μέρα τὸν δικαστὴ καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅ-
τι αὐτὸς καὶ ἡ συμμορία του εἶναι στὴ
διάθεσί του γιὰ τὴν καταπολέμησι
τῶν ἀπαγωγῶν πὺν θὰ ἐγίνονταν ἀπὸ
ἄλλες σπεῖρες!

Ο ΛΥΚΟΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ... ΑΡΝΑΚΙ

Πιὸ περίεργη εἶναι μιὰ ἄλλη ἀπό-
φασις ἐνὸς δικαστοῦ τῆς Μινεα-
πόλεως.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα καθ' ὑποτρο-
πὴν κακοποιό, πὺν εἶχε διαρρήξῃ ἕνα
ἀδάμαντοπαλεῖο.

Ὁ δικαστὴς τὸν ἐρώτησε:
—Τί προτιμᾷς; Πέντε χρόνια φυ-
λακὴ ἢ ἕνα χρόνον στὴν ὑπηρεσία διώ-
ξεως τοῦ ἐγκλήματος;

Ὁ κακοποιὸς ἔμεινε ἀναυδός.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι προτιμᾷς τὸ
δεύτερο. Θὰ σοῦ δοθῇ ἔτσι ἡ ἀφορμὴ
νὰ ξεκαθαρίσῃς τοὺς λογαριασμοὺς
σου μὲ μερικοὺς πρῶην συναδέλφους
σου, πράγμα πὺν θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ
ὠφέλιμο στὴν κοινωνία. Πρόσεξε ὁ-
μως! Ὁ κανονισμὸς αὐτῆς τῆς ὑπη-
ρεσίας εἶναι πολὺ αὐστηρὸς. Τὸ παρα-
μικρότερον παράπτωμα θὰ σὲ στείλῃ
κατ' εὐθείαν στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα.
Πήγαινε καί... καλὴ τύχη σὺν και-
νούργιο σου ἐπάγγελμα!

ΕΝΑ ΦΙΛΙ = ΤΡΙΑ ΓΚΟΛ

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι εἶχε προ-
σαχθῇ σὺν δικαστήριον ἕνας πο-
δοσφαιριστὴς, πὺν κατηγορεῖτο
ὅτι εἶχε φιλήσῃ μιὰ χορεύτρια σ' ἕ-
να δημόσιο κέντρον.

Ὁ δικαστὴς ἦταν φίλαθλος καὶ τὸ
ἔδειξε στὴν περίπτωσι αὐτὴ μὲ τὸ πα-
ραπάνω.

—Καταδικάζεις, εἶπε σὺν κατη-
γορούμενο, σὲ πρόστιμο διακοσίων
δολλαρίων...

— Ἡ ποινὴ εἶναι πολὺ μεγάλη, διε-
μαρτυρήθη ὁ συνήγορος τοῦ κατηγο-
ρουμένου. Γιὰ ἕνα ἀπλό φίλ...

—Κί' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι
μεγάλῃ, ἀπήντησε ὁ δικαστὴς. Ἀλλ'
ὁ πελάτης σας μπορεῖ ἂν θέλῃ νὰ τὴν
...ἐξαγοράσῃ.

— Πῶς; ἔκαμαν ταυτόχρονως ὁ συ-
νήγορος καὶ ὁ κατηγορούμενος.

—Αὐριο ἡ δμάς σας δίνει τὸν τελι-
κὸ ἀγῶνα τῆς πρὸς τὴν δμάδα τοῦ
«Λευκοῦ Ἀετοῦ». Ἐάν κατορθώσετε
νὰ ἐπιτύχετε τρία γκολ στὰ τριάντα
πρῶτα λεπτά, σὰς ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὸ
πρόστιμο.

Συγχρόνως ἐγύρισε πρὸς τὴν χο-
ρεύτρια.

—Νομίζω, μίς, εἶπε, ὅτι ἕνας ἄν-
θρωπος πὺν μπορεῖ νὰ κερδίσῃ τρία
γκὸλ μέσα σὲ τριάντα λεπτά ἀξίζει ἕ-
να φτωχὸ φίλ...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐδόθηκε ὁ ἀγὼν.

Ὁ ποδοσφαιριστὴς ἐθριάμβευσε.
Μέσα σὺν πρῶτῳ ἡμίχρονῳ κατάρθω-
σε νὰ χάρισῃ στὴν δμάδα του ὄχι
τρία, ἀλλὰ τέσσαρα γκολ. Καὶ στὴν
πρῶτη γραμμὴ τοῦ πλήθους, πὺν τὸν
ἀπεθέωσε, θρισκόταν ἡ χορεύτρια,
πὺν, αὐτὴ τὴν φορὰ, ἔσπευσε μόνη τῆς
νὰ τὸν φιλήσῃ.

ΕΝΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟ...

Ο δικαστὴς τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν
κηρύξει τὸν πόλεμον ἐναντίον μι-
ᾶς ἄλλης ἐπιδημίας: τῶν αἰτή-
σεων ἀποζημιώσεως πὺν κάνουν πολ-

Χες νέες έναντιον διαφόρων εκατομμυρίων, με την δικαιολογία ότι τις εξέθεσαν. Καί ένας Θεός ξέρει πόσες παρόμοιες αιτήσεις υποβάλλονται στα Αμερικανικά δικαστήρια κάθε έβδομάδα!

Πριν από λίγον καιρό, μια νέα από την Φλωρίδα είχε προσκληθεί σε μια ναυτική έορτη, που εδίδετο από έναν δμύλο. Κατά την διάρκεια της έορτης, γνωρίσθηκε με έναν εκατομμυρίο, που της έπρότεινε έναν μικρό περίπατο με ένα βενζινοκίνητο κανό. Η νέα εδέχθηκε και ο περίπατος αυτός από μικρός έγινε πολύ μεγάλος. Διήρκεσε όλη τη νύχτα.

Αλλά την άλλη μέρα μια αίτηση αποζημιώσεως υπεβάλλετο έναντιον του εκατομμυριούχου.

— Γιατί έπήγατε σ' αυτόν τον περίπατο; έρώτησε ο δικαστής τη νέα. — Ενόμιζα ότι θα μου έπρότεινε γάμον.

— Κι' έσείς, έρώτησε γυρίζοντας προς τον εκατομμυριούχο, γιατί έπρότεινα αυτό τον περίπατο;

— Εγώ, απήντησε εκείνος, είχα έλθει για να διασκεδάσω. Αλλά δεν έσκέφθηκα ποτέ να προτείνω γάμο σε μια νέα, που μένει πρόθυμα μια ολόκληρη νύχτα μαζί μ' έναν άνδρα...

— Είπε αλήθεια ότι έμεινανε όλη την νύχτα; έρώτησε ο δικαστής τη νέα. — Ναι... αλλά το έκανα γιατί έπερμινα από τη μια στιγμή στην άλλη να μου κάμη την πρότασή του.

Ο δικαστής συνωφρυώθηκε.

— Εκάματε, είπε στον εκατομμυριούχο, κάτι που δεν έπρεπε να κάμετε, και γι' αυτό πρέπει να τιμωρηθείτε. Θα πληρώσετε ως αποζημιώσιν στη νέα χίλια πεντακόσια δολάρια.

Κατόπιν έγύρισε προς τη νέα, που δεν έκρυβε τη χαρά και τον ένθουσιασμό της

— Αλλά κι' έσείς, είπε, εκάματε κάτι που δεν έπρεπε να κάμετε. Ένα μικρό μάθημα θα σάς χρησιμεύση για να μάθετε πως μι' νέα δεν πρέπει να διακινδυνεύη ποτέ την υπόληψή της. Σας καταδικάζω σε πρόστιμο χιλίων τετρακοσίων ενενήκοντα εννέα δολαρίων. Θα κρατήσετε ένα δολλάριον για να θυμάσθε πάντα τη μικρή αυτή περπέτεια και... ως αποζημιώσιν για την έσφραγισή των ελπίδων σας!

ΜΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΕΙΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Αλλ' η απόφασις ενός δικαστού της Μασσαχουσέτης υπήρξε πραγματικά Σολομώντειος. Έπρόκειτο για την κλοπή ενός ιδιωτικού χρηματοκιβωτίου. Οι δρόσοι ήσαν τρείς, αλλ' έως ότου συλληφθούν είχαν κατασταλήσει το ποσόν της κλοπής, πού, άλλως τε, δεν ήταν πολύ σοδαρόν.

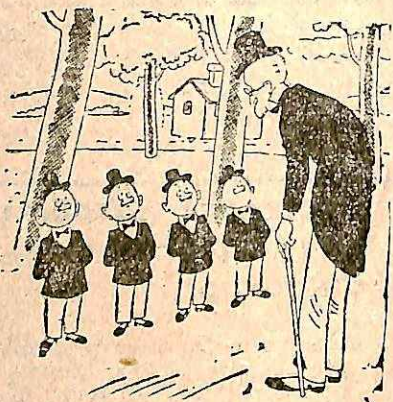
— Πρέπει να τὸ πληρώσετε, είπε ο δικαστής.

Έκείνοι διαμαρτυρήθηκαν, λέγοντας πως βρίσκονται σε απόλυτη αδυναμία.

— Καλά, απήντησε ο δικαστής. Θα διορθώσωμε τὰ πράγματα. Θεωρῶ περιττὸ νὰ σὰς στείλω στὴ φυλακή. Ἀντὶ αὐτῆς θὰ σὰς στείλω στὴν... ὑπηρεσία προστασίας ἀμάχου πληθυσμοῦ. Θὰ ἐργασθῆτε ἐκεῖ ὑπὸ ἐλεγχον στὴν κατασκευή καταφυγίων ὡς ὅτου ξεπληρώσετε αὐτὸ τὸ ποσόν.

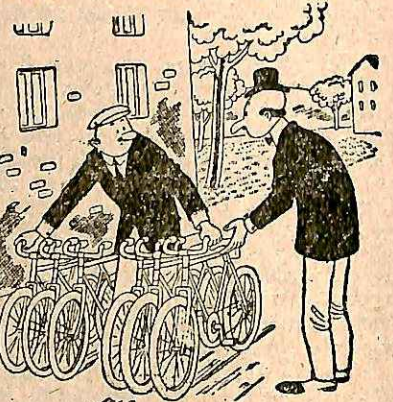
— Ο νόμος προβλέπει μόνο φυλάκιση, παρετήρησαν οἱ συνήγοροι.

— Πολύ καλά, απήντησε ο δικαστής. Τους καταδικάζω τότε σε φυλάκιση τῶν ἑβδομάδων, ὅσες εἶνε οἱ... ἐκατοντάδες τῶν δολλαρίων πού ἐκλειψαν. Ἄν ὁ λογαριασμός αὐτὸς τοὺς κουράζῃ, μποροῦν νὰ προτιμήσουν τὴν πρώτη λύση.

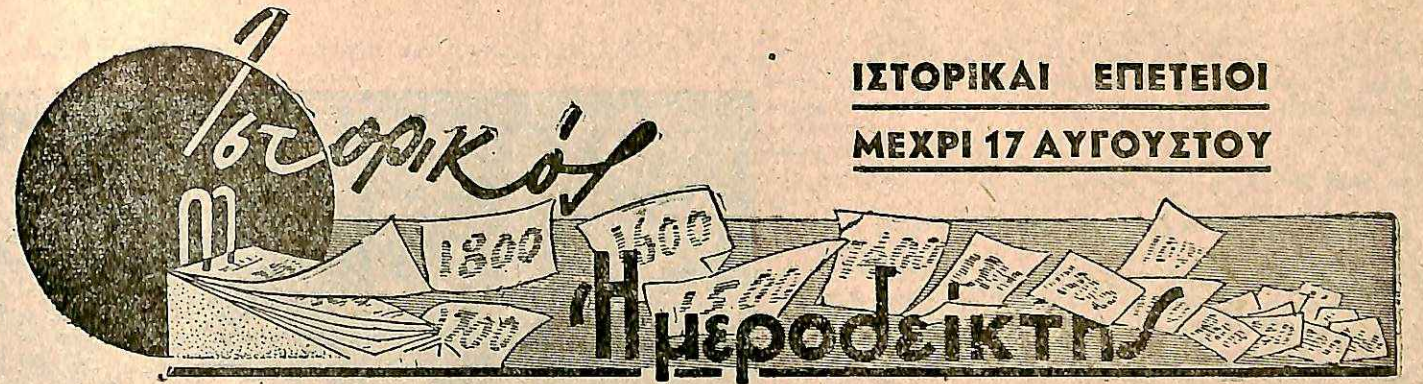
— Εἴσατε τετράδυμοι;

— Όχι. Εἰμαι ὁ κύριος Τάδε, ἀλλὰ ἔγινα τέσσερα κομμάτια γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω κάποιον φίλο μου.

— Δικά σου εἶνε καὶ τὰ ἔξη αὐτὰ ποδήλατα;

— Ναι. Μοῦ εἶπαν ὅτι κάνει τὸ καθένα 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, καὶ πῆρα ἔξη, γιὰ νὰ κάνω 180.

14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1834: Καθαίρεσις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινίου τοῦ Α'. Ο Κωνσταντῖος γεννήθηκε τὸ 1770 στὴν Κωνσταντινούπολη. Ο πατέρας του ἦταν κρητικὸς καὶ ἡ μητέρα του βυζαντινὴ. Τὰ πρώτα μαθήματα τὰ πήρε στὸ σχολεῖο τῆς συνοικίας Εὐλόπερτα τοῦ Γαλατῆ, ἀργότερα δὲ, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ θεοῦ Κυρίλλου, τοῦ περιφημοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ ὁρους Σινῆ, πού ἦταν πασίγνωστος γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν του μόρφωσιν τὴ σεμνότητά καὶ τὸν σπάνιον χαρακτήρα του ἐπέδωθε στὴ σπουδὴ τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Γρήγορα χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν θεὸ τοῦ διακός.

Τὸ 1788 πῆγε μαζί με τὸν προστάτη του στὸ Ἰάσον ὅπου συνεπλήρωσε τὴ μόρφωσιν. Ὑστερὰ δὲ ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Ρώσων στὴ Ρουμανία ἐστάλη χάρις στίς φροντίδες τοῦ στρατάρχου Ρομανζόφ, στὴν Ἀκαδημία τοῦ Κιέβου ὅπου ἐπὶ τέσσερα χρόνια ἀκολούθησε τὴ φιλοσοφία καὶ τὴ θεολογία καὶ ἔγινε κάτοχος τῆς λατινικῆς, τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς σλαβικῆς.

Τὸ 1795 ταξίδεψε στὴν Αἴγυπτον. Στὸ Κάιρο γνωρίστηκε με τοὺς Σινάιτες πατέρας κι' ἔγινε μέλος τῆς ἀδελφότητός των. Δύο χρόνια ἀργότερα, χειροτονήθηκε στὸ Ἰάσον ἱερομόναχος. Ἀργότερα δὲ γενόμενος ἀρχιμανδρίτης ἐστάλη γιὰ δευτέρω φορά στὸ Κίεβο, ὡς ἡγουμένος τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία ὤνῃτο στὴν κυρίαρχα τοῦ Σινῆ.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ τοῦ Κυρίλλου ἐξελέγη παμψηφεί ἀπὸ τοὺς Σινάιτες πατέρας, κατὰ πρότασιν τοῦ φίλου του Εὐγενίου Βουλγάρωφ, ἀρχιεπίσκοπος.

Ἀφοῦ ἔλαβε τὴν κανονικὴν χειροτονίαν στὰ Ἱεροσόλυμα, πῆγε στὴν Κύπρον, ὅπου ἔμεινε ἐπὶ 6 ἔτη στὸ ἐκεῖ Συναϊτικὸ Μετόχι, ἀσχολούμενος στὴν μελέτῃ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καὶ ἱστορικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ ἐκτίμησι.

Τὸ 1811 γύρισε στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸν μὲν χειμῶνα ἔμεινε στὸ Συναϊτικὸ Μετόχι τοῦ Γαλατῆ τὸ δὲ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρον στὸ ὁμορφὸ νησί τῆς Ἀντιγόνης. Ἐκεῖ ἐρισκόταν στὸ στοιχεῖο του. Ἀνάμεσα στὰ ἀναγνόμενα του βιβλία, μετέφερε τὸν καιρὸ του συγγράφοντας τὴν ἀρχαιοπρεπὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς ὅμως νὰ παραλείπῃ καὶ τὰ καθήκοντά του, παρέχοντας πρὸς τὴν συνδρομὴν του σὲ πολλὰ κοινωνοφελῆ καὶ φιλολογικὰ ἱδρύματα τῆς ἐκκλησίας τοῦ γένους.

Τὸ Μετόχι αὐτὸ τῆς Ἀντιγόνης, λέει ὁ Κ. Ἀριστοκλής, εἶχε μεταβληθῇ σὲ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν τῆς Πόλεως. Ἐβλεπε ἐκεῖ κανεὶ νὰ προσέρχονται διὰ ἀρκῶν πατριάρχαι καὶ ἀρχιερεῖς, πολιτικοὶ ἀρχόντες, ὁμογενεῖς καὶ ἕτεροι, γιὰ ν' ἀκούσων τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν σὲ διάφορα ζητήματα.

Κατὰ τὴν ἐκφῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανστασεως, φοβήθηκε καὶ κρύφθηκε στὴν Ἀντιγόνη, ὅταν δὲ τὰ πράγματα ἡσυχάσαν, ἐξωσθέντος ἀπὸ τὸν Οἰκουμένικόν θρόνον τοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου, ἐξελέγη παμψηφεί στὴν θέσιν του. (6 Ἰουλίου 1830).

Ο Κωνσταντῖος ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν λόγιος Πατριάρχης.

Ἡ μέριμνα πού ἔδειξε γιὰ τὴν παιδείαν κατὰ πολὺ συνέτεινε στὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ πρὸ πάντων στὴν συστηματικὴ μόρφωσιν τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ, συμφῶνα με τὰ ἔθνηκα ἱδεώδη παραμερίζοντας κάθε ξένην ἐπιρροή.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν πατριωτικὴν του αὐτὴν δρᾶσιν. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ κακόβουλη διαβολὴν στὴν Ὑψηλὴ Πύλιν, στὴν 14 Αὐγούστου 1834 καθρέθη καὶ ἐαναγύρισε στὴν Ἀντιγόνη, ὅπου ἐναεβόρηκε τὴν ἀγαπημένην του Μοῦσιν καὶ τὴν ποθητὴν ἡσυχίαν.

Ο Κωνσταντῖος πέθανε στίς 3 Ἰανουαρίου 1859.

16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 963: Οἱ καμπάνες ὁλῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Βυζαντίου χτυποῦσαν χαρμόσυνα. Κόσμος ἀπείρος με τὰ γιορτινὰ του εἶχε πλημυρίσει τοὺς δρόμους. Οἱ ἐξώστες καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ἦσαν πλούσια στολισμένα με χαλὰ καὶ φανταχτερὰ ὀφάσματα. Τὰ κρᾶν καὶ οἱ θώρακες, τῶν στρατιωτῶν λαμπροκομποῦσαν κάτω ἀπ' τὸν καλοκαιριτικὸν ἥλιον. Ὀλόκληρη ἡ πόλις θριασκῶν στὸ πόδι γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν νέον Αὐτοκράτορα τὸν Νικηφόρο Φωκά.

Τέλος, μέσα σὲ ζωηρὰ, ζητωκραυγὲς, περιστοιχισμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλη συνοδείαν, ὁ ἐνδοξὸς στρατηλάτης, ὁ νικητὴς τῶν Ἀράβων, ὁ κατακτητὴς τοῦ Χαλεπίου καὶ τῆς Συρίας, ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν του ἀπ' τὴν Χρυσὴ Πύλιν, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν ὑποδεχόταν ὡς σωτήρα τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Με τὴν συνηθισμένη ἐπισημοσύνη καὶ ἀποῦ πρώτα προσεχθήθηκε στὸν Ναὸ τῆς Θεοτόκου προηγούμενον τοῦ Τιμίου Σαυαρίου, πῆγε με τὰ πόδια στὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ Πατριάρχης με δόξακλον τὸν κληρὸν.

Ἀφοῦ προσκύνῃσε τὰ εἰκονίσματα ἀνέβηκε μαζί με τὸν Πολυεύκτο στὸν ἀμῶνα καὶ ἐστέφθηκε ἐπίσημα Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων, συνετάριος σὺν τὰ πούμε τῶν δύο νεαρῶν Αὐτοκρατόρων, Βασίλειον καὶ Κωνσταντίνου παιδίων τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Β'.

Τώρα πιά, γιὰ νὰ εἶνε ἀπόλυτα εὐτυχής, δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ νὰ δεχθῇ τὴν πῆν γλυκεῖαν ἀνταμοιβήν, δηλαδὴ νὰ παντρευθῇ τὴν νυναικα πού ποθοῦσε, τὴν γῆραι Αὐτοκράτειρα Θεοφανώ, στὴν ὁποίαν ὤφειλε τὸ στέμμα τοῦ Βυζαντίου.

Στίς 20 Σεπτεμβρίου 963 ἡ Νέα Ἐκκλησία ἐτέλεσε τὸν γάμον τῶν δύο ἐρωτευμένων.

Αὐτὸς ὅμως, ὁ γέρον-στρατιώτης δὲν ἦταν ὁ ἱδεώδης σύζυγος γιὰ μιὰ γυναῖκα θερμὴ καὶ ὠραία σὺν τὴν Θεοφανώ. Ἐλάττωσε τὴν Αὐτοκράτειρα, τὸν ἀσθενα ὅμως αὐτὸν ἐξανάλουσε. Ἐξ ἄλλου ὁ Φωκάς δὲν μπορούσε νὰ ἔλ συνεχῶς στὴν Αὐλή. Αὐτὸς ἦταν γεννημένος γιὰ τὸν πόλεμον. Μονάχα στὸ στρατόπεδον θριασκῶν στὸ πραγματικὸν του περιβάλλον.

Μετὰ τοῦ λοιπὸν τοῦ σκληροῦ Στρατηλάτου καὶ τῆς κομψῆς Αὐτοκράτειρας ἡ διαφορά ἦταν μεγάλη. Τὴν ἔβαρυνε καὶ θαρυνόταν. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ ἔχη σοβαρὰ ἐπαικόλυθα.

Ο Νικηφόρος εἶχε ἕναν ἀνεψιὸν τὸν Ἰωάννην Τσιμισκή. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὡς 45 ἐτῶν, κοντὸς ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ κομψός, ὁ ὁποῖος ἄρεσε φυσικὰ τὸν Θεοφανώ.

Ο Τσιμισκὴς ἦταν φιλόδοξος. Ἀρτισμῶνος ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος πού τὸν εἶχε ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὴν Αὐλή, γιὰ κάποιο ἐπείσοδι κατὰ τὸν πόλεμον ἀφορμὴ ζητοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἀπ' τὴν ἄλλη μερίαν ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχε κουρασθῇ μέσα στὴ γερωνική ἀγκυρά τοῦ Φωκά, δὲν μπορούσε πιά νὰ εἴ μακρύνῃ ἀπ' τὸν ἐραστὴ τῆς. Φαίνεται, πὼς ἦταν ὁ μοναδικὸς καὶ πραγματικὸς ἐρωτᾶς τῆς ζωῆς τῆς.

Παρασυρμένη ἀπὸ τὸ πάθος τῆς, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα ἐκτέλεσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ φρικωδέστερον τῶν ἐγκλημάτων, νὰ δολοφονήσῃ δηλαδὴ τὸν ἀντὶ τῆς.

Καὶ πρώτα-πρώτα χωρὶς τὴν ἐπιστροφὴν πού εἶχε στὸ Νικηφόρον κατάρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν Τσιμισκή.

Σὲ λίγο οἱ δύο ἐρασταὶ συναντήθηκαν καὶ πάλιν. Τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας καταστρώθηκε. Ἀνάμεσα στοὺς δυσσερεπτημένους στρατιώτους, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξέλεξε τοὺς συνωμότες. Οἱ συσκέψαι ἀκολούθησαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Τέλος ἔμειναν συμφωνοὶ σὲ ὅλα καὶ δὲν ἀπέμεινε παρὰ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐγκλήματος. Βρισκόμενος, λέει ὁ Λέων Δ΄ ὁσὸς — χρονόγραφος τῆς ἐποχῆς — στίς πρώτες μέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ δολοφονία εἶχε ὁρισθῇ γιὰ τὴν νύχταν τῆς 10ης ποδὲ τὴν 11ην. Τὴν προηγουμένη πολλοὶ συνομοῦνται μεταμφιεσμένοι σὲ γυναῖκες, μῆκαν με τὴν βοήθειαν τῆς Θεοφανώ, στὰ Ἀνάκτορα.

Τέλος ἔφτασε ἡ πραγματικὴ νύχτα. Ἦταν σχεδὸν ἑνδεκά. Εἶω ἔφευγε χιόνιν. Ἐπάνε

στὸ Βόσπορον ἕνας ἄγριος ἄνεμος φυσομαίνουσε. Μὲ μιὰ μικρὴ θάρκα ἀνηφώντας τὴν τρικυμία, ὁ Τσιμισκὴς διεπεραῶθη στὴν Ἀκτὴ, πού ἀπλωνόταν κάτω ἀπ' τὰ τεῖχη τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων. Μὲ ἕνα καλὰ πού ἦταν κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα σχοινί, τὸν ἀνέβασαν στὸν γυμναστικόν. Εκεί τὸν ἐπερίμεναν οἱ συνωμότες. Ὁλοι, μαζί με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀρχηγὸν τοὺς, μῆκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Αὐτοκράτορος. Μὴ ἐκπληρῶντες τὸς ἐπερίμενε δὲμος. Τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο. Ἐναρ, εὐνοῦχος γνωρίζοντας τὴς συνήθειες τοῦ Νικηφόρου, τοὺς εἶδε τὸν Βασίλεα πού κοιτοῦσαν χάμω, σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ διαμυρίου ἐπάνω σ' ἕνα βέργα πάθης. Ἀγρία ὠρμησαν κατ' ἐπάνω του. Στὸ θόρυβον, ὁ Φωκάς ἐπὶ τὸ καὶ πετιέται ὀρθιος. Μὲ μιὰ γερὴ σπαθίαν καὶ ἀνοίγουν τὸ κεφάλιν στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου.

Κατακαταμένους ὁ δυστυχὴς φωνάζει: — Θεοτόκε, δόησέ με.

Κανεὶ, ὅμως δὲν τὸν ἀκούει. Μὲ ἐξαιρετικὴ σκληρότητα τὸν σέρνουν στὰ πόδια τῶν Τσιμισκῆ, πού τὸν θρῖζει χυδαῖστα καὶ τοῦ ἀποσπᾷ με μιὰ εἰσιαν χειρωναμία, τὰ γένεια. Παραδεδιγμένοι ἀπ' τὸν ἀρχηγὸν τοὺς, ὅλοι ὁρμῶν κατὰ τὸν μισοπεθαμένον Αὐτοκράτορα. Τέλος, με μιὰ κλωστή ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τὸν ἀναποδογυρίζει καὶ τοῦ καταφέρει ἕνα δεύτερον γερό χτύπημα στὸ κρανίον. Μιὰ τελευταία σπαθίαν τὸν ἀποτελεῖνει. Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ὀπάρεται πιά.

Ὅταν οἱ φρουροὶ ἐφθασαν, πού ἀργὰ βέβαια, στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἐλέγοντας τὸ κοινὸν κεφάλιν τοῦ ἀφέντη τους κι' αὐτοὶ ὅπως λέει ὁ Ντῆλ, παρεδόθησαν, σὺν τὴν Αὐτοκράτειρα, στὸν Τσιμισκή.

17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1759: Καταστροφή τοῦ στόλου τοῦ ναυάρχου Λα Κλύ καὶ ἀποτυχία τῆς γαλλικῆς ἀποδασεως στὴν Ἀγγλίαν.

Βρισκόμενος στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΧΥ, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, οἱ δύο μεγάλες δυνάμεις δυναμεῖς θρῖσκονταν σ' ἕναν διηνεκὴ πόλεμον. Οἱ μεγάλες γαλλικὲς ἀποικίες κινδυνεύουν. Ἡ κυβερνήσις ἀπὸ μιαν ἀνόητη πολιτικὴν κινιμήσιν, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν τύχη τοὺς τίς περιοχὲς κτήσεως τῶν Ἰνδιῶν, τοῦ Καναδά καὶ τῶν Ἀντιλλῶν. Ἀδὲν μπορούμε Κύριε... εἶπε πῆ μετ' ἐκείνους ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Μπερνέρ στὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Μοντάκι, διοικητοῦ τοῦ Καναδά, ὅταν τὸ σπῆτα μας καίγεται, νὰ ἀσχολούμεθα με τοὺς σταύλους.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐξασίλευε δυστυχῶς στίς Βερσαλλεῖς.

Ἀπὸ τὸ 1758 θύαρε ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Κυβερνήσεως θριασκῶν ὁ Σουαζέ. Ἀνθρῶπος ἐξῆλθας, δραστήριος, στὸν ὁποῖον ἡ Γαλλία ὀφείλει τὴν τελειωτικὴν κατοχὴ τῆς Ἀλσατίας, τῆς Λωρραίνης καὶ τῆς Κορσικῆς.

Ἀντιλαμβάνομενος τί θὰ ἐστοίχιζε ἡ ἀπώλεια τῶν Ἀποικίων, ἐσκέφθηκε, γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιπεριστάσιν, νὰ ἐνεργήσῃ μιαν ἀπόδασιν στὴν Ἀγγλίαν.

Ἀρχίσαν λοιπὸν μεγάλες προπαρασκευαὲς στὴν Βρέστη, στὴν Τουλὼν καὶ στὸ Πάριον, ὅπου κατασκευάσθησαν ἄπειρα εἰδικὰ πλοία γιὰ τὴ μεταφορά 40.000 ἀνδρῶν.

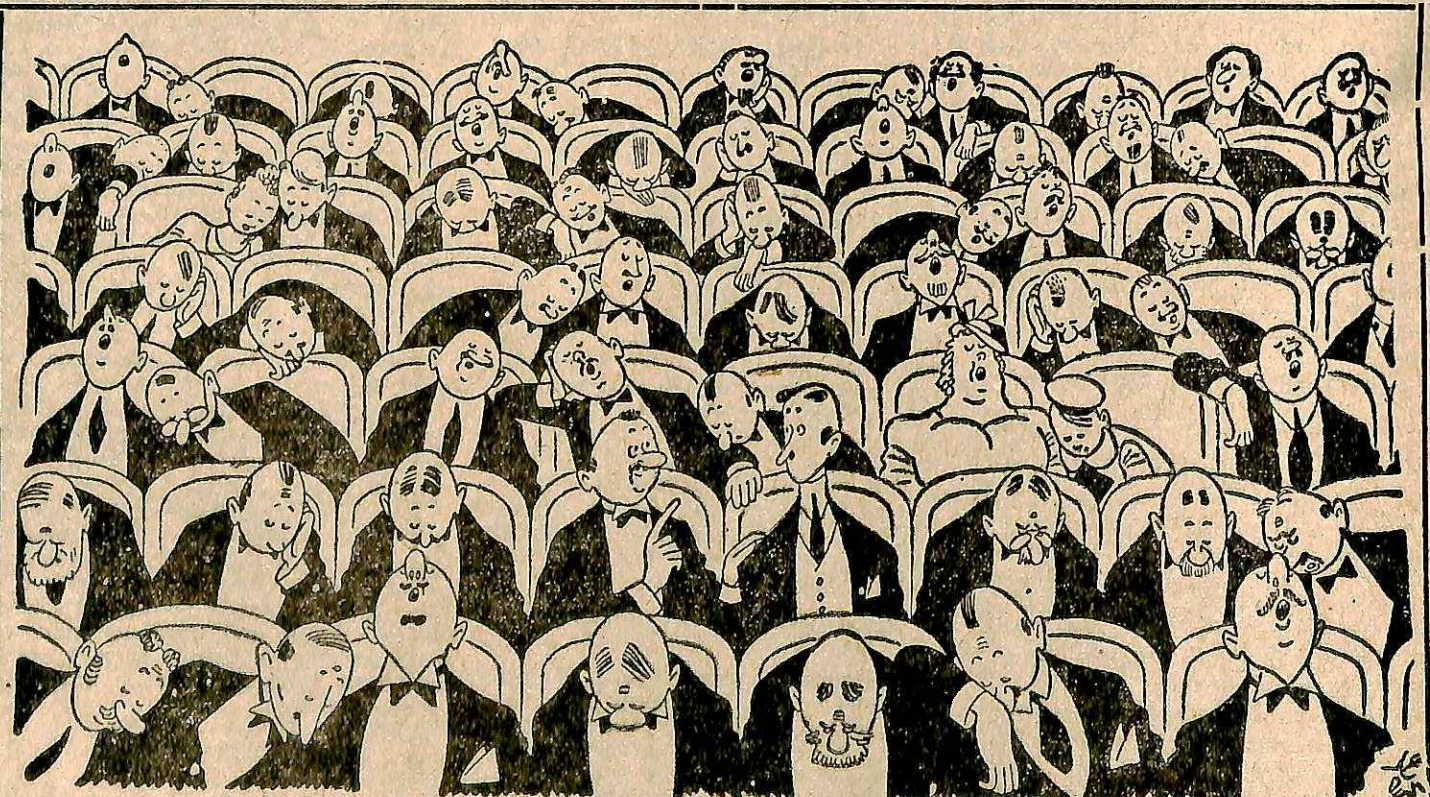
Ο στρατὸς δὲ ἐστέλλετο με δύο στόλους, ὁπὸ τοὺς Λα Κλύ καὶ Κονφλάν.

Τὸ λαμπρὸ ὅμως σχέδιον δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ἐπιτυχί.

Στίς 17 Αὐγούστου 1759 ὁ Λα Κλύ νικήθηκε κατὰ κράτος στίς ἀκτὲς τοῦ Λαγρό, ἀπὸ τὸν φοβερό Ἀγγλο ναυάρχον Μπωσκάν καὶ ἔχουσε ὅλα του τὰ πλοία, ὁ δὲ στρατάρχης Κονφλάν στίς 20 Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἔπαυε μιὰ τρομερὴ πανωλερία κατὰ τὴν Μπέλλ-Ἰλ.

Ὅλα τὰ σχέδια τῆς ἀποδασεως στὴν Ἀγγλίαν περιωρίστηκαν σὲ κάτι γενναίαν, ἐπιβρο μὲς τοῦ πλοιάρχου Τυρῶ, πού με πέντε μόνο καράβια, ἐλήσεν τὴς ἀκτὲς τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας γιὰ νὰ καταστραφῇ τελικῶς σὲ μιαν ἀνίστη συγκρομῇ με τὸν ἀγγλικὸν στόλον.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς πρώτης σοβαρῆς προσπάθειας γιὰ τὴν ἀπόδασιν στὴν Ἀγγλίαν. Β. Ν. ΝΙΚΟΛΑΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΛ ΕΞΕΙΣ

Ο κύριος τοῦ κέντρου τῆς δευτέρας σειρᾶς: Στοιχηματίζω ὅτι κι' εἰσεῖς θᾶστε συγγενῆς τοῦ ὁμιλητοῦ, ἢ;

**Κι' εγώ
αγάπησα
τον
γιατρό μου**
ΥΠΟ
ΦΙΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕ·ΟΥ

Σε μία ιδιωτική κλινική

Ο ΥΜΑΜΑΙ πάντα, από τον καιρό που ήμουν ακόμα δόκιμη νοσοκόμος, πόσο λυπόμουν τις κοπέλλες που έρωτευον τους γιατρούς. Και όχι μόνον οι νοσοκόμες, αλλά και οι άρρωστες το θεωρούσαν απαραίτητο να είναι έρωτοχτυπημένες με κάποιο γιατρό.

Μα τί να πη κανείς για τις συζύγους των γιατρών! Πόσο κατάκαρδα τις λυπόμουν, κοπελίτσα, εγώ τότε, αυτές τις κατά κανόνα ζηλιάρες γυναίκες, που ήταν καταδικασμένες να ακούνε σ' όλη τους τη ζωή, στο τηλέφωνο, τη στερεότυπη, ψυχρή απάντησι της νοσοκόμου:

—Μάλιστα, θα του πω την παραγγελία σας μόλις δοχθώ από το χειρουργείο. Αυτούμια πολλή, δεν είναι δυνατόν να τον ένοχλώ τώρα.

Εγώ σεβόμουν και εθαύμαζα πολλούς γιατρούς. Άλλα δεν μου είχε έλθει στο νου να ερωτοτροπήσω με κανέναν... Μία μέρα όμως ήλθε στο νοσοκομείο μας ο νεαρός γιατρός Μάρκ Σέρνινταν. Από τότε άλλαξε η ζωή μου.

Ήταν ψηλός, με βαθειά σταχτογάλανα μάτια, στόμα τρυφερό και γελαστό, μαύρα πυκνά μαλλιά γεμάτα ηλεκτρισμό, και κορμί νευρώδες, λεπτό, άθλητικό.

Υπηρετούσα στο ιδιωτικό νοσοκομείο του γιατρού κ. Μπάρτον, σε μία μικρή πόλη, από αυτές που έχουν ακόμα και σήμερα για μεγαλύτερη τους απόλαυσι το κουτσομπολιά.

Ο δόκτωρ Μπάρτον ήταν ένας αγαθός ήλιωμένος άνθρωπος, και μ' αγαπούσε σαν παιδί του. Ός τότε ήταν ο μόνος έσωτερικός γιατρός της κλινικής. Άλλα οι δουλειές του πήγαν καλά, πρόσθεσε μία πτέρυγα στο νοσοκομείο, κι' αναγκάστηκε να προσλάβη βοηθό.

Από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο Φαίρβιον ο Μάρκ Σέρνινταν, έκανε την καλύτερη εντύπωσι σε όλους. Μιλούσε ζωηρά, με έκφρασις νεαρού αγοριού. Σε λίγες εβδομάδες απέκτησε όχι μόνο τους γιατρούς, τους νοσοκόμους, τους άρρώστους, αλλά και τον ίδιο τον γέρο Μπάρτον. Όσο κι' αν πρόσεχα, δεν διέκρινα ούτε ίχνος ζήλειας όταν οι ασθενείς δήλωναν ανεπιφύλακτα ότι προτιμούν να τους εγχειρήσει ο νεαρός βοηθός.

Η άντοχί του στη δουλειά ήταν καταπληκτική. Από την πρώτη μέρα, δεν έξερα γιατί, με ξεχώρισε έμένα από τις άλλες και με προτιμούσε πάντα για βοηθό του στις δυσκολότερες εγχειρήσεις. Έμαθα όλες του τις συνήθειες και τον υπήκουα πριν μου δώσει τη διαταγή. Δεν μπορούσε να φαντασθί πόσο με κούραζε ως την ημέρα που πέσα ξαφνικά άναίσθητη στα πόδια του, μετά τρεις συνεχείς εγχειρήσεις.

—Για όνομα του Θεού, τί έχετε;
—Ακουσα τη φωνή του γεμάτη αγωνία, κι' ένοιωσα τα δυνάτα του χέρια να με σπρώχνουν. Με πήγε ως το άσπασέρ, μ' άνέβασε στο πιδ ψηλό πάτωμα, εκεί που ήταν τα ιδιαίτερα διαμερίσματά του, και με έβλεπε στο κρεβάτι του.

—Θάσαστε καλύτερα εδώ, είπε. Είναι η μόνη θέσις όπου μπορείτε να βρείτε ήσυχία.

Προσπάθησα να χαμογελάσω, ψιθυρίζοντας:
—Τί ήλιθιο πράγμα ήταν αυτό! Κι' όμως δεν έχω λιποθυμήσει ποτέ στη ζωή μου.

—Καλά που δεν περιμένετε να σάς σκοτώσω, είπε με το ζωηρό του ύφος. Είμαι άσυχώρητος. Σας ξεθέωσα. Σας κρατώ όντω όρες συνέχεια στο πόδι. Είναι τρεις ή ώρα τώρα. Φάγατε τίποτα για μεσημέρι;

—Εσείς φάγατε; τον ερώτησα χαμογελώντας.

—Κι' έπειτα τολμάω να λέω πως είμαι γιατρός! φώναξε με κομική απελπισία. Καθήστε φρόνιμα τώρα εδώ ώσπου να ξαπλώσω.

Εκλεισα τα μάτια κι' ένοιωσα ξαφνικά μία αφάνταστη ευτυχία να με πλημμυρίζει. Γιατί; Ήμουν πάρα πολύ εξηγημένη.

νη για να κατορθώσω να σκεφθώ. Σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε φέροντας μόνος του ένα θαυμάσιο πρόγευμα.

—Στάσου, φώναξε με φυσική οικειότητα, να βγάλουμε πρώτα το μαντήλι από το κεφάλι σου, για να φας ελεύθερα.

Μου τράβηξε το μαντήλι με χέρια επιτήδεια.

—Δεν σε είχα ξαναϊδή χωρίς μαντήλι, φώναξε εθιμα. Τι νέα που φαίνεσαι, Μπρέντα, με τα μαλλάνια σου που σου πέφτουν στο μέτωπο. Σαν να συνήλθες λιγάκι. Δεν είσαι τόσο κίτρινη τώρα.

Τώνιοιθα πολύ καλά πως δεν ήμουν πια τόσο κίτρινη. Και τώρα καθώς μουστρώσε τα μαλλιά, στο μέτωπο, κατάλαβα το αίμα να μου πλημμυρίζει τρελλά το πρόσωπό μου.

—Βλέπεις πως τρέμεις από την κούρασι; μου είπε. Είσαι παιδί, δεν έπρεπε να σε κρυάσω τόσο. Πόσων χρόνων είσαι; Δεκαοχτώ;

—Είκοσιτριών! άποκρίθηκα.

—Πάντως μ' άρεσι που δεν είσαι ξανθειά, είπε ο γιατρός σαν να μιλούσε μοναχός του. Δεν ξέρω γιατί έχω πιδ πολλή εμπιστοσύνη στις μελαχρινές γυναίκες. Νά, όταν είσαι κοντά μου στο χειρουργείο, νομίζω πως έχω άλλα δύο μάτια κι' άλλα δύο χέρια.

Μπορούσε τάχα να φαντασθί σε τί ούράνια πετούσα άκούγοντας τους έπαινους αυτούς;

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο δόκτωρ Μπάρτον.

—Τί είναι αυτά; έκανε με το πατρικό του ύφος. Μου είπαν ότι η Μπρέντα Ράντ λιποθύμησε στο χειρουργείο. Τί της έκανες, Σέρνινταν;

—Ξέχασα ότι είχε σάρκα και όστα, άποκρίθηκε ο Μάρκ σοβαρά.

—Ένας γερός ύπνος θα την κάνει να συνέλθι έντελώς, είπε ο γέρο γιατρός χαμογελώντας, κι' έκανε νόημα του Σέρνινταν να φύγουν.

—Ακουσα τα λόγια τους στο διάδρομο.

—Τ' αγαπώ αυτό το κορίτσι σαν κόρη μου, είπε ο δόκτωρ Μπάρτον.

—Είναι άλήθεια μία σπουδαία μικρή νοσοκόμος, άποκρίθηκε ο Σέρνινταν.

Αναστέναξα εύτυχισμένη και σε δυο λεπτά κοιμόμουν βαθειά.

Ένα βράδυ στην ταράτσα...

ΤΗΝ άλλη μέρα προσπαθήσαμε κι' οι δυο νάχουμε το τυπικό ύφος που ταιριάζει σε γιατρό και νοσοκόμο. Κι' έτσι πέρασαν κάμποσες μέρες. Ήμουν εύτυχισμένη. Γιατί άλλο τίποτα δεν φιλοδοξούσα παρά να εργάζομαι δίπλα στον αγαπημένο μου, ναί. Δεν δίσταζα να του δώσω αυτόν τον τίτλο μέσα μου.

Ήταν μέσα στη λαύρα του καλοκαιριού. Το βράδυ, όταν δεν είχα ύπνεσία, μ' άρεσε ν' ανεβαίνω στην ταράτσα. Ένα χαμηλό σιδερένιο κυκλίδωμα χώριζε το διαμέρισμα αυτό της ταράτσας από το ιδιαίτερο διαμέρισμα του Σέρνινταν. Ήξερε πως πήγαινα εκεί... Εγώ ήμουν στη σκιά, άλλα τον έβλεπα που περιδιάβαζε στο δικό του διαμέρισμα της ταράτσας τις λίγες στιγμές που του μέναν ελεύθερες από την καταθλιπτική του εργασία.

Κι' ξαφνα, ένα βράδυ, τον άκουσα να με φωνάζει.

—Μπρέντα!

—Έτρεξα κοντά του.

—Είμαι τόσο μόνος, είπε με φωνή παραπονιάρικη. Θάθελες να μου κάνης λίγη συντροφιά;

Δεν περιμένα την άποκρίσι μου. Μ' άρπαξε και με σήκωσε επάνω από τα κνήκελλα, φέροντάς με στο δικό του το διαμέρισμα.

Ενοιωθα πως δεν ήταν αυτός ο γιατρός Σέρνινταν, ο σοβαρός, ο έλεκτικός επιστήμων. Έβλεπα μπροστά μου ένα άγορι, με τον πόθο της χαράς και της νεότητος στ' αστραφτερά του μάτια. Άλλα κάθε άλλο παρά συλλογιζόμουν να του θυμώσω πως αύριο αναγκαστικά θα ήταν άλλος άνθρωπος... Ήθελα τόσο να είναι νέος, να γελάει, να ξεχάσει τις έννοιες του για μία στιγμή.

—Ήξερα πως έρχόσουν εδώ κάθε βράδυ, μου είπε σιγαλά. Προσπαθούσα με κόπο να μη σε φωνάξω.

—Τώρα όμως με φωνάξατε.

—Ναί, Μπρέντα... Από τον καιρό που ήλθα εδώ, ξέχασα πως είμαι νέος.

—Απόψε όμως, μην το ξεχάσης, είπα σιγά, και σου υπόσχομαι να μη σε κάνω ποτέ να λυπηθής γι' αυτό.

Παράξενη, γλυκεία μικρή μου Μπρέντα! Μακάρι να μπορούσα όμως εγώ νάχω πεποιθήσι πως δεν θα σου κάνω κακό.

—Δεν θα σου κάνης. Κι' αυτό το υπόσχομαι.

Δεν ένοιωσα τίποτε άλλο, ούτε επιθυμούσα παρά το άγγιγμα των χειλιών του, το σφίξιμο των χεριών του τριγύρω από το κορμί μου. Ούτε κι' ο Μάρκ στην άρχη συλλογιζόταν τίποτε άλλο. Το άλλο ήλθε άναπάνταχα, σαν τρέλλα.

Τί θα μούλενε τώρα που πέρασε το τρελλό μεθύσι; Ω, να

μπορούσε να μη μου πη τίποτε! Έπρεπε όμως να μιλήσω...

—Μπρέντα, είπε με φωνή τρυφερή κι' άπελπισμένη. Γλυκειά μου μικρή Μπρέντα, δεν έπρεπε να γίνη αυτό... Ο' άξιζα να με τουφεκίσουν.

—Σώπα, Μάρκ, ψιθύρισα.

—Δεν πιστεύεις, βέβαια, πως είχα αυτό το σκοπό όταν σε φώναξα;

—Σώπα, σε παρακαλώ, Μάρκ! Νά, φεύγω, κι' είναι σά να μη συνέβη τίποτα.

Κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες και κλείστηκα στην κάμαρή μου. Εύτυχως που δεν ήταν καμιά συνάδελφος μου μέσα εκεί. Έπεσα στο κρεβάτι μου, πνιγμένη στ' άναφυλλητά.

—Δεν έπρεπε να γίνη αυτό!...

Λόγια που έδειχναν μία λύπη εύγενική, κάποια τρυφερότητα... Μα ένας άνδρας που αγαπάει, άλλα λόγια βρίσκει να πη σε τέτοιες στιγμές... Σώπα, καρδιά μου! Ποτέ δεν θα γίνω γυναίκα του Μάρκ Σέρνινταν. Πάρε την άπόφασι!

Η ξανθούλα Μύρα

Ο ΤΑΝ την πρωτόφεραν σε λίγες μέρες στο νοσοκομείο, κανένα προαίσθημα δεν με τάραξε. Ήταν τόσο ξανθειά, τόσο μικροσκοπική, τόσο αντίθετη από το ιδανικό του Μάρκ.

Κι' όταν στην άναρρώσι της άρχισε να κάνει χίλια νάξια, και να έφρευρίζη χίλιες δυο πονηριές να νά τον φωνάζει κοντά της, την καταλάβαινα, άλλα ήμουν βαθειά, πως δεν έπαιζε κανένα ρόλο στην καρδιά του Σέρνινταν.

Όσπου μία μέρα, το νοσοκομείο βούιξε με την είδησι πως ο Μάρκ παντρεύεται τη Μύρα, την πιδ πλούσια κοπέλλα του τόπου.

Το μυαλό μου πήγε να σταματήσει. Κι' όμως ήξερα καλά πως έμένα δεν μ' αγαπάει. Από τη μοίραία εκείνη βραδυά, δεν είχαμε συναντηθί άλλου παρά μέσα στο χειρουργείο. Δεν τον είχα δη διαφορετικά παρά να βαστάει στα δυνάτα κι' επιδέξια χέρια του τη ζωή κανενός ανθρώπου.

Μετά το γάμο του πήγαν και κατοίκησαν στο μεγάλο, κατάλευκο σπίτι της Μύρας, επάνω στο λόφο.

Κανένας στο νοσοκομείο δεν μπορούσε να γελαστή σε λίγες μέρες για τη μεταβολή του Σέρνινταν μετά το γάμο του. Δεκαπέντε μέρες είχε βαστάει το ταξίδι του γάμου. Κι' όταν τον πρωτοείδαμε έπειτα, τρομάξαμε. Ποτέ, στην πιδ μεγάλη του κούρασι, δεν ήταν τόσο χλωμός, τόσο τραβηγμένος.

Τον παρακολουθούσα με δουβή αγωνία. Έβλεπα τη χαρά να σβήνη μέσα με την ημέρα από τη νεανική του φυσιογνωμία.

Ένα βραδάκι τον είδα στην ταράτσα με το κεφάλι γεμμένο στις χούφτες του. Είχε εργασθί αφάνταστα εκείνη την ημέρα. Δε βαστάει. Ακούμπησα δειλά το χέρι μου στον ώμο του, κι' είπα σιγά:

—Δόκτωρ Μάρκ, θάπρεπε να πάτε σπίτι σας, να ξεκουρασθίτε.

Κάρφωσε άπελπισμένα τα μάτια του επάνω μου.

—Στο σπίτι που να ξεκουρασθώ! φώναξε με πικρή ειρωνεία. Μακάρι να μπορούσα!

—Τί τρέχει; Δεν θα θέλατε να μου πητε;

—Νά σου πω έσένα; Είσαι ο μόνος άνθρωπος που δεν έχω την άξίωσι να με συμπονέσει.

—Παρακαλώξασαι, Μάρκ!

—Ξέρεις πολύ καλά πως αυτή δεν είναι η σωστή άπάντησι...

Μέρα-νύχτα ν' άκούς τα ίδια... «Τί παραπάνω κάνεις εσύ άπό ό,τι θα μπορούσες να κάνη οιοσδήποτε γιατρός; Γιατί να σκοτώνεσαι έτσι; Δόξα σοι ο Θεός, απορείς να ζήσης και χωρίς να εργάζεσαι, με τη δική μου την περιουσία...» Μπρέντα, κοντεύω να τρελλαθώ, κοντεύω να πιστέψω πως έχει δίκιο...

—Μάρκ, όσο και να την αγαπάς, δεν πιστεύω να πεισθής στα λόγια της...

—Γιατί όχι; Κι' άλλοι γιατροί, περίφημοι, που πήραν πλούσιες και ζηλιάρες γυναίκες, άφησαν στο τέλος τη δουλειά τους... Δεν φταίει κι' αυτή... όχι, δεν την κατηγορώ. Μα είναι δύσκολο για έναν άνδρα ν' άκούη όλη τη νύχτα τα παραπονα της γυναίκας του, και το πρωί να νοιώθι το χέρι του γερό στο χειρουργείο. Καταλαβαίνω πως χάνω την αυτοπεποίθησι μου.

Σηκώθηκα. Στάθηκα μπροστά του, πήρα το κεφάλι του μέσ' στα δυο μου χέρια, τον άνάγκασα να με κοιτάξει στα μάτια.

—Μάρκ, φώναξα, να μου υπόσχεθής πως δεν θα επιτρέψης σε κανέναν να σου κλέψη την πίστι προς τον εαυτό σου. Μπορείς να γίνης ένας από τους μεγαλύτερους χειρουργούς του κόσμου. Πρέπει να το πιστέψης αυτό.

Δεν έξερω πόση ώρα μείναμε έτσι, να ντυταζόμαστε στα μάτια, να νοιώθουμε καλά ο ένας τον άλλον.

Μία παραπονιάρικη φωνή, σαν θλιμμένου παιδιού, μās ξύπνησε.

Λεπτή, άσπρη, στεκόταν μπροστά μας η Μύρα και μās κού*

—Μύρα!
Σηκώθηκε άργά κι' είπε δύσθυμα:
—Σου είχα πη να μ'ην έρχεσαι εδώ στο νοσοκομείο.
—Ναί, και τώρα ξέρω γιατί.
—Όχι, δεν ξέρεις, είπε αυτός με σιγανή, άτονη φωνή.
—Μ'ην προσπαθής να μου δώσεις εξηγήσεις, τον έκοψε με τη στή φωνούλα της. Έλα, θά σε περιμένω κάτω.
Γύρισε την πλάτη και κατέβηκε τρέχοντας.
'Ο Μάρκ κι' εγώ στεκόμαστε δουβόι.
—Μάρκ, είπα σε λίγο εγώ, δεν θά ξανάρθω πιά μόνη εδώ επάνω.
—'Ακου, Μπρέντα! Μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις να τὰ βγάλω πέρα! Δεν πρέπει να μ' εγκαταλείψεις!

Μιά άπελπισμένη φωνούλα

ΔΕΝ έπρεπε να τον άκούσω, το ξέρω. Άλλά τον άγαπούσα τόσο πολύ, κι' ένοιωθα πόσο χρήσιμη του ήμουν.
—Νά μου υποσχεθής πως δεν θά μ' αφήσης ποτέ, Μπρέντα, μου είπες την άλλη μέρα, δίχως να μου άγγίση ούτε το χέρι. Κι' εγώ του άποκρίθηκα άπλά:
—Δεν μπορώ να σ' αφήσω όσο με χρειάζεσαι.
Καθόμουν λίγη ώρα κοντά του, βραδάκι, όταν έρχόταν εξην-τλημένος από το χειρουργείο, και καταλάβαινα πως ή συντροφιά μου τούδινε δύναμη.

Τότε έγινε ή μεγάλη πλημμύρα του ποταμού, και το νοσοκομείο μας γέμισε από τραυματίες. 'Ο δόκτωρ Μάρκ κι' ο Μπρέντον δούλευαν νύχτα-μέρα, και μόλις πρόσφαιναν. Στριγγόταν ή ψυχή μου, καθώς έβλεπα τὰ πρόσωπά τους άλλοιωμένα από την υπεράνθρωπη κόυρασι.

Την τρίτη νύχτα κατόρθωσε ο Μάρκ να ξεκλέψη λίγη ώρα για να ήσυχάση. Σύρθηκε ως την κάμαρά του, κι' έπεσε βαρύς, σαν πεθαμένος στο κρεβάτι του.

"Αν και ήμουν κι' εγώ νεκρή από την κόυρασι προτίμησα να πλαγιαίσω στο διπλανό δωμάτιο, στο σαλονάκι του, αντί να πάω στην κάμαρά μου, για να φρουρώ την πόρτα του, να μ'ην τόν ένοχλήση κανείς.

Πόση ώρα κοιμήθηκα, δεν ξέρω. Με ξύπνησε το δυνατό κουδούνισμα του τηλεφώνου.

Μισοκοιμισμένη πήρα το άκουστικό και είπα μηχανικά:

—Νοσοκομείο Φαίριου, εδώ νοσοκόμος Ράντ.

Ήταν πιά άργά όταν θυμήθηκα ότι άπαντούσα από το ιδιαίτερο τηλέφωνο του δόκτορος Σέρινταν, και πως ήταν περασμέ-να μεσάνυχτα.

—'Η νοσοκόμος Ράντ!

Άναγνώρισα τη θυμωμένη φωνή της Μύρας.

—Φωνάξτε τόν άνδρα μου άμέσως, σάς παρακαλώ. Και πως βρίσκεσθε έσείς μαζί του, στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του;

—'Ο γιατρός δεν μπορεί να ένοχληθῇ, είπα γρήγορα. Έργάσθηκε σαρανταοκτώ ώρες χωρίς διακοπή, κι' έχει αύριο το πρωί μιá σπουδαία έγχείρηση.

—Μά πρέπει νάρθῃ άμέσως εδώ, στο σπίτι, έπέμεινε ή άδύ-λατη, πανικόβλητη φωνούλα της. Πέστε του πως είμαι πολύ άρρωστη.

Θυμήθηκα πως όταν ήταν στο νοσοκομείο, έλεγε πως είναι πολύ άρρωστη για να τόν φέρω κοντά της.

—Τότε να στείλω μιá νοσοκόμο, είπα ψύχραιμα.

—Μά πρέπει νάρθῃ ο ίδιος! φώναξε ή Μύρα. Άλλοιώς θ' αναγκασθώ να σηκωθώ και νάρθω εγώ αύτοῦ.

—Θά τού το πώ μόλις ξυπνήσῃ.

Τὴν άκουσα πού κρέιασε τὸ άκουστικό, κι' ένοιωσα τὴν ά-πελπισία της.

Δεν ξέρω τί μ' έσπρωχνε να έπιμείνω τόσο. "Ηξερα πως κά-θε στιγμή ὕπνου έσωζε τὸν Μάρκ, ήξερα πως τὸν περιέμενε ὁ-περάνθρωπη εργασία πάλι, πως θά μ'ας έφερναν κι' άλλους τραυματίες. Ναί... μὰ με ποιδ δικαίωμα ανέλαμβάνω να προ-στατεύω εγώ τὴν ήσυχία του ενάντια στή γυναίκα του;

Κι' αν ήταν αλήθεια άρρωστη; 'Η φωνή της στο τηλέφωνο έδειχνε τόσο τρόμο... Κάτι μ' έσπρωχνε, δεν μ' άφηνε ήσυχία. Νά τὸν ξυπνήσω; 'Όχι! Μά να πάω εγώ στο λόφο, να ιδῶ τί συμβαίνει.

Έρριξα ένα παλτό επάνω μου και πήρα τὸν άνηφορικὸ δρόμο. "Αξαφνα σταμάτησα με φρένη στο μισοσκόταδο. 'Ενεί, ριγμένο στο χαντάκι τοῦ δρόμου, άνεγνώρισα τὸ γαλάζιο αὐτοκίνητο τῆς Μύρας. 'Η καρδιά μου σταμάτησε. Έσκυψα... Τὴν είδα πεσμένη, φτωχὴ κουδαραία, με τὸ πρόσωπο γεμάτο αίμα-τα. Τί να κάνω;... Νά πάω στο σπίτι της, να φωνάξω βοήθεια. Αυτό κι' έμαθα.

★

Σαν τρελλή άρπαξα το τηλέφωνο.

—Πέστε στο δόκτορα Σέρινταν νάρθῃ άμέσως!

'Η ὕπνερτρια με κτύπησε με τρόμο.

—'Ολη τὴ νύχτα τὸν ζητούσε, άρχισε να λήη. Ήταν πολὺ άρρωστη... Είναι τῆς έγκυμοσύνης, τῆς είπα εγώ, μὰ αὐτὴ φο-δύταν πολὺ.
'Εγκυμοσύνη!... Θεέ μου! Τί έκανα! 'Η τύψις τώρα μου-φερνε τρέλλα.

Με πρόσωπο σκοτεινὸ ἤλθε ο Μάρκ. Κι' εκεί άρχισαμε πλάϊ-πλάϊ τὸν άγώνα για τὴ ζωὴ τῆς Μύρας. Για τὸ παιδί, οὔτε συ-ζήτησις. Γεννήθηκε νεκρό.

'Ηλθαν κι' άλλοι γιατροί, έκαναν συμβούλιο, κι' άκουσα τὰ τρομερά αὐτὰ λόγια:

«Κι' αν ζούσε, τὸ ένα της μάτι ήταν όριστικά χαμένο, και θά κούτσαινε σ' ὅλη της τὴ ζωή».

—'Όχι, όχι, δεν μπορεί ν' άκουσα τὴν αλήθεια, φώναξα τοῦ Μάρκ, μόλις έφυγαν οί γιατροί...

Και τού διηγήθηκα τὴν τραγικὴ ιστορία και τὸ φταίξιμό μου. Περιμένα τὴν καταδίκη μου. Μὰ αὐτὸς άπλωσε τὸ χέρι του, και μου είπε σοβαρά, μαλακά:

—Μπρέντα! 'Εσύ τῆς έσωσες τὴ ζωή. "Αν δεν κοιμόσουν στο σαλόνι, εγώ δεν θ' άκουγα τὸ τηλέφωνο. Θ' άπελιζόταν, θάρχόταν εδώ με τὸ αυτοκίνητο, θά πάβαινε τὸ δυστύχημα, θάλλὰ ποὺς θά μπορούσε να τὸ φαντασθῇ; Θά τὴ βρίσκαμε τὸ πρωί πεθαμένη στο χαντάκι. "Όσο για τὸ παιδί, μὴ λυπάσαι. Δὲν τὸ ήθελε... Πολλές φορές με παρεκάλεσε να τὴν άπαλλάξω από αὐτὸ τὸ άπόρσιλ-ητο φορτίο... Δὲν ξέρω μάλιστα μήπως έκανε τίποτα για ν' άρρωστήσῃ έτσι ξαφνικά.

Τὰ λόγια του με ήσύχασαν λιγάκι. Μὰ δεν πόρεσαν να σβύ-σουν τὸν αντίλαλο τῆς αδύνατης φωνούλας πού ζητούσε βοή-θεια στο τηλέφωνο.

Τραγικὴ έκδίκησης

ΔΕΝ ξέρω γιατί έπέμεινε ο Σέρινταν πως εγώ έπρεπε να νοσηλεύσω τὴ γυναίκα του. Μόνο σε μένα είχε έμπιστο-σύνη, είπε. Πέρασα τρομερές μέρες και νύχτες κοντά της. 'Επὶ τέλους, μιá μέρα άνοιξε τὸ ένα της μάτι, τὸ γερό.

Μόλις με αντίκρυσε, χλώμιασε.

—'Εσύ εδώ; τσίριξε. Σ' αφήνουν μόνη κοντά μου; Δὲν κατα-λαβαίνω πως δὲν βλέπεις τὴν ώρα να φύγω από τὴ μέση;

Τις βρισιές της και τις ταπεινώσεις τις δεχόμουν με ὕπο-μονή, σαν έξιλασμό για τὸ φταίξιμό μου. "Όσο περνούσαν οί μέρες ὅμως, τόσο χαλαρώνονταν τὰ νεῦρα της... "Όταν ἐπὶ τέ-λους είδε μιá μέρα στὸν καθρέφτη τὸ παραμορφωμένο της πρό-σωπο, έκοιμήλασε. Θανάσιμη χλωμάδα σκέπασε τὰ διάφανα μάγουλά της. Και τὸ μάτι της καρφώθηκε με φανερό μίσος ἐ-πάνω μου.

Θά κούτσαινε σ' ὅλη της τὴ ζωή, ήταν άναμρισθήητο. Μὰ τὴν άλλη μέρα τὴν είδα, χωρίς να με αντίληφθῇ, πού σηκώθη-κε από τὸ κρεβάτι, κι' έκανε αρκετά βήματα μόνη της. Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκα όταν τὴν άκουσα να λήη σε λίγη ώρα στὸν κ. Μπρέντον ότι δεν μπορούσε να σαλέψῃ. Παραξενεύτηκα, μὰ δὲν έδωσα σημασία και δὲν είπα δὲ κανέναν πως είχε σηκωθῇ.

Τὸ άλλο πρωί, τὴν είδα να δίνῃ κρυφά δυὸ γράμματα σὴν ὕπνερτρια. Άμέσως μετά, τὴν ζήτησε ένας κύριος, πού είχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ συμβολαιογράφου. Κλείστηκε πολλή ώρα μαζί της στο δωμάτιο, και όταν βγήκε μοῦρριξε μιá ερω-νική ματιά πού με τάραξε, δίχως να ξέρω γιατί.

Τότε, μου ζήτησε ή Μύρα τὸ ὕπνωτικό της, για να κοιμηθῇ, επειδὴ είχε κουρασθῇ πολὺ, ὅπως μου είπε. Πῆγα στο πλαινὸ δωμάτιο και τῆς έτοίμασα δύο σκονάκια. Μὰ ὥσπου να γυρί-σω σὴν κάμαρά της, τὴν βρήκα κοιμισμένη. Έκλεισα προσε-κτικά τὴν πόρτα, κι' έδωσα διαταγή να μὴν τὴν ένοχλήσῃ κανείς.

Πέρασε κάμποση ώρα, νύχτωσε σχεδόν.

"Αξαφνα, άκουσα θόρυβο στὸν διάδρομο. 'Ηλθε ή ὕπνερτρία ταραγμένη.

—Δύο κύριοι, μου είπε, έπιμένουν να ιδοῦν τὴν κυρία.

Πετάχθηκα. Δύο ἄνδρες στέκονταν με ὕφος σκοτεινὸ στο διάδρομο.

—Είσθε ή νοσοκόμος Ράντ; με ερώτησαν.

—Μάλιστα.

—Πρέπει να ιδοῦμε άμέσως τὴν κυρία Σέρινταν.

—Άποκλείεται. Κοιμάται.

—Κοιμάται, ῆ;

Δὲν ξέρω γιατί άρχισαν να τρέμουν τὰ πόδια μου έτσι ξαφνι-κά. Χωρίς να μπορώ να τὸ εξηγήσω, ένοιωσα πως διέτρεχα κάποιον κίνδυνο, πως κάτι φοβερό γινόταν. Γι' αὐτὸ, ὅταν ἐ-ξακολουθοῦσαν να έπιμένουν να τὴν ιδοῦν, τηλεφώνησα τοῦ Μάρκ νάρθῃ άμέσως.

Παραπληκτικά, έφθασε σε λίγη ώρα, αρκετὰ άνήσυχος. Κάτι τοῦ είπαν οί δυὸ ἄνδρες κρυφά. Τὸν είδα ν' αλλάξῃ χρώμα, και τὸν άκουσα να λήη:

—Μά αὐτὸ είναι γελοίο.

Έπειτα, τράβηξε τρέχοντας πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Μύρας. Τὸν άκολούθησα.

—Μύρα! φώναξε βραχνά! Μύρα!

Τίποτα! Κοιμιά άπόκρισις.

'Η φωνή του άκούστηκε άξαφνα γεμάτη τρόμο:

—Μπρέντα, για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ήξερες αὐτό;

Έσκυψα στο κρεβάτι. Είδα τὸ φτωχό, παραμορφωμένο προσωπάκι τῆς Μύρας, ὠρὸ σὰν κέρινο. Άκουσα τὴ φωνή τοῦ Μάρκ, σὰν από τάφο:

—'Η Μύρα είναι νεκρή!

—Δεσποινίς Ράντ, άκούστηκε σε λίγο σοβαρὴ ή φωνή τοῦ ενός από τούς δυὸ αστυνομικούς πού είχαν ἔλθει, μου φαίνε-ται πως πρέπει να διαβάσετε τὸ γράμμα ποῦλαβα σήμερα.

Πῆρα τὸ χαρτί πού μοῦδινε, και διάβασα με φωνὴ κομμένη: «Ξέρω πως θέλουν να πεθάνω... Κι' οί δυὸ τους. Κι' ο άν-δρας μου κι' ή νοσοκόμος Ράντ... Μὰ τὰ λεφτά μου δὲν θά τὰ πάρη... "Αν παντρευτῇ ο Μάρκ, μετὰ τὸ θάνατό μου, τὸν ὑπο-κληρώνω».

Γύρισα άπελπισμένα τὴ ματιά μου στὸν Μάρκ.

—'Εσύ τουλάχιστον δὲν τὸ πιστεύεις; ερώτησα με αγωνία.

—Βέβαια, όχι! φώναξε άγρια αὐτός.

Έκείνη τὴ στιγμή άκούσαμε τὴ φωνή τοῦ δόκτορος Μπρέν-τον στὸν διάδρομο. Κάποια ἐλπίδα με φώτισε. Κι' όταν σε λί-γο ή φωνή του, ὕψώθηκε ήρεμη, σοβαρή, καθώς τὸν άκουγαν οί αστυνομικοί με σεβασμό, ένοιωσα πως είχα σωθῇ.

—Δὲν είναι δύσκολο να καταλάβετε τί έγινε, έλεγε ο γέρο γιατρός, δείχνοντάς τους τὸ αδειο κοῦτι με τὰ ὕπνωτικά σκονάκια στο δωμάτιο τοῦ Σέρινταν. Μιά τραγικὴ, φτωχεία έκδι-κησις. Έλεγε πως δὲν μπορεί να κἀνῃ βημα για να ένοχοποιη-σῃ τὴν Μπρέντα. Έγραψα τὰ γράμματα και σὰς τὰ έστειλε με τὸν ίδιο σκοπό.

—Τί άποδείξεις έχετε; ερώτησαν οί δυὸ ἄνδρες.

—Άποδείξεις; Παρατηρήστε αὐτὰ τὰ βήματα τῆς σκονισμέ-νῃ σκάλα. Δὲν είναι βήματα ενός γυμνοῦ ποδιστοῦ; Έπειτα, ἐ-σείς ξέρετε τὴ δουλειά σας, πάρτε τὸ κοῦτι με τὰ σκονάκια κι' εξετάστε τὰ δακτυλικά αποτυπώματα.

Κυττάχθησαν οί δυὸ αστυνομικοί, κι' ή ματιά πού μοῦρριξαν τώρα δὲν ήταν τόσο καχύποπτη.

—'Η ψυχολογικὴ εξέγησις ὅλης αὐτῆς τῆς πλεκτάνης, τελείω-σε ο δόκτωρ Μπρέντον. Είναι ή ἔηλεια πού φώλιαζε σὴ φτω-χεία, αδύνατη καρδιά τῆς δυστυχῆς γυναίκας.

Τύλλεαν προσεκτικὰ τὸ κοῦτι από τὰ σκονάκια, και χαϊρέτη-σαν φεύγοντας πιδ εὐγενικά παρὰ σὴν άρχή. Σε λίγες ἡμέρες, ή αστυνομία είχε πεισθῇ πως ή Μύρα Σέρινταν αυτοκτόνησε.

Μαρτυρικὸ κατρακύλισμα

Η αστυνομία είχε πεισθῇ για τὴν αθωότητά μας, ὅχι ὅμως κι' ή κοινοσπόλικὴ κοινωνία τῆς μικρῆς πολιτείας. "Αν φταίξαμε σε τίποτα, ο Μάρκ κι' εγώ, αν κάναμε τὴ Μύ-ρα να ὑποφέρῃ, τὸ πληρώσαμε με τὸ μαρτύριο πού τραβήξαμε μετὰ τὸ θάνατό της.

'Ο κόσμος, μέσα και ἔξω από τὸ νοσοκομείο, μ'ας κύτταξε μ' ένα ὕφος σὰν νάλεγε:

—Νά ο γιατρός πού σκότωσε τὴ γυναίκα του, κι' ή νοσοκό-μος πού τὸν έβοήθησε και τὸν έσπρωξε στο έγκλημα.

Υποφέραμε αφάνταστα. Δὲν τολμούσαμε πιά να κυττάξουμε ο ένας τὸν άλλον, λές κι' ή ὑποψία μοναχά μ'ας έδινε τὸ ὕφος τῆς ένοχῆς.

Πέρασαν λίγοι μήνες, ἤλθε τὸ καλοκαίρι. Ένα βράδυ, δὲν βαστάχθηκα, πήγα σὴν άγαπημένη μου φωλιά, σὴν ταράτσα. Σὰν μὰντεψε πως ή ψυχὴ μου τὸν καλούσε, ἤλθε κοντά μου.

Αὐτὴ ή πόλις μ'ας φέβηκε σκληρά, Μπρέντα, είπε.

Τὸν κτύπησα βουβή.

Ήλθε κοντά μου, μοῦπιασε τὸ χέρι, και μου ψιθύρισε:

—Δὲν φαντάζεσαι πόσο μου λείπεις... Τώρα καταλαβαίνω τὸ φοβερό μου λάθος να φαντασθῶ πως ήταν δυνατόν να ζήσω με τὴ Μύρα, ἐνῶ ή καρδιά μου, δίχως να τὸ νοιώθω, ήταν δική σου από τὴν πρώτη στιγμή πού σε είδα.

Δὲν έλεγα λέξι.

—Μπρέντα! "Αν αποφασίζαμε να παντρευτοῦμε; Έχεις τὸ θάρρος;

—'Ω, Μάρκ, άγάπη μου, ψιθύρισα, κι' ή φωνή μου κόπηκε από πονεμένη εὐτυχία.

★

Τί έγινε σὴν μικρὴ πολιτεία, όταν μαθεύτηκε πως παν-τρευτήκαμε, είναι αφάνταστο. Σὰν να είχαν άνοίξει ποτάμια μί-σους, μ'ας έξωσε ή κακία τοῦ κόσμου. Και μιá μέρα, ἤλθε εκεί-νο πού φοβόμουν. Μὲ τὸν θάνατο σὴν καρδιά, μ'ας έδῆλωσε ο δόκτωρ Μπρέντον πως έπρεπε να φύγουμε. Κανείς ασθενης δὲν ήθελε πιά να τὸν περιποιῶμαι εγώ, κανείς δὲν ήθελε να τὸν έχειρησῇ ο Σέρινταν. Φύγαμε μιá νύχτα κρυφά, σὰν κωκοῦ-γοι. 'Ο γέρο γιατρός με κόπο κατώρθωσε να κρύψῃ τὰ ὑάκρῶτά του. 'Ο Μάρκ ήταν χλωμός σὰν φάντασμα, κι' εγώ έρεμα σὰν νάχα πυρετό.

Και τότε άρχισε τὸ μαρτυρικὸ κατρακύλισμα. Τὸνομα τοῦ γιατροῦ πού σκότωσε τὴ γυναίκα του, είχε περάσει τὰ σύνορα τῆς μικρῆς πολιτείας. 'Η τραγικὴ μας φήμη, μ'ας άκολουθοῦσε ζπου κι' αν σπγαίναμε. 'Όλες οί πόρτες βρίσκονταν κλειστές,

κι' αν γελιόταν κανένα νοσοκομείο και μ'ας δεχόταν, γρήγορα ή φήμη μας έφθανε κι' αὐτοῦ... Τὴ στενοχώρια διαδέχθηκε ή πείνα, σὴν πιδ ὠμὴ τῆς σημασία. Πῶς δὲν πέθανε ή άγάπη μας εκείνο τὸν καιρό, είναι θαῦμα. Δὲν τολμούσαμε να κυττά-ξουμε ο ένας τὸ πρόσωπο τοῦ άλλου, για να μὴ ιδοῦμε τὴ φο-βερὴ κατάπτωση... Άλλά, ὡς πότε θά βαστούσε ή δύναμὶς μας;

Ὁ δόκτωρ Μπρέντον

ΕΝΑ άπόγευμα, πού καθόμαστε ακίνητοι, σὰν αγάλματα α-πελπισίας, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα μας. Παρρξενευτή-καμε. Ξένος έμείς, δὲν είχαμε επισκέψεις σὲς πόλεις πού περνούσαμε, σὰν φυγόδοκοι.

Ὁστόσο, άνοίξαμε. Πῶς δὲν λιποθύμησα όταν αντίκρυσα μπροστά μου τὸ αγαθὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος Μπρέντον, δὲν ξέρω. Ζαλίστηκα τόσο πού δὲν κατάλαβα λέξι από τὰ πρώτα του λόγια. "Όταν συνήλθα, τὸν άκουσα να λήη στὸν Μάρκ:

—Λοιπόν, σύμφωνα, από τώρα και στο εξής, ονομάζεσαι Τζὸν Μπρέντον. Παίρνεις τὸ ὄνομα τοῦ μοναχογιουῦ μου πού πέθανε σ' ήλικία είκοσι έτών, ακριβῶς μόλις είχε πάρει τὸ δι-πλωμα τοῦ γιατροῦ... Δὲν φαντάζεσαι τί καλὸ πού μου κάνεις με τὸ να δεχθῆς να σε υιοθετήσω...

'Ο Μάρκ, στεκόταν ακίνητος, χλωμός σὰν κέρινος, κι' ή συγ-κίνησις τοῦκοβε τὴ λαλιά. 'Ο δόκτωρ Μπρέντον ὅμως συνέ-χισε :

—Πούλησα τὸ Φαίριου. Με τὰ λεπτά πού πήρα θά κτίσω σὴν πατρίδα μου ἄλλο νοσοκομείο. Έφυγα νέος από τὴν πα-τρίδα μου. Τὸ γυιό μου κανείς δὲν τὸν ήξερε εκεί... Θά πα-ρουσιαστῆς ἐσὺ για γυιός μου... Θ' άρχίσεις μιá καινούργια ζωή, και θά μου δώσετε λίγη χαρά στα γερατιά μου...

"Όταν έφυγε ο γέρο γιατρός, πέρασε ο ένας σὴν άγκαλιά τοῦ άλλου, και κλάψαμε σὰν παιδιά. Ήταν τόσο αφάνταστη αὐτὴ ή εὐτυχία... Μὲ μίαν νοιώσαμε τὴ δύναμὶ μας να ξαναν-θίξῃ και σε λίγους μήνες συναντήσαμε τὸν δόκτορα Μπρέντον.

Γυναίκα γιατροῦ...

ΣΤΕΚΟΜΑΙ στο τηλέφωνο και τρέμω δολόνηση.

—'Ο γιατρός! Νά εἰθῃ άμέσως! Είμαι πολὺ άρρωστη.

'Η ψύχραιμη φωνή τῆς νοσοκόμου, μου άποκρίνεται:

—Αδύνατον. Βρίσκεται στο χειρουργείο. Μόλις βγῇ θά τὸν εἰδοποιήσω.

Είναι ή φωνή τῆς Θέλμας, τῆς αφράτης ξανθούλας νοσοκό-μας. Νοιώθω ένα τρελλὸ σφιξίμο σὴν καρδιά, και φωνάξω ἱ-κετευτικά, αν και τὴν μισῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, χωρίς να ξέρω γιατί.

—Νά εἰθῃ άμέσως! Πεθαίνω!

—Ὁλα σβύνουν γύρω μου για λίγη ώρα. Σε λίγο άκούω τὴ φωνή τῆς γρηάς Σάλλυς, τῆς ὕπνερτριας:

—Μὴν κάνης έτσι, κυρά μου! 'Ηλθε ή ώρα σου.

—Δὲς να είναι τὸ παιδί; ερώτω, και τὰ μάτια μου άνοίγουν από τὸν τρόμο.

Έπειτα άρχίζουν οί φοβεροί πόνοι. "Όταν μπορώ κι' άνοίγω τὰ μάτια, βλέπω πάντα μόνο τὴ γρηά Σάλλυ κοντά μου.

★

Ὁρες, μέρες, μήνες πέρασαν; Δὲν ξέρω. Κάποτε ξυπνάω, και βλέπω τὸ αγαπημένο πρόσωπο τοῦ Μάρκ σκυμμένο γελαστὸ επάνω μου.

—Μπρέντα! —άκούω τὴ φωνή του, μαλακὴ σὰν χάδι— Μπρέν-τα, γιατί θέλησες να μ' αφήσης και να φύγης; Δὲν ξέρεις πως χωρίς εσένα δὲν μπορώ να ζήσω;

Μ' αφάνταστη προσπάθεια κατορθώνω ν' άρθρώσω δυὸ λέξεις.

—Τὸ παιδί ;

Μου άκουμπάει ένα ζεστὸ παχουλὸ χεράκι επάνω μου. Στο άγγιγμα τοῦ παιδιατικου χεριου, νοιώθω τὰ αίμα να κυλάει γοργά σὲς φλέβες μου.

—Ὁλα ἤλθαν καλά, λέει ο Μάρκ σιγανά. Μὰ αν δὲν ήταν ή Σάλλυ... Καί γι' αὐτὸ ἄς με συγχωρήσῃ ο Θεός κι' εσύ.

—Τί θέλεις να πῆς; τοῦ λέω τρυφερά.

—Νά... ἐνῶ βοηθῶ ὅλες τις γυναίκες, τὴ γυναίκα μου τὴν άφησα μόνη σὴν πιδ κρίσιμη στιγμή.

Είμαι τόσο εὐτυχισμένη!... Βρίσκοι τὴ δύναμὶ να χαμογελά-σω, καθώς τοῦ λέω, πιάνοντάς του τὸ χέρι στοργικά:

—Έτσι έπρεπε να γίνῃ... Ξέρω τί θά πῇ να είμαι σύζυγος γιατροῦ.

—Τώρα ὅμως θ' αλλάξουν τὰ πράγματα, άγάπη μου, ψιθυρίζει ο Μάρκ.

—'Όχι, τὸν κόβω εγώ γελαστή. Δὲν πρέπει ν' αλλάξῃ τίποτα. Έξ άλλου, τώρα πιά δὲν θάμαι μόνη όταν είσαι στο νοσοκομείο.

Άκουμπῶ τὸ πρόσωπό μου στο παχουλὸ χεράκι τοῦ μοροῦ μου και νοιώθω τὸ δυνατό χέρι τοῦ Μάρκ να με σφιγγῃ με λατρεία...

Τ Ε Λ Ο Σ

Διασκευή: ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΗ/ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Στην πόλι της Μποχάρας, ζούσε κάποτε ένας νεροκουβαλητής, που μαζί με τ' άλλα σπίτια, όπου κουβαλούσε νερό, είχε και το σπίτι ενός χρυσοχόου, που του ήταν τακτικός προμηθευτής από τριάντα χρόνια. Ο χρυσοχόος αυτός είχε μια γυναίκα, που όλος ο κόσμος είχε να κάμη για την απαραιτήτη ομορφιά της, τις χάρες της, την ευγένεια, την αγνότητα, τη φρονιμάδα και την άρετή της.

Μία μέρα, όπως πάντα, ο νεροκουβαλητής πήγε στο σπίτι του χρυσοχόου και γέμισε με νερό τα πιθάκια. Η γυναίκα καθόταν στη μέση της αulής, και καθώς περνούσε από κοντά της, ο νεροκουβαλητής της πήρε, ξαφνικά, το αφράτο της χέρι, το χτύπησε δυο-τρεις φορές άπασα και τώσφιξε μέσα στα δάχτυλά του, και ύστερα την άφησε κι' έφυγε.

Όταν, το μεσημέρι, γύρισε ο άνδρας της από το παζάρι, του είπε με θυμό:

— Θέλω να μου πής τί έκαμες σήμερα στο παζάρι κι' έξωργισες τον Μεγαλοδύναμο, μεγάλη ή χάρη του!

— Δεν έκαμα τίποτε να έξωργίσω τον Κύριο, είπε εκείνος.

— Όχι, απήντησε εκείνη, μα το όνομα του 'Αλλάχ, έκαμες κάτι και τον έξωργισες, κι' αν δε μου πής δη την αλήθεια, δεν θα καθήσω πιά στο σπίτι σου, δεν θα κοιμηθής πιά ποτέ μαζί μου, μα ούτε πιά θα με δής ή θα σέ δω πιά στα μάτια.

Τότε εκείνος ώμολόγησε: — Καλά, θα σου πω την αλήθεια και θα σου ώμολογήσω τί έκαμα σήμερα. Έκει λοιπόν του καθόμουν από μαγαζί μου, ήρθε μια γυναίκα και μου

παρήγγειλε ένα χρυσό βραχιόλι. Έφυγε άμέσως και ξαναγύρισε ύστερα από δυό ώρες, όπως της είπα, για να της το παραδώσω. Όταν όμως της έδειξα το βραχιόλι, έμεινε έκστατικός από τη χιονάτη άσπράδα του χεριού της και την ομορφιά του, που θα σκλάβωνε οποιονδήποτε άνδρα που αά το κύτταζε. Δεν κρατήθηκα λοιπόν, πήρα το χέρι αυτό, το χτύπησα δυο-τρεις φορές άπασα και τώσφιξα τρυφερά μέσ' στα δάχτυλά μου.

— Μεγαλοδύναμε 'Αλλάχ!, έφώναξε ή γυναίκα του. Γιατί τώκαμες αυτό το κακό πράγμα; Μάθε, λοιπόν, πως ο νεροκουβαλητής, που έρχεται στο σπίτι μας όλα αυτά τα τριάντα χρόνια και ποτέ δεν είδες απ' αυτόν καμιά άταξία, σήμερα πήρε το χέρι μου, το χτύπησε άπασα και τώσφιξε μέσ' στα δάχτυλά του.

— Γυναίκα, ψιθύρισε, ο άνδρας, ής παρακαλέσωμε τον Θεό να με συγχωρήσθ! Μετανοώ σ' αλήθεια γι' αυτό που έκαμα και έσύ, που είσαι άγνή, ζήτησε συγχώρησι από τον 'Αλλάχ για μένα.

Και ή γυναίκα έσέκωσε τα μάτια της στον ούρανό, και ίκέτευσε τον Θεό από τα βάθη της ψυχής της.

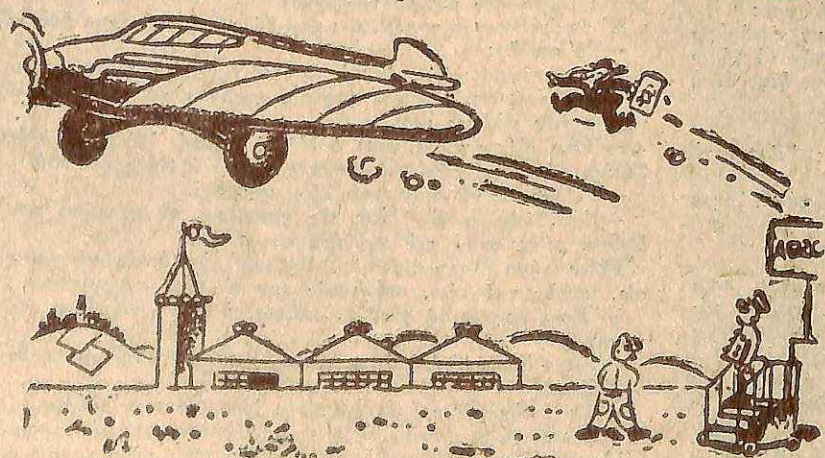
Την άλλη μέρα, ήρθε πάλι στο σπίτι του χρυσοχόου ο νεροκουβαλητής, έπιασε μπρούμυτα στα πόδια της γυναίκας σαν δούλος, και την παρακάλεσε με συντριβή να τον συγχωρήσθ για τη χθεσινή του τρέλλα, στην όποια έλεγε ότι τον έσπρωξε ο σατανάς.

Η γυναίκα του είπε να πάη στο καλό και ότι το κρίμα δεν ήταν δικό του παρά του ανδρός της, που έκαμε τα ίδια κι' εκείνος στο μαγαζί. Το βράδυ ή γυναίκα ανέφερε στον άνδρα ότι ο νεροκουβαλητής της έζήτησε συγχώρησι και λένε ότι εκείνος φώναζε τότε:

— Μωρέ, κύττα πως αλήθευε ο λόγος: «Μπάτσος για μπάτσος, και μαχαίριά για μαχαίριά». Μα δοξαμένο το όνομα του 'Αλλάχ, που δεν γίνηκαν περισσότερα, γιατί, αν έκανα τίποτα παραπάνω, θα μούκανε κι' ο νεροκουβαλητής παραπάνω!»

Κι' από τότε ο λόγος αυτός έγινε παροιμία του λαού.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΑΕΡ ΟΔΡΟΜΙΟ

— Καλέ, τί έπαθε αυτός, έπεσε από το αεροπλάνο; — Όχι, αλλά του έφυγε και το κυνηγάει να το φτάση.

Πώς γράφεται...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Αυτός είναι ο τίτλος ενός βιβλίου που κυκλοφόρησε τελευταία στο Παρίσι με θέμα: αν οι διάφορες φράσεις μεγάλων ανδρών, που έχαρακτηρίστησαν ως ιστορικές, ελέχθησαν πράγματι ή όχι. Και ο συγγραφέας του αναφέρει πλείστα όσα παραδείγματα ιστορικών φράσεων που δεν ελέχθησαν ποτέ ή ελέχθησαν σ' άλλες έντελώς διάφορες περιπτώσεις.

«ΑΣ ΠΑΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ»

Για τον στατάρχη Φός, αίφνης, τον νικητή του Μεγάλου Πολέμου, λέγεται ότι, πεθαίνοντας, είπε: «'Ας πάμε λοιπόν». Δηλαδή, ως πάμε λοιπόν στον άλλον κόσμο. Στην πραγματικότητα, όμως, πρόκειται περί του εξής:

Λίγον καιρό πρό του θανάτου του, ο στρατάρχης είχε καταντήσθ σχεδόν παράλυτος κι' έμεινε διαρκώς ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Όταν ήθελε να ξεκουρασθ, έλεγε στη νοσοκόμα του: «'Ας πάμε, λοιπόν», δείχνοντας μια πολυθρόνα που θρισκόταν κοντά στα κρεβάτι του. Κι' όταν κουραζόταν και στην πολυθρόνα του παρακαλούσε πάλι τη νοσοκόμα του να τον μεταφέρη στο κρεβάτι του: «'Ας πάμε, λοιπόν».

«ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ»

Για τον Γαλιλαίο λέγεται ότι είπε την περίφημη φράσι του: «Και όμως κινείται» όταν ύψιστο το μαρτύριο από τους ιεροεξεταστές.

Στην πραγματικότητα όμως η φράσι αυτή δεν την είπε παρά έκατόν πενήντα χρόνια... μετά τον θάνατό του!

Η «ΛΕΞΙΣ» ΤΟΥ ΚΑΜΠΡΟΝ

Η κλασικώτερη όμως απ' όλες είναι ή περίπτωση του Καμπρόν, του περίφημου στρατηγού του Μεγάλου Ναπολέοντος, που εξεστόμισε την άξεχαστη «λέξι» του όταν οι 'Αγγλοι του έζητησαν να παραδοθ.

Κατά τα τελευταία του χρόνια ο Καμπρόν δεν ήθελε να παραδεχθ ότι είπε τότε τη «λέξι» του και διεμαρτύρετο ζωηρότατα γιατί την συνέδεαν με τ' όνομά του. Αυτό προέρχονταν από μετριοφροσύνη ή ιντροπή; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Τη «λέξι» του, ο Καμπρόν δεν την είπε κατά τη στιγμή της μάχης, αλλά όταν, αιχμάλωτος και γεμάτος πίκρα, έβλεπε πως καλύτερα ήταν να πεθάνη στο μέδον της μάχης παρά να οδηγηθ στην αιχμαλωσία.

Και γι' αυτό δεν ήθελε να του τη θυμίζουν.

★

Και ο συγγραφέας του βιβλίου «Πώς γράφεται ή ιστορία» αναφέρει σωρείαν ακόμη ιστορικών φράσεων που... δεν είναι καθόλου ιστορικές.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Πίνε και τρώγε με τους φίλους σου αλλά ποτέ μη πωλεις τίποτε σ' αυτούς ούτε και τίποτε ν' αγοράζης απ' αυτούς.

★ Δεν είναι επικίνδυνα τα ξίφη, αλλά εκείνοι που τα φέρουν.

Κυρίες μου,

ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΑΤΕ

ΗΛΙΟ

για το χειμώνα!

Τα ύπέρ και τα κατά της ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

μερικές αναγκαίες προφυλάξεις.

Δεν υπάρχει πιο θελκτικό θέαμα από μια επιδερμίδα, που έχει ένα χρυσίζον ή ένα ελαφρό σκούρο χρώμα και όλοι ξέρουμε πως ή μόδα έφερε στην πρώτη γραμμή τη σχολαστικά επιδερμίδα. Το ευεργέτημα όμως αυτό, όταν δεν το πληρώνομε με μερικά έγκαύματα ή στίγματα, φέρνει συνήθως πολύ πρόωρα οντίδες στο σώμα και στο σώμα, που δυστυχώς δεν εξαλείφονται με τίποτε πιά.

Πόσες κυρίες και πόσες δε σπρινίδες δεν έπληρωσαν την εύχαρίστησι ότι απέκτησαν ένα σφιχτοδεμένο και όμορφο χρωματισμένο δέρμα, με ένα πρόωρο γήραςμα το κορμιού των, που παρουσιάστηκε ξαφνικά χωρίς να μπορούν να μαγεύσουν την αττία, έπειτα από δυό, τρία ή πέντε χρόνια.

Το ηλιόλουτρο φέρνει ένα σφίξιμο της επιδερμίδος, την κάνει λεία και σιλπηνή και της δίνει έναν ομοιόμορφο χρωματισμό. Κατόπιν όμως έπακο-

λουθεί ή χαλάρωσις, που είναι τόσο πιο μεγάλη, όσο ή γενική κατάσταση του οργανισμού δεν βρίσκεται στο επίπεδο που πρέπει.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

Άρα δεν πρέπει να παίρνωμε ηλιόλουτρα;

Πώς όχι! Και μάλιστα όσα μπορούμε περισσότερα. 'Αλλά να τα παίρνωμε όπως πρέπει.

Προτού όμως μιλήσωμε για τα ηλιόλουτρα, πρέπει να πούμε δυό λέξεις για την... τροφή:

Μην παίρνετε ποτέ ηλιόλουτρα, χωρίς μια άφθονη κατανάλωσι τροφών πλουσίων σε βιταμίνες, όπως είναι τα λαχανικά και τα φρούτα.

Οι βιταμίνες που περιέχουν αυτές οι τροφές άσκουν μίαν ευεργετική επίδρασι, γιατί τείνουν στο να αποκαταστήσουν την ισορροπία του οργανισμού που οι ήλικες άκτινες την έχουν λίγο ή πολύ διαταράξει.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑ

Άς έλθωμε τώρα στο ήλιόλουτρο.

Για να έναποθηκεί κανείς ήλιο μέσα στον οργανισμό του δεν άρκούν ούτε δέκα ούτε δεκαπέντε ήμέρες ούτε ένας μήνας.

Η ηλιοθεραπεία χρειάζεται μέθοδο, σύστημα, ύπομονή και πολλές προφυλάξεις.

Άρχιστε από ένα λεπτό. Χρειάζεται μήπως να το επαναλάβωμε; Από ένα μοναδικό λεπτό. Την επομένη θα προχωρήσετε στα δυό, την άλλη στα τρία, κ.ο.κ. Η διαφορά του σημερινού σας ηλιόλουτρου εν συγκρίσει με το χθεσινό, δεν πρέπει να υπερβαίνει ποτέ το ένα λεπτό.

Όταν φθάσετε στα πέντε λεπτά, σταματήστε τα ηλιόλουτρα επί δυό ήμέρες. Την τρίτη ήμέρα ξαναρχίστε πάλι και προχωρήστε κατά το ίδιο τρόπο έως τα δέκα. Θα κάμετε τότε μερικά ηλιόλουτρα διαρκείας δέκα λεπτών το καθένα και κατόπιν θα σταματήσετε επί πέντε συνεχείς ήμέρες.

Όταν θα ξαναρχίσετε και πάλι τα ηλιόλουτρά σας, θα προχωρήτε με πιο μεγάλη δραδύτητα, αυξάνοντας ξαφνα την διάρκειά τους κάθε δυό μέρες κ.ο.κ.

Είνε περιττόν δέβαια να σημειώσωμε πως θα εξετάζετε προσεκτικά το δέρμα σας και θα σταματήσετε τα ηλιόλουτρα στο πρώτο δυσάρεστο σύμπτωμα που θα παρατηρήσετε.

ΟΙ ΚΡΕΜΕΣ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ

'Αλλά, προτού ν' άρχιστε τα ηλιόλουτρα, θα πάρετε μαζί σας και τις απαραίτητες κρέμες.

Προσέξτε πολύ στο σημείο αυτό. Δεν πρέπει να περιμένετε ν' άρχισθ ή φαγούρα για ν' άρχιστε τις έπαλείψεις. Είναι καλό να τις άρχιστε δυό ή τρεις ήμέρες προτού ακόμη πάρετε το πρώτο σας ηλιόλουτρο.

'Αλλά τί είδους κρέμα θα διαλέξετε;

Αυτό είναι ένα σοβαρό πρόβλημα, που πρέπει να το λύσετε μόνες σας.

Στο εμπόριο προσφέρονται ένα πλήθος κρέμες. 'Αλλά δεν είναι όλες κατάλληλες για όλες τις επιδερμίδες. Κάθε μία θέλει τη δική της. Έσείς θα κάμετε την έγκλογή της κρέμας που ταιριάζει πιο πολύ στο δικό σας δέρμα.

Εάν το δέρμα σας είναι ξηρό, θα προτιμήσετε τις πιο λιπαρές κρέμες. Εάν είναι τρυφερό και γυαλιστερό, θα καταφύγετε στις κρέμες που έχουν ως βάση το λάδι του αμυγδαλιού ή άλλες παρρηματικές ουσίες και που έχουν την ιδιότητα να εισχωρούν βαθύ-

τερα μέσα στους πόρους του δέρματος. Σε πολλές περιπτώσεις το κοινό λάδι του φαγητού, υπό την προϋπόθεση όμως ότι είναι απολύτως καθαρό (αυτές τις ιδιότητες τις συγκεντρώνει ως ένα σημείον το διυλισμένο) είναι άνωτερο από όλες τις κρέμες.

Το άγνο λάδι αποδεδειγμένα επίσης ωφέλιμο στα δέρματα που έχουν μια λιπαρή ύφή. Εάν έχετε ξηρό δέρμα, θα αποφύγετε κατά την διάρκεια των ηλιολούτρων, όλες τις καλλυντικές σκόνες, που χρησιμοποιούνται συνήθως (ροδές κ.λ.π.). Κινδυνεύετε μ' αυτά να προκαλέσετε ραγάδες στο πρόσωπο, γιατί η ένεργειά τους προστίθεται στην ξηραντική δύναμη του ήλιου και το αποτέλεσμα είναι πολύ δυσάρεστο.

ΠΟΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ;

Το ηλιόλουτρο πρέπει να γίνεται μετά το θαλάσσιο λουτρό και ποτέ πριν. Προηγουμένως πρέπει να πλένεται το σώμα σας με καθαρό νερό. Η συνήθεια του ηλιολούτρου που εναλλάσσεται με το θαλάσσιο λουτρό είναι πολύ επικίνδυνη και μπορεί να έχει τα πιο δυσάρεστα αποτελέσματα. Γιατί το αλάτι της θαλάσσης ελκωρεί στους πόρους του ψημένου από τον ήλιο δέρματος και, αντί να το ήρεμη, το εξερεθίζει τούναντιον περισσότερο.

Η σειρά πρέπει να είναι ή εξέως: θαλάσσιο λουτρό, πλύσιμο με καθαρό νερό, ηλιόλουτρο, ανάπαυση επί μια ή δύο ώρες.

Μιαν ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να λάβετε για τα μάτια σας. Ο ήλιος τα ξηραίνει και προκαλεί μια φλόγωση, που αφαιρεί τη λάμψη και τη διαύγειά τους. Γι' αυτό άμεσα μετά τα ηλιόλουτρα, πρέπει να τα πλύνετε με ανθόνερο, που είναι δυνατόν να παίρνετε μαζί σας, μέσα σ' ένα μπουκαλάκι. Όταν θα γυρίσετε στο σπίτι ή στο ξενοδοχείο σας, είναι καλό να βάξετε επάνω στα μάτια σας μερικές κομπρέσες βρεγμένες, μέσα σε τσάι πολύ ελαφρό. Οι κομπρέσες αυτές πρέπει να είναι διαδοχικά πολύ θερμές και πολύ ψυχρές. Ο έρεθισμός φεύγει τότε από τα μάτια, που ξαναβαλίζουν αμέσως τη λάμψη τους.

Κάθε επιδερμίδα αντιδρά κατά διαφορετικόν τρόπο στις ακτίνες του ήλιου. Εάν είσθε ξανθή, θα αντέχετε να κοιμίζεστε, τούναντιον, εάν είσθε μελαχρινή, θα μαυρίσετε άμεσα.

Αλλά είτε ξανθός είσθε είτε μελαχρινός, όταν έχετε το δέρμα πολύ λευκό, διατρέχετε τον κίνδυνο να ιδίτε το πρόσωπό σας να γεμίσει από στίγματα του ήλιου (τις κοι-

νές λεγόμενες φακίδες). Δεν υπάρχει, δυστυχώς, κανένα μέσον για να αποφύγη κανείς τις φακίδες, εκτός βέβαια το να σκεπάσει το πρόσωπό του με ένα μεγάλο καπέλο ή με όμπρέλλα. Το κακό όμως δεν είναι μεγάλο. Γιατί οι φακίδες εξαφανίζονται συνήθως όταν παύση ή επίδρασις του ήλιου.

ΜΗ ΜΑΚΙΓΙΑΡΕΣΘΕ ΑΜΕΣΩΣ

Μετά το ηλιόλουτρο, πρέπει να αποφεύγετε το μακιγιάρισμα. Είναι ένα πράγμα πολύ

‘Η στήλη του «ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ»

ΘΑ ΣΑΣ ΠΩ ΜΙΑ ΙΔΕΑ

‘Ο καλύτερος γαμπρός

Η ΚΟΥΒΕΝΤΑ είχε ξεψυχήσει τις μεταμεσονύκτιες ώρες στη μικρή συντροφιά που φίλος ξενούσε ο καλός φίλος στην έξοχό του. Κάποια ματάκια εκύτταξαν ψηλά την απόλυτη διαύγεια του θόλου και κάποια άλλα είχαν στερεωθεί στην κορυφογραμμή του Ύμνητού. Ένα κύμα φωτός — λές και πίσω υπήρχε μια θλόφωτη πολιτεία — έφθανε ως την κορυφογραμμή και διέγραφε στο γαλάζιο φόντο την απαλότητα της καμπύλης της. Ο γηραιός οικοδεσπότης είχε καπνίσει το ελκοστό δεύτερο, άκρι, θώς σιγαρέττο του και η τελευταία γρανίτα είχε προσφέρει την τελευταία σταγόνα δροσιάς στο λαρύγγι. Η ερώτησις έκρεματο σε πέντε ζευγάρια χειλιών:

— Δεν το χαλνάμε; Μια έξαφνικά η οικοδεσπότης ρώτησε:

— Ποιος θα ήταν ο καλύτερος γάμος για τη Λιλή;

‘Η Λιλή! ‘Η κόρη της, ένα μικρό αγρίμι που έλεγγε πάντα: «Δεν υποφέρω την Κηφισιά», και πάντα εύρισκε τον τρόπον να ξεφύγη στην Εύρωπη — και έφετος στην ‘Αμερική — και να περάσει σε άπιδαν θέρετρα, με άπιδανες συντροφίες, αλλά χωρίς την άπειλή του κουτουμπολιού, το καλοκαίρι της.

Δηλαδή; Δηλαδή πρόκειται να παντρευτεί η Λιλή; Δεν έρωτησε μέσα του ο Κωστής μονάχα. ‘Η γηραιός κύριος έβγαλε την καράφλα του, τα δεσποινίδια εδάγκασαν τα χείλη τους — η ζήλεια, βλέπετε, έγινε για τους ανθρώπους — και ο οικοδεσπότης ά-

καταστροπικό. Μεταξύ του ηλιόλουτρου και του μακιγιαρίσματος πρέπει να μεσολαβήσουν τουλάχιστον δυο ή τρεις ώρες. ‘Αλλ’ εκείνο που θα άγνοητε ίσως είναι ότι ο καλύτερος καιρός για τα ηλιόλουτρα είναι οι μήνες Αύγουστος και Σεπτέμβριος. Οι ακτίνες του ήλιου είναι εξ ίσου δραστηρές, χωρίς όμως να έχουν την καυστικότητα των ακτίνων του Ιουλίου. Έπωφελήθητε, λοιπόν, αλλά χωρίς να παραλείπετε καμιά από τις συμβουλές που σας έδώσαμε.

Δρ ΠΩΣΣΕ

κύτταξε την γυναίκα του με άπορία. ‘Αλλ’ αφού το είχαν ειπεί η Πολυξένη καλά είπαμεν! Πάντοτε κάτι ξέρει αυτή... ‘Η οικοδεσπότης μ’ εκύτταξε. ‘Ητο προφανές ότι έπεριμένα από έμένα την απάντησι. ‘Ημουν άλλως τε ο μόνος έγγαμος της συντροφιάς, συνεπώς και ο μόνος δυνάμενος — άτυχώς — να έχω άμερόληπτον γνώμη.

— Σείς τί νομίζετε, κυρία μου;

— ‘Εγώ θα της έδινα τον ‘Απόλλωνα, τον Κροίσο, τον Βασιλέα της ‘Αγγλίας...

— Να μου επιτρέψετε να σας πω τη δική μου.

— Σας παρακαλώ... ‘Η Λιλή δεν είναι μόνο ένα πλούσιο κορίτσι. ‘Εχει σπουδαίες κιόλας χημεία. ‘Εχει γενική μόρφωσι, εδρείες αντίληψεις, της άρρεί η ζωή και θέλει να τη ζήσει σ’ όλες της τις έκδηλεις.

‘Η Λιλή είναι νέα. ‘Η Λιλή είναι άραια.

‘Αλοιπόν, κυρία Πολυξένη, η Λιλή, πρώτον, πρέπει να πάρη νέον, ούτε μικρότερον, ούτε μεγαλύτερον από την ηλικία της.

‘Δεύτερον, αυτός που θα πάρη να είναι άραιο παιδί.

‘Τρίτον να είναι κι αυτός έπιστημων με εύρειες αντίληψεις, με εύρειες γνώσεις που να του άρρση η ζωή.

‘Τέταρτον, να άδιαφορήσετε, κυρία Πολυξένη, για την περιουσία του. Μακάρι, μάλιστα, να είναι φτωχός.

— Τι έννοείτε «φτωχός»;

— ‘Ενας μισθός ή εισόδημα 5 — 7.000 δρχ. του φθάνουν. Θα μου πείτε: Καί πως θα ζήσουν; ‘Ο μπα-

μπάς της θα της έξασφαλίση άλλα τόσα. Καί θα της τα δώση ως εισόδημα...

— Δηλαδή με δεκαπέντε ψωροχιλιάδες; Πφ!... έσχαλίσαν η δεσποινίς.

— Δεκαπέντε «ψωροχιλιάδες», όπως τις λέτε, δεσποινίς, είναι ένα ζηλευτό εισόδημα.

— Μά η Λιλή θέλει ταξίδι στην Εύρωπη, έκδρομές, έξοχές, αυτοκίνητο.

— Δεν θα έχη! παρενέβη ο Κωστής.

— Μά αφού τ’ έχει στο πατέρα της;

— Κυρία μου, συνέχισα, η Λιλή έχει μάθει θέβαια σε μια υπέρανετη ζωή. Αύ το όμως δεν έχει σημασία. ‘Η Λιλή είναι ένα σύγχρονο κορίτσι που ήμποτε να ζήση, γιατί ξέρει να ζήσει, και με τα πολλά, και με τα λίγα. ‘Αρκεί να συνηθίση και στα λίγα, όπως και στα πολλά.

— Καλά και ποιος θα είναι ο άνδρας εκείνος που θα ανάλαβη αυτή την εφθύνη;

— ‘Εκείνος που θα την άγαπήση τη Λιλή και που θ’ άγαπήθη απ’ αυτήν.

‘Ηταν ο Κωστής.

— Μά θα άγαπήση η Λιλή έναν άπένταρο;

— Τότε όμως έξασπάθωσε ο Κωστής:

— ‘Η Λιλή είναι ένα σπουδαίο κορίτσι, Μαρία, είπε. Δεν θ’ άγαπήση ποτέ η Λιλή από συμφέρον.

— Τόν... Γαλάτειον, δηλαδή εις μίαν καλύβην;

— Μη λέτε υπέρβολές...

‘Ο... Γαλάτειος που θα σκεφθώ να παντρευτεί την Λιλή, θα έχη προηγουμένως έξασφαλίσει ένα άνάλογο για τις άπαιτήσεις της όριο ζωής. ‘Αν δεν το έχη, δεν θα το πη.

— Καί αν η Λιλή τον άγαπά ως ο μπαμπάς της τον έκτιμ; έρωτησε η οικοδεσπότης.

— Καί αν ο μπαμπάς δώση τόση προίκα στη Λιλή ώστε μαζί με τον μισθόν του... Γαλατείου σας να φτάνη τις δέκα πέντε ψωροχιλιάδες μου;

— Τότε...

‘Αλλ’ ο Κωστής δεν πρόφθασε να τελειώση.

— Παιδιά, έγώ λέω να πάμε να κοιμηθούμε, είπεν ο οικοδεσπότης.

‘Η κυρία Πολυξένη σηκάθηκε. Καληνύκτισε την συντροφιά και την άκουσα να λέη με τρυφερότητα...

πεθεράς στον Κωστή:

— Καληνύκτα, Κωστήκη! Καληνύκτα, παιδί μου!

‘Η κυρία Πολυξένη είχε βρή τον καλύτερο γαμπρό...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΦΡΑΣΙΣ «ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΧΟΜΑΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΚΑΝΕΛΛΑ»;

Η φράσις αυτή, που λέγεται για εκείνους που λένε άσυναρτησίως, προήλθε από το έξης έθιμον: Οί αρχαίοι, τους συγγενείς τους που έπέστρεφαν από το έξωτερικό στην πατρίδα τους και προαναγγέλλαν τον έρχομό τους με κάποιο μέσον, τους περιέμεναν και τους υποδέχονταν σε άρκετην άπόστασι έξω από το χωριό ή την πόλι τους και συνήθως επάνω σ’ ένα ύψωμα για να βλέπουν από μακριά. Φαίνεται λοιπόν ότι κάποιος νεαρός άρραβωνιασμένος έπιστρέφοντας από την Πόλη στην πατρίδα του, ύστερα από πολύχρονη άπουσία, έγραψε στην άρραβωνιαστική του λαοκονικότητα: «Α πό τή ν πό λ η έ ρ χ ο μ α ι κ α ι σ τ η ν κ ο ρ φ ή κ α ν έ λ α». ‘Ερχομαι, δηλαδή, από την Πόλη κι’ έλα καν κι’ έσύ στην κορφή, δηλαδή στο ύψωμα που συνήθιζαν να περιμένουν εκείνους που έπέστρεφαν από την ξένην. Κι’ από την συνήχησι του κ α ν κ α ι έ λ α... έξοφτώσε η κ α ν έ λ α!

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ Η ΛΕΞΙΣ «ΟΥΡΑΔΙΣΙΣ»;

Ευράδιαις, κοινώς γουρνούλα, λέγεται η προώθησις μιας βαρκούλας ή ενός ολουδήποτε μικρού σκάφους, μ’ ένα μονάχα κουπί. Το μοναδικό αυτό κουπί τοποθετείται στο πίσω μέρος της βάρκας (στην πρύμνη) κι’ απ’ εκεί, με κατάλληλες κινήσεις, δεξιά - άριστερά, το σπρώχνει, σάν να ήταν έλι. ‘Ο τρόπος αυτός της κωπηλασίας είναι άρκετά δύσκολος και πολύ λίγοι τον ξέρουν. Είναι όμως ένας πρακτικός τρόπος με τον όποιον επικοινωνούν οί μικρές βάρκες των καϊκιών και των μικρών έν γενεί πλοίων με την ξηρά. ‘Ενας έπιδέξιος κωπηλάτης μπορεί με το έ- να και μόνο αυτό κουπί που κινείται με το ένα χέρι, να δώση άρκετά μεγάλην ταχύτητα στο μικρό ελαφρό σκάφος του.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΕΤΗΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ;

Το 1938, η παγκόσμιος παραγωγή πετρελαίου υπήρξε χαμηλότερα της παραγωγής του 1937. ‘Υπολογίζεται ότι το 1938 παρήχθησαν 271,3 εκατομμύρια τόννοι, έναντι 281 εκατομμυρίων το 1937. ‘Αν εξαίρεση κανείς το Μεξικό, το 6,7 εκατομμύρια τόννους σε 4,8, οι άλλες χώρες διέτηρσαν την παραγωγή τους στο αυτό περίπου επίπεδο. Πρέπει όμως να σημειωθώ ότι οι χώρες με μικρή παραγωγή πετρελαίου έσημειωσαν προόδους, όπως λ. χ. ο Καναδάς, που παρήγαγε 940.000 τόννους το 1938 έναντι 366.000 τόννων το 1937. Τα νέα κοιτάσματα πετρελαίου, που

άνεκαλύφθησαν στην έπαρχία ‘Αλμπέρτα, είναι πράγματι πλουσιότερα παρ’ όσον αρχικώς υπελόγιζαν. ‘Οσον άφορā τη Γερμανία, η παραγωγή πετρελαίου ηύξανε κατά 30 % περίπου (625.000 τόννους το 1938 έναντι 486 το 1937).

ΓΙΑΤΙ Τ’ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΣΒΥΝΟΥΝ ΟΤΑΝ ΤΑ ΕΚΘΕΣΩΜΕ ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ;

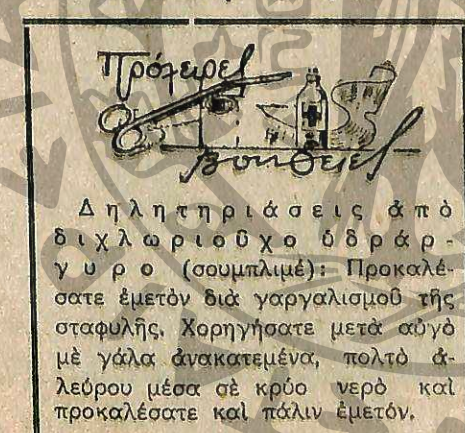
Διότι ο άτμοσφαιρικός άέρας, που συντελεί στην καύσι δίνοντας στη φωτιά την άναγκαία τροφή της, δηλαδή το όξυγόνο, μόλις ζεσταθώ από τις ήλιακές ακτίνες, γίνεται άραιότερος. Συνεπώς, και το όξυγόνο λιγοστεύει, κι’ έτσι τα κάρβουνα σβύνουν σιγά - σιγά.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ;

Σύμφωνα με πρόσφατες στατιστικές, η ‘Ασία κατοικείται από 700—750 εκατομμύρια κατοίκους και όχι από 1.300—1.400 εκατομμύρια όπως υπελογίζετο ως τώρα. ‘Η ‘Ασία, δηλαδή, αν οί έν λόγω στατιστικές είναι άκριβείς, έχει 50 % περισσότερους κατοίκους από την Εύρωπη.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ «ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»;

Παπαγάλοι της θαλάσσης ή κατούδες είναι κάτι περίεργα άλλα νοστιμώτατα ψάρια, που συναντώνται και ψαρεύονται ίδιως στην Αίγνα, αλλά και στα παράλια της ‘Αττικής — και συγκεκριμένως στη Βούλα — καθώς και στην Κρήτη, όπου και τα δνομάζουν «Παπαγάλους». Το ψάρι αυτό είναι άρκετά περίεργο για το σχήμα του κεφαλιού του, προς το εμπρός μέρος, που καθώς το κυττάζει κανείς απ’ τα πλάγια, μοιάζει με μισή περισπωμένη. ‘Αρκετά περίεργο επίσης είναι το χρώμα του, κόκκινο στα θηλυκά και υποπράσινο στ’ άρσενικά. Τέτοιο κόκκινο χρώμα που πλησιάζει προς το χρώμα του κερασιού, δεν συναντά κανείς σε άλλα

ψάρια. Το ψάρι αυτό ζή μόνο στην άμμουδιά, όπως η δράκαινα, με την οποία μοιάζει λίγο στο σχήμα του κεφαλιού. Το θηλυκό είναι μικρότερο άλλα νοστιμώτερο από το άρσενικό. Οί κατούδες τηγανίζονται χωρίς άλειυρι και έχουν πολύ νόστιμη πέτσα.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ;

Από την αρχαία Ιστορία ξέρομε, βέβαια, ότι και τότε υπήρχαν έ- να είδος καφενείων, στα όποια συγκεντρώνονταν οί πολίτες και τα όποια άνομάζονταν θ ε ρ μ ο π ώ λ ι α.

Το πρώτο όμως κέντρον μέσα στο όποιον ένας δερβίσης, ο ίδρυτής του, έβρασε για πρώτη φορά κόκκους καφέ, ιδρύθηκε στη Μέκκα, στην ιερή πόλι των Μωαμεθανών. ‘Από τη Μέκκα, με την διάδοσι των προσκυνητών του τάφου του Προφήτου, το έθιμο μεταδόθηκε στην ‘Αραβία, τη Συρία και την Αίγυπτο, όπου ιδρύθηκαν καφενεία για τους πολίτες. Κατά το 1551, δύο Σύροι προσκυνητές έπιστρέφοντας από τη Μέκκα ίδρυσαν το πρώτο καφενείο στην Κωνσταντινούπολι, κοντά στην ‘Αγία Σοφία. ‘Από τότε οί διάφορες πόλεις της Τουρκίας έγέμισαν από καφενεία κι’ απ’ αυτές διεδόθησαν και στ’ άλλα μέρη του κόσμου.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ ΟΤΑΝ ΒΡΙΣΚΩΝΤΑΙ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΜΕΤΕΩΣΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ;

Οί λεκέδες από λίπος καθαρίζονται με βενζίνη, αιθέρα, άμμωνία, άργιλλο ή κιμωλία. Οί λεκέδες από λαδοπογιές, βερνίκια, ρετσίνα, βουλοκέρι, καθαρίζονται με βενζίνη ή αιθέρα σε μικρή ποσότητα. Οί λεκέδες από σκούρια: ‘Αδύνατον το καθαρίσιμα. Οί λεκέδες από αίμα ή λευκωματούδεις ούσιες καθαρίζονται με άπλό πλύσιμο με χλιαρό νερό. Οί λεκέδες από άσβεστη καθαρίζονται με μερικές σταγόνες κιτρικού όξέος επάνω στο λεκέ. Οί λεκέδες από όξέα, έξδι, έννά φρούτα, καθαρίζονται, όπως τα χρωματιστά ύφασματα.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΝΕΛΣΟΝ ΕΝΤΥ

ΝΕΛΣΟΝ "Εντυ" ο «τυχερός». Αυτό είναι το παρατσούκλι που του έρχαν μερικοί φίλοι του, επειδή η ξανθή του ομορφιά και η φωνή του μπορούσαν να του κερδίσουν μια τόσο ζηλευτή θέση μεταξύ των εύπολων του κοινού.

Πράγματι, πώς είναι εκείνος, από τους παρακολουθών τον κινηματογράφο που δεν έχει ακούσει ή δεν είδε τον Νέλσον "Εντυ", πόν δημοσιογράφο, τον σχεδιαστή, τον θαρρόνιο του κινηματογραφικού εργαστηρίου του Χόλλυγουντ;

"Εννοείται, θέβαινα ότι πρέπει να είναι και νεις τυχερός για να παίξει τον πρώτο του ρόλο κοντά στην Ζαννέτ Μακντόναλντ. Τύχη έπαιξε ήταν να παίξει στην πρώτη του ταινία ένα ρόλο που άρεσε άμεσως στο κοινό. "Η τύχη αυτή όμως ήλθε έπειτα από πολύ δύσκολα χρόνια.

Οι γονείς του, όπως πολλοί γονείς της περασμένης γενιάς, εγκατέλειψαν τα κτήματά τους και προσπάθησαν να εγκατασταθούν στην πόλη για να δημιουργήσουν μια καλή θέση όσο το δυνατόν γρηγορότερα. "Ο πατέρας του Νέλσον, ήταν μηχανικός που γνώριζε λίγα απ' όλα. Περιπλανώμενος από πόλη σε πόλη, πούλησε διάφορες μικροεφευρέσεις του, από τις οποίες όμως του ήταν αδύνατον να κερδίσει τα μέσα της ζωής. Και επειδή αυτός ο πλάνος βίος δεν εταίριαζε ούτε στην γυναίκα του ούτε στο μικρό αγοράκι τους, έπληθε το διαζύγιον και ο μικρός Νέλσον πέρασε την παιδική του ηλικία κοντά στους παππούδες του.

● ΝΕΛΣΟΝ ΕΝΤΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

"Όταν τέλος ήλθε η στιγμή να κερδίσει το ψωμί του, ο Νέλσον μπήκε στην υπηρεσία

μιας μεγάλης εφημερίδας. "Εκεί έκανε τις πιο διαφορετικές δουλειές. Στην αρχή έκτελούσε παραγγελίες, ή μάλλον τα καθήκοντα κλητήρος, αλλά μετ' ολίγον κατώρθωσε να εύρη τον τρόπο να εισδύσει στα γραφεία της συντάξεως.

Συνέτασε τις αγγελίες, έγραφε τα μικρά νέα από εκείνα που τιτλοφορούνται γενικά στις εφημερίδες: «Μικρές ειδήσεις». "Επειτα από λίγον καιρό του ένεπιτεύθησαν την «Αθλητική στήλη». "Επειτα από πολλές άποτυχίες, αφού τα χειρόγραφα του έκρινοντο άκαισια, κατώρθωσε να εξασφαλίσει μια θέση στο «Δελτίο της Φιλαδέλφειας».

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Ενώ προσπαθούσε έτσι να προχωρήσει, δεν παραμέλεισε καμιά προσπάθεια και δεν εγκατέλειπε καμιά ελπίδα να τραγουδήσει μια μέρα... Να τραγουδήσει; Μά τραγουδούσε από τα παιδικά του χρόνια. Οι έκκλησιαστικοί ύμνοι ήταν η πρώτη του άσκηση, γιατί η εκμητρής γιαγιά του ήταν εξαιρετικά εύλασής. Είχε ψάλλει στην εκκλησία και η αγάπη του για το τραγούδι ήταν τέτοια ώστε συχνά του συνέβαινε να τραγουδά ενώ έπαιζε ή ενώ περπατούσε, σε κάθε στιγμή της ημέρας.

"Η μητέρα του τον άκουε πάντοτε με κάποια συγκίνηση. "Η ίδια είχε τραγουδήσει, ή ίδια είχε ελπίσει ότι θα έκανε μια μέρα κάποια σταδιοδρομία. "Ηλθε όμως ο γάμος και το παιδί και τα σχέδια της έματαιώθησαν. Αυτή εν τούτοις του μετέδωσε τις πρώτες μουσικές γνώσεις, αυτή τον διηθούσε και τον εστήριζε. Αυτή και σήμερα διευθύνει το σπίτι του γιου της στο Μπέεβερλυ Χιλς.

"Η εργασία του στην εφημερίδα δεν τον ικανοποιούσε πιά. "Ο Νέλσον εξακολουθούσε να δουλεύει την κλίση του προς το τραγούδι. Είχε διαδεγμένους φωνητραφικούς δίσκους των περιφώνων τραγουδιστών της εποχής εκείνης.

Τέλος, επειδή είχε μάθει πολλούς σκοπούς, παρουσιάστηκε στον διαγωνισμό που ώργάνωσεν η όπερα της Φιλαδέλφειας και προσελήφθη. Είχε τότε εγκαταλείψει την εφημερίδα για κάποιο πρακτορείο δημοσιεύσεων, που τον χρησιμοποιούσε για ληνογράφο. Διεπίστωσεν όμως ότι κέρδιζε περισσότερα από το τραγούδι του παρά από την άλλη του εργασία. "Εγκατέλειψε λοιπόν το γραφείο του και αφιερώθηκε ολόκληρος στο τραγούδι και στην μουσική.

Χωρίς να περιμένει να του το ζητήσουν, ελκεν έγκυψει στην μελέτη των μελωδιών, όχι μόνο των αγγλικών, αλλά και των γαλλικών, των γερμανικών, των ισπανικών και των ιταλικών. "Εχρησιμοποιούσε γι' αυτό την μέθοδο των δίσκων που του είχε φανή τόσο ωφέλιμη. "Ετσι έμαθε όλες τις άριες από τις όπερες. Δεν έσταμάτησε όμως εκεί. Είχε να μάθει πολλά.

"Αφιέρωσε τις ώρες του για να μάθει τον ρόλο του θαρυτόνου στα «Πιάθ του Χριστού» κατά Ματθίαν, αλλά και «κατά Λουκά» του Μπάχ. Και η τύχη τον βοήθησε. Μια μέρα έτυχε να ζητούν κάποιον για τον ρόλο του θαρυτόνου τών «Πιστών» στην Φιλαρμονική της

Φιλαδέλφειας. "Ο Νέλσον παρουσιάστηκε τότε μα κανείς δεν ήθελε να τον πιστέψει. "Αλλά το πιάνο άνοιχτηκε και ο Νέλσον έτραγουδούσε. Το πείραμα έφάνηκε αρκετά πειστικών και προσελήφθη. Κατά τον ίδιο τρόπο έπαιξε και ένα ρόλο στην «Αίντω» και άλλον ρόλο στους «Παλιότατους».

"Ο ραδιοφωνικός σταθμός τον προσέλαβε. Μεταξύ των 14 υποψηφίων προεκρίθη αυτός.

Μια μέρα ένεφανίσθη στο Λος Άντζελες, σε μια συναλία αντικαταστήσας έναν περίφημο τραγουδιστή που είχε αρρωστήσει. Με τον σύντροφο που επρόκειτο να τραγουδήσει, συννεφώνησαν σε μια στιγμή να εμφανισθούν στην σκηνή προτού αρχίσει η μουσική... «Θά πούν, είπε ο Νέλσον, πώς ξέρουμε καλά το μέρος μας!»

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

"Ετσι και έγινε. "Η έπιτυχία ήταν απερίγραπτη. Την επομένη είχε παντός είδους προτάσεις από κινηματογραφικές εταιρίες και ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Την επομένη ημέρα υπέγραψε συμβόλαιο με την Μέτρο Γκόλντγουϊν - Μάγερ. Και δεν άργησε να γυρίσει την πρώτη του ταινία «Ω-ραία Μαριέττα» με την Ζαννέτ Μακντόναλντ. "Η ταινία αυτή ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος!

"Ο Νέλσον ομολογεί ότι δεν γνωρίζει τί τον έσπρωξε προς την συνεχή πρόοδο. Δεν είναι ούτε φιλοχρήματος ούτε φιλόδοξος. Δεν είναι τρελλός για την δημοτικότητα. Θέλει διαρκώς να τελειοποιείται.

Μετά τις έπιτυχίες του στην «Ωραία Μαριέττα», την «Ρόζ-Μαρί» τα «Ρόδα τ' Άπριλη» με την Ζαννέτ Μακντόναλντ, ο Νέλσον "Εντυ έγυρσε την «Ρόζαλι» με την Έλινor Πάουελ. Κατόπιν έγυρσε μια νέα ταινία με την τακτική του συμπαικτρία, Ζαννέτ Μακντόναλντ: «Σενορίτα, το ρόδο της Δύσεως». "Όλες αυτές τις έπιτυχίες του, τις έθαυμάσαμε και έμεις στάς Άθηνες. Μένει όμως και μια μεγάλη ταινία του χαριτωμένου αυτού ζεύγους, έγχρωμη αυτήν την φορά, την οποίαν θα θαυμάσουμε του χρόνου. "Η ταινία αυτή μόλις πρό ημερών προσελήθη στην Άμερική, σε παγκόσμιο προεμιέρα, και έσημέλωσε καταπληκτικήν έπιτυχία. "Η ταινία αυτή φέρει τον τίτλον: «Ξανασμίλουν τ' αηδόνια». Λέγεται δε ότι ο συνδυασμός των τελείως έπιτυχημένων χρωμάτων με την μελωδική φωνή των δύο πρωταγωνιστών άποτελεί κάτι το όποιον θα σημειώσει σταθμόν στα κινηματογραφικά χρονικά.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡΣ

ΟΙ 9 ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Η Τζόαν Μπλοντέλ —την βιογραφία της οποίας έδημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος μας— έδημοσίευσεν πρό ημερών σ' ένα άμερικανικό περιοδικό 9 εντολές, οι οποίες αντιπροσωπεύουν τα καθήκοντα μιας καλής συζύγου. "Ιδού τώρα ποιές είναι οι εντολές αυτές:

- 1) Να είσαι εξ ίσου υποχρεωτική με τον σύζυγό σου, πρό και μετά τον γάμο.
- 2) Να γνωρίζεις να μαγειρεύς καλά.
- 3) Να μην έχεις ποτέ άπολυτον έμπιστοσύνην στον σύζυγό σου.
- 4) Να μην του κάνης ποτέ λόγο για χρήματα και να μην άνοιγης ποτέ συζήτηση για τα οικονομικά σας.
- 5) Να είσαι πάντοτε, ένημερος των παγκοσμίων γεγονότων και έτοιμη να συζητήσης μ' αυτόν.
- 6) Να μην κάνης ποτέ λόγο στον σύζυγό σου για άνδρας τούς οποίους θα μπορούσες να παντρευθής, εάν ήθελες.
- 7) Να μην όρίζης ραντεβού για λογαριασμόν του συζύγου σου προτού τον είδοποιήσης.
- 8) Να μην του τηλεφωνής ποτέ στο γραφείο του για άσημαντα ζητήματα, αλλά μόνον όταν υπάρχουν σοβαροί λόγοι και άπόλυτος ανάγκη.
- 9) Πρό παντός, να μην του σπάσης το κεφάλι!

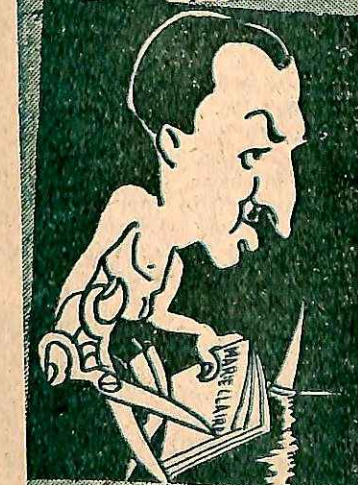
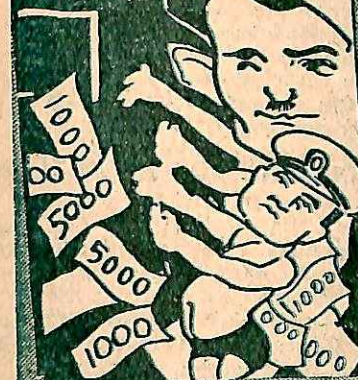
Συμφωνείτε μαζί της, έσείς κυρίες; Και πρό παντός έσείς, κύριοι!

Ο ΝΕΛΣΟΝ ΕΝΤΥ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

ΥΠΟ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΚΕΝΤΡ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

ΤΑΠΕΙΟΝ

Τώρα που φλέγεται το πάλ και ρέει ο ιδρώς ανάγκη παραθερισμού έχει κι' ο «Θησαυρός».

"Ενθ λοιπόν ή ασφαλτος άγρίως τυρπολείται, παραθερίζουν άνετα οι δυο ιδιοκτήται. Δεν πάλ' σε θέρετρα γνωστά να χάνουν τον καιρό τους. Άρχει που έχει πώλησι το περιοδικό τους. Κι' έτσι, αντί στις έξοχες μακρά να ταγυρίζουν, στο Πρακτορείο φθάνουνε κι' εκεί... π α ρ ε α θ ε ρ ι ζ ο υ ν.

Κι' ο Μαγγανάρης ήθελε άδεια μικρή να πάρη κι' από την άνωτέρα του τδ έήτησε άρχήν, άλλ' αυτή του άπήντησε: «Μά σύ, δρε Μαγγανάρη, είσαι άρχισυντάκτης μας, ως λέν, κατ'... έ ξ ο χ ή ν»

Κι' ο Γιάννης Σκουτερόπουλος ήδη παραθερίζει. "Όμως που είναι άκριβώς κανένας δεν γνωρίζει. Πολλά θρυλούνται σχετικώς και έτσι τδ σαστίζεις. Λέγουν πώς είναι μεταξύ Σουνίου και Βαρκίζης και άλλοι βεβαιώνουνε διά φωνής έγκυρου πώς είναι κάπου μεταξύ Γλυφάδας και Φαλήρου, ένθ αυτός, μού φαίνεται, τυχόν της εύκαιρίας έγκατεστάθη μεταξύ... Θ ρ ε λ ο υ και Ι σ τ ο ρ ι α ς.

Κι' ο Γιαννακούλιας φυσικά έπηρε ήδη άδεια. και παρεδόθη με χαράν στις έξοχες τδ χάδια. "Η μάλλον ούτος άρχισε καθ' ο πολύ ταχύς, «ταξίδια στο άπειρον» χάριν αναψυχής. Τά τέτοια τδ ταξίδια, ίσως σκεφθήτε μόνον, ότι θα θέλουν έξοδα πολυ μεγάλα, ώστε μπορείτε να ρωτήσετε ποιος τάχα τδ π λ η ρ ω ν ε ι ; Δεν θέλει όμως ρώτημα: Έσείς, οι άναγνώσταί!

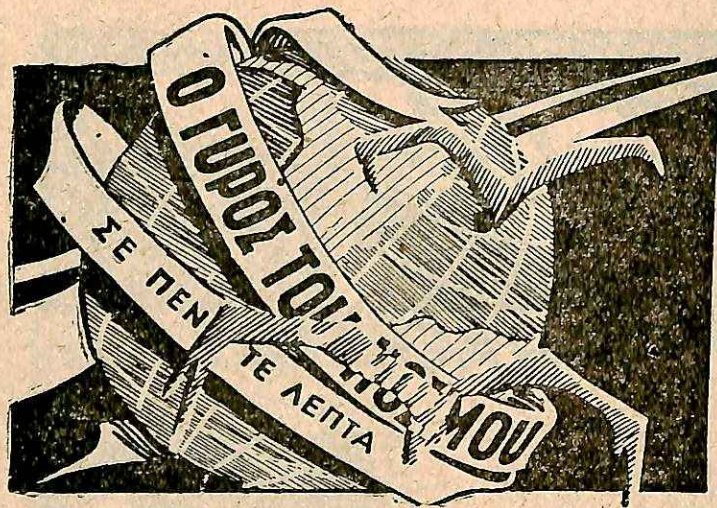
Μούπαν πώς έφυγε προχθές μακράν των Άθηνών κι' ο Κώστας Παπαδόπουλος, που φίνα ζωγραφίζει και ήδη θα εύρίσκειται εις θέρετρον τερπνόν και θα παραθερίζη.

"Η μάλλον θα εργάζεται και εις την έξοχή καθ' ότι έχει στη δουλειά μεγάλη άντοχή. Την σχόλη αυτός την άγνοεί καθώς και τη γιορτή και σίτιστα κάνει διαρκώς, φθάνει να βρεη χατί. Γι' αυτό, λοιπόν, θα ζήτησε, πιστεύω, με τδ ζόρι, για νάχη και στην έξοχή λίγη τερπνή δουλίτσα, να πάη παραθερισμό εις τδ Λευκά τδ όρη που μια και θα τδ βρεη Δ ε υ κ α , θα τδ...χεμίση σίτιστα.

Οι πάντες ταξιδεύουνε με γέλια και φωνές, κάνουν έμφάνισι στις πλάξ, βουτάνε στον βυθόν.

Οι παγκοσμίως δημοφιλείς άστέρες της Μέτρο, Νέλσον "Εντυ και Ζαννέτ Μακντόναλντ, πάλν όποιων τδ τελευταίο μουσικό φίλμ «Ξανασμίλουν τ' αηδόνια» εξ όλοκληρου έγχρωμω σημειώνει μεγάλην έπιτυχία στην Άμερική.

Ο ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΣΩΦΕΡ

ΣΤΟ Πταισματοδικείο της αγγλικής κοσμοπόλεως Ρήντιγκ, κοντά στο Λονδίνο, παρουσιάστηκε προχθές για να δικασθῇ ὁ γηραιότερος σωφὲρ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ δόκτωρ Χάρρυ Χόουνκονς, ἡλικίας 83 χρονῶν, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους γιατροὺς τῆς περιφέρειας, ποὺ σωφάρεῖ ἀπὸ τὸ 1895, ὅταν ἀγόρασε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτοκίνητο. Ἀπὸ τότε ἐγένεε μανιώδης σωφὲρ καὶ διηθύνε πάντοτε μόνος του.

Τὸ σπουδαιότερο καὶ περιεργότερο εἶναι, ὅτι ἐπὶ τόσα χρόνια ποὺ ὁδηγεῖ, δὲν κατεδικάσθη ποτέ, οὔτε κανένα ἀστυνομικὸ ὄργανο τοῦ ἔκαμε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι γιὰ παράβασιν ἀστυνομικῆς διατάξεως. Τώρα ὅμως τὸν πῆραν τὰ χρόνια καὶ τὸ χέρι του δὲν εἶναι πιά σταθερὸ γιὰ νὰ κρατῇ τὸ δολάν.

Τὸ δικαστήριον, ἐπιεικῶς, τὸν κατεδίκασε σὲ πρόστιμο μισῆς λίρας καὶ τὸν συνεβοῦ-

λευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δολάν, ἀφοῦ ἐγγέρασε πιά καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίνῃ ὑπαίτιος δυστυχήματος. Ὁ δόκτωρ Χόουνκονς ἐσπευσε νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν συμβουλὴν αὐτῆν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένῃν ἔπηρε στὴν ὑπηρεσίᾳ του σωφὲρ.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟ-ΠΑΛΑΙΣΤΟΥ

Σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα τῶν Παρισίων, ὑπεβλήθη μὴνυσις κατ’ ἀγνώστου ἐπὶ κλοπῇ, ἀπὸ τὸν διάσημον Σέρβον πρωτοπαλαίστην Νόβαν Στόπιτς, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ πῦρ ρωμλεὸς ἀνθρώπος τῆς Εὐρώπης. Ἄν καὶ μετρίον ἀναστήματος ὁ Στόπιτς μπορεῖ νὰ σηκώῃ τεράστια βάρη καὶ νικᾷ παλαιστὰς διπλοῦς ἀπ’ αὐτὸν σὲ ὅλον σῶματός.

Ὁ ἀγνωστος λαποδύτης ἔκλεψε τὴν βαλίτσα ὅπου ὁ πρῶτοπαλαίστης εἶχε τὰ ρούχα του καὶ μερικὲς οἰκονομίες σὲ

μετρητά. Ὁ Στόπιτς παρεκάλεσε τὴν ἀστυνομίαν, ὅταν πιάσῃ τὸν κλέφτην νὰ μὴ τὸν παραπέμψῃ στὸ δικαστήριον, ἀλλὰ νὰ τοῦ τὸν παραδώσῃ γιὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας στὰ χεῖριά του.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΠΟΛΥ σπάνια ἡ μοῖρα ἐδειξε τόσο σκληρὰ τὴν ἰδιοτροπία της, ὅσο στὴν περίπτωσι δύο ομάδων χρυσοθηρῶν τῆς Αὐστραλίας, ποὺ εἶχαν ξεκινήσει τὴν ἰδια μέρα ἀπὸ τὸ Ἀϊζή, τῆς περιφέρειας Κούνολαν γιὰ μιὰ μακρυνὴ χρυσοφόρα περιοχὴ. Τὴν πρώτη ομάδα τὴν ἀποτελοῦσαν τρεῖς νέοι, ὁ Σάμουελ, ὁ Χούρεγκαν καὶ ὁ Πέτερσον, ἐφυγε δὲ μετὰ ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο ὅπου εἶχε φορτώσει πληθὺς ἐφοδία, ἕνα ραδιόφωνο, φωτογραφικὲς μηχανεῖς, ὅπλα, τρόφιμα καὶ φάρμακα.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ οἱ τρεῖς νέοι εἶχαν πεθάνει. Ὁ Σάμουελ ἐτραυματίσθηκε θανάσιμα καθὼς ἀποκατάλεσε σ’ ἕνα ψηλὸν καὶ ἀπόκρημνον βράχον, ὁ Χούρεγκαν σκοτώθηκε σ’ ἕνα αὐτοκίνητο διςτύχημα καὶ ὁ Πέτερσον παρὰσύρθηκε ἀπὸ ἕνα τραῖνο.

Τὴν δευτέρην ομάδα τὴν ἀποτελοῦσαν δύο νέοι, ὁ Ρίτσαρντ καὶ ὁ Σῶου, ποὺ ἐξεκίνησαν πεζή, παίρνοντας μαζί τους πολὺ λίγα ἐφόδια. Οἱ δύο νέοι ἐφάσσαν καλὰ στὸν προορισμὸ τους καὶ ἀνεκάλυψαν ἀμέσως μιὰ φλέβα χρυσοῦ, γιὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπροτάθηκε νὰ τὴν πωλήσουν γιὰ 30 χιλιάδες λίρες. Ἐκεῖνοι ὅμως, βασίζόμενοι στὴν τύχη τους, ἀπέκρουσαν τὴν προσφορά, μετὰ τὴν πεποιομένην ὅτι θὰ κερδίσουν πολὺ περισσότερα.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

ΟΙ καλοὶ τρόποι καὶ οἱ κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς εἶναι πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη. Ὅπως γράφει ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς ποὺ ἐπέστρεψε τελευταίως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, θεωρεῖται ἐκεῖ ἀσχηρὸς κανὼν εὐγενείας κατὰ τὸ ὁποῖον στὴν Εὐρώπῃ χαρακτηρίζεται σὰν ἀσυγχώρητη ἀπρέπεια.

Ἄν προσκληθῇτε σὲ γεῦμα ἀπὸ ἕναν Ἰνδὸ πρέπει προτοῦ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι νὰ καθαρίσετε ἐπιμελιστα τὸ πιάτο σας καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε τὸ παραμικρὸ ἔλκος φαγητοῦ, γιὰτι αὐτὸ θεωρεῖται προσβολὴ πρὸς τὸν οἰκοδεσπότη.

Ἐπίσης, πρέπει νὰ ξαναξητήσετε μιὰ καὶ δύο φορές ἀπὸ κάθε φαγητό, καὶ προτοῦ φάγετε ἀπὸ τὸ πιάτι νὰ δηλώσετε μεγαλοφώνως ὅτι ἐχορτάσατε καλά. Στὴ μεσασία τάξι τῶν Ἰνδῶν θεωρεῖται μεγάλη εὐγένεια νὰ δέσουν στὴ μέση τους μιὰ κορδέλλα προτοῦ κα-

θίσουν στὸ τραπέζι καὶ νὰ μὴ σηκωθοῦν ἂν ἡ κορδέλλα αὐτὴ δὲν σπᾷσῃ ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΙΝΕΖΕΣ

ΕΛΕΤΕ ν’ ἀποκτήσετε μιὰν ὁμορφὴ Κινεζοπούλα; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πάτε στὴν ἀγγλικὴ ἀποικία τῆς Μαλάκας, ὅπου μπορεῖτε ν’ ἀγοράσετε ὅσες Κινεζοπούλες θέλετε μὲ δέκα λίρες τὴν μία. Αὐτὸ διεπίστωσαν οἱ ἀρχεῖς τῆς ἀποικίας ἐκεῖνης, ποὺ προσπαθοῦν νὰ καταπολεμήσουν τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς σεωματεμπορίας.

Οἱ λεπτομέρειες τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ ἐγγνώσθηκαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης μερικῶν Κινέζων στὸ δικαστήριον τοῦ Πενάγκ. Ὁ πατέρας μου ἀρρώστησε, καὶ ἐπειδὴ εἰμασσε φτωχοὶ ἀποφάσισα νὰ πωληθῶν, εἶπε μιὰ νεαρὴ Κινέζα, καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι δὲν ἐδυσκολεύθηκε καθόλου νὰ βεῖ ἀγοραστήν. Ἐνας Κινέζος ποὺ κατεδικάσθη σὲ δεκαετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα, ὠμολόγησε ὅτι εἶχε φέρει εἰς τὸ Ἰπενάγκ τέσσερα κορίτσια γιὰ νὰ τὰ πωλήσῃ.

ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

ΚΑΤΑ τίς πληροφορίες τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, ἕνας μαῦρος ποὺ ὑπηρετοῦσε ἐπὶ ἔξι χρόνια σὰν ὑπηρετὴς στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πίτσμπουργκ, διορίστηκε τελευταίως καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Οὐίλμπερφορς, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐκπαιδευτήρια τῶν μαύρων τῶν Ην. Πολιτειῶν.

Πρόκειται γιὰ τὸν κ. Ἐντουαρντ Χάρρις, ποὺ ἐσκούπιζε τίς αἰθούσας διδασκαλίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πίτσμπουργκ. Ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του ὁ Χάρρις ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του καὶ ἀφιέρωνε ὅλον τὸν τὸν καιρὸ στὴ μελέτῃ τῆς φιλοσοφίας. Τὸν περασμένον Ἰούλιον ἔπηρε τὸ δίπλωμά του, ὁ δὲ διορισμὸς του στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Οὐίλμπερφορς τοῦ ἀνεκοινώθη ἐνῶ ἐσκούπιζε μιὰν αἰθούσα παραδόξως. Οἱ μαῦροι τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὸν διορισμὸν αὐτὸν τοῦ δημοφύλου τῶν, ποὺ ἔχει κάμει ἀρκετὰ σοβαρὴν ἐργασία ἕως τώρα.

ΤΟ ΦΙΔΙ - ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

ΠΡΟΣ θεβαιώνουν πολλοὶ περιηγηταί, στίς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Πεκχάν τῆς Κίνας, ὑπάρχουν ψαράδες ποὺ ἐξημερώνουν βόας, καὶ τρομερώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ φίδια, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὡς βαρόμετρα.

Οἱ Κινεζοὶ ψαράδες τρέφουν τὰ πελώρια αὐτὰ ἑρπετὰ μετὰ ῥύζι καὶ κριθάρια, καὶ τὰ ἔχουν μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, τίς γάτες καὶ τὰ παιδιὰ τους. Ὁ

ταν πηγαίνουν νὰ ψαρεύουν, ὁ βόας εἶναι ἀπαραίτητος συνοδὸς καὶ μένει ἐπὶ μέρες, κοιλουριασμένος καὶ ἀκίνητος στὸ βάθος τῆς βάρκας, σὰν νὰ κοιμάται. Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ ξεσπάσῃ καταιγίδα, τὸ φίδι σηκώνει τὸ κεφάλι του, σέρνεται μετὰ ἀνησυχία καὶ θέλει νὰ πηδήσῃ μέσα στὸ νερό.

Οἱ ψαράδες ποὺ γνωρίζουν αὐτὴν τὴν συνήθειαν καὶ γι’ αὐτὴν τὸν συντηροῦν, σπεύδουν ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψουν στὴν παραλία. Τὸ φοβερὸ λοιπὸν αὐτὸ φίδι ἐκτελεῖ καθήκοντα βαρομέτρου καὶ μάλιστα ἀκριβεστάτου.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΜΕ ΚΟΥΚΛΕΣ

ΣΤΗΝ Μαλαισία οἱ γυναῖκες ὅταν ἀρρωσταίνουν δὲν μποροῦν νὰ πάνε στὸ γιατρό, γιὰτι ἡ θρησκεία τους ἀπαγορεύει στοὺς ἄνδρες νὰ βλέπουν τὸ σῶμα μιᾶς ξένης γυναίκας. Ἐνας Ἀσκητιανὸς λοιπὸν ἐσοφίστηκε τὸ ἔξις τέχνησιν γιὰ ν’ αὐξήσῃ τὴν πελατεία του. Κατεσκεύασε κάμποσες κούκλες καὶ τίς ἐκοίτασε στίς γυναῖκες τῆς περιφέρειας του. Ὅταν κομμιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες αὐτὲς ἄρρωστοῦν, σημειώνει ἐπάνω στὴν κούκλα τὸ μέρος ποὺ τὴν πονεῖ καὶ τὴν στέλνει στὸν γιατρό, μερικὲς συμπληρωματικὰς ἐπεξηγήσεις. Ἀπὸ τὴν κούκλα καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφήν αὐτὴν ὁ γιατρός καταλαβαίνει περὶ τοῦ ἀπὸ τί πάσχει ἡ πελάτις του καὶ τῆς δίνει τὸ κατάλληλον φάρμακον. Λένε μάλιστα ὅτι μετὰ τὴν περιγραφήν αὐτὴν μεθοδὸ ἔχουν θεραπευθῇ ἀρκετὲς γυναῖκες ἀπὸ διάφορες ἀρρώστιας.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ;

ΤΑ ἀμερικανικὰ δικαστήρια ἄρχισαν πάλι ν’ ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς τεραστίας κληρονομίας τοῦ Βερνάρντ Γούντ, βασιλέως τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου, ποὺ ἀπέθανε στὰ 1932 χωρὶς ν’ ἀφήσῃ διαθήκη. Ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ μεγάλη κληρονομιά, μαζεῦθηκαν παραπάνω ἀπὸ χίλιοι ἄνθρωποι ποὺ διεκδικοῦν τὴν περιουσία τοῦ Γούντ, ἀνερχομένην σὲ ἑκατὸν ἑκατομμύρια δολάρια. Τὸ δικαστήριον διέγραψε ἕως τώρα τοὺς μισοὺς ἀπ’ αὐτοὺς, μένοντες ὅμως ἀκόμη καμμιὰ πηννηταρία ἀπειτηται, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν Ἄγγλοι, Σκώτοι, Καναδοί, Ἰρλανδοὶ καὶ Ἀμερικανοί, φυσικά.

Ὁ δικηγόρος Τζαίμς Φόλεϋ, στὸν ὅποιον ἔχει ἀνατεθεῖ ὁ ἐλεγχὸς τῶν πιστοποιητικῶν, ἀναγκάστηκε νὰ διαθέσῃ ἕνα ὀλόκληρον δωμάτιον τοῦ γραφείου του γιὰ τὴν ἀποθήκευσίν τους. Ἐκεῖ μέσα ἔχουν συσσωρευθῇ ἔγγραφα, πιστοποιητικὰ ταυτότητος, γενεαλογικὰ δένδρα, θεβαιώσεις γεννήσεων, θανάτων καὶ γάμων. Κάθε πιθανὸς κληρονόμος ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ δικαστήρια νὰ

ἐξετάσουν λεπτομερῶς τὴν ὑπόθεσιν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι θὰ περάσουν ἀκόμη μερικὰ χρόνια ὡς ὅπου νὰ βρεθῇ ὁ πραγματικὸς κληρονόμος τῆς τεραστίας περιουσίας τοῦ Γούντ.

Ο ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Η Ν. Ὑόρκη, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τίς τελευταῖες στατιστικὰς, εἶναι ἡ πῦρ κοσμοπολιτικὴ πόλις τῆς ὑψηλῆς. Συγκεκριμένως, οἱ Ἰσραηλῖτες ποὺ μένοντες στὴν Ὑόρκη, εἶναι περισσότεροι ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ὀρίζονται στὴν Παλαιστίνη. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ δύο γεμινικῶν πόλεων, τοῦ Μίνστερ καὶ τοῦ Βύρτσμπουργκ, τὸ ἴδιον δὲ συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ εἶναι συνολικῶς περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Βενετίας καὶ τῆς Μεσσήνης μαζί.

Τέλος, οἱ Νέγροι τῆς Ν. Ὑόρκης εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους τῶν τῶν δύο πολιτειῶν Ἀτλάντα καὶ Σάβαννα, ποὺ λέγονται Νεγκρικὲς Πολιτεῖες, ἐπειδὴ ὁ πληθυσμὸς τοὺς ἀποτελεῖται κατὰ πλειοψηφίαν ἀπὸ Νέγρους. Ἡ δὲ κινεζικὴ συνοικία τῆς Ν. Ὑόρκης, ποὺ λέγεται Τσάινα Τάουν (Κινεζοπόλις) εἶναι ὀλόκληρη πόλις μετὰ πληθυσμὸν μεγαλύτερον ἀπὸ 250.000 κατοίκους.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΙ

ΕΓΙΝΕ καὶ ἄλλη φορὰ λόγος γι’ αὐτὴν τὴν ἐφεύρεσιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ δοκιμαεῖς ἀπέτυχαν καὶ δὲν ἔβγαλιν οὐδὲν καλὸν γι’ αὐτό. Τώρα, δύο Γερμανοὶ μηχανικοὶ, οἱ Χάουζεν καὶ Ρόμπολνκ, διατείνονται ὅτι κατασκευάζουν στὸ Βερολίνο μιὰ μηχανὴν ποὺ μεταφράζει αὐτομάτως ἕνα κείμενον σὲ διάφορες γλώσσας. Εἶναι μιὰ μεγάλη γραφομηχανὴ εἰς τὴν ὁποίαν «γυρᾷ» κείμενον ποὺ θέλει νὰ μεταφράσῃ καὶ βγαίνει ἔτοιμο μεταφρασμένον στὴ γλώσσα ποὺ θέλετε. Ἀπομένει μονάχα νὰ τελειοποιηθῇ ἡ μηχανὴ αὕτη ὥστε νὰ μπορῇ νὰ γίνετα ἄλλαγή ἀπὸ μιὰ γλώσσα στὴν ἄλλη, χωρὶς ν’ ἀλλάξῃ ἡ μηχανή, ὅπως γίνεται στὴ λινωτυπία ποὺ ἀλλάζουν τὰ στοιχεῖα, μετὰ τὴν ἀλλαγὴ μόνο τῆς θήκης ὅπου ὀρίζονται συμπνευματικά.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η Βιέννη ἔχει τὸ μεγαλύτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ συντομώτερον σὲ ἔξη βιβλίον τοῦ θανάτου. Εἶναι ἕνα βιβλίον χωρὶς τίτλον, ποὺ εἶναι περίφημον μόνον γιὰ τίς διαστάσεις του. Τὸ μέγεθος του εἶναι μετρημένο μετὰ ἕνα σύστημα μεσαίωνικῶν: ὕψος τέσσερα πατούσια (ὀχι πόδια) καὶ πλάτος τρία. Ἀντὶ ἀπὸ ἐξῆς βιβλίου ἔχει δύο ἑξῆς πόρτες ποὺ κλείνουν σὺν ντουλάπῃ καὶ εἶναι κρεμασμένον στὸν τοί-

ΟΙ ἈΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Ἐτρώθην ἀνεπιστρεπτὴ καὶ ἄνευ σωτηρίας ὑπὸ τῶν συναρπαστικῶν θελημάτων μιᾶς κυρίας. Ὡ, ἦτον πλάσμα μελιχρὸν, εὐώδες καὶ αἰθέριον! Μοι ἔκαψεν τὸ βλέμμα τῆς θαθέως τὸ τζιέρειον. Ἀχ, ὕπνος, ἔξ αἰτίας τῆς, σὺδὸλως μοι ἐκόλλα τὸν ἔσχατον καιρὸν,

δι’ ὃ λαμβάνων αὐθόρως πένναν, μελάνην, κόλλα, ἔγραφον ραβασάκια θερμὰ νυχθημερόν. Ὡ, πόσα τῆς συνέγραψον μετὰ τρέμουσαν τὴν χεῖρα ἵνα τῆς θίξω πάραυτα τῆς καρδίας τὸ δόσι! Ἦταν τὰ γράμματά μου αὐτὰ πυριφλεγῆ ὡς... πῦρ. Τοιαῦτα τῆς ἀπέστειλον περὶ τοῦ... ἐξαίστου. Ἀχ, θὰ ἐμπαιλντίσταο ἡ τάλαντα κυρία ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτον ἐπιστολῶν σωρεία! Καὶ ὅμως δὲν ἀπήντησε διὰ τὸν τρόπον ἐπιμόνου, ἦτοι μετὰ πείσμα ὄνου.

Σκεφθεῖς ὀλίγον εὐρηκα ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης τὸ πῶς θὰ ἠγαγκάζετο ἵνα μοι ἀπαντήσῃ καὶ ὅπως, ἀναγνώστα μου, ἦδη καὶ σὺ θὰ ἴδῃς τὴν εἶχον λίαν θαυμαστὴν τὴν μηχανὴν μου στήσει. Τούτέστι μιὰν γλαφυράν ἐπιστολὴν συντάσσω μετὰ ὅλον μου τὸ πάσσο καὶ σταθερὰν τὴν χεῖρα

καὶ εἶτα μέ... δικαστικὸν τὴν ἐστειλα κλητῆρα. Ἦτο δὲ ἡ ἐπιστολὴ καλῶς συνταγμένη καὶ... χαρτοσημασμένη.

Εἰς χάριν οὖν ἡμικλαστον καὶ διὰ γραφῆς λοξῆς ἔγραψον τὰ ἑξῆς:

«Αἴτησις περὶ ἔρωτος καὶ τῶν αὐτοῦ δεινῶν τοῦ Γέρο-Παρατατικού, κατοικοῦ Ἀθηνῶν. Μανδᾶμ, λαμβάνω τὴν τιμὴν ἵνα γνωρίσω ὑμῖν

ὅτι πολλὰ κατέπιον δηλητηριώδη χάπια ὡς καὶ πικρίας τόσας, ἕκ τῆς κακωχότητος σας, ἀλλ’ ἦδη πιά δὲν δύνασθε νὰ κάμνετε τὴν πάπια. Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ δώδεκα τοῦ διεθνoῦς δικαίου ποῖται ἐντὸς ἐπτά ὥρων ἀπάντησιν νὰ λάβω ἀλλῶς ὡς... Χανκόν,

μανδᾶμ, θὰ σὰς ἐκλάβω καὶ τὴν τερπνὴν οἰκίαν σας δίχως ν’ ἀργοπορήσω αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα θὰ σὰς τὴν βομβαρδίσας μετὰ μιὰ καλή... καντάδα.

Λάβετε οὖν ἀπόφασιν ταχεῖαν πρὸς καλὸ σας. Ταῦτα καὶ μένω εὐπειθὲς τῆς ὡραιότητός σας».

Τόδε τὸ τελεσίγραφον στέλλω διὰ τοῦ κλητῆρος, ὅστις μοι ἐπανέρχεται ὥστερ πολέμου ἥρωος, ἦτοι εἰς μαῦρον χάλινον μέ... μελανοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς κρατῶν μετὰ ἀναστεναγμοὺς πλευρά τε καὶ κεφάλινον.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

χο ἐνὸς μοναστηρίου δομινικανόν.

Τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ λεπτεῖς σανίδες ντυμένες μετὰ περγαμηνῇ. Στὴν πρώτη σελίδα εἶναι γραμμένη μιὰ ἡμερομηνία καὶ ἕνα ὄνομα: «1410, 2 Ἰουνίου, πᾶτερ Λαυρέντιος Λέο. Οὐλγο Καρντινάλης». Καὶ στίς ἄλλας σελίδες πάντα τὸ ἴδιον: τὸ ὄνομα ἐνὸς καλογέρου, τὸ ὄνομα ποὺ ἔφερε ὅταν ἀκόμη ἦταν κοσμικός, μιὰ ἡμερομηνία καὶ τίποτε ἄλλο.

Εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ θανάτου. Μετὰ κόπιναν καὶ μαῦρον ἀραβουργήματα ἕνας καλόγηρος σημειώνει τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου ἐνὸς συναδέλφου του, καὶ ἔπειτα κάποιος ἄλλος θὰ σημειώσῃ τὴν ἰδίαν του. Εἶναι ἕνα μονότονον κείμενον, καθὼς βλέπετε, ἀπαγο-

ρευόμενο ἀπὸ τὴν αἰωνιότητά. Εἶναι ἡ νεκρολογία τῶν δομινικανῶν καλογέρων, γυμνὴ, περιληπτικὴ, χωρὶς μιὰ περιττὴ λέξιν. Ἡ προσωπικότης ἐκεῖνου ποὺ γράφει μετὰ τὴν σελίδα του, προκύπτει μόνον ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα του.

Ἡ αἰτία τοῦ θανάτου δὲν ἀναφέρεται στὸ βιβλίον αὐτό, ἀφοῦ γιὰ τοὺς καλογέρους ἔχει σημασίαν μόνον τὸ γεγονός καὶ ὅχι ἡ αἰτία ποὺ τὸ ἐπροκάλεσε. Συγκινητικώτατον τὸ γεγονὸς αὐτὸ βιβλίον ποὺ ἰδρῦθηκε ἀπὸ ἕναν ἄγνωστον μετὰ ἀγνώστους σκοποὺς. Εἶναι τὸ μεγαλύτερον βιβλίον τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὄγκον του ἔχει τὸ πῦρ συντομικὸν κείμενον ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ἐτσι λοιπὸν κι’ ὁ σεβαστὸς εἰς ὅλους Μοσχονᾶς κάνει τὸ ταξιδάκι του κι’ αὐτὸς στὸ παρελθόν.

★

Θέλει θεβαίως κι’ ὁ Ψαθᾶς αὐτὴν τὴν ἐποχὴ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του σὲ κάποιαν ἐξοχή, ἀλλ’ ὅμως περιττὸν καθ’ ὅτι, ὡς γνωστὸν, γράφει τὸν βίον τῆς Σουσοῦς μετὰ μπρίο καὶ μετὰ χάρι, ποὺ τὰ μυαλά της ἔχουνε π ο λ ὶ ἄ ῥ α πάρει.

★

Ὁ Αὐλωνίτης πρόχειρη ἔχει τὴν ἐξοχή, κι’ ἔτσι αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν τὸν ἀνησυχεῖ. Καθ’ ὅτι ἔχει, ὡς γνωστὸν, ἦδη στὸ χέρι βάλει τόσους πολλοὺς κακοποιοὺς ἀγρίους, δίχως μέσσα, ὥστε μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ φ ρ ῆ σ κ ο ἕναν-δὺο καί...νᾶμπη ὁ ἴδιος μέσα!

★

Λέγουν καὶ γιὰ τὸν Σῦλβιο, τὸν Γαλερίδη Μίμη καὶ γιὰ τὸν Ἀλφια Γιαλαμά, πὼς οὗτοι στὴ σειρά γράφοντες εὐθιμα —ὡς λὲν— παραθερίζουν, οἱμοὶ ἐπάνω στὰ νομμάτια τους τὰ λῖαν... παγερά!

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑ

Κουβεντούλες,

Σας τρομάζει ή ιδέα του γή-
ρατος, καλή μου φίλη, και μο-
λονότι το θρίσκει λιγάκι ά-
στειο για την ηλικία σας, έν-
τούτοις άς το συζητήσουμε.

Γιατί σας τρομάζει; Νομί-
ζετε πως θα κάνετε ένα πρό-
σωπο ρυτιδωμένο, πως το σώ-
μα σας θα χάσει την ελκυν-
σία του, πως δεν θα μπορείτε
πια να κάμετε ό,τι κίνησι θέ-
λετε, πως θα γίνετε με μιá
λέξι σκιάχτρο. Μά γιατί, βλα-
αυτά; Δεν ρίχνετε μιá ματιά
τριγύρω σας και θα ιδήτε ότι
οι δρόμοι, τα κέντρα, οι έξο-
χοι είναι γεμάτα από γυναί-
κες που φαίνονται όλες νέες
και σπανίως συναντούμε ήλι-
κιωμένες. Τί σημαίνει αυτό;

Σημαίνει πως με τα μέσα που
διαθέτει ο αιώνας μας το γήρας
είναι κάτι που συναντάται πο-
λύ σπάνια, διότι γεννά μόνον
εκείνος που εγκαταλείπει τόν
εαυτόν του και έπειδή αυτοί
είναι ελάχιστοι, γι' αυτό και
οι ηλικιωμένοι είναι λιγο-
στοί. Έκείνο λοιπόν που σας
συνιστώ είναι να μην τó σκέ-
πτεσθε αυτό, διότι με τó να
σκέπτεται κανείς διαρκώς κα-
ταντά να τó επιβάλει στον έ-
αυτό του και τότε επηρεάζε-
ται άσχημα και πράγματι γε-
ναι και μάλιστα προ της ώρας
του.

Να σκέπτεσθε πάντοτε εφ-
χάριστα πράγματα, να κάνετε
μιá ζωή υγιεινή, ν' αναπνέετε
καθαρόν άέρα, να κάνετε γυ-
μναστική κάθε πρωί, ν' απο-
φεύγετε κάθε μαλθακότητα,
κάθε νοσηρότητα, να μην κου-
ράζεσθε χωρίς λόγο, να μην
ξενυχτάτε πολύ συχνά, να κοι-
μάσθε όσο πρέπει και αφήστε
τά χρόνια να κυλούν ήρεμα.
Έτσι να είσθε βεβαίως πως
δεν θ' αφήσουν επάνω σας ίχνη
του περασμένου χρόνου.

Έχετε πάντα υπ' όψιν σας
ότι γεννά μόνον όποιος... τó
θέλει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ ΣΤΗΝ Α-

ΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

Τά διάφορα παραθαλάσσια

κέντρα έχουν κι' αυτά τις ι-

διές των απαιτήσεων όσον ά-

φορά την μόδα.

Θά ήτο μέγα σφάλμα εάν

φανταζόσαστε ότι ή ίδια θα-

δυνη τουαλέττα που μπορεί να

φιγουράρει σε μιá συγκέντρω-

σι στο κέντρον της πρωτεύου-

σης μας, θα μπορούσε να συ-

ναντίσει την ίδια επιτυχία και

σε μιá παραθαλάσσια χορευτι-

κή συγκέντρωση.

Η ατμόσφαιρα είναι τελεί-

ως διαφορετική και ή μόδα

κάτω από τόν άστερόεντα ου-

ρανό και με την θαλασσία ατ-

ρα πρέπει να συνδυασθί και

αυτή με τó ανάλαφρο μυστήριο

του περιβάλλοντος.

Προτιμήσατε λοιπόν για την

παραθαλάσσια εμφάνισί σας ύ-

φάσματα άραχνοφάντα, μου-

σελίνες μονόχρωμες και σταμ-

πάτες, λεπτότητα βουλαζ, δρ-

γκαντί και δαντέλλες.

Διαλέξατε για χρώματα τις

πιο άπίθανες αποχρώσεις που

ή, θαλάσσια δεν διατάζει να

δανεισθί από την παλέττα της

άτμοσφαιρας που διακροτεί-

νά την επηρεάζει σε κάθε ώ-

ρα της ημέρας.

Τό μόβ, τό πράσινο, τό συ-

κλαμέν, τό λουλακι είναι όλα

χρώματα που έχουν στενή συγ-

γένεση με τη θάλασσα και εί-

ναι ένδεδειγμένα να σας ντύ-

σουν με κομψότητα.

Μην περιφρονήσετε την ά-

φθονία του υφάσματος. Πιέτ-

τες πολλές, σούρες και κλός,

όλα αυτά θα προσδώσουν στην

σιλουέττα σας την απαιτούμε-

νη για τη θάλασσα γραμμή.

Μη λησμονήτε έν τούτοις,

και τις βατίστες με «μπροντε-

ρί άγκλαϊζ» που συντελούν στην

κατασκευή κομφοτάτων τουα-

λεττών και είναι ή τελευταία

λέξις της μόδας.

Ανθι από κορδέλλα, που

στολίζουν τα μανίκια και συμ-

πληρώνουν ένα ιδιόρρυθμο κτέ-

νισμα εύρισκουν και αυτά τη

θείσι τους κοντά στη θάλασσα.

Όσον άφορά τα κοσμήματα,

αυτά είναι προτιμότερο να τα

αφήσετε στη βελούδινη κασε-

τίνα τους. Η ήλιοκαμένη έ-

πιδερμίς σας άρκείται είς...
την ιδιική της λάμψη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τό μαύρο στα καπέλλα κυ-

ριαρχεί σχεδόν αποκλειστικά

κατά την έφετεινήν θερινήν πε-

ρίοδο.

Οι ιδιόρρυθμες φόρμες που
ή μόδα λανσάρει έφέτος γί-
νονται κατά τó πλείστον από
λεπτοτάτη μαύρη ψάθα του πή-
χους κατεργασμένη με πραγ-
ματική δεξιοτεχνία.

Επάνω όμως στο βαθύχρω-
μο χρώμα της ψάθας, τα πιο
κτυπητά χρώματα έρχονται να
την εϋθυμήσουν, άλλοτε υπό
την μορφήν της γκρι ή βελού-
δινης κορδέλλας, άλλοτε της
τορσαντ από ποικιλόχρωμες
μουσελίνες, άλλοτε ακόμη και
της δαντέλλας.

Όσον άφορά την τουαλέτ-
τα αυτή ένας αντίθετος πόνος
ό,τι είπαμε πάρα πάνω, συν-
δυασμός έχει πραγματική επι-
τυχία.

Ένα καπελλάκι δηλαδή από
άσπρη ψάθα καλύπτεται καθ'
ολοκληρίαν από μαύρη δαντέλ-
λα και συμπληρώνεται με ένα
δέσιμο από μαύρη βελούδινη
κορδέλλα.

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗ ΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ξέρετε ποιά είναι ή πολυτι-
μότερα υπηρεσία που μπορεί-
τε να προσφέρετε στον εαυτό
σας όσον άφορά την όμορφιά
σας; Δεν θα τó φαντάζεσθε
ποτέ τί θα σας πώ. Λοιπόν τό
καλύτερο πράγμα για την έ-
πιδερμίδα του προσώπου σας
είναι να μη χρησιμοποιήτε τί-
ποτε, αλλά να την αφήσετε να
ξεκουράζεται τελείως από τις
κρέμες, πούδρες, ροζέ κ.λ.π.
Για όσες πηγαίνουν έξοχη δεν
είναι διόλου δύσκολο αυτό, ό-
σες όμως μένουν στις πόλεις
δεν είναι και τόσο εύκολο να
σταματήσουν τό μακιγιάρισμα.
Άς τó κάνουν λοιπόν όσο
μπορούν λιγότερες ώρες για
ν' αφήνουν καιρό στην έπιδερ-
μίδα τους ν' αναπνέη έλεύθερα.

Τά χέρια όμως δεν παύουμε
ποτέ να τα περιποιούμεθα με
γλυκερίνη και λεμόνι, με κρέ-
μα γλυκερολέ ντ' άμιντόν, με
σιτρονέξ κ.λ.π. διότι, όπως
πρέπει να προφυλάσσουμε τα
χέρια, έτσι πρέπει να τα προ-
στατεύουμε και από την μεγά-
λη ζέστη που ξηραίνει την
επιδερμίδα.

Καλόν είναι επίσης διά την
ελαστικότητα του σώματός μας
να έτοιμαζόμεθα της έστως
που έμποδίζει τα κυκλογίμα-
τα και να κάνουμε όχι μόνον
ψυχρολουσίες αλλά καιά επι-
θέματα στο στήθος, τόν λαι-
μό, τα μπράτσα. Αυτό συντε-

λεί στην διατήρησι της άνθη-
ρότητας και έμποδίζει την
σάρκα να γίνη πλαδαρά.

Τό νοικοκυριό

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΥ-
ΖΙΝΑΣ

Τό πλύσιμο των πιάτων εί-
ναι ό έφιαλτης κάθε κυρίας.
Είναι ή μόνη βαρεία δουλειά
του σπιτιού, κάτι τέλος πάν-
των που την τρομάζει και πολ-
λές φορές έξ ατίας αυτού και
μόνον αναγκάζεται να κρατά
μιá υπηρετρια που έχει πολλές
άτελειες και άτελείωτα έλατ-
τώματα.

Και όμως ακούσετε τί λέγει
κάποια έξυνη κυρία που μένει
χρόνια στας Άθήνας και της
έχει συμβί πολλές φορές να
μείνη και δεκαπέντε μέρες κα-
τά ένα μήνα χωρίς υπηρετρια.

«Δεν τó χάνω καθόλου, λέ-
γει, ούτε θίγομαι, αλλά βάζω
άμέσως εις χρήση τα έφόδια
μου... Δηλαδή την ηλεκτρική
σκούπα που, καθώς ξέρομε, ά-
πορροφά την σκόνη και μās
έμποδίζει να την ανασπείρω,
τη σκούφα για τα μαλλιά,
την ποδιά, τα γάντια. Έτσι ή-
πλιονμένη, δεν φοβούμαι τί-
ποτέ...»

»Για τό σφουγγάρισμα έχω
πάρει τό μηχανήμα εκείνο που
έχει εφευρισμένο στην άκρη
τό σφουγγαρόπανο κι' έτσι,
χωρίς να σκιάβω διόλου, περ-
νώ όλα τα πλανάκια του σπι-
τιού. Τό μαγειρείο είναι
παιγνίδι με την ηλεκτρική κου-
ζίνα που μπορεί να έχη κάθε
σπίτι, φθάνει να άπλοποιήμε
λιγάκι τ' φαγητά μας και να
μην λιπιδιώκουμε ό,τι είναι πο-
λύτιμο...»

»Και φθάνω στο ζήτημα τών
πιάτων που τρομάζει τόσο με-
ρικές κυρίες. Κι' αυτό είναι
ένα παιγνίδι με τα μέσα που
διαθέτει ή κρύεδος. Έχω ά-
γοράσει ένα έξέλο εφωδιασμένο
με δουράκια από τό ένα μέ-
ρος και γήμισα από τό άλλο,
με τη βοήθεια δέ του μαγικού
αυτού εργαλείου πλένω τα πιά-
τα μου και τά άλλα μαγειρικά
σκεύη χωρίς να λερώνω διό-
λου τó χέρι μου. Φυσικά
τό πλύσιμο γίνεται πολύ καλύ-
τερο με αυτόν τον τρόπο διότι
μπορώ και χρησιμοποιώ καφτές
σαπουνάδες άφού δεν βάζω
μέσα σ' αυτές τα χέρια μου.
Για τό φτιάξιμο της σαπουνά-
δας υπάρχει επίσης σκεδός,
μέσα στο όποιον μπαίνει τό
σαπούνι και κτυπιέται μέσα
στο καυτό νερό, πάλι χωρίς

ν' αναμιχθούν διόλου τά χέ-
ρια.

»Χρησιμοποιώ πάντοτε δύο
λεβάνες, μιá με καφτή σαπου-
νάδα, και άλλη με έπίσης κα-
υτό νερό για ξεβγάλμα. Έ-
πειτα τό βάζω να στεγνώσουν
και τότε σχεδόν δεν έχουν ά-
νάγκη να σκουπισθούν.»

ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Είναι άπαραίτητον να έχετε
υπ' όψιν σας τά εξής: Ότι
είναι προτιμότερον να πλύ-
νονται άμέσως τά πιάτα, άν
όμως αυτό είναι άδύνατον, τó
σκουπίζομε με ένα κομμάτι
χαρτί και τó ρίχνομε μέσα στη
λεβάνη με νερό, τó δέ μαχαι-
ροπήρονα τó σκουπίζομε τό
έξιο, αλλά δεν τó βάζομε στο
νερό. Τά διπλώνομε σε μιá έ-
φημερίδα.

Προτού άρχίσωμε τη δουλειά
τοποθετούμε τά πιάτα κοντά
μας, ώστε ν' αποφεύγωμε τους
περιττούς κόπους. Στο τέλος
περιτινίζομε καλά τις λεβάνες
σαπουνίζομε με ειδικό
σκούπανι και δουρτσα και χύ-
νομε λίγο βραστό νερό.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Πολλές φορές λέμε : «Δεν
προφθάνω να κάμω τίποτε»
»Αν έξετάσωμε όμως λιγάκι
θα ιδούμε ότι φταίμε έμείς οι
ίδιοι γι' αυτό. Χρονοτριβίζομε
με πράγματα έπυσισιόδη και
χάνομε την ώρα μας με άνω-
χάνομε την ώρα που μπορού-
με να τ' αποφύγωμε. Τρέχο-
με στη λαϊκή αγορά για ν' ά-
γοράσουμε μιá όκιά πατάτες
γοράσουμε μιá όκιά πατάτες
για οικονομία δέ μιās ή και
δύο δραχμών δαπανούμε πολύ-
ύο δραχμών δαπανούμε πολύ-
τιμες δυνάμεις μας. Άξίζει
αυτό; Στη λαϊκή αγορά πρέπει
να πηγαίνωμε μόνον άν έχωμε
μεγάλη οικονομία και θέλο-
με να αγοράσωμε πράγματα για
πολλές ημέρες, άλλως είναι κό-
πος περιττός.

»Αν διαθέτετε χρήματα,
παιρνετε τó τρόφιμά σας του
μηνός (ροζί, ζάχαρι, μακαρό-
νι κ.λ.π.) διότι και οικονομία
μεγάλητεή έχετε και εύκολία
μείναι είναι. Φυσικά τώ λό-
γω πρέπει να τó κλειδώνετε,
άν δεν έχετε τίμια υπηρετρια,
διότι τότε αντί οικονομίας, έ-
χετε σπατάλη.

ΤΟΜΠΑΛΚΟ — ΛΙΝΑ

Τά δύο αυτά υφάσματα θα-
σιλεύουν έφέτος τό καλοκαί-
ρι και καθένα έχει τη χάρη του
και τά προτερημάτά του, αϋ-
τό όμως δεν σημαίνει ότι δεν
έχει τό καθένα και μειονεκτή-
ματα. Τό τομπάλκο είναι ένα
υφάσμα χαρωπό, δεν ξαρώνει
πολύ εύκολα, αλλά δεν έχει
την δροσερότητα του λινού. Τό
λινό είναι δροσερό, μα δεν έ-
χει τό χαρωπό σχέδια του τομ-
παλκο και έχει την ιδιότητα
να ξαρώνη πολύ εύκολα. Δηλα-
δή για να είναι καλοβαμμένη

μιá κυρία πρέπει να σιδερώνη
τό λινό της φόρεμα κάθε μέρα.

Και τά δύο αυτά υφάσματα
είναι έξίσου όμορφα και προ-
κτικά για τό καλοκαίρι. Τό λι-
νό έπί πλέον έχει τό προσόν
να φοριέται από κάθε ηλικίας
κυρία, έστω και με κάτασπρα
μαλλιά.

ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙΑ

Μιá εποχή είχαν καταργηθί
τά λευκά μαντήλια και δεν έ-
βλεπαμε παρά μόνον χρωματι-
στά. Η μόδα όμως τó ξανά-
φερε στην γυναικεία γκαρντα-
ρόμπα και ώρισε για πρωινά
μαντήλια τó χρωματιστά, για
άπογευματινά τó λινό με ένα
μόνο άζούρι και μονόχρωμα
και για βράδυ τó βατιστένια
πολύ λεπτά.

Η ΆΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Δυστυχίη Ύπαρ-
ξι ν.—Πολύ τραγικά μās τó
λέτε. Δεν πεθαίνει κανείς δι-
ότι έχει μερικές παρόρες ρυ-
τίδες. Κάνετε έλαφρό μασάζ με
άπλη βαζελίνη-πρό πάντων όμως
σταματήσατε την δίαιταν κατά
του πάχους, διότι θά άδυνατί-
σετε απότομα και οι ρυτίδες
θα αύξησουν.

Μαθητριαν Καλα-
ματιαν ή ν.— Τό σχε-
τικό φάρμακο στοιχίζει 60
δραχμές και θά σας τó
στείλη έλπίσω τό φαρμακείο
άν του γράψετε.

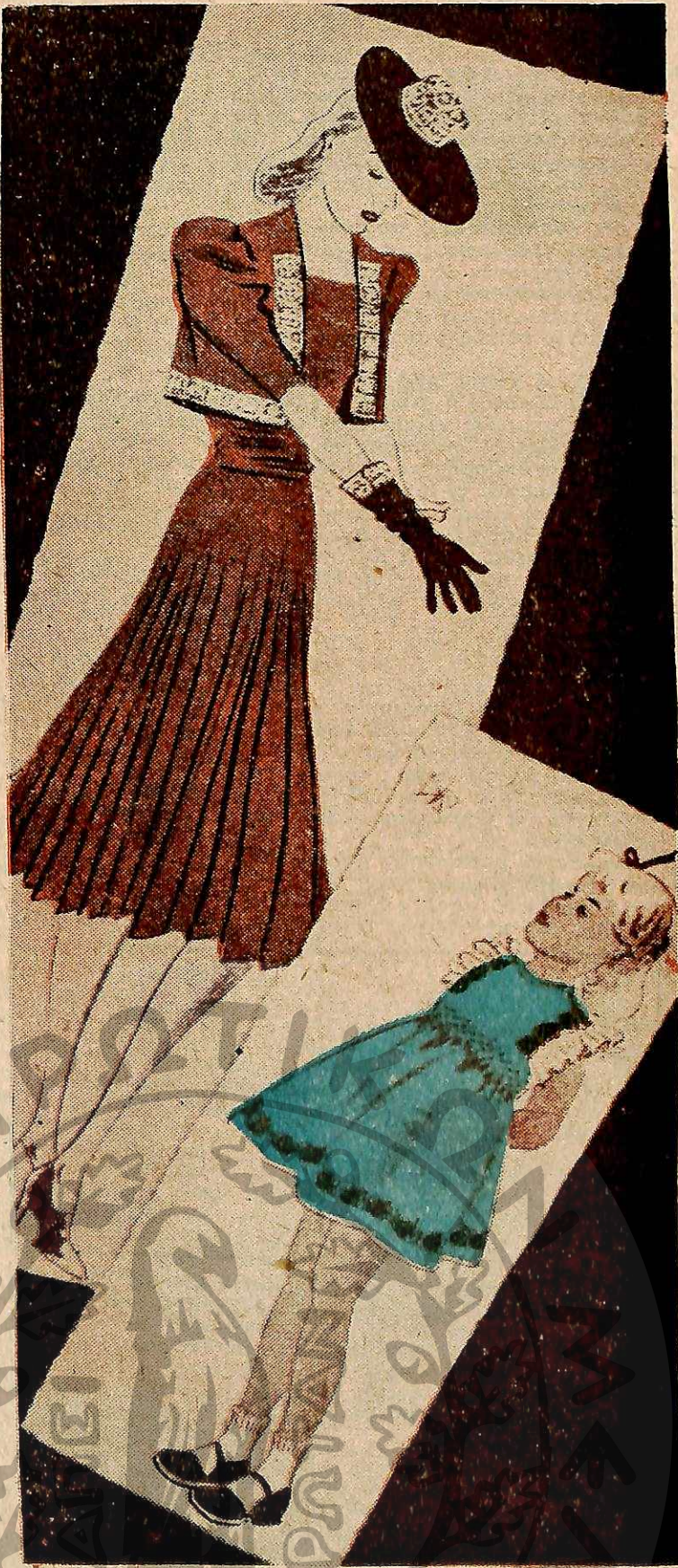
Καν Π. Ρ.— Για τις πανά-
δες είναι καλή ή σκευασία που
γράφω πάρα κάτω, πρέπει ό-
μως συγχρόνως να αποφεύγε-
τε να εκτίθεσθε πολλές ώρες
στον ήλιο, διότι ξανασεμνάνι-
ζονται και σιγά - σιγά εγκα-
θίστανται όριστικώς και δεν
εξαλείφονται πια με τίποτε.
Για κρέμα σας συνιστώ την
Πόντες της νυκτός.

Άλοιφη πανάδων : Σουνι-
τράτ ντε μπισουθ 2,0. Προ-
σιπιτέ μπλάν 1,0. Κολκρέμ 20,0.
Για μιλαν Δ. Π.—
Άκολουθήσατε άκριβώς ό,τι
γράφω πάρα πάνω και σε 20—
25 ήμερες θά ιδήτε όφέλεια.

Σουλαμίτιδα Γ. Δ.—
Προτιμώ να πλένετε τό πρόσω-
πό σας με πιτυρόνερο και έ-
πειτα χρησιμοποιείτε την λο-
σιόν σας της βενζόνης. Τά βρά-
δυα μπορείτε να χρησιμοποιή-
τε λίγη άγνή βαζελίνη στερελι-
ζε. Και για τó μαλλιά σας θά
προτιμούσα χαμομήλι θρασμένο
και όχι νερό. Διατηρεί τό κα-
στανό χρώμα της τρίχας.
Μπριγιαντίνη μπορείτε να χρη-
σιμοποιήτε, όχι όμως καθημε-
ρινώς.

Ε. Κ., Σύρον.—Για την πε-
ρίπτωση που μου γράφετε, προ-
τιμήσατε ένα όμορφο δάξο
χρυσάλλινο με λίγα έλεκτά
λουλούδια. Τά λουλούδια θά
πεταχθούν σε 2—3 ήμερες, θά
μείνη όμως τό δάξο και θά
στολίζει τό στίτι της φίλης
σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τά κροσέ είναι πολύ της μόδας. Καθώς δείχνει τό σκί-
ταο μας, γαργίρουν όφαιότατα και τά φορέματα τών
κυριών και τών παιδιών. Είναι δέ πραγματικώτατο γαρ-
νίρισμα, διότι μπορεί κάθε κυρία να τó κάμη μόνη της.
Με τόν ίδιο τρόπο γαργίρονται καπέλλα και γάντια κι'
έτσι έχομε ένα όφαιότατο σύνολον, φθάνει να προσέξω-
με στην έκλογή τών χρωμάτων.

ΛΙΓΗ ΝΤΡΟΠΗ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 18)
«Τι ζημίες στίς επιχειρήσεις τους, ή παρέα του Ζαχαράτου, ή όποια άποτε λείπαι από φίλους του Κώστα, να συμπεράννη άποφθεγματικώτατα:
— Τόν κατέστρεψε, τόν δυστυχή, ή γυναίκα του!...

Τό κουτσομπολιό, φυσικά, είναι φρούτο πρό παντός τών χασομέρηδων. Γιατί στόν εργαζόμενο πού θά πάη κουρασμένος από τη δουλειά του στό σπίτι για να ξεκουρασθῇ, δέν του μένει καιρός για να κουτσομπολέψη.

Ένω, οι χασομέρηδες πού θά πάνε στού Ζώναρ'ς ή στού Κίγκ-Τζώρτζ, πώς θά σκοτώσουνε τήν ώρα τους;

Η πολιτική συζήτησις είναι ένα θέμα πού όπωσδήποτε εξαντλείται. Πρέπει, λοιπόν, να βρούν κάτι άλλο. Γιατί, όπως είπαμε τήν προηγούμενη φορά, είνε και φλύαροι. Βγάζουν τότε τὰ πλυμένα και τὰ άπλυτα, γνωστών, φίλων και συγγενών στη φόρα. Οι άθεόφοβοι δέν φείδονται ούτε τών συγγενών τους...

Είχα γνωρίσει κάποτε κάποιον κύριο πού δέν ζούσε, άν δέν έκουτσομπόλευε. Τώρα έχει πεθάνει ο καυμένος. Έμενε σέ ξενοδοχείο, πράγμα πού τόν έβοηθούσε πολύ στο έργο του... Μένει τόσος κόσμος σ' ένα ξενοδοχείο. Βλέπει κανείς τόσα πολλά πράγματα εκεί μέσα, πού μπορούν κάλλιστα να άποτελέσουν θέμα κακογλωσσίας...

Λοιπόν, ο μακαρίτης, μορφωμένος και άρκετά ήλικιωμένος, δέν έκανε άλλη δουλειά, παρά να παρακολουθῇ όλη τήν κίνησι του ξενοδοχείου,

για νάχη κατόπιν θέμα κουτσομπολιού. Και τό θράδυ, στό σαλόνι, άρχιζε:

— Ξέρεις, ό τάδε χρωστάει κάμποσα στόν ξενοδόχο κλπ. Ό δείνα, δέν μ' άρέσει, μού φαίνεται πώς άνακατέυεται σέ βρωμοδουλειές. Για τήν κυρία Α... πού μάς κάνει τήν σπουδαία, έχω άκούσει τό και τό...

— Άν τολμούσες να τόν ρωτήσης:

— Μά γιατί, κύριε Χ... έχετε για όλους πάντα κάτι να πῆτε;

— Μά άφού όλοι έχουν κάτι στην καμπούρα τους! σοδ άπάντουσε.

— Καλά και σεις είναι άνάγκη να τὰ λέτε;

— "Α, κορίτσι μου, να σοδ πῶ τήν αλήθεια; Δέν μπορώ άν δέν τὰ πῶ... Κάτι μού λείπει...

Αυτόν, βλέπετε, τόν διέκρινε και κάποιος ειλικρίνεια. Κοι σούλεγε πώς «κάτι του έλειπε». Αυτό τό κ α τ ι είναι πού λείπει άπ' όλους τούς κουτσομπόληδες, άν δέν κακογλωσσέψουν.

Τυχάνει να περνᾷς από κάπου. Άπό του Ζαχαράτου, π.χ. Κάθεται μια παρέα από βρωμόγλωσσες — δηλαδή κάθονται πολλές τέτοιες παρέες. Κάποιος από τήν παρέα, άν δέν έχη τίποτα άλλο πρόχειρο να πῇ, ή μάλλον γιατί δέν σέ ξέρει παρά μόνον έξ ύψεως και φοβάται μην πάθη καμιά γκάφα, καταφεύγει σέ κάτι, τό όποϊόν οι παρακαθήμενοι είναι δύσκολο να τό έξελέγξουν. Βρίσκει, λοιπόν, ότι προχθές πού καθόσουν λίγα τραπέζια παρακάτω, τόν καλοκύταξες, και μέ ύφος μάλλον συμβουλευτικό, θά πῇ στόν παρακαθήμενό του, πού έτυχε να τ' άρέσης:

— Δέν είναι για σένα αυτή ή γυ-

ναίκα... Τό μάτι της παίξει πολύ... Τσιμπάει... Προχθές μου δόθηκε εύκαιρία να τό καταλάβω...

Άφήνει ύπονοούμενα, χωρίς να πῇ και παρακάτω, για να μη νομίσουν ότι κουμπορημονεί. Στην πραγματικότητα, δηλαδή, αυτό κάνει.

Έσϋ, θέβαια, όχι μόνον δέν τόν έπρόσεξες ποτέ, άλλ' ούτε καν τή φάτσα του ξέρεις.

Του χρειάζεται ή δέν του χρειάζεται μια βρεγμένη σαβίνα;

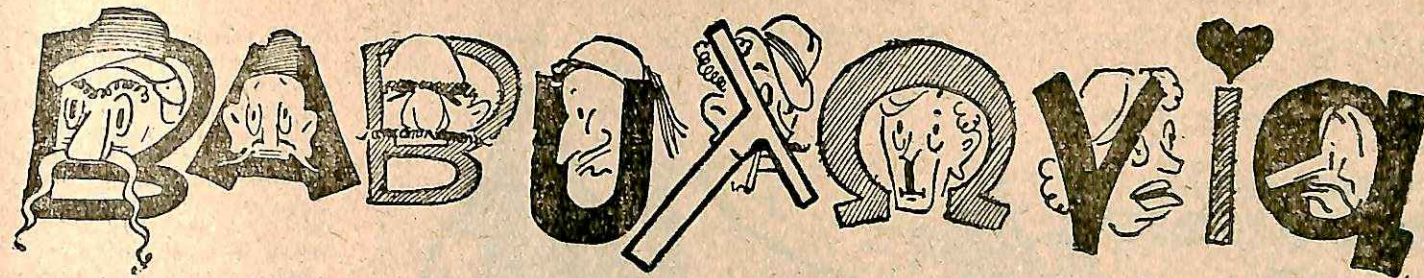
Τό θέμα μας αυτό, μού φέρνει αυτή τη στιγμή στο μυαλό κάποιον πολύ πρόσφατο γεγονός:

Σέ κάποιο χωριό, λέει ή είδησις, κάποια έβαλε φωτιά στο σπίτι ενός συγχωριανού της και τώκαψε. Και ο λόγος ήταν γιατί τήν κουτσομπόλευε πώς τάχε με κάποιον άλλον συγχωριανόν της κτλ.

Τί δέ μάς λέει αυτό τό γεγονός; Ποιός ξέρει πόσα θᾶχε άκούσει ή γυναίκα, πού προήρχοντο από τόν χρυσόστομον αυτόν συγχωριανό της. Έμαύρισε λοιπόν τό μάτι της... Και χωρίς να σκεφθῇ τις συνέπειες, τού έβαλε φωτιά στο σπίτι... Πού να περιμένη να τού κάμη μήνυσι επί συκοφαντίας και να βγῇ ή άπόφασις...

Ίσως και να μην τώξερε ή γυναίκα ότι ύπάρχει και αυτή ή όδός... για να βρῇ τό δικήν της. Οι δικασταί πού θά τόν δικάσουν, πρέπει να φανούν έπεικτείς... Ναι, αξιότιμοι κύριοι δικασταί, για έλατε λίγο στη θέσι τής καυμένουλας αυτής! Τούλάχιστον, επάνω από τήν έδρα σας, βροντοφωνήστε: Λίγη ντροπή... Λίγη ντροπή!...

EYA

Κωμωδίες τών συνοικισμών

Η ΠΡΟΞΕΝΗΤΡΑ

Η Σουσάνα ή Σαμολαδού, με τήν κόρη της χτύπησε τήν πόρτα τής Ζαμφώς στόν Ποδονίφτη.

— Καλή σπέρα, Ζαμφώ μου.

— Καλή σπέρα σας, κόνα Σουσάνα μου. Τι κάνεις, καλέ Χαρίκλεια μου; Φτοδ να μην άδασκαθῇς όμορφιά πού τήν έχεις. Άμ' ποιανού θά μείαςσης! Άπό ποδσαι, κλωναράκι, από φτοδ τό

δεντρούλακι. Καλέ, πώς ήτανε αυτό τό καλό άπόψε;

— Ήρχαμε, Ζαμφώ μου, να σέ δοδ με για μια ύπόθεσι. Μά να μείνη συναμετάξι μας κι' ο Θεός να σοδ χαρύνῃ τό στέφανό σου και τὰ παιδιά.

— Λέγε μου, καλέ, κι' έννοια σου. Έγώ είμαι μυστικά κι' άμύλητη.

— Η μητέρα ξερόδθηκε:

— Κάποιος λόγος γίνηκε για τόν Άλέξη τῇ Μιμίκας τσ' άξαδρέφης σου. Για τή Χαρίκλεια μου, κι' είπαμε δα πώς έσϋ θά μπορούσες να πῇς δυό λόγια στη Μιμικά. Τήν κόρη μου τήν ξέρεις. Κορίτσι μάλαμα, από μάνας κόρφο, έχει και τό δικό τη. Θά τῇ δώσω τὰ προικιά τῇ από δώδεκα ττακίμια, ούλα κεντημένα με τὰ χεράκια τῇ, άσημικό, μπακιρικό και τήν κάμαρα πού έχομε στόν Ποδονίφτη. Μια ψυχή είμαι κι' έγώ, μπορώ να χτίσω άπ' όζω μια καμαρίτσα να μην τῷ άποθαρέσω. Και θάχουνε και μια βοήθεια πάντα. Η μάνα χρειάζεται, αύριο παιδιώνουνε, ποιός θά τρέξη;

— Η Ζαμφώ φώναξε πρόθυμη.

— Θά πάω, κόνα Σουσάνα μου, κι' έννοια σου, θά πῶ τό σωστό. Μακάρι να νάναι τυχερός ο Άλέξης να πάρη τήν κόρη σου. Μάτια μου, τέτοιο κορίτσι δέν βρίσκεται στο ντουινά. Θά τὰ πῶ στην άξαδρέφη μου και στην κόρη τῇ τήν Άσπασία...

— Έκείνη φοβόμυι, Ζαμφώ μου, να μην έναντιωθῇ, πῶναι λεύτερη.

— Τι λές, καλέ! Και καλὰ πρέπει να μείνη τό παλληκάρι λεύτερος γιατί ή άδρεφή δέν ήρε τήν τυχῇ τῇ; Αὐτά είνε κιςμέτια, κόνα Σουσάνα πού παντρευότανε με τή σειρά και με τήν ήλικία. Μη χειρότερα.

— Να πῇς τόν καλό λόγο, να τελειώση ή δουλειά κι' έννοια σου. Έγώ δέ θά σ' αφήνω έτσι.

— Η Ζαμφώ διαμαρτυρήθηκε.

— Έγώ θά κάνω τό πρεπός και δέ θέλω τίποτα. Αύριο πρωί - πρωί θά πάω. Τέτοιο κορίτσι πού θά τό βρούνε; Τιμή τως!

Μάνα και κόρη φύγανε κατενθουσιασμένες.

Η Ζαμφώ έκλεισε τήν πόρτα πίσω τους με μορφασμό:

— Φωτιά να σᾶς κάψη, ροκοστέκες!

Τό πρωί - πρωί ξεκίνησε για τό σπίτι τής άξαδρέφης τής, τής Μιμίκας.

— Χαῖρ όλά, πρωί - πρωί, τής είπε ή πεθερά, μια γυναίκα θηρίο, ψηλή και γεμάτη.

— Ήρθα για προξενιά, Μιμικά μου, είπε ή Ζαμφώ γελαστή. Φορώ δυό λογιά κάρτσες, για να πιάση ο λόγος μου.

— Για τήν Άσπασώ μου; Ο Θεός να σῆχη γερή.

— Όχι, για τόν Άλέξη σου.

— Η Μιμικά στραβομούριασε.

— Κοιγιονάρεις; τής είπε.

— Καλέ, δέν κοιγιονάρω. Σοδ λέω τήν πάσα αλήθεια. Ήρθε έχτες τό θράδυ ή Σουσάνα ή Σαμολαδού με τήν κόρη τῇ, και...

— Η Μιμικά τήν διέκοψε.

— Σταμάτα, να μη γίνωμε από δυό χωριά χωριάτες. Μωρή τό συλλοιότηκες καλά, Ζαμφώ, αυτό πού μου λές; — Η Ζαμφώ χαμογέλασε:

— Στάσου, καλέ, μην παίρνης μπουγιο! Έγώ θά ρίξω τό γυιό σου σ' αυτές; Δέν τῇ ξέρω τί μαχούτια είνε μάνα και κόρη; Η μάνα τῇ, καλέ, έχει γοντήρει... Άπό 'καί πού πῇδῃ' ή κατοίκια θά πῇδῃ και τό κατωκάκι. Άπό νοικοκεριό έχουνε μεσάνυχτα. Η γλύτσα τῇ τρώει. Και προικιά; Μιάν άλλαξιά ούλη - ούλη. Κάλλια να τότε ρίξης στη φωτιά τόν Άλέξη σου, παρά στὰ χέρια τως.

Γλωσσοκοπάνες, άχριλάντιστες, και σοκάκ - σουπουργέδες. Καλέ, ο Χάρος να πάη σῆτι τως, δέ θά τῇ βρῇ κακοψάφο ναχουνε. Και να σοδ πᾶ, είνε και κακονοματισμένες. Λένε πώς μάνα και κόρη τὰ ψήνουνε με τόν Άγλερά, τό ράφτη, και τῷς κουβαλά τόν περιδρομο. Έγώ στῶπα, γιατί ήρχανε και με πιάσανε, μα ο Θεός να σέ φυλάξη. Φωτιά θά θάλης να καῖς!

Άφού τᾶπε καλά και έβγαλε τ' άχτι τῇς, έφυγε τρεχάτη σῆτι τῇς.

Η Σουσάνα τήν περίμενε στην πόρτα.

— Καλέ, Ζαμφώ μου, τί μαντάτα έχεις να μου πῇς;

— Άστα, κόνα Σουσάνα μου. Ούτε να τ' ακούσουνε θενε. Πρό πάντων ή κόρη τῇ, ο γεροντοκιорπές... Άπό τὰ παινέματα πού ήκανα για τή Χαρίκλεια σου, ήσασε ή φοράδα, ζούλεψε κι' είπε πῶς άν δέν παντρευτῇ πρώτα εκείνη, δέν θ' αφήκη τόν άδρεφό τῇ να κάνη γάμο. Καλέ, μη χολοσᾷς. Σάν τόν Άλέξη θά σοδ βρω έγώ να, να, σαν τὰ μαλλιά τῇ κεφαλῇς μου!

Τὰ θάσανα του Καραμπέτ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΦΘΗΝΕΙΑΣ

Πρωί - πρωί, ήλιος ντέν φάνηκε και Σουρπουίτσα, γιαδουκλό μου, Ισπίτι μου πόρτα ιχτύπωσε.

— Καραμπέτ, άτς, γιαδουρόμ!

— Τι τέλεις, σαμπάχ-σαμπάχ, Σουρπουίτσα; είπα.

— Άνοιξε, τζάνεμ, τὰ μιλήσωμε.

— Ένα στικμῆ διαστικός γίνηκα, πατζάμα ήβγαλα, πανταλόνις ήβαλα και ντουγροδ πόρτα άνοιξα.

— Γκέλ, κουζούι Σουρπουίτσα! Χαμπάκια καλό τάχης να πῇς έμένα.

— Άκουσε, γιαδουρόμ Καραμπέτ, σήμερα ντοντεκαήμερο ιφτήνειας μπιτίζει. Ότι χαριζήλικι εκεις, τὰ πάμε ήφουνομένη τὰ κάνωμε.

— Άίντε, ίστέ, άφού χατήρι σου είναι, έγκώ κέφι σου ντέν χαλάσω.

Ηντύτηκα, ήπλύτηκα, ήξουρίστηκα, ήχτενιτήκα, Σουρπουίτσα ήπῇρα μαγαζιά, παζάρι ήπῇγαμε.

Μέσα στο μαγαζι ήμῇκαμε, τόπια ήκατεβάσαμε, ένα ρόμπα Σουρπουίτσας ήκόψαμε, κιρμιζι κολδρ ιστόφα ήτανε.

— Έ, πάμε; είπα.

— Τι λές, Καραμπέτ;! Κολλάρος Ι. φρύλια, πιτσιλια, μόντα είναι. Ι-ψουινιμένα τὰ κάνωμε.

Κολλάρος, μολάρος, φρύλια, πιτσιλια ήψώνισε.

— Σουρπουίτσα, ήδράντιαξε, πάμε, γιαδουρόμ.

— Τι λές, Καραμπέτ; Κορντέλλα για μέση μου ακόμα ήχρειάζομαι.

Κορντέλλα - μορντέλλα ήψουνίσασμε.

— Πάμε, Σουρπουί.

— Τι λές, Καραμπέτ; Άμα ένα καπέλλο άσορτιμένο ντέν τὰ πάρης έμένα;

— Καπελλάσσο, είπα.

Άμα, στο ταμείος ένα μαμαζέλ ντύο κιλιάντες ντραμές γυρεύει ή μένα.

— Τι λές, τζάνεμ; είπα. Ιφτωχός άντρωπος είμαστε, πολύ παράντες ντέν εκει. Να, ένα καστοτάρι μονάκο στο πορτομό μου ήβρίσκεται!

Μεγκάλο πατιρντι μαγαζι ήσηκώθηκε, φωνή - κακό, κανωά, ραβαίσι. Σουρπουίτσα κλαμμένη άρκεισε, έγκώ ρολόι μου άμινάτι άφησα, ήπράγματα ήσηκώσα, χατίρι Σουρπουίτσας ένηκε.

Ντρόμο πού πηγαίναμε, Σουρπουίτσα άρώτηξε:

— Καραμπέτ, γιαδουρόμ, πολύ άγκα-πῶ έμένα.

— Καλά κάνεις, Σουρπουίτσα, είπα, γιατῇ ρολόι μου άμινέτ άφησα, έσϋ ψουινιμένα να ήνασι!

Έκμυστηρεύσεις

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)
συνέθη και τόν έφίλησα ξαφνικά στο μέτωπο πού ήταν μουσκεμα από τόν ιδρώτα. Και αυτός, ένῶ ήταν θυσιζμένος από τόν πυρετό, μισάνοιξε τὰ μάτια και με κύτταξε.

— Έστερα από κάμποσες ήμέρες, όταν ο νέος έμῇκε πια στην άνάρρωσι, μού έκαμε έναν άόριστον ύπαινιγμό για τό έπεισόδιο έκλεινης τῇς νύχτας κι' έγώ εκατάλαβα ότι τού εκαμε πολύ ευχάριστη έντύπωσι αυτή ή χειρονομία μου.

— Οι στοργικές περιποιήσεις μου τόν είχαν συγκινήσει, δέν ήμουν και τόσο άσχημη... τέλος πάντων, εκατάλαβα ότι δέν τού ήταν έντελῶς άδιάφορα τὰ αλ-

σθήματά μου. Έγώ όμως δέν θέλησα να παραδεχθῶ ότι έφάνηκα τόσο τολμηρή μαζί του, κι' εκανα ότι δέν εκαταλάβαινα τούς λεπτούς ύπαινιγμούς του. Τόν έπεισα πῶς δλ' αυτός ήταν άποτέλεσμα τού πυρετού. Γιατί θά προτιμούσα να πεθάνω παρά να τού εξομολογηθῶ τόν έρωτά μου, άκριβῶς όπως είπε ή Άννα - Μαρία».

Η δεσποινίς Σάντρα δέν άπαντάει. Φέρνει τό χέρι στο ρυτιδωμένο μέτωπο, σαν για να διώξη μιάν ει-κόνα πού τήν στενοχωρεί. Έπειτα λέει με φωνή έντελῶς άλλογενή, σχεδόν χαρούμενη:

— Είναι ή σειρά τῇς Άννα - Μαρίας.

— Έγώ, άρχισε ή τελευταία, δέν εκαμα ποτέ καμ-

μιάν εκμυστήρευσι σέ κανέναν. Κάποτε όμως, μού συνέθη τό εκξης, πού θά τό θυμάμαι σέ όλη μου τῇ ζωῇ: Βρισκόμουν στο ταχυδρομείο και περίμενα τῇ σειρά μου για να δώσω ένα συστημένο γράμμα, όταν είδα δίπλα μου έναν άντρα με σηκωμένο τόν γιακά του επανωφοριού του, τό καπέλλο κατεβασμένο ως τὰ μάτια και με μαύρα γυαλιά.

— Ήταν φανερό πῶς εκανε κάθε προσπάθεια για να κρύψη τό πρόσωπό του, κι' έγώ, από περιέργεια, τόν έπλησίασα περισσότερο και τόν εκύτταξα με άυθάδεια. Άμέσως όμως μετάνοιωσα γιατί τό πρόσωπό του, παραμορφωμένο από τῷ φοβερά εκκαύματα, εκπροκαλούσε τόν οίκοτ.

— Άπό τὰ ρούχα του φαινόταν εργατικός. Ήταν πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό πού εκανα, και δέν ήξευρα με ποιόν τρόπο να τού δώσω να καταλάβῇ ότι δέν υοδ προκαλούσε τήν άηδία, όπως θά είχε φαντασθῇ.

— Καθῶς στεκόμουν μπροστά του, άφησα να μού πέση μια εκήμεριδα πού κρατούσα, κάνοντας πῶς δέν τό κατάλαβα. Τότε αυτός έσκυψε, τήν έσήκωσε και

μού τήν έδωσε ευγενικά. — Τόν ευχάριστσα όσο μπορούσα πῶς θερμά και έπιασα κουβέντα μαζί του. — Όταν έδγῇκαμε από τό ταχυδρομείο, έβγαλε τό καπέλλο του για να με χαιρετήση — θυμάμαι πῶς είχε ωραιότατα μαλλιά — αλλά τόν παρεκάλεσα να με συνοδεύση ως τῇ στάσι του τράμ.

— Δεν είδα τῇ λάμψι τών ματιών του, καθῶς ήταν κρυμμένα πίσω από τὰ μαύρα γυαλιά. Έπερηπάσα δίπλα τού με τήν υπερηφάνεια και τήν ικανοποίησι πού θά δοκίμαζα αν περπατούσα δίπλα σ' έναν ωραίο και κομψότατο νέο.

— Όταν εκθύσαμε στη στάσι τού τράμ, τόν άποχαιρέτησα, και τόν είδα ν' άπομακρύνεται με τό κεφάλι ψηλά, ευχαριστημένος και περιήφανος. Ίσως σκεφτόταν πῶς ήταν κι' αυτός άνθρωπος σαν τούς άλλους!...

— Έγινε πάλι σιγή. Μετά, ή κυρία Τζιλντα εκδίπλωσε τήν κουβερούτσια τῇς σηκώθηκε, κι' έπροχώρησε πρὸς τό ξενοδοχείο. Οι άλλες τήν άκολουθούσαν και ή κάθε μια είχε καθρεφτισμένη σῇ ματιά τῇ τήν ιστορία πού είχε άφηγηθῇ. Ε. ΠΕΤΡΟΥΤΣΕΛΛΙ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΛΑΙ ΤΩ ΜΟΥΣΑΙΩΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ) — Μ' ένα καραβάνι
έμπροσθεν πού διασχίζει την έρη-
μο συνταξιδεύει και ο άνεμος
του μεγάλου Βεζύρη της Βα-
γδάτης. Σελίμ Μπαρούχ ο ο-
ποίος τους διηγείται την ιστο-
ρία του Χαλίφη Πελαργού. «Ο
Χαλίφης αυτός είχε αγοράσει
κάποτε από ένα έμπορο μια σκό-
νη πυλινμένη σ' ένα χαρτί που-
γράφε σε λατινική γλώσσα, τον
τρόπο χρήσεως της, σκόνης α-
υτής. Και έπειδή δεν ήξερε ο Ι-
διος λατινικά φώναζε έναν σοφό
που του τα μετέφρασε ως εξής:
«Ανθρώπε, έσύ που θα θής
αυτό, εύλογα τον Άλλωχ για
την ευνοία του. Όποιος ρουφή-
ξη με τη μύτη του απ' αυτή τη
σκόνη και πη: Μ ο υ τ α μ π ο
αυτός μπορεί να μεταμορφωθή
σε ό,τι είδους ζωό θέλει και θα
καταλαβαίνει και τη γλώσσα των
ζώων...».

2ον

»Αν θέλη να ξαναγυρίση π-
σω στην ανθρώπινη του μορ-
φή, τότε δεν έχει παρά να κλι-
νη το κεφάλι τρεις φορές προς
την ανατολή και να ξαναπρο-
φέρη εκείνη τη λέξη. Άλλά
φυλάξου, έν όσφ είσαι μετα-
μορφωμένος, να μη γελάσης,
γιατί τότε εξαφανίζεται έντε-
λώς από το μνημονικό σου ή
μαγική λέξη και έσύ μένεις έ-
να ζώο».

Όταν ο Σελίμ ο Σοφός έ-
διάβασε αυτό, ο χαλίφης ευχα-
ριστήθηκε εξαιρετικά. Έβαλε
τόν Σοφό να δοκιμάζή ότι δεν
θα απέκλυπτε σε κανέναν το
μυστικό, του έδωσε ένα ώραίο
φρόρεμα και τον άφησε να φύ-
γη. Μετά γύρισε στον μεγάλο
τον βεζύρη και είπε:

—Αυτό θα πη, Μανσόρ, ότι
έκαμα μια καλή αγορά. Πόσο
θα χαρώ να μεταμορφωθώ σε
ένα ζώο. Αύριο το πρωί θάρ-
θης εδώ. Θα πάμε έξω στην
πεδιάδα, θα ρουφήξωμε λιγάκι
από την ταμπакιέρα μου και
θα παραμονέψωμε τί θα μάς
ειπνεύση το άερας, το νερό, το
δάσος ή το λιβάδι.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΚΟΝΗ

Τό επόμενο πρωί, μόλις εί-
χε τελειώσει το προϊόν του
ρόφημα ο χαλίφης Χασίντ και
είχε ντυθή, εμφανίστηκε ο με-
γάλος βεζύρης, όπως είχε δια-

τάξει, για να τον συνοδεύση
στον περίπατο.

Ο χαλίφης έχωσε την ταμ-
πακιέρα με τη μαγική πούδρα
στο ζουνάρι του, και άφοϋ διέ-
ταξε τους ακόλουθους του να
μεινουν πίσω και να μην τον
συνοδεύσουν, ξεκίνησε μόνος
μαζί με τον βεζύρη.

Πήγαν πρώτα μέσα στα έ-
κτεταμένα περιβόλια του χα-
λίφη, μάταια όμως κύτταζαν να
ιδούν κάτι ζωντανό που θα ή-
θελαν να μεταμορφωθούν σ'
αυτό και να δοκιμάσουν τη
σκόνη τους.

Τέλος, ο βεζύρης έπρότεινε
να πάνε έξω, να ιδούνε σε έ-
ναν νερόλακκο, όπου αυτός εί-
χε ιδή συχνά πολλά ζώα και
μάλιστα πελαργούς, οι όποιοι
με το επίσημό τους ύφος και
τον θόρυβο που έκαναν, τρα-
πούσαν πάντοτε την προσοχή
του.

Ο χαλίφης έπεδοκίμασε την
πρόταση του βεζύρη του και
πήγαν μαζί στο νερόλακκο. Μό-
λις έφθασαν εκεί, είδαν έναν
πελαργό να πηγαίνει ορμητικά
σολομός, ψάχνοντας για βατρά-
χους και χτυπώντας εδώ κι
έκει με το ράμφος του. Συγ-
χρόνως είδαν και έναν άλλον
πελαργό να πετά ψηλά στον
αέρα από πάνω τους.

—Στοιχηματίζω τα γένεια
μου, σεβαστότατέ μου κύριε,
είπε ο μέγας βεζύρης, ότι αυ-
τοί οι δυο μικροπόδαροι άν-
ταλλάσσουν τώρα όμορφες κου-
βέντες άναμεταξύ τους. Πώς
σας φαίνεται, άν γινόμαστε
πελαργοί;

—Σωστή κουβέντα, απάντη-
σε ο χαλίφης. Άλλά πριν, άς
δοϋμε άλλη μια φορά πως ξα-
ναγίνεται κανείς άνθρωπος...
Σωστά! Τρεις φορές υπόκλι-
σι προς την ανατολή και να
προφέρωμε τη λέξη «Μουταμ-
πόρ». Έτσι γινόμαστε, έγώ
ξανά χαλίφης και έσύ βεζύ-
ρης. Άλλά για όνομα του Θε-
ού, να μη γελάσωμε, άλλως
είμαστε χαμένοι.

Ένώ μιλούσε έτσι ο χαλί-
φης, είδε τον άλλον πελαργό
να πετά επάνω από το κεφάλι
του και να κατεβαίνει σιγά, ά-
παλά στη γη. Τότε έβγαλε
γρήγορα την ταμπакιέρα από

το ζουνάρι του, πήρε μια κα-
λή πρέζα, έπρόσφερε ύστερα
και στο βεζύρη, ρούφηξε κι
αυτός το ίδιο και οι δυο μαζί
εφρόναξαν Μουταμπόρ.

Άμέσως ξάγρσαν τα πόδια
τους και έγιναν λεπτά και
κόκκινα. Οι όμορφες κίτρινες
καρτούφλες του χαλίφη και
του συνοδού του μεταμορφώ-
θηκαν σε πόδια πελαργού. Τα
χέρια τους έγιναν φτερούγες,
ο λαϊμός τέντωσε και έγινε
μια πηχυ μακρύς, τα γένια έ-
ξαφανίστηκαν και σ' όλο το
σώμα έφύτρωσαν πούπουλα.

—Έχετε ένα όμορφο ράμ-
φος, κύριε μεγάλε βεζύρη, εί-
πε, άφοϋ στάθηκε επί πολύ έκ-
πληκτος ο χαλίφης. Μα τα γέ-
νεια του προφήτη!... Τέτοιο
πράγμα δεν έχω ξαναϊδή στη
ζωή μου!

—Εύχαριστώ, δούλος σας!,
απάντησε ο μέγας βεζύρης έ-
νθ έσκυβε. Άλλά άν μου επι-
τρέπετε, τολμό να ισχυρισθώ,
ότι ή ύψηλότης σας, ως πε-
λαργός, είσθε πιο όμορφος ά-
πό χαλίφης. Και τώρα, εάν
ευαρεστήσθε, έλάτε να κρυφα-
κοιτώμε τους συντρόφους μας
και να δοϋμε άν πραγματικά
ξέρουμε πελαργίστικα.

Στό μεταξύ είχε κατέβει στη
γη και ο άλλος πελαργός. Κα-
θάρισε με το ράμφος του τα
πόδια του, έτακτοποίησε το
φτέρωμα του και πήγε προς
τον πρώτο πελαργό. Οι δυο
καινούργιοι πελαργοί έτρεξαν
βιαστικά κοντά τους και ά-
κουσαν με μεγάλη τους έκπλη-
ξη την ακόλουθη ομιλία:

—Καλή μέρα, τώρα μικροπο-
δαρούσα, τόσο πρωί στο λι-
βάδι!

—Εύχαριστώ πολύ, άγαπητέ
ελαπανομυτή! Έ, πήρα ένα
μικρό πρωινό φαί. Να σας
προσφέρω ένα κομμάτι σαϋ-
πόρ». Έτσι γινόμαστε, έγώ
ξανά χαλίφης και έσύ βεζύ-
ρης. Άλλά για όνομα του Θε-
ού, να μη γελάσωμε, άλλως
είμαστε χαμένοι.

Ένώ μιλούσε έτσι ο χαλί-
φης, είδε τον άλλον πελαργό
να πετά επάνω από το κεφάλι
του και να κατεβαίνει σιγά, ά-
παλά στη γη. Τότε έβγαλε
γρήγορα την ταμπакιέρα από
το ζουνάρι του, πήρε μια κα-
λή πρέζα, έπρόσφερε ύστερα
και στο βεζύρη, ρούφηξε κι
αυτός το ίδιο και οι δυο μαζί
εφρόναξαν Μουταμπόρ.

Η νεαρά κυρία πελαργίνα
προχώρησε με μεγαλόπρεπα βή-
ματα μέσ' στο λιβάδι. Ο χα-
λίφης και ο Μανσόρ την έβλε-
παν περίεργοι. Όταν όμως έ-
κείνη πήρε πόζα καλλιτεχνική,
στάθηκε στο ένα της πόδι και
άρχισε κμαροτά να άνευίξη
με το ένα της φτερό, σάν βεν-
τάλια, τότε οι δυο τους δεν
μύδρεσαν πια να βαστάζουν
και τους έξφυγε από τα ράμφη
τους ένα άσυγκράτητο γέλιο,
από το όποιο δεν μύδρεσαν
να συνέλθουν παρά ύστερα από
πολλή ώρα. Ο χαλίφης συ-
νήλθε πρώτος.

—Αυτό ήταν άστείο μια φο-
ρά, φώναξε, που δεν αγοράζε-
ται με χρυσάφι. Κρίμα που με
τα γέλια μας έπρογικήσαμε τα
κουτά αυτά ζώα, άλλως θα
τραγουδούσαν κιόλας.

Άλλά τώρα ήρθε στο μυαλό
του μεγάλου βεζύρη ότι το γέ-
λιο κατά την διάρκεια της με-
ταμορφώσεως ήταν άπαγορευ-
μένο. Έξέφρασε τους φόβους
του γι' αυτό στον χαλίφη.

—Βρε για το Θεό, φώναξε
εκείνος, Μέκκα και Μεδίνα!
Αυτό θα ήταν ένα άσχημο ά-
στειό άν θάμενα για πάντα πε-
λαργός! Προσπάθησε, λοιπόν,
να θυμηθής εκείνη τη διαβολο-
λέξη. Έγώ δεν τα καταφέρνω.

—Πρέπει να σκύψωμε τρεις
φορές κατά την ανατολή και
να πούμε: Μου—Μου—Μου...

Στάθηκαν γυρισμένοι προς
την ανατολή, και έσκυψαν μο-
νομιάς και οι δυο έμπρός τους,
έτσι που παρ' όλίγο να χώ-
νονταν τα ράμφη τους στη γη.
Άλλά, ώ συμφορά! Η μαγι-
κή λέξη είχε εξαφανισθή και
όσο κι' άν έσκυβε ο χαλίφης,
όσο κι' άν φώναζε με την ψυ-
χή του ο βεζύρης κάνοντας ό-
λοένα Μου—Μου, κάθε ανά-
μνησις επάνω σ' αυτό είχε έ-
ξαφανισθή και ο δούτυχος Χα-
σίντ και ο βεζύρης του ήταν
και έμεναν πελαργοί.

Ο ΝΕΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ

Μελαγχολικοί, οι δυο μαγε-
μένοι άρχισαν να περιφέρον-
ται μέσα στα χωράφια. Δεν ή-
ξεραν τί να κάνουν με την
συμφορά που τους βρήκε. Από
το πελαργίστικο τομάρι τους δεν
μπορούσαν να βγούν. Να γυ-
ρίσουν στην πόλη, και να πουν
ποιοί ήταν, κι' αυτό δεν μπο-
ρούσε να γίνει. Γιατί ποιος θα
πίστευε έναν πελαργό όταν έ-
λεγε ότι είναι ο χαλίφης;

Άλλά και άν αυτό γινόταν πι-
στευτό, θα έδενονταν οι κάτοι-
κοι της Βαγδάτης να έχουν χα-
λίφη έναν πελαργό;
Έτσι τριγυρίζαν οι δυο
τους επί πολλές ημέρες και έ-
τρεφονταν έλκεινά με καρπούς
των άγρών, που δεν μπορού-
σαν να τους μασηθούν καλά
με τα ράμφη τους. Για σάβρες
άλλο με έκαμε νάρθη στο λι-
βάδι. Πρέπει να χορέψω σή-
μερα έμπρός στους μουσαφι-
ρέους του πατέρα μου και ήρ-
θα να έξασηκθώ λίγο εδώ στην
άσχημη κατάσταση, ήταν θα

μπορούσαν να πετούν και πε-
τούσαν συχνά επάνω στις σκε-
πές της Βαγδάτης για να ιδούν
τί γίνεται εκεί.

Τις πρώτες μέρες παρατή-
ρησαν μεγάλη άναστάτωση και
πένθος στους δρόμους. Άλλά
την τετάρτη σχεδόν ήμερα από
την εξαφάνισή τους, ενώ έκά-
θονταν επάνω στο παλάτι του
χαλίφη, είδαν κάτω στο δρόμο
μια μεγαλύτερη συνοδεία.

Ταμπούρα και αϋλοί άντη-
χούσαν. Ένας άνδρας με έναν
χρυσόκέντητο πορφυρό μανδύα
καθόταν επάνω σ' ένα στολισμέ-
νο άλογο. Περιτριγυρισμένος
από άστραφτερά ντυμένους ά-
πηρέτες. Η μισή Βαγδάτη
πηδούσε πίσω του και όλοι έ-
φώναζαν:

—Ζήτω του Μίσηρα! Του
κυρίαρχου της Βαγδάτης!

Τότε, οι δυο πελαργοί που
ήσαν επάνω στοϋ παλατιού τη
σκεπή κύτταξαν ο ένας τον άλ-
λον στα μάτια. Και ο χαλίφης
Χασίντ είπε:

—Καταλαβαίνεις τώρα γιατί
είμαι μαγεμένος, μεγάλε βεζύ-
ρη; Αυτός ο Μίσηρα είναι ο
γυιός του θανάσιμου έχθρου
μου, του δυνατού μάγου Κασ-
νούρ που κάποτε σε μια κακιά
ώρα ώρμήστηκε να με εκδικη-
θώ. Άλλά ακόμα δεν χάνω τις
έλπίδες μου. Έλα μαζί μου,
έστω πιστέ σύντροφε της συμ-
φοράς μου. Θα πάμε στον τά-
φο του προφήτη. Ίσως στην
Ιερή πόλη λυθούν τα μάγια.

Υψώθηκαν από τη σκεπή
του παλατιού και πέταξαν κα-
τά την Μεδίνα.

Τό πέταγμα όμως δεν έπή-
γαινε και τόσο καλά, γιατί οι
δυο πελαργοί είχαν ακόμα πο-
λύ λίγο έξασθηθώ.

—Ω κύριε, έστέναξε ύστε-
ρα από αρκετές ώρες ο μεγά-
λος βεζύρης, με την άδειά σας,
δεν θα μπορέσω να βαστάξω
ακόμα πολύ. Πετάνε πολύ γρή-
γορα... Έκτός απ' αυτό, έ-
γράδυσε κιόλας και θα έκά-
ναμε καλά να ψάξωμε για κα-
νένα κατάλυμα για τη νύχτα.

Ο Χασίντ άκουσε την παρά-
κλησι του ακόλουθου του, και
μια και είδε κάτω στην κοι-
λάδα ένα έρείπιο που φαινόταν
πως θα μπορούσε να τους πα-
ράσχη καταφύγιο, επέταξαν
προς τα εκεί.

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΟΥΚΟΥ- ΒΑΓΙΑ

Ο τόπος αυτός που κατέφυ-
γαν για τη νύχτα φαινόταν να
ήταν άλλοτε ένα παλάτι. Ω-
ραίες στήλες ύψωνονταν ανά-
μεσα στα έρείπια και πολλά
διαμερίσματα που διετηρούντο
ακόμα άρκετά, μαρτυρούσαν το
άλλοτε μεγαλείο του σπιτιού.

Ο Χασίντ και ο σύντροφός
του περπατούσαν ανάμεσα
στους διαδρόμους για να βρουν
καμιά θέσι που να μην είχε
ύγρασία, όποτε εξαφνικά ο βε-
ζύρης στάθηκε.

—Αφέντη και κυρίαρχε, ψι-
θύρισε σιγά, άν και είναι γε-
λοιό για έναν μεγάλο βεζύρη,

ακόμα περισσότερο για έναν
πελαργό να φοβάται από τα
φαντάσματα, ώστόσο νοιώθω
να σφίγγεται ή ψυχή μου, για-
τί σαν να άκουγα εδώ κοντά
στεναγμούς και βογγιτά.

Ο χαλίφης έστάθηκε κι' αυ-
τός τώρα και άκουσε έντελώς
καθάρά ένα έλαφρό κλάμα που
έμοιαζε να βγαίνει πιο πολύ
από άνθρωπο παρά από ένα
ζώο. Πετάχτηκε, έτοιμος να
πάη προς τα εκεί από όπου έρ-
χονταν οι θρήνοι, ο βεζύρης ό-
μως τον άρπαξε με το ράμφος
του από το φτερό και τον έκτε-
τευσε να μην ριχτούν σε νέ-
ους άγνωστους κινδύνους. Είς
μάτην όμως! Ο χαλίφης, που
κάτω από τα φτερά του χτυ-
πούσε μια γενναία καρδιά, έ-
λευθερώθηκε από το ράμφος
του βεζύρη χάνοντας λίγα πού-
πουλα, και έτρεξε βιαστικά σε
έναν σκοτεινό διάδρομο.

Σε λίγο έφθασε έμπρός σε
μια πόρτα, που φαινόταν ξε-
κλειδωτή και όπου από μέσα
άκουσε καθαρά στεναγμούς
και ολοθυμούς. Έσπρωξε με
το ράμφος του και άνοιξε την
πόρτα, αλλά σταμάτησε έκπλη-
κτος στο κατώφλι:

Μέσα στο έρειπωμένο δω-
μάτιο, που φωτιζόταν πενιχρά
από ένα καφασωτό μικρό πα-
ράθυρο, είδε μια μεγάλη κου-
κουβάγια να κάθεται χλωμό στο
πάτωμα. Χονδρά δάκρυα κυ-
λούσαν από τα μεγάλα στερογ-
γυλά μάτια της και με θερμή
φωνή έβγαζε θρήνους από το
κυστό ράμφος της.

Όταν όμως είδε τον χαλί-
φη και τον βεζύρη που στο
μεταξύ είχε κι' αυτός προφυ-
λαχτά πλησιάζει, έβγαλε μια
δυνατή χαρούμενη φωνή. Με
χαριτωμένες κινήσεις σκούπι-
σε με τα κυρινισμένα φτερά
της τα δάκρυα από τα μάτια
της και προς μεγάλη έκπληξη
και των δυο φώναξε με τέλεια
ανθρώπινη φωνή άραβικά:

—Καλώς όρίστε, πελαργοί,
είσθε το σημείο της σωτηρίας
μου, γιατί από τους πελαργούς
θα μου έρθη μεγάλη εύτυχία,
αυτό μου προφήτευσαν κάποτε.

Όταν ο χαλίφης συνήλθε
από την πρώτη του έκπληξη,
έτεκλήθη με τον μακρύ του
λαϊμό, συμάζεψε τα άδυνατά
του πόδια, πήρε μια έπίσημη
στάσι και είπε:

—Κουκουβάγια! Από τα
λόγια σου μπορώ να πιστέψω
πως βλέπω και σε σένα μια
πονεμένη ψυχή. Άλλά, ή! Οι
έλπίδες σου, ότι θα βρής από
μάς τη σωτηρία σου, είναι μά-
ταιες. Θα καταλάβής μόνη σου
την άδυναμία μας να σε βοηθή-
σωμε όταν άκούσης την ιστο-
ρία μας.

Η κουκουβάγια τον παρεκά-
λεσε να διηγηθώ. Ο χαλίφης
τέντωσε το λαϊμό του και διη-
γήθηκε όσα ξέρουμε ως τώρα.

(Ακολουθεί)

ΠΟΣΚΟΚ τό δηλητηριώδες φίδι της Άλβανίας

Τ Ο φίδι — τό συχαμερό αυτό πλάσμα της φύ-
σεως, που ύπήρξε μοιραίο για τους πρώτο-
πλάστους, τους πρώτους ανθρώπους της γης
έπειτα και τέλος για τους μεταγενεστέρους τους,
δηλαδή έμάς — για εκείνους που ξέρουν να το εκ-
μεταλλευθούν, προσφέρει κάποτε άρκετά όφέλη.

Η παρακάτω ιστορία, που συνέβη πρό όλίγου
καιρού στα άλβανικά βουνά, άποδεικνύει τα άνω-
τέρω.

Οι Άλβανοί όρεσίδιοι είναι συγκεντρωμένοι σε
φυλές φτωχές μεν, αλλά φιλόξενες και εξαιρετι-
κά φιλεργες.

Τό περασμένο φθινόπωρο ένας έπιχειρηματίας,
που είχε αναλάβει την κατασκευή ενός δρόμου έ-
πάνω στα άπρόσιτα άλβανικά βουνά, έσχημάτισε
ένα συνεργείο από εργάτες που κατόνυναν από
τά περίε της κωμοπόλεως Ντοϋτσι. Έχτυπούσαν
και έτεμάχιζαν τα βράχια με ταχύτητα και έπιμο-
νή, έσκαβαν, μετέφεραν χώματα, πέτρες και γενικά
έκτελούσαν με ζηλευτή όρεξη τη δουλειά τους.

Μιά μέρα, με τα πρώτα χτυπήματα, οι εργάτες
τινάχτηκαν προς τα πίσω τρομαγμένοι με άγριες,
φοβισμένες φωνές:

— Χριστέ μου! Παναγιά μου! φώναζαν. Πό-
σκοκ! Πόσκοκ!

— Άλλάχ! Άλλάχ! άπάντουσαν στον ίδιο τό-
νο οι άλλοι. Πόσκοκ! Πόσκοκ!

Γιατί οι Άλβανοί, άλλοι είνε Χριστιανοί και
άλλοι Μουσουλμάνοι.

Καθώς λοιπόν εκείνη την μέρα είχαν γκρεμί-
σει τό έμπρόσθιο τμήμα ενός βράχου, εξαφνικά θρέ-
θηκαν μπρος σε μια τεράστια κοιλότητα μέσα στην
όποία εκατοντάδες και χιλιάδες φιδιών σφύριζαν,
φυοϋσαν, έλίσσονταν...

— Πόσκοκ! Πόσκοκ!... ούρλιαζαν οι εργάτες
τρέμοντας από τό φόβο τους.

Τό «πόσκοκ» είναι ένα είδος μεγάλης και εξαι-
ρετικά δηλητηριώδους έχιδνας, πολύ διαδεδομένης
στα μέρη αυτά.

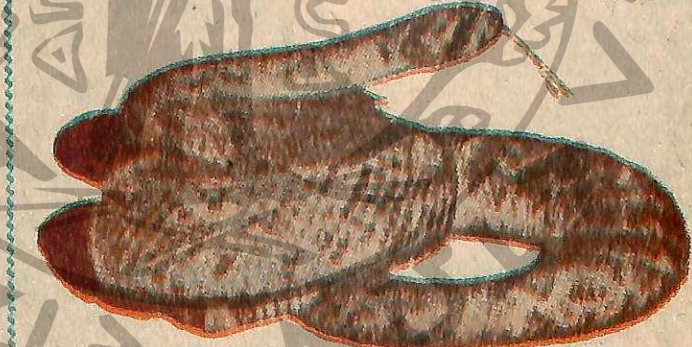
Ένώ δε όλοι οι τρομοκρατημένοι εργάτες έφευ-
γαν προτροπάδην, ένας τολμηρός έρριξε μέσα στη
κόλαση εκείνη ένα φυσιγγίο δυναμίτιδος, αποτέλε-
σμα του όποιου ήταν να σκοτωθούν άπειρα από τό
συχαμερά και φοβερά αυτά έρπετά.

— Στάσου, στάσου!... του φώναξε τότε ένας άλ-
λος. Αυτά που λούονται και που λούονται πολύ καλά
μάλιστα.

Και ακολουθούμενος από καμμία δεκαπενταριά
άλλους, ώπλισμένους σάν κι' αυτόν με σιδερένια
ραβδιά και σάκκους, ώρμησαν κατά των φιδιών
και άρχισαν να τα χτυπούν δυνατά και να το-
ποθετούν κατά δεκάδες τα σκοτωμένα φιδιά μέσα
στους σάκκους.

Όπως έξήγησε έπειτα, τό δέρμα των έρπετων
αυτών είναι πραγματικά πολύτιμο, γιατί οι Παρι-
ζιάνοι κολακεύονται πολύ όταν φορούν παπούτσια
καμωμένα από αυτό τό δέρμα. Όσο για τό δηλη-
τηριό τους, αυτό είναι πιο πολύτιμο από τό δέρμα
τους: οι εύτυχισμένοι εκείνοι Άλβανοί εργάτες
έκαμαν πραγματικά την τύχη τους, γιατί τό έπού-
λησαν σ' ένα φαρμακέμπορο, αντί άρκετά ύψηλης
τιμής.

ΣΟΝΑΘ

πρέπει να διασθῇτε εἰς προ
ρους καὶ ἀσάτους αἰσθημάτων

67

Καλή εξέλιξη: ες την στοδιοδρομίας σας. Φροντίστε όμως να αναπτύξετε περισσότερο την πρωτοβουλία σας.

Χωρίς αποτυχία. — Πολύ δύσκολο θα επιτύχετε να φύγετε. Πάντως δεν βλέπω τίποτε τώρα. Το αίσθημά σας είναι άρκετα βαθύ, περιέργως όμως δεν σας απασχολεί εξ ολοκλήρου. Δεν έχετε εμπιστοσύνη ότι μπορεί να σας δώσει την εύχυσαν. Οικονομική κατάσταση: στάσιμος. Το σημερινό είναι πολύ μικρό. Φανερώσει πάντως χαρακτήρα αισθηματικών, ειδικά άλλα λιγάκι ματαδόσους. Καλά τάσεις και άμαλη πρόοδος.

Κυρία νύκτα. — Δέν έλπετε συντομην την αποκατάστασιν σας. Θα χρειαστούν να έχετε υπομονή. Το σημερινό σας αίσθημα θα σας φέρει σε κάποια δυσχερή θέσιν. Αλλά θα εξομαλυνθούν με τον καιρό. Δεν έξελεξε τον θά έινε καλή. Δεν βλέπω κανένα παλαιότερο αίσθημα που να μπορεί να επιδράσει έφελξς στη ζωή σας. Στασιμότης στην οικονομικήν σας κατάσταση. Θα ελκωνώθθ έμω αίσθητός εντός όλίγων. Για το λαχέον δεν μπορώ να σας πώ τίποτε. Υγεία άσταθής. Πάντως όχι σοβαρό κίνδυνον. Εύθυμος και καλός χαρακτήρ. Άλλά χωρίς θέλησιν και σταθερότητα. Είτε από τους ανθρώπους που δεν δημιουργούν μόνοι τους, αλλά έχουν ανάγκη να χειραγωγηθούν από άλλους. Εύρισκουν όμως ύποπτηρίξεις και επιτυχάνουν άρκετά καλά. Φυσική άδυναμία. Αίσθημα τρυφερά άλλα χλιαρά. Άσυνείδητα.

Αριστοκράτην. — Φύσις πολύ αισθηματική άλλα συγχρόνως έπιπολαία και χωρίς σοβαράν θέλησιν. Άσυναρτησία και άκαταστασία ες την ζωήν σας. Παρασύρεσθε πολύ εύκολα και τή θήματά σας δεν είναι σταθερά. Διάδοσις έπιδειξέως και διακρίσεως. Αισθηματική ζωή πλουσία. Σκεφθήτε περισσότερον για το μέλλον σας, γιατί πολύ φοβούμαι ότι το παραμελείτε.

Το ύλ αν θ. Κ. — Χαρακτήρ άρκετά δύστροπος και μεψίμοιρος. Διάδοσις νοχέλης και έπιπολαίας. Έπιζητείτε διαρκώς την στοργήν και την άγάπην γύρω σας, άλλα τή δική σας αίσθηματά δεν είναι πολύ θαβεία. Όλοι οι έκδηλώσεις σας έχουν ώς κίνητρον το ένστικτον που σας παρασύρει κάποτε χωρίς λόγον. Άδιαφορία και άπάθεια άπέναντι των άλλων. Άδειότης ες τήσ κινήσεις σας και γενικώς την ζωήν σας.

Τερμανόλην. — Ιον. — Χαρακτήρ δύστροπος. Πολλά καπρίτσια. Αίσθηματά περιωμέννα. Ζηλότυπος και μυστικός. Προκαλεί την προσοχήν και το ένδιαφέρον. Λιγάνι άτακτος στη ζωή της. Έλλειψις θέλησεως. Άδυναμία έκδηλώσεως. Άμερμηνισία και νοχέλια. Μία ήρεμος ζωή θα της έπιτρέψη να άναπτύξη τήσ καλώς ιδιότητάς του χαρακτήρος της.

Ρ. 1000. Κάϊρον. — Παρασύρεσθε πολύ από τή αίσθηματά σας. Η θέλησίς σας ύφίσταται περιέργους κλονισμούς και δεν είναι πάντοτε σταθερά. Είστε άρκετά είσαιοι και αλόγιστοι στας έκδηλώσεις σας και διάσεσθε πάντα να τελειώσετε έκενον που άρχίζετε. Λιγάνι έπιπολαίος και άσυνάρτητος. Έχετε όμως άρκετην δραστηριότητα και πολλές ίκανότητες που θα σας βοηθήσουν να προσδεστέ ες την ζωήν. Συσηματοποιήστε τήσ προσπάθειάς σας και δώστε ες αυτές περισσότερον τάξιν και ρυθμόν.

Ρ. 1001. Κάϊρον. — Χαρακτήρ πολύ αισθηματικός, άλλα πολλά καπρίτσια και ιδιοτροπίες. Κατά έάθω όμως άγνότης και τρυφερότης αίσθημάτων. Έλλειψις θέλησεως. Εύκολοι ένθουσιασμοί, άλλα και άπότομοι άπογοητεύσεις. Ζηλότυπος. Μεγάλη δύναμις άφοσίσεως θά είναι πολύ κα-

λή ώς φίλη και σύζυγος. Προσωπική γοητεία. Πολύ λίγο φιλάρεσκος. Φυσική και αλόγιστος έκδηλώσεις. Οικονομός και ταπεινός. Ένδιαφέρεται περισσότερο για τήσ λεπτομερείας ενός πράγματος, παρά δια το σύνολόν του.

Σαχλαμάρα ν. — Ιωνίαν. — Δέν μπορούσατε να θρήτε κανένα καλύτερον Ψευδώνυμ; Φύσις άτακτος. Διάδοσις μεταβαλλομένη διαρκώς και έπιπολαία. Καμία σοβαρά προσπάθεια. Έλαφρότης ες τήσ σχέσεις την ζωήν και τήσ έπιδιώξεως σας. Σκαπτική διάθεσις. Θά δυσκολευθήτε να επιτύχετε διότι στερείσθε πρωτοβουλίας. Η χρηματική σας κατάσταση θα ελκωνώθθ αίσθητός, άλλα περιπτώσιν άμέσως άποκτίσεως περιουσίας δεν έλπεω. Ούτε έπίσης και περιπτώσιν γάμου. Θά δοκιμάσετε πολλά αίσθηματά στη ζωή σας. Ένα απ' αυτά θα θέση ες κίνδυνον την στοδιοδρομίαν σας. Η εξέλιξις τής ζωής σας άρκετά άμαλή.

Ξέρων' άγαν. Νέαν Ιωνίαν. — Χαρακτήρ άστατος. Σας παρασύρουν τή αίσθηματά σας, μολοντί είναι άρκετά έπιπολαία. Γάμος εξ έρωτος άρκετά καλός, άλλα όχι σύντομος. Χρήματα όχι προς το παρόν. Ταξίδια χωρίς σημασίαν. Πολλά έρωτικά αίσθηματά. Τά σημερινά δεν πρόκειται να έχουν σοβαράν έπίδρασιν έπ' τής ζωής σας.

Κ. Κ. Γαλαζία μ. — Δέν μπορώ να έξηγήσω τί συνέβη ες το παρελθόν. Η περίπτωση σας είναι μοναδική. Αν συμβή να μω έξαναγράψετε άλλοτε, ύπενθυμίστε μου με ποιά ψευδώνυμω μω είχατε γράψη για να έξετάσω. Όσο για το νέο γράμμα σας τώρα ήλθε ή σειρά του. Καμία άμφιβολία για την άγάπην σου. Είτε φύσις πολύ αισθηματική και τρυφερά. Δέν τω λείπουν ούτε αϊ διαθέσεις, ούτε ή πρόθεσις, Άλλά δεν έχει συνελθίσιν το τί έπιζητεί και τί έπιδιώκει. Με άλλα λόγια

είνε λιγάκι στή σύννεφα. Δέν έλπεω σοβαράν άποκρίσιν ες τή αίσθητά του έκ μέρους σας. Συνεπώς σας συνιστώ πάσαν έπιφύλαξιν, μέχρις ότου πεισθήτε ότι τή άνερτα και αϊ φαντασιοπληξία μπορεί να γίνουν πραγματικότητα, γιατί ό φίλος σας είναι πολύ ρωμαντικός και άνειροπόλος και δεν έχει καμμίαν αντίληψιν τής άποστάσεως που ύπάρχει μεταξύ έκείνου που λέγει κι έκείνον που μπορεί να κάμη. Έρωτήστε με ό,τι άλλο θέλετε.

Ούρανία. — Δέν πρέπει να έχετε καμμία άμφιβολία για τή αίσθηματά του συζύγου σας. Σας άγαπή πραγματικά. Είστε φύσις άρκετά θερμή και σταθερά. Η εύτυχία σας τόν άπαχολεί πολύ και θα κάμη τή πάντα για να σας τήν δώση. Φοβούμαι όμως ότι σεί, δεν τόν ένισχυετε με τόν χαρακτήρα σας. Διότι είσατε πολύ ιδιοτροπή, πείσμον και ζηλότυπος. Παραδέλεστε μερικώς λεπτομέρειες, ένισχυστε την φυσική σας τρυφερότητα και ένδιαφερθήτε περισσότερο για την οικογενειακή σας εύτυχία.

Αδαντιαν Βαρ. — Πειραιά. — Τά αίσθηματά του φίλου σας είλικρινή. Είστε σταθερός χαρακτήρ και δεν στερείται θέλησεως. Άφοσιώνεται με είλικρίνεια και στοργήν. Θά επιτύχθ ες την ζωήν του, διότι δεν είνε από τούς χαρακτήρας που κάμπτονται εύκολα. Πρός το παρόν όμως άπαιτείτε απ' αυτόν περισσότερον απ' ό,τι μπορεί να σας δώση, διότι δεν θέλω να έχη δημιουργημένον μέλλον. Σας έχετε άρκετην αισθηματικότητα, άλλα είσατε πολύ διατακτική και έπιπολαία. Φιλάρεσκος διάδοσις. Αισιοδοξία. Το είδύλλιον σας έχει άλλας τήσ πιθανότητας να καταλήξη καλώς.

Α. Ν. Β. — Λαμία. — Οι χαρακτήρες σας συμφωνούν άρκετά και συμπιπτουν ες πολλές τάσεις και έπιδιώξεις σας. Περίπτωσης όμως συντόμου ένώσεως δεν ύπάρχει. Ο φίλος σας έχει πύθ θε-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΑΡΟΜΕΣ,

για τή μάνια για τή ήλιοθεραπείας ζητήσατέ μας τή κατάλληλα προστατευτικά καλλυντικά.

Ίνστιτούτο Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ — Έρμού 35. Τηλ. 22-0-88

μή αίσθηματά από σας. Είνε άνθρωπος χωρίς ύπεροβολήν, άλλα συγχρόνως έγωιστής και πείσμων. Θά προσδεύθ άρκετά ες την ζωήν του. Η σκέψις σας τόν άπασχολεί. Άπό σας κυριώτερα θά έξαρτηθ η δώσατε συνέχειαν ες τή αίσθηματά του.

Ανοίξις. — Φύσις ανιγνικτική με δύναμιν γοητείας, και έπιβόλης στού άνδρα. Σας δια κρίνει μία διατήρη χαρακτήρος και μία όρμητικότητα σας έκδηλώσει. Πολύ ζηλότυπος και άπαιτητική. Θά παλαίσει άκόμη στη ζωή και πολύ δύσκολα θά έρρητε την ίκανοποίησιν που ποθείτε. Άπογοητεύσεθ όμως συχνά και αυτό δεν είναι καλό. Η άποκατάστασις σας θροδύνει άρκετά άκόμη. Προσέξτε ες τώτο. Έλκύετε από την πρώτη στιγμήν τούς άνδρας άλλα δεν είνε εύκολον να τούς συγκρατήσετε, διότι δεν άφήνεται τόν έσωτερικόν σας άνθρωπον να έκδηλωθ. Τίποτε άλλο άξιοσημείωτον προς το παρόν. Ο φίλος σας είναι φύσις ρωμαντική και άνειροπόλος. Διάδοσις άπαισιόδοξος. Το μέλλον του είναι άβέβαιον. Πρέπει να προσεγείθ περισσότερον στην πραγματικότητα, γιατί αυτή ή στιγμήν κινδυνάτι άποκλειστικά από τή αίσθηματά του.

Μαλβίαν Χιον. — Βλέπω σύντομον άποκατάστασιν άλλα δεν μω είνε δυνατόν να έξρω εάν θά είναι έντός του 1939. Περιπτώσιν μεταβολής του τόπου διαμονής δεν έλπεω. Μεγαλύτεροι πιθανότητες ύπάρχουν δια τόν Β. Όσον άφορά τόν Π. παρ' τή άναμφισήτητος καλώς του διαθέσεις δεν θέλω ότι τή πράγματα ήμωρα να καταλήξουν ες τίποτε. Προσέξτε όμως διότι έίνα νέον αίσθημα θα γεννηθί μέσα ες την Ψυχήν σας και θα έχετε μίαν σύγκρουσιν με δυσάρεστους έκδηλώσεις.

Κ. Ρ. Χ. — Τή αίσθηματά του δεν τόν κατέχει έξ ολοκλήρου. Τόν ένδιαφέρει περισσότερο ή προσωπική του έπιτυχία. Είνα από τούς ανθρώπους που δεν θυσιάζουν τίποτε ή πολύ λίγα πράγματα για τούς άλλους. Δέν τόν ένδιαφέρουν τή μέση άλλ. Ο σκοπός. Θά έπιτύχθ ες την ζωήν ό,τι λόγω δραστηριότητος, άλλα γιατί έζει να προσαρμόζεται ες τήσ περιστάσεις, και να έπωφεληται απ' αυτές. Τίποτε άλλο δεν θέλω. Για σας σημειώνω ότι ζήτε μέσα σ' έναν δικό σας κόσμο, άδιαφορώντας για τούς άλλους. Είσατε περισσότερον λογική παρ' όσον χρειάζεται σέ μία γυναίκα. Τά αίσθηματά σας τή αίσθάνεσθε άλλα δεν τή έκδηλώνετε. Αυτό σας δίνει μία νευρικήτητα και κατατρεφεί κάθε χάραν και άπολαύσιν σας. Δυστυχώς, άπαιτητική, άνικανοποίητος.

Ντενίς Μ. — Θά σταδιοδρομήσατε και θα έξελεχθήτε καλώς άλλα πρέπει να άφοσιωθήτε περισσότερο σ' αυτό. Είσατε πολύ έπιπολαίος και λιγάνι ματαιόδοξος. Ένώ έχετε πολλές ίκανότητες, δεν κατορθώνετε να τή έκμεταλλευθήτε. Είσατε πολύ έπιφανειακός. Δώστε μίαν καλήν κατεύθυνσιν ες τήσ όρίας σας και θυσιάστε ένα μέρος από την προσωπικήν σας ίκανοποίησιν δια να δημιουργήσατε κάτι καλύτερον. Πολύ έπιδεικτικός. Ένθουσιάζεθ άλλα με συχνά άπογοητεύσεις.

Στελτέ μου έπιστολήν του προσώπου δια το όποιον μω γράφετε.

Κοητικό ύλ αν. — Η άποκατάστασις σας θα είναι άρκετά σύντομος. Όσον άφορά γιά το πρόσωπον που μω γράφετε, θά ήθελα να έχω ένα άπόκομα έπιστολήν του. Μεταόλην τής οικονομικής σας καταστάσεως δεν έλπεω πρός το παρόν. Η ζωή σας θα είναι άρκετά ήρεμος και χωρίς άξιολόγους περιπέτειας. Διορθώστε την άσάθειαν του χαρακτήρος σας και θείαν του χαρακτήρος σας και αντιμετώπιστε με μεγαλύτερον ήθος την ζωήν. Έγκαταλείψτε ες την τύχην και ή φυσική νοχέλια και νωθότης του χαρακτήρος σας σας παρασύρουν άσκόπως.

Λευκή Θ. — Νά μω στείλετε κάτι καλύτερον από τόν φίλον σας. Είνα με μολύβι αυτό που μω στείλατε και πολύ σβουμένον. Η ζωή σας έπιφύλασσει μερικώς δυσκολίας άκόμη. Δέν θά μπορούσατε να θυγέ εύκολα από τή σημερινήν περιβάλλον. Θά έπιδρασει όμως άρκετά μετά τόν γάμον σας. Τόν τελευταίον δεν τόν θέλω πολύ σύντομον. Έμπόδια και δυσχέρεια Η οικονομική σας κατάσταση θα έλκωνώθθ με τόν καιρόν. Είσατε έπιπολαίος και πολύ στενώνχωρος χαρακτήρ. Κατέχεσθε από μίαν άρακτηρήν που δεν είναι καλός σύμβουλος. Μην άπαιλίζεσθε και κάμτε ύπομονήν.

Ντίβι. — Χαρακτήρ εύφάνταστος, αισθηματικός, με πολλά πνευματικά και Ψυχικά χαρίσματα. Αυτοχόος προς τή χάρισματά του δεν συμβαδίζει ή ρίσματα άκόμη. Δυσκολεύεσθ δραστηριότης σας. Δυσκολεύεσθ να αντιμετώπιστε την πραγματικότητα έξω από τόν ίσαυκτον κόσην μέσα στο μυαλό δημιουργήσιν θάρρος και σας περισσότερον θάρρος και προσορμονή. Έχετε όλ' τή εφόδια για να προσδεστέ. Άρκει να τή θελήσατε και να τή έπιδώξετε πραγματικά.

Ε. Γ. Κ. — Κάρμεν. — Ο χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλά αντίθετα. Δεν μπορείτε να έρρητε ίκανοποίησιν ες τίποτε και παλαίετε διαρκώς με την ζωήν σας και τούς άλλους. Φυεαυτόν σας και τή αίσθηματική σιτ τρυφερά διαθέσεις. Δύναμις Όνειροπόλος και άφοσίσεως. Η ύποστοργής και εύνοια περισσότερον χη θα σας εύνοη ή σημερινή Γάπαρ' ό,τι συνέβη ως σήμερα. Γάμος από συναισθήσιν. Όχι όμως άμέσως. Περιπτώσιν αίσθηματος άποκλείω.

Νά ζι. Α. Ν. Π. — Θάσσαν. — Η τύχη θα σας χαμογελάσθ. Άλλά άργότερον πρός το παρόν δεν θέλω καμμίαν μεταβολήν ες την ζωήν σας. Ο γάμος σας θα είναι συνέπεια ύπάγοντος αίσθηματος και θα σας κάμη άρκετά εύτυχισμένην. Νέον αίσθημα δεν προσδέπω. Διά τούς γονείς σας δεν μπορώ να έξρω. Καλλιέργηστε την καλλιτεχνικήν σας κλίσιν, άλλα μην στρίβεσθε ες αίσθη. Διά να έπιτύχατε. Προκαλείτε τή ένδιαφέρον των άνδρων, άλλα μεταξύ των φίλων σας προκαλείτε ζηλοτυπίαν. Συνεχίστε την έργασίαν, ες την όποιαν ά-

Pétrole-Hahn
(Πετρόλ Χάν)
έξαλείφει
την
Πτυρίδα.

στολίσθε. Ο φίλος σας σας άγαπά και ένδιαφέρεται για σας. Είνα όμως άρκετά έπιπολαίος και τώ άρέσει ή έπιδειξις. Έλκωνώθθ από ύλ αν. Ν. Ιωνίαν. — Ο φίλος σας είναι πολύ καλός χαρακτήρ και σας άγαπά είλικρινώς. Σας είναι πραγματικά άφοσιωμένος, πράγμα που φοβούμαι ότι δεν συμβαίνει και με σας. Η στοδιοδρομία του θα είναι ήρεμος, άλλα πολύ καλή. Θά άποκτήσθ περιουσίαν και καλήν οικονομικήν θέσιν. Άπέναντι σας τρέφει τās καλύτερας διαθέσεις. Διά το προηγούμενον γάμμα σας θα έξετάσω και θα σας άπαντήσω προςςώς εάν θέαται ή το με τώ ίδιο Ψευδώνυμω.

Ζάν ντ. — Αρκ. Α. Μ. — Χαρακτήρ τρυφερός και στοργικός με μεγάλην δύναμιν άφοσίσεως. Ψυχική εύγένεια και άγνότης αίσθημάτων. Αυτοεγκαταλείψ. Η τύχη θα σας εύνοη άρκετά. Θά πανδρευθήτε άπό αίσθημα, άρκετά σύντομα και θα ζήσατε εύτυχώς. Οικονομική ευημερία. Είς τή είδικον έρώτημα που μω θέτετε δεν μω είνα δυνατόν να σας άπαντήσω. Υγεία σχετικώς καλή άλλα όχι πολύ ρομαντική.

Λίβιαν Χοιστοφορίδου Ν. — Χαρακτήρ πολύ δύστροπος και στενώνχωρος. Μεψίμοιρετε δι' όλα και δημιουργείτε διαρκώς άπογοητεύσεις ες τόν έαυτον σας. Σύντομον άποκατάστασιν δεν προβλέπω μολοντί θα έμπνεύσετε ένα δυνα τόν αίσθημα, που θα παύθ ένα μεγάλον ρόλον ες την ζωήν σας. Πρέπει να προσέχετε την υγείαν σας, που είναι ένδεχόμενον να σας παρουσιάσθ μερικώς έκπληξις. Άμφιβολία ή άπόκτησις παιδιών. Καλύτερουν άμέσως τής οικονομικής σας καταστάσεως δεν έλπεω. Ο άδελφός σας είναι πολύ καλός χαρακτήρ, δραστήριος και ένεργητικός. Θά σταδιοδρομήσθ άρκετά καλά. Άλλά ες τή πρώτα του έήματα θα συναντήσθ μεγάλας δυσκολίας.

Αγνώστου. — Ρέθυμνον. — Είσατε χαρακτήρ άτόλμος και πολύ διατακτικός, που έρχεσθε διαρκώς ες συγκρούσεις με την ζωήν. Κατά τή άλλα έχετε μία μεγάλη αισθηματικότητα και μίαν τάσιν προς την πρόδοιν και την έπιτυχίαν. Δυστυχώς, αϊ προσπάθειάς σας δεν είναι σταθερά, λόγω μιάς φυσικής νοχέλειας και μίας άδυναμίας του χαρακτήρος σας. Αισθηματικός θα γνωρίζετε μερικώς περιπέτειας, Η ζωή πολύ δύσκολος ες τή πρώτα σας έήματα.

Γ. Α. — Αεροπόρον. — Ό,τι μω ζητάτε είναι πολύ εύκολο και μόνη ή δειλή και άτολή φαντασία σας σας κάνει να τώ νομίζετε τόσο δύσκολο και άκατόρθωτο. Εφόσον έχετε την εύχρησιν να την συναντήτε, πρέπει να έπωφεληθήτε από την πρώτη εύκαιρία για να τή μιλήσετε. Δεν είναι άναγκη να τή μιλήσατε από την πρώτη στιγμήν γιά άγάπην. Συναναστραφήτε μαζί της, έξακριβώσατε τή πραγματική αίσθηματά της άπέναντι σας και τή άλλα θα έλθουν μόνα των. Θάρρος! Αυτό είναι έκεינו που σας λείπει. Καί όταν άγαπή κανείς πρέπει να τώ έχη.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και θα άπαντήσθ στα ό,τι κάτωθι Ψευδώνυμα γράμματά, ληφθέντα μέχρι τής σημερινης Σαββάτου 12 τρέγοντος.

Αυτοπεποίθησις. — Κύπρος. Χίρα Άλεξανδριανή. Άγνώστη Χαλκιδική. Ίνδον. Τέκνην. Ο νεϊροπόλος. Ομολογία 1939 Δις Διάδα. Βασανίκιας Πάς — Καβάλα. Άνήσυχος. Ε. Κ. Δεσπομονά Χανιά. Περηνιότητα Χανιά. Άνυπόμονος. Άγέλασθ. Κάρμεν. Σύλβα. Άβόλαρ. Έντελέας. Α. Λ. Α. Λ. Χάλ. Σουφλιόπολη. Σεβάσθ καλόγρια. Χ. Χ. Χ. Άγριοπούλου Μανγούρας. Ζύλ Μπερ. Α. Ν. Κυπρία. Ρωμανική. Κρητικόπολη. Έντελέας — Άθήνα.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τώ ψευδώνυμω Ρέα Ρ. άπαντά από τής παρούσης σελίδος σέ δόσες έκ των άναγνωστριάς μας τής έπισηστεύονται Έναν Ψυχικό τους πόνο πέτεια, για την όποια θα είχαν άνάγκη κάποιας συμβουλής

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ν.

Κρούλα, τής είπετε τόν πόνο σου, έμαθες όμως ότι άγαπούσε άλλον... Κι' έσένα σου είπε: «Δέν μπορώ»...

Υστερ' από έναν χρόνον, έμαθες πως αυτή τή χάλασε με τόν φίλο της. Τής έκανες λόγο πάλι για τή αίσθημά σου, αυτή όμως σου ξανάπε: «Δέν μπορώ». Τή είχε μπλέξει με άλλον, ή άφιλότιμη!

Την άφησε και ό δεύτερος αυτός φίλος της. Νέα έφοδος έκ μέρους σου. Καί... νέα ή μάλλον ή ίδια άπάντησις έκ μέρους αυτής: «Δέν μπορώ». Είχε προφθάσει και πάλιν ν' άγάπησθ άλλον.

Και τώρα μω ζητάς να σου δώσω μία συμβουλή. Μη φοβάσαι. Δέν θα σου άπαντήσω και έγώ «δέν μπορώ!» Θά σέ συμβουλεύσω άπλώς να θέσης στον έαυτό σου τώ έξης έρωτήμα:

Αυτόν τόν άνθρωπο πρέπει να τόν θεωρήσης ότι δεν ύπάρχει για σένα.

DIN - DIX (Λάρνακα)

«Μω επιτρέπεται ν' άγαπή μιά κοπέλλα που άλλάζει φίλους με τήσ εύκολία; Που με προσβάλλει με τήσ άπαντήσεως της; Και πού, στο κάτω - κάτω, ένω άγάπησε τόσους, μόνο

Τό γράμμα σου μοιάζει σάν ποιήμα. Καλέ μου φίλε, Η μάλλον, σάν τραγούδι με τώ ρεφραίν: «Δέν μπορώ». Άγαπήσε μία μι

Όσοι θέλουν να έχουν μία ζωντανή άνάμνησιν του παρελθόντος των, δύνανται να τήν έξασφαλίσουν

ΕΙΣ ΤΟ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ
Πατησίων 8

Έκτέλεσις άπαράμυλλος. Τιμαί άσυναγώνιστοι. Δρχ. 15 6 φωτογραφία δια πιστοποιητικά (αυθημερόν)
Δρχ. 30 6 φωτογραφία 6Χ9 καρτολίνας
Δρχ. 60 6 φωτογραφία καρτ-ποστάλ
Υπεύθυνος έκτέλεσις μεγεθύνσεων από παλαιάς κατεστραμμένας φωτογραφίας, ως έπίσης και όλωνδύποτε φωτογραφιών ύπαίθρου, δηλαδή σχολείων, συλλόγων, σωματείων, έκδρομών κλπ.

σ' έμένα δέν έδειξε ποτέ καμμιά συμπάθεια; Μπορώ ν' αγαπώ μιά τέτοια κοπέλλα που θύγει τόν άνδρικό έγωισμό μου, τήν αξιοπρέπειά μου μέ τή στάσι της;»

Και ν' άπαντήσης έ σ' ύ αυτή τη φορά, στόν έαυτό σου: «Δέν μπορώ!»

ΝΤ. Σ.

Είναι, πράγματι, παράδοξη ή ψυχολογία του φίλου σου. Σε αγάπησε, έντε λώς ιδανικά, έσύ ύστερ' άπό λίγο άρραβωνιάσθηκες μ' έναν άλλον που σου έπαβόλλαν οι γονείς σου, αυτός όταν τό έμαθε έπεχωρίσε νά αυτοκτονήση μέ δυό σφαίρες στο κεφάλι και μιá στο στήθος, έσύ συγκινήθηκες, τόν περιποιήθηκες, κι όταν έγινε καλά δώσατε τό πρώτο σας ραντεβού, όπως και παρασυρθήκατε και οι δυό σας άπό τήν έρωτική σας φλόγα μέχρι... μη έπιτρεπομένου σημείου. Αυτός άπήτησε ν' άφήσης τόν άρραβωνιαστικό σου για νά έρθη νά σε ζητήση, έσύ όμως δέν έδέχθηκες, γιατί φοβόσουν τούς γονείς σου... Και ξαφνικά αυτός άλλαξε στάσι. Πρό ήμερών σου έδήλωσε ότι έπρεπε νά χωρίσετε, και σου άπηγόρευσε, μάλιστα, νά πηγαίνης νά τόν βλέπης στο κατάστημά του!

Έσύ, φυσικά, τά έχεις χαμένα και είσαι άπελπισμένη...

Έν τούτοις, αγαπητή μου. Θα έπρεπε νά τό περίμενες ότι ένα τέτοιο τέλος θα είχε τό είδύλλιό σας. Αφού ήσουν άποφασισμένη νά μη τόν πάρης, άφού είχες ύπ' όψιν σου νά πανδρευθής όπωσδήποτε έκείνον που σου προώριζαν οι δικόί σου και μέ τόν όποιον είχες άρραβωνιασθή, πώς έδέχθηκες νά φερθής, όπως έφέρθηκες; Έτσι, έκαμες δυό κακές πράξεις συγχρόνως: άφ' ένός έδίνες ψεύτικες έλπίδες στον φίλο σου και άφ' έτέρου, δέν φερόσουν τίμια στον άρραβωνιαστικό σου. "Η-

ταν φυσικό, λοιπόν, ό πρώτος, μόλις του έπέρασε ή πρώτη έντύπωση, νά σε περιφρονήση, βλέποντας πόσον έπιπολαιά διέθετες τόν έαυτό σου... Τι έμποισούνη θα ήθελες νά σου έχη; Πώς ήθελες νά είνανι βέβαιος ότι μεθαύριο, μέ τήν ίδια εύκολία, δέν θα παραχωρούσες όσα παρεχώρησες σ' αυτόν και σε κάποιον άλλον που τυχόν θ' άπεπειράτο ν' αυτοκτονήση για σένα — ή θα κατάρθωνε, όπωσδήποτε νά σε συγκινήση;

Και τώρα, θα μ' έρωτήσης: τί νά κάνης; Νά σκεφθής, καλά, άπλούστατα, όσα σου λέω, νά πεισθής πώς έχω δίκην, ν' άφοσιωθής στον άνθρωπο που άπεφάσισες νά πάρης άνδρα σου και, μέ τήν μελλοντική σου διαγωγή νά φροντίσης ώστε νά λησμονηθής κάθε τί άπό τήν παληά αυτή ιστορία...

ΠΙΠΗΝ, ΦΟΙΤΗΤΗΝ Ε.

Τί νά σου πώ, καλέ μου φίλε. Η αγαπημένη σου, δέ μου φαίνεται ότι ύπάρχει πιθανότης νά σε κάμνη εύτυχισμένο. Πρόκειται περι ένός έπιπολαίου πλάσματος, τό όποιον συγχωρείται μόνον λόγω τής ηλικίας του.

Τό ότι θα πής προσεχώς φαντάρος, είναι εύτύχημα για σένα. Έτσι, θα χωρισθής άπό αυτήν, θα παύσης νά εύρίσκεσαι ύπό τήν έπιρρόή της και... θ' άντιμετωπίσης ψύχραιμα τήν κατάστασι.

Έάν αυτή δείξη πραγματικό ένδιαφέρον, έάν δείξη ότι στενοχωρείται πραγματικά γιατί δέν θα μπορείτε νά βλέπεσθε, όπως τώρα, έάν μπρός στον κίνδυνο νά σε χάση σοβαρευθής και σου φανή πιστή, αυτό θα σημαίνη πώς σε αγαπά και ότι έχω άδικο.

Φοβούμαι, όμως, ότι δέν θα συμβούν αυτά και ότι άπεναντίας θ' άποδειχθής ότι έχω δίκαιο...

ΑΤΥΧΗ Ν. Ν. Ε.

Πιστεψε, καλή μου φίλη,

Δι' όσους εκ τών νέων άναγνωστών μας θέλουν νά παρακολουθήσουν άπ' άρχής τά μυθιστορήματά μας, καθώς και δι' όσους εκ τών παλαιών τυχόν έχουν έλλιπή τήν σειράν και θέλουν νά τήν συμπληρώσουν...

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ΟΤΙ

στα γραφεία μας ύπάρχουν όλα τά τεύχη του «Θησαυρού» άπό του Ιου μέχρι του παρόντος και άποστέλλονται εις τούς ένδιαφερομένους άμα τη έμβάσει του άντιτίμου των, άπληλαγμένα ταχυδρομικών.

ότι σε συμπονώ άπολύτως και ότι άγανακτώ μαζί σου για τό φέροίμο τής γυναικός αυτής, που έκμεταλλεύθηκε κατά τόν χειρότερο τρόπο τό αίσθημα που έννοιωσες για τόν γυϊό της, αναγκάζοντάς σε νά χρεώσης τό φτωχικό σου σπιτάκι, τό τελευταίο λείψανο τής περιουσίας του πατέρα σου, για... νά έμφανίζεται στην κοινωνία ως πλουσία και ήθικολόγος κυρία...

Στήν θέσι όπου έχεις έρεθισθ, δέν ύπάρχει, νομίζω, άλλη λύσις παρά νά γράψης στον ήλικιωμένο πλούσιο άδελφό τής γυναικός αυτής, που τούς ύποστηρίζει, εξιστορώντας όλα τά γεγονότα μέ άφέλεια και έλικρινεία και άποφεύγοντας νά έκτραπής σε κρίσεις και σε φράσεις που πιθανόν νά τόν έπείραζαν...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Η διαγωγή σου, βέβαια, δέν είναι αξιέπαινος, φτωχιά μου φίλη. Και μόνον τό γεγονός ότι άντιλαμβάνεις και ή ίδια πόσον άσχημα έχεις φερθής, και ύποφέρεις γι' αυτό, σε κάμει κάπως συμπαθή στα μάτια μου.

Νά διορθώσης τά όσα έγιναν, δέν είναι, βέβαια, δυνατόν. Έχεις καθήκον όμως νά μη συνεχίσης αυτήν τήν ιστορία. Συλλογίσου πώς μοιραία, άργά ή γρήγορα, αυτός θα σε έγκαταλείψη για νά γυρίση στην γυναίκα του, στην εξαδέλφη σου. Δέν είναι προτιμότερο, λοιπόν, νά φανή ότι έσύ κάνεις αυτό τό βήμα, ότι έσύ θυσιάζεις για τήν οικουμενική του εύτυχία, και... νά τόν πείσης έσύ νά λησμονήση ό,τι

έγινε; Έτσι, θα περισώσης, τουλάχιστον, τήν αξιοπρέπειά σου. Ένώ, διαφορετικά, θα κουρελιασθής... Αυτά συλλογίσου και... άποφάσισε τί θα κάμης!

ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΓΑΡΔΕΝΙΑ

Τό μικροτσάκωμα αυτό είναι άποτέλεσμα... παιδιάστικου θυμού, που θα έχη ήδη περάσει, ύποθετω. Έάν όμως, όταν διαβάξης αυτές τις γραμμές, δέν έχει άκόμη περάσει, τότε, θα πη ότι ό άνθρωπος αυτός δέν είναι αξίος σου. Και ξέρεις γιατί; Άκουσε:

Έάν, στα σοβαρά, έθεώρησε ως κατακριτέον τό ότι έπήγες νά έπισκεφθής τό άρρωστο σκυλάκι σου που τό έδωσες στον γιατρό, έάν δέν έχάρηκε για τήν εύαισθησία σου αυτή που φανερώνει τέτοιον πλούτο ψυχικών άρετών, έάν δέν μπηκε στην ψυχολογία σου και δέν κατάλαβε ότι έάν του έφέρθηκες λίγο άπρεπα, αυτό όφείλεται στο ότι σε είχε πειράξει σ' ένα εύαίσθητο σημείο, αυτό θα σημαίνη ότι δέν σ' έννόησε και ούτε θα σ' έννόηση ποτέ! Όπότε, είναι ίσως προτιμότερον ό σύνδεσμός σας νά λήξη έτσι, άπό τήν άρχή του...

ΡΕΑ Ρ

IRIDA
BAΦAI
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & ΑΓ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 29-551

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ
ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ 1

Θησαυρός

